

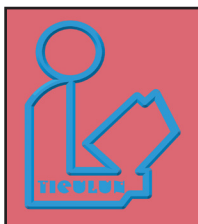

Chỉ Là Cái Bóng

KARINE GIEBEL

CHỈ LÀ THOÁNG QUA

KARINE GIEBEL

M. Đ. chuyển ngữ

Lời tựa

Con đường thì dài. Hẹp. Tối tăm và ẩm ướt.

Tôi không cảm thấy ấm lắm trong chiếc áo khoác của mình. Có thể nói là lạnh. Đặc biệt là ở sau lưng.

Tôi vội bước nhanh hơn, nôn nóng tìm về chỗ chiếc xe của mình. Và chiếc giường, ngay sau khoảnh khắc đó.

Lẽ ra tôi không nên đậu xe xa như vậy. Lẽ ra tôi không nên uống nhiều đến thế. Về muộn đến thế.

Hơn nữa, lẽ ra tôi không nên đến bữa tiệc đó. Nên sắp nó vào khoảng thời gian bị lãng phí. Những khoảng thời gian mất đi, quá nhiều. Bữa tiệc đó, tốt hơn hết tôi nên dành nó bên một cuốn sách hay hay một anh chàng đẹp trai. Bạn trai của tôi.

Một nửa số cột đèn đường đang hỏng. Trời tối, trời muộn rồi. Thật cô đơn.

Tiếng bước chân tôi đập vào những bức tường bẩn thỉu. Tôi thực sự bắt đầu thấy lạnh. Và không hiểu vì sao, bắt đầu thấy sợ. Một cảm giác mơ hồ, lan tỏa ; thứ từ từ siết chặt lấy cổ họng tôi. Hai bàn tay băng giá đã quần lấy cổ tôi mà tôi chẳng để ý.

Sợ cái gì chứ ? Đại lộ vắng tanh, không lẽ tôi lại bị một thùng rác tấn công !

Thôi nào, chỉ còn hơn một trăm mét nữa thôi. Có thể hai, cùng lắm là thế. Chẳng là gì cả...

Đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng ai đó bước phía sau lưng. Theo phản xạ, tôi tăng tốc và quay đầu lại.

Một cái bóng, cách tôi hai mươi mét. Một người đàn ông, tôi nghĩ vậy. Không kịp nhìn xem anh ta cao, thấp, béo hay gầy. Chỉ là một cái bóng, hiện ra từ hư không. Đang theo tôi, trên một con đường vắng lúc 2 giờ sáng.

Chỉ là một cái bóng...

Tôi nghe thấy trái tim mình. Tôi cảm thấy nó. Thật lạ lùng làm sao khi đôi lúc ta có thể cảm nhận được trái tim mình. Trong khi phần lớn thời gian ta chẳng để ý đến nó.

Tôi lại tăng tốc. Anh ta cũng vậy. Trái tim tôi cũng vậy.

Tôi không còn thấy lạnh, không còn say. Tôi không còn cô đơn.

Nỗi sợ ở cùng tôi. Trong tôi. Giờ thì rõ ràng, cụ thể.

Lại một cái quay đầu thoáng qua : bóng người đó đã tiến lại gần hơn. Giờ đây, chỉ còn năm hoặc sáu mét ngăn cách chúng tôi. Có thể nói là không có gì.

Tôi cố gắng không để bản thân rơi vào hoảng loạn.

Chỉ là một gã đang về nhà, giống tôi thôi.

Tôi rẽ phải, bắt đầu chạy. Giữa lòng đường, tôi nhìn lại phía sau : hắn đã biến mất. Thay vì làm tôi yên tâm, điều đó lại khiến tôi khiếp sợ tột cùng. Hắn ta đâu rồi ?

Chắc hắn tiếp tục đi thẳng ; hắn đã cười toe toét khi thấy tôi hoảng sợ như vậy ! Tôi chậm lại một chút, lại rẽ phải. Nào, sắp đến nơi rồi !

Cuối cùng tôi cũng lao ra phố Poquelin, mò mẫm tìm chìa khóa trong túi. Cảm giác chạm vào nó dưới ngón tay khiến tôi thấy dễ chịu. Tôi ngẩng mặt lên, nhận ra chiếc xe của tôi đang đậu ngoan ngoãn giữa những chiếc xe khác. Tôi bấm nút mở cửa tự động, đèn báo hiệu nháy lên đáp lại.

Chỉ còn mười mét nữa. Chỉ còn năm. Chỉ còn...

Cái bóng hiện ra từ một chỗ lờm vào. Trái tim tôi như ròi ra và rơi tòm vào khoảng không.

Sốc. Chấn động não.

Hắn ta thật to lớn. Mặc toàn đồ đen, đầu trùm mũ trùm.

Tôi lùi lại một bước, đơn thuần là phản xạ. Miệng há hốc với một tiếng hét còn kẹt lại sâu bên trong.

Đêm nay, trên một con đường hẻo lánh, tối tăm, tôi sẽ chết ! Hắn sẽ lao vào tôi, đâm tôi hoặc đánh tôi, bóp cổ tôi, mổ bụng tôi. Hãm hiếp tôi, giết chết tôi.

Tôi không thấy mặt hắn, dường như hắn chẳng có khuôn mặt.

Tôi không còn nghe thấy trái tim mình, dường như tôi chẳng còn trái tim nữa.

Tôi không còn thấy tương lai nào cho tôi nữa, dường như...

Lại một bước lùi nữa. Hắn, một bước tiến.

Lạy Chúa, tôi sắp chết. Không phải bây giờ, không phải tới nay.

Không phải ở đây, không phải như thế này... !

Nếu tôi chạy, hắn sẽ đuổi kịp. Nếu tôi không nhúc nhích, hắn sẽ lao vào tôi. Nếu tôi hét lên, hắn sẽ bịt miệng tôi. Mỗi mỗi.

Vì vậy, hóa đá, tôi nhìn chăm chăm vào cái bóng không mặt đó. Tôi không nghĩ đến điều gì nữa, tôi không còn là gì nữa.

Có chứ, một con mồi.

Tôi có cảm giác như thấy mắt hắt sáng lên trong Cái Bóng mờ ảo, như mắt của một con thú dữ, trong đêm.

Nó kéo dài những giây phút dài lâu, cuộc đối mặt này. Cuộc đối mặt đáng ghét này.

Hắn, dựa vào xe tôi. Tôi, dựa vào một bức tường. Đối diện với cái chết của chính mình.

Và rồi đột nhiên, hắn quay gót và bỏ đi, từ từ hòa tôi vào Cái Bóng. Trở thành một với chúng, hắn biến mất.

Chân tôi bắt đầu run rẩy, chìa khóa xe trượt khỏi tay tôi. Đầu gối tôi khụy xuống, tôi đổ gục xuống vỉa hè. Giữa hai thùng rác.

Tôi nghĩ tôi vừa đá ra quần.

Bạn có một cuộc sống bình thường, tầm thường, khá đáng ngưỡng mộ.

Bạn dường như đã thành công, ít nhất là trên phương diện nghề nghiệp, thậm chí có thể cả trên phương diện cá nhân. Cũng tùy quan điểm.

Bạn đã biết khẳng định tôi trong thế giới này, tìm được chỗ đứng. Và rồi một ngày...

Một ngày, bạn ngoảnh lại và thấy một cái bóng sau lưng mình.

Chỉ là cái bóng.

Kể từ ngày đó, nó đuổi theo bạn. Không ngừng nghỉ.

Ngày, đêm, nó ở đó. Dai dẳng. Quyết tâm. Tàn nhẫn.

Bạn không thực sự nhìn thấy nó. Bạn đoán được nó, bạn cảm thấy nó. Ở đó, ngay sau lưng bạn.

Đôi khi nó lướt qua gáy bạn. Một hơi thở ấm áp, hôi thối.

Người ta theo bạn trên phố, người ta tắt đèn sau lưng bạn.

Người ta mở thư của bạn, người ta đóng cửa sổ của bạn.

Người ta lật giờ sách của bạn, người ta vò nhàu ga trải giường của bạn, người ta cướp phá những album bí mật của bạn.

Người ta quan sát bạn ngay cả trong những khoảnh khắc riêng tư nhất.

Bạn quyết định báo cảnh sát, những người chẳng hiểu gì cả. Họ khuyên bạn nên đi gặp bác sĩ tâm lý.

Bạn tâm sự với bạn bè ; đầu tiên họ nhìn bạn một cách kỳ lạ. Cuối cùng thì xa lánh bạn.

Bạn làm họ sợ.

Bạn sợ.

Nó vẫn ở đó. Chỉ là cái bóng. Không mặt, không tên. Không có động cơ rõ ràng.

Liệu đó có phải là ma quỷ ? Sự hiện diện vô hình đó ám ảnh bạn và làm hỏng cuộc sống của bạn đến mức không thể chịu đựng nổi, đến mức bạn muốn kết thúc bằng cách lao tôi xuống đường tàu hoặc vào khoảng không, hy vọng rằng nó sẽ không theo bạn đến tận địa ngục.

Không ai hiểu bạn. Không ai có thể giúp bạn.

Bạn cô đơn.

Hay đúng hơn, bạn ước gì mình được cô đơn.

Nhưng cái bóng vẫn còn đó, luôn ở đó. Sau lưng bạn, trong cuộc sống của bạn.

Hay chỉ là trong đầu bạn... ?

Bạn uống ngày càng nhiều thuốc. Thuốc ngủ để có thể chợp mắt trong khi bạn cảm thấy nó đang cúi xuống mình. Ma túy để đối mặt với những ngày mà bạn chỉ nghĩ đến nó.

Hơn là đến nó và không gì khác.

Cuộc sống hoàn hảo của bạn tan thành từng mảnh. Vỡ vụn, chậm rãi nhưng chắc chắn.

Không thể lay chuyển.

Và cái bóng cười thầm sau lưng bạn. Hết lần này đến lần khác.

Hay trong đầu bạn... ?

Đến lúc bạn hiểu ra thì đã quá muộn.

Chương 1

Ba tiếng ngủ, thật là ngắn ngủi. Quá ngắn.

Vẫn phải tuân theo mệnh lệnh tàn nhẫn của chuông báo thức. Tắm rửa, trang điểm, làm tóc, mặc quần áo.

Làm mọi thứ như thường lệ, dù Cloé cảm nhận rằng không gì sẽ còn như trước nữa.

Dù chẳng có lý do gì cả. Chỉ là một sự việc nho nhỏ trong muôn vàn sự việc khác, không có hậu quả gì.

Vậy thì tại sao lại có cảm giác kỳ lạ và chưa từng có này ? Tại sao có tiếng nói nhỏ thì thầm bên trong rằng cuộc đời cô vừa thay đổi ? Mỗi mỗi.

Vài cây số lái xe, giữa dòng xe cộ ùn tắc buổi sáng, và cuối cùng tòa nhà cũng hiện ra, một gã khổng lồ giữa những gã khổng lồ. Giản dị, đồ sộ và buồn tẻ.

Một ngày mới mà chắc hẳn sẽ khiến Cloé quên đi nỗi khiếp sợ ban đêm của mình. Cái bóng đó đã theo dõi cô, đuổi theo cô. Dồn cô vào chân tường.

Nỗi sợ ấy, thật dữ dội. Vẫn còn sống động trong tim, trong đầu, trong bụng cô.

Thang máy, hành lang, những lời chào. Những nụ cười thật hay giả tạo. Tổ ong đã bắt đầu làm việc và Cloé có lẽ sắp trở thành nữ hoàng cứng nhắc của nó.

Chào Nathalie, thư ký trung thành và tận tụy của cô ; chào Pardieu, chủ tịch, người ngồi oai vệ trong một văn phòng rộng lớn không xa của cô. Trấn an ông ta rằng mọi thứ đều ổn, rằng tôi đã sẵn sàng cho một ngày dài làm việc hiệu quả không dứt để phục vụ cho công ty đầy quyền lực và nuôi sống mọi người.

Giả vờ như tôi không quên cuộc hẹn lúc 16 giờ, quan trọng để giành được một hợp đồng lớn.

Làm sao tôi có thể quên được ? Tôi chỉ nghĩ đến nó suốt mấy tuần nay, thưa ông !

Giấu đi việc tôi đã không ngủ, hoặc gần như không ngủ. Rằng tôi đã thấy cái chết đến gần đến mức cuộc hẹn lúc 16 giờ chẳng có chút quan trọng nào.

Chỉ mới vài giờ trước thôi, tôi đã sợ đến mức ra cả quần. Sẽ không ai, không bao giờ, biết được điều đó.

Ngoại trừ cái bóng kia.

Cloé đẩy cửa nhà hàng Ý và tìm kiếm Carole bằng mắt. Đây là sào huyệt của họ, nơi họ tháo rồi lắp lại thế giới. Nơi họ âm mưu, tâm sự với nhau đôi khi trong im lặng. Nói xấu biết bao nhiêu người. Chỉ để giết thời gian.

- Xin lỗi, tôi đến trễ ! Pardieu vừa kể với tôi là ông ta vừa mua một ngôi nhà ở vùng quê trong Allier... Tôi quan tâm làm gì chứ ? Ông ta cứ việc đi, đến cái nhà của ông ta, và nhất là hãy ở lại đó đi ! Hãy để lại chỗ đó đi !

Carole cười vui vẻ.

- Kiên nhẫn chút đi, cô bạn ạ. Chị biết là Ông Cự rồi cũng sẽ nghỉ hưu thôi. Và chị sẽ ngồi vào ghế của ông ta.

- Chưa chắc đâu, Cloé đáp lại với vẻ mặt bỗng trở nên u ám. Có hai người tranh nhau đấy.

- Chị là người được ông ấy thích nhất, rõ ràng mà. Chị là ứng viên sáng giá.

- Martins cũng có cơ hội. Và hẳn ta không ngừng nỗ lực. Đồ nhỉnh hót ! Nếu hẳn thắng, tôi sẽ phải làm dưới quyền hẳn và tôi nghĩ tôi không chịu nổi đâu.

- Thì chị sẽ đi chỗ khác, Carole kết luận. Với CV của chị, sẽ không thành vấn đề đâu.

Người phục vụ ghi lại order trước khi quay đi với tốc độ ánh sáng, lách giữa các bàn với sự nhanh nhẹn đáng kinh ngạc. Cloé uống một ngụm nước và lấy đà.

- Tôi phải kể cho chị nghe một chuyện... Đêm qua, tôi sợ chết khiếp ! Tôi đã đi dự một bữa tiệc do một khách hàng của tôi tổ chức.

- Bertrand đi cùng chị à ?

- Không, anh ấy có việc khác.

- Chị có chắc là anh ta không sống hai mặt không ? Carole ám chỉ. Anh ta thường xuyên có việc khác dự định, tôi thấy thế.

- Bọn tôi không sống cùng nhau. Vì vậy không nhất thiết lúc nào cũng phải dính lấy nhau.

- Đương nhiên, nhưng vì chị mới quen anh ta được có mấy tháng, tôi thắc mắc về chàng hoàng tử quyền rũ bí ẩn này đây !

Nhận ra cô ta đang đi vào ngõ cụt, Carole lùi lại.

- Vậy là, chị đi dự tiệc và... vui không ?

- Chán. Không bao giờ kết thúc. Tôi nhân lúc một cặp đôi rời đi để chuồn theo, nhưng cũng đã gần 2 giờ sáng rồi.

Người phục vụ mang đến một đĩa salad, một pizza và một chai nước khoáng.

- Chúc ngon miệng, các cô !

- Anh ta tử tế thật, Carole mỉm cười. Các cô... Lâu rồi tôi không được nghe thấy nữa ! Thế rồi, chị đi về lúc 2 giờ sáng và sau đó ?

- Tôi bị một gã theo trên đường.

- Trời...

Cloé im lặng, nỗi sợ quay trở lại như một cái boomerang.

Sau một phút, cô bắt đầu kể chi tiết câu chuyện của mình. Cảm giác như trút bỏ được một gánh nặng.

Carole tỏ ra bối rối một lúc.

- Thế thôi à ? cuối cùng cô ấy nói. Hắn quay đi và biến mất ?

- Chính xác. Biến mất.

- Chị có chắc là cùng một người không ? Người đi sau chị và người bước ra từ chỗ trống đó ?

- Ừ. Mặc toàn đồ đen, trùm đầu.

- Là thật là hắn không làm gì cả. Hắn có thể giật túi của chị hoặc...

- Giết tôi.

- Chắc chắn rồi, Carole nhẹ nhàng đồng ý. Nhưng kết cục thì vẫn tốt đẹp. Có lẽ hắn chỉ đùa để dọa chị thôi.

- Trò đùa kỳ cục !

- Thôi nào, quên hết chuyện đó đi, Carole nói và bắt đầu ăn salad. Chỉ là một cuộc gặp gỡ không may, không có gì nghiêm trọng. Giờ thì xong rồi.

- Tôi không biết nữa. Có lẽ hắn vẫn còn ở đó. Vẫn đang theo dõi tôi.

- Hôm nay chị có thấy hắn lại không ? Carole lo lắng hỏi.

- Không, nhưng... Tôi không biết nữa, tôi nói rồi mà. Một cảm giác thôi.

- Đó là phản ứng ngược lại thôi, Carole giải thích.

Và cái khuynh hướng hoang tưởng của chị đã thức dậy, cô ấy thêm vào mà không nhúc nhích môi.

- Một nỗi sợ hãi lớn, cần có thời gian để xóa bỏ. Nó dai dẳng lắm. Sẽ ổn thôi, giờ thì, cô ấy thề với một nụ cười.

Thấy Cloé im lặng, cô bạn trở nên thuyết phục hơn.

- Chị tin tôi chứ ? Đó là nghề của tôi mà... Xử lý những nỗi sợ, là nghề của tôi !

Cloé mỉm cười. Một định nghĩa buồn cười về nghề y tá.

- Ngày mai, chị sẽ không nghĩ đến nó nữa đâu. Và lần sau, hãy mang theo vệ sĩ của chị đi cùng !

- Chị nói đúng.

- Quan trọng là gã đó đã không cố gắng làm hại chị... Thôi nào, pizza của chị sắp nguội rồi đấy ! Tôi không biết làm sao chị lúc nào cũng ăn pizza mà không lên một gram nào !

Dù sao thì, món đó hay món khác... Cảm giác như đang nuốt cây xương rồng.

Ngày mai, bạn sẽ không nghĩ đến nó nữa.

Vậy tại sao tôi lại có cảm giác rằng đây chỉ là màn dạo đầu ?

Hai mươi một giờ. Cuối cùng, Cloé cũng đỗ xe trên phố rue des Moulins.

Cô định mời Bertrand đến ăn tối, nhưng giờ hơi trễ để vào bếp. Trong cuộc sống, người ta nói rằng phải biết mình muốn gì. Có lẽ chủ yếu là phải biết mình có thể làm được gì...

Hy sinh đòi tư trên bàn thờ của thành công. Nhất là khi là phụ nữ. Chứng minh năng lực, khả năng, động lực hay cả sự kín đáo của mình.

Luôn phải chứng minh, mỗi ngày lại bắt đầu lại. Không bao giờ được hạ thấp cảnh giác.

Cloé lấy thư trong hộp thư trước khi bước lên chặng bậc thang của hiên nhà với cảm giác như đang leo núi Mont Ventoux vào một ngày gió lớn.

Về đến nhà, cuối cùng... Ngôi nhà xinh xắn những năm 50, nằm giữa một khu vườn nhiều cây cối. Một dinh thự khá giả mà cô là người thuê duy nhất.

Những giờ làm thêm cũng phục vụ cho việc này ; để không phải quanh quẩn trong một căn hộ tồi tàn,

giữa một vùng ngoại ô tồi tàn. Ngoại trừ việc Cloé dành nhiều thời gian ở văn phòng hơn trong ngôi nhà đẹp của cô. Nhưng từ lâu cô đã xua đuổi sự vô lý đó ra khỏi tâm trí.

Ở hành lang, cô để quên thư trên chiếc bàn nhỏ bằng đá cẩm thạch, dưới bóng của một cây bonsai Nhật Bản tuyệt đẹp. Ngay lập tức, cô đi về phía phòng ngủ để vứt bỏ quần áo.

Trong bộ đồ mỏng, cô từ từ thả tôi xuống ghế sofa trong phòng khách trước khi quay số của Bertrand. Khi anh nhắc máy, khuôn mặt Cloé giãn ra, rạng rỡ. Không gì tác động đến cô nhiều bằng giọng nói của anh. Vừa dịu dàng vừa trầm ấm, vừa gợi cảm như một cử chỉ vuốt ve nhẹ nhàng nhưng đậm nét.

- Chào, anh yêu.

- Anh đang tự hỏi liệu Ông Cụ có bắt cóc em không đây !

- Chúng em có một cuộc hẹn quan trọng lúc 16 giờ và nó kéo dài mãi, như mọi khi. Ông Cụ muốn mọi người đi ăn mừng ! Champagne cho tất cả mọi người.

- Em chắc mệt lử rồi phải không ?

- Ủ. Nhất là vì đêm qua em không ngủ được nhiều.

- À, buổi tối huyền thoại đó ! Thế nào, vui chứ ?

Cái Bóng xâm nhập vào phòng khách, đứng chễm chệ ngay giữa tấm thảm Ba Tư. Cloé run lên từ đầu đến chân, co chân lại theo phản xạ phòng vệ.

- Em thấy buồn khi không có anh. Em nhớ anh.

- Anh hi vọng là thế ! Em có muốn anh qua không ?

- Em chưa chuẩn bị gì cho bữa tối cả.

- Anh ăn tối rồi. Anh chỉ thiếu món tráng miệng thôi...

Cloé bật cười, đôi chân cô duỗi ra trước mặt một lần nữa. Cái Bóng đã biến mất. Tan biến, như đêm hôm trước.

- Anh cho em thời gian để tắm nhé ?

- Nửa tiếng thôi, Bertrand thì thăm. Không một phút nào hơn.

- Đồng ý. Thế thì em cúp máy đây vì em không có một phút nào để lãng phí cả !

Cô ngắt kết nối, một nụ cười thèm khát trên môi.

May là ngôi nhà sạch sẽ và ngăn nắp ; Fabienne đã làm việc chăm chỉ. Làm thêm giờ để chi tiêu cho việc này. Để không phải tự dọn dẹp.

Vì vậy, cô quyết định dành thời gian cho bản thân, làm đẹp cho người đàn ông đã lấp đầy một cách ngọt ngào từng khoảng trống trong cuộc đời cô. Hoặc gần như vậy.

Luôn luôn giữ một chút không gian xung quanh mình để có thể thở, để phát triển.

Cloé không thể khẳng định là cô đang yêu anh ta, nhưng cô biết mình đã tìm thấy sự cân bằng mà cô đã mong đợi từ lâu. Từ trước đến giờ, ngay cả khi cô đã từng là một người phụ nữ có chồng.

Với một con quái vật.

Trước tủ quần áo, Cloé do dự nhiều phút. Một chiếc váy ngắn màu đen, có dây đeo mảnh, bay ra từ tủ và đáp xuống tấm chăn lông vũ màu kem phủ trên giường lớn.

Cloé dừng lại một chút trước cửa sổ và ánh mắt cô đắm chìm vào khu vườn, được tắm trong ánh sáng nhợt nhạt từ cột đèn đường trong con hẻm ven theo. Gió mới

nổi, bầu trời trong veo được thêu dệt bằng những vì sao.

Nhưng đột nhiên, cô ngột thở. Một cái bóng, thoáng qua, vừa lướt qua trước nhà.

Không phải một cái bóng, không.

Là Cái Bóng ấy.

To lớn, mặc đồ đen, đầu trùm mũ trùm, người đàn ông đã dừng lại gần bức tường thấp. Hòa làm một với Cái Bóng, hắn nhìn chăm chăm vào cửa sổ.

Hắn nhìn chăm chăm Cloé.

Cô hét lên, một sức mạnh vô hình hút cô lùi lại. Lung dựa vào tường, hai tay bịt lấy miệng, đôi mắt trợn ngược, cô lắng nghe trái tim tôi đang hấp hối.

Hắn ở đó. Hắn đã theo tôi tới tận đây. Hắn muốn tôi.

Giết tôi, đó là điều hắn muốn.

Cuối cùng, cô nhận ra cửa trước chưa được khóa và lao vào hành lang hẹp.

Cầu trời cho cô kịp giờ.

Cô va vào một đồ đạc trên đường đi, không cảm thấy đau đớn vì cú va chạm. Cô ném mình vào cửa, xoay

chìa khóa hai vòng và chớp lấy điện thoại.

Số 18... Không, số 17 ! Cô không nhớ nữa, các ngón tay run rẩy.

Tiếng chuông cửa chói tai khiến cô đánh rơi ống nghe. Cô không cử động nữa, hóa đá.

Tiếng chuông thứ hai.

Số 17, đúng rồi. Có một người đàn ông muốn giết tôi!

Điện thoại di động của cô bắt đầu rung, cô nhặt nó lên từ bàn và thấy khuôn mặt Bertrand hiện lên trên màn hình. Vị cứu tinh của cô, tốt hơn cả một đội quân cảnh sát !

- Bertrand ! Anh ở đâu ? cô hét lên.

- Trước cửa nhà em. Em không nghe thấy tiếng chuông à ? Chuyện gì vậy ?

Cô lại lao ra tiền sảnh, nhận ra một bóng người bị biến dạng qua ô cửa kính mờ. Cô mở khóa, thấy mình đối diện một người đàn ông. Người đàn ông của cô.

- Chào buổi tối, em yêu.

Anh kéo cô vào lòng, cô co người lại, không cho anh hôn.

- Anh có thấy ai không ? Ở kia, trong vườn... lúc anh vào.

Bertrand hơi nguội lạnh.

- Không, anh không thấy ai cả.

Cô tách ra khỏi anh, liếc nhìn ra ngoài trước khi đóng cửa khóa hai vòng.

- Có một gã đã đi qua phía bên kia, gần cửa sổ phòng ngủ !

- Anh đảm bảo là anh không thấy ai cả, Bertrand lặp lại.

Anh cởi áo khoác, quan sát kỹ khuôn mặt lo lắng của người phụ nữ trẻ.

- Trời tối đen như mực, em biết đấy... Chắc em nằm mơ rồi.

- Không ! cô đáp lại bằng giọng đánh lại.

Ánh mắt Bertrand tối sầm. Giọng điệu đó làm anh ngạc nhiên.

- Tìm cho anh cái đèn, anh sẽ đi vòng quanh nhà để em yên tâm.

- Nguy hiểm lắm ! Nếu hắn ta còn ở đó, hắn có thể...

- Bình tĩnh. Đưa cho anh cái đèn đó, anh sẽ lo. Được chứ ?

Cô lấy một chiếc đèn pin Maglite trong tủ.

- Cẩn thận đây.

- Đừng lo, em yêu. Anh sẽ quay lại trong hai phút.

Trong khi anh biến mất vào Cái Bóng, anh nghe thấy tiếng then cửa khóa lại sau lưng.

Cloé đi đến cửa sổ phòng khách. Tay siết chặt tấm rèm, hơi thở ngắn, cô nhìn Bertrand đi qua, được dẫn lối bởi chùm sáng mạnh mẽ từ chiếc đèn pin.

- Em chắc chắn đã thấy hắn... hắn đã ở đó. Em không điên, chết tiệt !

Cổ họng cô như thắt nút.

Đó là hậu quả. Một nỗi sợ hãi lớn, cần thời gian để xua tan nó...

Mình không bị ảo giác chứ ?

Tiếng chuông cửa trước làm cô giật nảy mình. Cô vội vã quay lại tiền sảnh, áp tai vào cửa.

- Là anh. Nhanh lên em, anh đông cứng rồi !

Cuối cùng, cô mở cửa ; Bertrand bước vào để sưởi ấm.

- Không có gì để báo cáo. Nếu lúc này có ai đó, anh có thể đảm bảo với em là hắn ta đã đi rồi.

- Cảm ơn anh, cô nói. Em thực sự rất sợ, anh biết đấy.

- Để cho em yên tâm, anh nghĩ anh sẽ buộc phải ngủ lại đêm nay !

- Em đảm bảo là em đã thấy hắn.

- Anh tin em. Nhưng giờ hắn đi rồi. Vậy thì hãy quên hắn đi, được chứ ?

Quên hắn đi... Cloé ước gì tôi có khả năng đó. Xua đuổi khỏi tâm trí cái bóng tai ác đó.

Quên đi mục tiêu được xăm trên trán cô.

Chương 2

Trời chưa sáng hẳn, cũng không còn là đêm nữa.
Và rồi đôi mắt anh đã quen dần.

Anh ngắm nhìn cô. Đang chìm trong giấc ngủ say.
Nằm sấp, một cánh tay dưới gối, một chân co lại.

Xinh đẹp. Thậm chí còn hơn thế khi cô ngủ.

Không phòng vệ. Đó là cách anh thích cô hơn, cách anh khao khát cô.

Cô đã cắt đi kho vũ khí của một nữ chiến binh thời hiện đại. Không còn những cục pin tên lửa trong đáy mắt, khẩu súng lục ở thắt lưng, những móng vuốt ở đầu ngón tay.

Chỉ là một người phụ nữ, mong manh và không vũ trang. Đó là cách anh muốn cô.

Anh gặp cô chưa được lâu. Vài tháng, chỉ vậy.

Lâu hơn một chút so với thời điểm anh để ý thấy cô.

Cô đơn, vì bị chấn thương bởi người chồng cũ.

Cô đơn, vì quá bận rộn với sự nghiệp để tìm được một nửa tâm hồn.

Xinh đẹp nhưng lại quá đáng sợ đối với hầu hết đàn ông.

Nhưng không phải với anh. Người thuần phục thú dữ là nghề anh mơ ước được làm khi còn là một đứa trẻ. Vì vậy, anh thích những con sư tử cái, những con hổ cái... Cloé là một con như thế. Kẽ giấu những điểm yếu của tôi dưới một bộ giáp gần như hoàn hảo.

Không thể xuyên thủng, không thể phá hủy ? Không có gì và không ai là như vậy.

Những kẻ hở vô hình với mắt thường. Nhưng với ống kính phù hợp, góc nhìn phù hợp, người ta có thể phát hiện ra tất cả. Và anh, anh đã thấy.

Ngay lập tức. Làm sao để tiếp cận cô ấy, câu được cô ấy. Đưa cô ấy lên giường.

Hắn tiếp tục quan sát cô ; làn da trắng sữa của cô ấy làm sáng bừng Cái Bóng. Mái tóc dài, màu nâu sáng với những ánh hạt dẻ, che khuất khuôn mặt đang hướng về phía hắn.

Bertrand quyết định đánh thức cô. Thật nhẹ nhàng. Cô ấy mở mắt, bị kéo ra khỏi giấc ngủ bởi một cái vuốt ve trên vai, trên lưng.

- Tha lỗi cho anh, Bertrand thì thâm. Trông em như đang gặp ác mộng.

Ác mộng, đúng vậy. Mãi vẫn là giấc mơ ấy, từ bấy lâu nay.

Một tiếng hét kinh hoàng, một thân thể rơi vào khoảng không và đập mạnh xuống chân cô.

Cloé tìm sự an ủi trong vòng tay của Bertrand, thật trấn an.

- Em có hét không ? Cô ấy đoán. Có phải em đã đánh thức anh ?

- Không, anh đã không ngủ nữa rồi.

- Vẫn còn sớm mà, phải không ?

- Ừ, nhưng... anh tưởng như nghe thấy tiếng động.

Cô ấy co rúm người lại, hẩn mỉm cười với màn đêm. Nhịp thở của cô đã gấp hơn, hẩn thậm chí còn cảm thấy tim cô đập thành thạch trên da hẩn. Thật tuyệt diệu.

- Nó đến từ phía sau nhà... Chắc chắn là anh đã mơ thôi !

Cloé ngồi dậy trên giường, kéo tấm draps che lên thân tôi đang run rẩy vì sợ hãi.

- Hắn ta ở đó, cô thì thầm.

- Ai ?... Không có đâu, làm gì có ai ở đó ! Bertrand buông lời đùa cợt. Anh không nên nói với em điều đó, anh đúng là thằng ngốc.

Cloé đặt tay lên công tắc của đèn ngủ. Cô do dự. Có cảm giác rằng ánh sáng, như một dòng bạc tắm, sẽ lộ ra sự hiện diện của hắn ta ở cuối giường.

- Hắn ta ở đó, cô lại thì thầm.

Giọng cô lạnh băng, trán thì nóng như lửa.

- Bình tĩnh nào. Làm gì có ai ở đó, anh nói em nghe. Anh đã mơ, thế thôi. Có lẽ là gió thổi.

- Làm gì có gió. Hắn ta ở đó !

- Nhưng em đang nói về ai vậy ?

- Về gã mà em đã thấy trong vườn hôm qua ! Hắn đã theo em trên phố... Gọi cảnh sát đi !

Bertrand bật đèn, Cloé nhắm nghiền mắt.

- Bình tĩnh nào, em làm ơn đi... Anh sẽ lục soát căn nhà, để cho em yên tâm.

Cô ấy mở mí mắt ra, phòng ngủ trống trơn. Cô nhìn Bertrand mặc quần jean, không thể không thấy anh ta vừa đẹp trai vừa anh hùng. May mắn thay anh ta có ở đó để bảo vệ cô.

- Đừng đi tay không, cô nài nỉ. Hãy lấy vũ khí đi !

Anh ta mỉm cười, có chút chế nhạo.

- Em có súng dưới gối không, em yêu ?

Cô ấy lao về phía tủ, lôi ra thứ gì đó và đưa cho anh. Anh ta tròn mắt.

- Cái gì đây ?

- Đó là... Đó là một cái ô.

Anh ta bật cười, nhẹ nhàng đẩy cô ra.

- Anh biết đó là cái ô mà ! Để anh lo, thế tốt hơn.

Anh ta bắt đầu bằng cách kéo rèm cửa và quan sát khu vườn phía sau nhà. Rồi anh bước vào hành lang dẫn đến phòng khách. Không muốn ở một mình trong phòng ngủ, Cloé quyết định đi theo anh.

Lần lượt từng phòng một, Bertrand bật đèn. Kiểm tra các tủ, xem xét từng góc ngách, liếc nhìn phần khác của khu vườn.

- Em thấy đấy, cuối cùng anh ta nói, không có ai khác ngoài chúng ta ở đây cả.

Cloé có vẻ không bị thuyết phục.

- Anh thực sự xin lỗi, anh ta thêm vào khi ôm cô vào lòng, là lỗi của anh. Lẽ ra anh nên im miệng... Chuyện gã đã theo em trên phố là thế nào ?

- Đó là khi em ra khỏi bữa tiệc đó. Em đỗ xe xa và... Một người đàn ông đã theo em, em phải chạy để thoát khỏi hắn. Nhưng hắn đã đợi em ở xe của em.

- Hắn đã làm gì em... ?

- Không. Hắn không nói gì, không làm gì. Một lúc sau, hắn bỏ đi.

- Kỳ lạ thật, Bertrand nhấn mạnh. Nhưng em không nên một mình quay lại xe, thật là liều lĩnh !

Anh ta có vẻ tức giận, Cloé áp trán vào vai anh.

- Chẳng lẽ ở bữa tiệc đó không có anh chàng nào có thể đưa em ra đến xe sao ? Em có nhận ra không ? May

là hấn ta đã không làm gì !

- Ủ... Tôi qua, em có cảm giác chính là hấn đang rình rập.

- Anh nghĩ nỗi sợ em gặp phải tối hôm trước khiến em bị ảo giác đấy.

- Carole cũng nói vậy.

- Nếu anh hiểu đúng thì em đã kể chuyện này với Carole chứ không phải với anh, hả ?

- Em không muốn làm phiền anh, Cloé biện minh một cách yếu ớt.

- Làm phiền ? Thật là buồn cười !

Anh ta lấy tay nâng mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô.

- Em có tin tưởng anh, có hay không ?... Vậy thì, em phải nói với anh những chuyện kiểu này, được chứ ?

- Được rồi.

Cuối cùng, anh ta cũng mỉm cười. Một nụ cười thật đẹp. Nó xoa dịu vết thương, xóa tan những cơn ác mộng.

Anh hôn cô, từ từ đẩy cô dựa vào tường.

- Anh hết buồn ngủ rồi, anh thì thâm. Còn em ?

- Em cũng thế ! Em thật may mắn khi gặp được anh, cô nói thêm trong khi anh đưa tay luồn dưới áo choàng tắm.

- Không, chính anh mới là kẻ may mắn !

Cô khẽ cười, áo choàng tắm rơi xuống sàn.

Một kẻ may mắn, đúng vậy.

Chương 3

Muộn. Thì sao ?

Sắp thôi, cô ấy sẽ điều hành công ty này. Kể vô ý thức nào dám mạo hiểm dù chỉ một lời trách móc nhỏ nhất ?

Trong khi Cloé bước đến văn phòng của mình, những nhân viên, những người mà người ta thích gọi là cộng sự, chào cô một cách kính cẩn. Cúi đầu trước vị nữ hoàng tương lai, nịnh hót, ngoan ngoãn. Những nụ cười gượng gạo, những ánh mắt phục tùng.

Cloé thích điều đó. Mỗi ngày cô lại càng thích thú hơn. Thật không thể tin được là người ta lại nhanh chóng có gu với quyền lực như vậy.

Khi trở thành ông chủ, Cloé sẽ quét sạch một lượt. Nếu tính toán của cô là đúng, điều đó sẽ xảy ra vào mùa xuân, mùa lý tưởng cho một cuộc đại tu. Một số người khi đó sẽ thu xếp đồ đạc để đi điếm danh ở trung tâm thất nghiệp.

Hết việc làm ? Người ta đẩy bạn đến Trung tâm dịch vụ việc làm, tận cùng kia của xã hội. Cho một chuyến vượt qua sa mạc băng giá dài dằng dặc và mệt mỏi,

không chó không xe trượt tuyết. Nhưng với vô số chim cánh cụt.

Bước qua cửa văn phòng, cô mỉm cười, nghĩ về danh sách, ngăn ngui nhưng thú vị, về những người sẽ sắp vali đến những vùng đất hoang vu đó.

Vừa mới cởi áo khoác thì Nathalie ập vào sào huyết rộng rãi của cô mà không gõ cửa.

- Chào buổi sáng, Cloé !

Gần đây, cô thư ký tự cho mình cái quyền gọi cô bằng tên. Chẳng mấy chốc, cô ta sẽ gọi cô bằng mày và vỗ lưng cô thật kêu. Đã đến lúc đặt cô ta vào đúng vị trí của tôi rồi.

Tận cùng dưới đáy của nấc thang.

- Chào buổi sáng, Cloé đáp.

- Hồng đồng hồ báo thức ?

Cloé hạ cổ nhìn cô ta. Thậm chí nhìn thẳng vào mắt.

- Xin lỗi ? Cô nói bằng giọng lạnh như băng.

Người trợ lý lúng túng tìm từ. Nhất định không được sai lầm hai lần liên tiếp.

- Tôi nghĩ là... Như thường lệ chị đến sớm hơn, tôi tự hỏi là...

Cloé tiến lại gần, một nụ cười sẵn mồm trên đôi môi được kẻ hoàn hảo.

- Cô đang trách tôi đến muộn, tôi nghe rõ chứ ?

- Không, dĩ nhiên là không ! Người thư ký lấp bắp. Tôi chỉ tự hỏi liệu chị có gặp trục trặc gì không, tôi đang lo lắng !

- Cô tưởng cô là mẹ tôi à ?

Nathalie chọn im lặng. Dù cô ta nói gì, bằng cách nào đi nữa, cô ta cũng sẽ bị đóng đinh vào cột gỗ nhục nhã.

- Tôi không phải là một nhân viên hạng thường, Cloé nói thêm một cách bình tĩnh. Tôi đến vào giờ tôi thích. Không phải sao ?

Nathalie sắp sửa đánh rơi tập hồ sơ mà cô ta đang cầm một cách thảm hại trong tay.

- Dĩ nhiên rồi, cô ta thì thâm. Chị không cần phải giải thích.

- Đúng vậy. Cô có gì thú vị để nói với tôi không ?

- Ông Pardieu muốn gặp chị.
- Rất tốt. Cảm ơn rất nhiều, Nathalie.

Người thư ký bỏ chạy, Cloé nở một nụ cười mới. Đây chế nhạo, nụ cười đó. Có lẽ con ngốc này sẽ là một phần trong đoàn người đến Cực. Cô chưa quyết định. Nathalie không được thông minh lắm, nhưng Cloé thừa nhận cô ta có một hiệu quả nhất định.

Cô treo áo khoác, hướng đến văn phòng của Pardieu. Ông già đang nghe điện thoại nhưng ra hiệu cho cô vào và ngồi xuống.

Cloé bắt chéo chân, váy cô hơi xê dịch lên. Chẳng có gì bất tiện, nhưng Ông già không bỏ sót một chi tiết nào. Tuy nhiên, Cloé nghi ngờ rằng, từ một lúc nay, ông ta không thể làm gì khác ngoài việc ngắm nhìn cô. Một số người già đi nhanh hơn và tệ hơn những người khác, sự bất công của tạo hóa...

Cuối cùng, Pardieu cũng cúp máy và mỉm cười với cô. Một nụ cười trù mến, như cha với con.

- Khỏe không, Cloé ?
- Khỏe, cảm ơn ông. Tôi đến trễ, xin lỗi.

- Không sao đâu, cô bé. Hôm qua cô làm việc tốt lắm. Cô thật hoàn hảo.

Cô đáp lại ông bằng một nụ cười, ve vuốt ông bằng ánh mắt ngọt ngào. Ông rời ghế bành để đi đóng cửa phòng làm việc, vốn luôn mở. Vậy thì thời điểm này là quan trọng. Có lẽ, là then chốt.

- Tôi đã quyết định nhượng quyền lại rồi, ông thông báo. Lần này, tôi thậm chí còn ấn định luôn ngày tháng nữa.

Cloé gắng gượng vẻ mặt lo lắng. Cô may mắn đã từng học diễn xuất hồi thiếu niên.

- Ông thật sự sẽ bỏ rơi chúng tôi ư ?

- Tôi muốn nghỉ ngơi và tận hưởng một chút thời gian còn lại của tôi ! Cô biết đấy, tôi đã 68 tuổi rồi. Thời gian trôi qua nhanh quá...

Trông ông già hơn nhiều. Ngay cả ông nội cô, dù đã ngoài 80, trông cũng như một thanh niên bên cạnh ông. Nhưng bây giờ không phải lúc để nói với ông rằng ông sẽ không tận hưởng được lâu khoảng thời gian nghỉ hưu sung túc đâu.

- Ông trông trẻ hơn tuổi nhiều mà, Cloé nói dối. Tôi đã nói với ông rồi. Nhân tiện, trước khi rời đi, ông phải bày cho tôi bí quyết của sự trẻ trung vĩnh cửu của ông đây !

- Là công việc, cô bé ạ... Công việc.

Nếu đó là lý do cho sự tàn tạ sớm của ông thì tốt hơn hết tôi nên ngừng làm việc càng sớm càng tốt !

- Tôi hiểu là ông muốn chuyển sang hướng khác, cô gái trẻ tiếp lời, nhưng chúng tôi sẽ làm gì nếu không có ông ?

- Các cô sẽ ổn thôi ! Đặc biệt là tôi sẽ được thay thế bởi một người có giá trị.

Trái tim Cloé thắt lại. Thời khắc mong đợi bấy lâu cuối cùng cũng đã đến. Nhưng liệu cô có phải là người có giá trị nổi tiếng đó không ?

Pardieu nhìn cô chăm chăm với một nụ cười bí ẩn, kéo dài sự hồi hộp một cách tàn nhẫn.

- Tất nhiên, tôi cần phải nói chuyện này với hội đồng quản trị, nhưng tôi đã đưa ra lựa chọn của tôi và tôi tin họ sẽ nghe theo... Cô nghĩ sao về việc thay thế tôi, Cloé?

Một luồng hơi ẩm tràn ngập người người phụ nữ trẻ; cô muốn hét lên, gào thét, nhảy khỏi chiếc ghế này, nhảy lên trần nhà. Gần như muốn hôn lão già kia.

Tuy nhiên, cô chỉ hài lòng với một nụ cười nhẹ nhàng đơn giản của một cô gái nhỏ bối rối.

- Chà... Tôi thực sự cảm động và vinh dự. Cũng hơi ngạc nhiên nữa. Và, không giấu gì ông, là hơi lo lắng !

- Thôi nào, cô bé, tôi không chọn cô một cách ngẫu nhiên đâu...

- Tôi hy vọng tôi sẽ xứng tầm. Và sẽ là một niềm tự hào lớn đối với tôi nếu được kể nhiệm ông.

- Tôi rất vui vì điều đó.

- Có lẽ họ sẽ thấy tôi quá trẻ, phải không ?

- Họ đánh giá cô đúng giá trị và tôi sẽ giải thích với họ rằng theo quan điểm của tôi, cô là người đủ tiêu chuẩn nhất để tiếp quản ngọn đuốc. Tôi gần như chắc chắn rằng họ sẽ phê chuẩn quyết định của tôi.

Chữ gần như đó nghe có vẻ giả dối đối với Cloé.

- Cảm ơn ông. Cảm ơn ông rất nhiều.

- Cô xứng đáng mà, Cloé. Cô sở hữu tất cả các tố chất. Sức thu hút, trí thông minh, tinh thần làm việc, tinh thần đồng đội, kiến thức, vốn sống... Chưa kể ý chí kiên cường và lòng dũng cảm khác thường.

Cô bật ra một tiếng cười ngượng ngùng, thậm chí cố gắng đỏ mặt. Ông nắm lấy tay cô.

Bao năm làm việc cuối cùng cũng được đền đáp. Bao năm nịnh bợ ông, nhưng không quá lố. Tang bốc ông, mà không thái quá. Bao buổi tối và ngày nghỉ bị hy sinh.

Nhưng tất cả là để đạt được một kỳ tích. Trở thành kẻ kế vị ở tuổi chỉ 37.

Một kỳ tích, đúng vậy.

Cô nghĩ về Philip Martins, phó giám đốc kia. Người mà sẽ tức điên lên cho mà xem. Anh ta sẽ không bao giờ vượt qua nỗi chuyện này, chắc chắn ! Bị một người phụ nữ, trẻ hơn và ít kinh nghiệm hơn cướp mất vị trí... Sự sỉ nhục tột cùng.

- Tất nhiên, tất cả chuyện này phải giữ kín giữa chúng ta vào lúc này, Pardieu nói thêm. Nếu hội đồng quản trị đồng ý với tôi, tôi sẽ thông báo tin vui trong khoảng hai tháng nữa. Từ giờ đến lúc đó, tôi yêu cầu cô đừng tỏ ra

là mình biết trước.

- Tôi sẽ chú ý, thưa ông. Nhưng theo ông, Philip sẽ phản ứng thế nào ? Anh ấy có thâm niên hơn tôi, và...

- Philip sẽ tuân theo quyết định của tôi, lão già ngất lòi, hơi gay gắt. Dù sao thì anh ta cũng không có lựa chọn nào khác. Nếu anh ta không chấp nhận, sẽ phải tìm người thay thế.

- Tôi hy vọng công ty sẽ không phải chia tay anh ấy. Anh ấy rất quý giá đối với tất cả chúng ta.

- Tôi cũng hy vọng vậy, Ông già gật đầu. Tôi thừa nhận đã do dự rất lâu giữa hai người. Nhưng tôi tin rằng anh ta thiếu một chút gì đó. Một thứ gì đó giúp ích trong nhiều hoàn cảnh... Thậm chí là một vũ khí đáng sợ !

- Đó là gì vậy ? Cloé sốt ruột hỏi.

- Tất nhiên là sức quyến rũ rồi.

Chương 4

Hắn ta có một ánh nhìn điên cuồng.
Cuốn hút. Đầy đe dọa.

Mắt hắn màu nâu sẫm. Đơn giản là nâu sẫm.

Sắc độ thuần khiết, không pha lẫn sắc thái nào khác.

Một ánh nhìn sâu thẳm đến mức đắm chìm vào nó mang lại cảm giác ngã nhào vào cái vô định hoặc vô tận.

Thâm thúy là từ để miêu tả.

Sự khó chịu đến từ những gì nó chứa đựng, biểu lộ, gợi lên.

Những gì nó ám chỉ, che giấu, hé lộ. Hứa hẹn và khiêu khích.

Hắn im lặng, đã nhiều phút rồi hắn không thốt ra lấy một lời.

Ngồi trong căn bếp sên sấm này. Đối diện một người phụ nữ, ba mươi tuổi là cùng. Áo phong ngắn và ôm sát, màu hồng kinh khủng, ôm lấy bộ ngực silicon và để lộ một cái rốn xấu xí bẩm sinh ; quần trắng, bó, hơi

trong suốt. Trang sức rẻ tiền và sơn móng tay hợp với áo phong. Khuyên xuyên ở lỗ mũi phải, lông anh trái, trên lưỡi. Tóc tẩy trắng, như rom. Trang điểm lố bịch.

Quê mùa thô thiển là từ để miêu tả.

Hắn nhìn chằm chằm cô ta, cô ta khó khăn lắm mới đổi mặt được với ánh nhìn của hắn. Ánh nhìn nổi tiếng của hắn.

Không thể chịu nổi.

Hắn có một nụ cười mỉm nhẹ trên môi, gần như không thể nhận ra. Cứ như thể hắn đang chế nhạo cô ta. Hoặc đang chuẩn bị một âm mưu xấu xa. Cô ta đưa tay lên vuốt gáy đang căng thẳng quá mức, nhân tiện quay đầu đi một lúc.

Cảm giác như nụ cười mỉm mai đó đang phán xét cô ta, như ánh nhìn đó đang kết tội cô ta.

Hắn không cử động, thậm chí dường như không bị tê cứng. Một khối đá, điềm tĩnh.

Hắn đã đột nhập vào nhà cô ta, không cho cô ta sự lựa chọn. Bắt cô ta ngồi đó, hỏi cô ta một câu hỏi. Chỉ một.

Hắn rình chờ câu trả lời, dường như sẵn sàng ngồi đối diện cô ta đến hết vĩnh cửu.

- Địt mẹ, ngừng nhìn chăm chăm vào tôi như thế đi !
Cô ta đột nhiên hét lên.

- Tại sao ? Cô thấy khó chịu khi bị người khác nhìn à? Tôi tưởng cô thích điều đó chứ.

- Tôi thấy khó chịu vì anh nhìn tôi ! Anh đúng là thằng khùng !

- Bởi vì tôi nhìn vào mắt cô ?

- Anh ngồi đó, không nói, không cử động, may mà còn thở ! Anh là một con robot chết tiệt hay gì thế ? Biết đâu, anh thậm chí còn không phải cảnh sát !... Đúng rồi, cái thẻ của anh là đồ giả mạo ! Cút đi không tôi gọi cảnh sát, cảnh sát thật đấy !

Cô ta điên tiết, hấn vẫn trơ như đá. Hấn không trả lời, như thể đã nói quá nhiều. Như thể đang tiết kiệm lời nói. Hấn chỉ rút từ trong túi ra thẻ chuyên môn của mình và trượt nó về phía cô ta. Cô ta xem kỹ tấm ảnh và đọc, một cách máy móc :

- Chỉ huy Alexandre Gomez... Chỉ huy cái đêch !

Vẫn bất động, hấn tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô ta, có lẽ đang cố xuyên thấu hộp sọ để đọc bên trong bộ não của cô ta. Nhưng liệu có vài trang thú vị để lật giở

hay chỉ là một chuỗi thảm hại những ô trống rỗng ?

Cô ta bắt đầu ngo ngoáy trên ghế, như thể có ai đó bỏ lông nhặng xí vào quần lót. Một chân cô ta đập nhịp, các ngón tay đan vào nhau.

Con thuyền đang rò rỉ, vụ đắm tàu đã gần kề. Sắp xảy ra, thậm chí. Gomez mỉm cười rõ hơn một chút, coi như để mở rộng vết nứt.

- Cô nên ngừng uống cà phê đi, hấn nói. Và nhất là ngừng dùng cocaine.

- Cút đi mà tự sướng, đồ khốn ! Cô ta khạc ra, miệng méo mó một cách ghê tởm.

Cô ta không kịp phản ứng, thậm chí không kịp sợ hãi. Hấn đã đứng dậy, nhấc bổng cô ta khỏi ghế và đóng đinh cô ta vào tường. Chân cô ta không chạm đất nữa. Phải nói là hấn cao lớn. Và được trang bị một sức mạnh khổng lồ.

Cô ta ngừng thở, bị thôi miên bởi đôi mắt điên cuồng vẫn đắm sâu vào tận đáy mắt mình.

- Đừng sỉ nhục tôi hoặc tôi cho nổ cái mồm của cô, hiểu chưa ?

Hắn nói một cách bình tĩnh, không hề cao giọng. Cô ta nghĩ đến việc giã giũa. Do dự không biết có nên trả lời hắn không.

Hắn sẽ không làm thế đâu, dĩ nhiên rồi ! Hắn không có quyền. Hắn đang hù dọa đấy.

- Thả tôi ra, đồ cảnh sát khôn nạn !

Hắn nghe lời, cô ta ngạc nhiên khi lại chạm đất. Còn ngạc nhiên hơn nữa khi nhận một cú vào thẳng mặt. Một cái tát giống như một cú đấm. Cô ta vẫn đứng được, như một phép màu, ném cho hắn một cái nhìn sừng sốt.

Thì ra hắn không hù dọa.

Rồi đến cú thứ hai, còn dữ dội hơn. Cô ta gục xuống.

- Ngừng lại đi, anh bị bệnh à ! Cô ta rên rỉ.

- Cô đã được cảnh báo rồi, hắn đáp đơn giản. Cô nên nghe những gì người ta nói với cô.

- Mẹ kiếp... Anh hoàn toàn mất trí rồi...

Cô ta đang cố đứng dậy thì hắn tóm lấy áo phông của cô ta và đặt cô ta trở lại ghế một cách ép buộc. Cô ta chảy máu cam, lấy tay lau đi.

- Tôi sẽ kiện anh ! Cô ta đe dọa mà không mấy tin tưởng.

- Tốt thôi. Cô muốn tôi nhận đơn kiện của cô à ? Đó là việc của tôi mà, suy cho cùng.

Cô ta sưng sờ một giây, tiếp tục thấm máu chảy từ lỗ mũi trái bằng một tờ giấy ăn vút trên bàn.

- Mẹ kiếp, anh là một thằng tâm thần...

- Đúng là tin đồn nói vậy, quả thực. Vậy thì cô nên trả lời câu hỏi của tôi. Nếu không, ai biết được tôi có thể làm gì cô tiếp theo...

- Anh không làm tôi sợ đâu ! Cô ta tuyên bố. Hắn ta nguy hiểm hơn anh nhiều !

- Tôi nghi ngờ điều đó. Nhưng nếu đúng là vậy, cô sẽ không có thời gian để kiểm chứng đâu.

Cô ta ngược mắt nhìn hắn, tìm kiếm lời giải thích cho câu nói bí ẩn đó.

- Hoặc cô nói cho tôi biết điều tôi muốn biết và tôi sẽ lo thằng khốn đó theo cách mà cô sẽ không gặp lại hắn trong nhiều năm dài, hoặc cô tiếp tục làm tôi mất thời gian và tôi xóa cô khỏi cuộc chơi.

Cô ta bật cười. Thần kinh cô ta suy sụp.

- Anh sẽ rút súng và bắn chết tôi, ngay tại đây như thế này sao ? Cô ta đáp lại. Ngừng lảm nhảm đi, đồ cóm !

- Không, dĩ nhiên tôi sẽ không dùng vũ khí công vụ. Một con dao nhà bếp là đủ, tôi đảm bảo. Không ai biết tôi ở đây, không ai sẽ nghi ngờ tôi. Dù sao thì, cũng chẳng ai quan tâm đến cô. Cô có thể chết hôm nay, nó cũng chẳng làm phiền ai đâu.

Đồng tử của người phụ nữ trẻ giãn ra. Cô ta nhận thấy hấn chưa tháo đôi găng tay da ra kể từ khi hấn bước vào. Không dấu vân tay, không dấu vết.

Miệng cô ta khô khốc, tim đập loạn nhịp. Hấn vẫn chăm chú nhìn cô, bình tĩnh.

- Cô có dao nhà bếp, phải không ?

- ...

- Hoàn hảo. Vậy, cô quyết định thế nào ?

- Anh hù dọa đấy !

- Không bao giờ. Tôi ghét chơi trò chơi, tôi luôn thua cuộc.

Hắn đứng dậy, mở ngăn kéo đầu tiên. Cô ta quan sát hắn, quá sững sốt để phản ứng.

- Trật tử rồi ! Hắn cười nhạo, giơ lên một hộp diêm. Tuy vậy... Tôi có thể châm lửa đốt cái nhà tồi tàn của cô khi rời đi. Nó sẽ làm chậm quá trình nhận dạng xác chết của cô.

Hắn nhét hộp diêm vào túi quần jean, mở ngăn kéo thứ hai.

- Bingo !

Cô ta thấy lưỡi dao lấp lánh, cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh. Cô ta lao về phía lối ra, hắn tóm được cô ngay khi cô chạm đến cửa trước.

Cô ta hét lên, hắn áp một tay lên miệng cô.

Cô ta giãy giụa, hắn đặt con dao vào cổ họng cô.

- Vậy, cô đã quyết định thế nào ? Hắn thì thầm vào tai cô. Tôi nhắc cô là chạy trốn không phải là một trong những lựa chọn khả thi. Hoặc cô nói, hoặc cô chết.

Cô ta vẫn tiếp tục hét dưới tay bịt miệng.

- Ngừng cựa quậy đi, tôi sẽ lờ cắt cổ cô trước cả khi biết cô đã sẵn sàng hợp tác hay chưa ! Thật ngu ngốc,

phải không ?... Tôi thường cố tránh những sai sót. Tôi ghét giấy tờ.

Hắn ấn mạnh vào cán dao, cô ta ngừng cựa quậy. Hắn bỏ tay ra, cô ta ngừng la hét.

Hắn biết hắn đã thắng. Nỗi sợ là đồng minh tốt nhất của hắn dù nó vẫn là một thứ xa lạ với hắn.

- Tôi không biết hắn ở đâu ! Cô ta rên rỉ.

Sự chống cự cuối cùng trước khi lao mình vào dòng nước ngọt ngào của lời thú nhận.

- Tiếc thật. Trong trường hợp đó, cô chẳng có ích gì cho tôi. Tạm biệt...

- Không, dừng lại ! Tôi sẽ nói... Dừng lại, mẹ kiếp !

Cô ta bắt đầu khóc, hắn thở dài. Dấu hiệu mất kiên nhẫn đầu tiên kể từ khi hắn bước vào.

- Tôi đang nghe.

- Hắn ở...

Cô ta lấy lại hơi thở, cảm thấy lưỡi dao hơi ấn vào cổ họng.

- Ở đâu ?

- Một căn hộ, ở vùng 94. Ở Créteil, đường Fraternité...
Số 29.

- Một mình ?

- Vâng... vâng !

Hắn đẩy cô ta ra một cách thô bạo. Cô ta va vào một cái ghế, ngã sòng soài trên thảm.

- Nếu cô nói dối tôi, tôi sẽ quay lại. Nếu cô nói với bất kỳ ai về cuộc trò chuyện nhỏ của chúng ta, tôi cũng sẽ quay lại. Hiểu chưa ?

- Vâng... Tôi đã nói với anh tất cả những gì tôi biết rồi !

- Hoàn hảo. Cảm ơn vì đã hợp tác với lực lượng chức năng, cô gái.

Trước khi rời khỏi nhà, hắn ném con dao nhà bếp về phía người phụ nữ trẻ. Vũ khí cắm phập vào ghế sofa, cách mặt cô vài centimet ; cô ta co rúm người lại vào ghế.

- Tôi thiếu luyện tập rồi ! Viên cảnh sát nhận xét với một nụ cười. Và tôi không đùa đâu, cô biết đấy... Cô thực sự nên bỏ cocaine ! Chúc một ngày tốt lành, cô yêu.

Chương 5

Họ ngồi ở bàn ngoài hiên có mái che của quán cà phê yêu thích, nằm giữa con đường từ tòa tháp nơi Cloé làm việc và nhà máy của Carole. Nói cách khác là bệnh viện.

Họ thích gặp nhau ở đó khi không có thời gian ăn trưa. Đôi khi chỉ vồn vện mười lăm phút.

Máy sưởi gas tỏa nhiệt độ nhiệt đới trên một diện tích hai mét vuông bằng giá. Một trà, một cà phê kem. Và trên môi Cloé, một nụ cười không chịu tắt. Nụ cười của chiến thắng. Carole quan sát cô với sự pha trộn giữa dịu dàng và ghen tị.

- Chị đang trên mây phải không ?

- Lên tới tận trời thứ bảy rồi, chị yêu ạ !

- Tôi rất vui cho chị. Và cũng tự hào nữa. Nhưng tôi biết là chị sẽ làm được mà.

- Tổng giám đốc điều hành ! Chị tưởng tượng được không ?

Carole uống một ngụm trà, định thêm đường, nhưng kịp dừng lại vào phút chót. Không tốt cho vóc dáng.

- Dù sao thì, chị phải giữ mình cho đến ngày đó.

- Chắc chắn rồi, tôi không có lợi ích gì để phá đầu. Gần đến đích rồi, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mất.

Cloé không còn cười nữa. Như thể cô vừa nhận ra giấc mơ của mình đã trong tầm tay. Chỉ trong tầm tay. Con chim vẫn có thể bay đi, ngay vào giây phút cuối cùng.

Một người đàn ông đi ngang qua sân hiên, ánh mắt dừng lại trên hai người phụ nữ trẻ.

Không, chỉ trên Cloé, Carole đã học cách không còn mơ mộng. Khi họ ở cùng nhau, cô ấy trở nên vô hình, trong mờ. Cloé thu hút tất cả ánh sáng, tất cả sự chú ý. Cô ấy lấp đầy mọi không gian, chỉ chừa lại những mảnh vụn cho những người khác.

Vốn dĩ luôn là như vậy. Không chỉ vì cô ấy rất xinh đẹp. Mà hơn thế, vì cô ấy toát lên một thứ gì đó đặc biệt. Một hào quang không giống ai, một sức quyến rũ tàn khốc, một sức mạnh đáng kinh ngạc. Cô ấy tồn tại trong mắt mọi người, không thể lu mờ, hòa vào đám đông những kẻ phàm tục. Được ban cho một thứ gì đó độc nhất. Hiếm có. Một thứ mà Carole đã luôn mơ ước

có được.

Một sức hút phi thường.

Cô ấy đã rất muốn người đàn ông đó chú ý đến mình. Chỉ để cảm thấy mình hiện hữu. Nhưng anh ta thậm chí còn không nhìn thấy cô, quá bị ám ảnh bởi Cloé.

Khi họ 16 tuổi, đã là như vậy rồi. Cloé Beauchamp, học sinh xuất sắc, có năng khiếu. Vui tính, đầy khí chất và duyên dáng. Giỏi toán cũng như giỏi thể thao.

Hoàn hảo, tài năng, viên mãn.

Cloé, tương lai sẽ là Tổng giám đốc chi nhánh Pháp của một tập đoàn tiếp thị và quảng cáo.

Cloé, người vừa gặp hoàng tử duyên dáng chỉ vài tháng trước trong khi vừa thoát ra khỏi một mối tình tan vỡ lẽ ra đã phải khiến cô ấy sống độc thân trong nhiều năm dài.

Cloé, người mà mọi đàn ông đều khao khát.

Cloé, Cloé, Cloé... Trung tâm của vũ trụ, mặt trời rực cháy xung quanh là những vệ tinh thăm hại xoay quanh.

Đúng vậy, mình chỉ là một vệ tinh của Cloé. Một hành tinh thăm hại chìm trong Cái Bóng của cô ấy. Cô

ấy là một nữ thần, tôi là một tín đồ tội nghiệp. Có thể nói là chẳng là gì.

- Chị đang nghĩ gì vậy ? Cloé hỏi khi uống xong cà phê.

- Nghĩ về chị, Carole đáp. Về chị, chị yêu quý...

* * *

Chiếc mồm chồn của Nathalie xuất hiện ở cửa văn phòng.

- Xin lỗi, tôi muốn báo cáo về lịch hẹn của cô.

- Vào đi, Cloé đáp. Ngồi đi.

Trợ lý làm theo và mở sổ ghi lịch của cấp trên.

Ừ, không. Dời lại, hủy, xác nhận.

Cloé đang để tâm ở nơi khác. Âm áp trong khoang khinh khí cầu, cô quan sát thế giới từ thiên đường. Kỳ diệu. Say mê. Hưng phấn.

Những người khác, những người đang lúc nhúc dưới chân cô, chỉ là những côn trùng nhỏ bé. Không đáng kể.

Cô thậm chí không ngạc nhiên vì đã leo lên cao như vậy. Nhanh như vậy.

Vào công ty này chỉ năm năm trước, với vai trò giám đốc sáng tạo, giờ cô sắp bước lên nấc thang cuối cùng. Đơn giản vì cô là người giỏi nhất, vì cô có ý chí và đây thần kinh thép.

Đơn giản vì cô là Cloé Beauchamp và không gì có thể cản được cô.

Bởi vì cô đã biết che giấu những khiếm khuyết của mình trước mắt mọi người, dù chúng sâu thẳm. Thậm chí không lồ. Bởi vì cô đã xây dựng được một lớp áo giáp chống đạn. Chống lại mọi thứ.

Cô mỉm cười, lắng nghe với một tai giọng nói the thé của Nathalie. Cô thậm chí không nghe thấy tiếng gõ cửa và mất vài giây để nhận ra Philip Martins đang đứng sừng sững trước bàn làm việc của cô.

Nathalie nhanh chóng chuồn đi, Cloé mỉm cười với đồng nghiệp. Đôi thủ của cô. Bị đánh bại chỉ sau vài hiệp và vẫn chưa biết mình đã bị knock-out.

Tuyệt diệu.

- Tôi muốn chúng ta cùng thảo luận về dự án này, anh ta nói và đặt trước mặt cô một tập hồ sơ đồ sộ. Tôi muốn nghe ý kiến của cô.

- Sẵn sàng. Nếu tôi có thể giúp anh...

Cloé quan sát kỹ bàn tay anh. Cô luôn thấy anh có đôi bàn tay xấu xí. Những ngón tay hơi sưng húp, những đường gân quá lộ rõ. Tiếc thật, vì anh ta không xấu trai. Lịch sự,

Cái mồm chôn của Nathalie xuất hiện ở cửa văn phòng.

- Xin lỗi, tôi muốn điếm lại các cuộc hẹn của chị một chút.

- Vào đi, Cloé đáp. Ngồi đi.

Trợ lý làm theo và mở sổ ghi lịch của cấp trên của mình.

Ừ, không. Dời lại, hủy, xác nhận.

Cloé đang để tâm ở nơi khác. Âm áp trong khoang khí cầu, cô quan sát thế giới từ trên trời cao. Kỳ diệu. Say mê. Hưng phấn.

Những người khác, những kẻ đang chen chúc dưới chân cô, chỉ là những côn trùng bé nhỏ. Không đáng kể.

Cô thậm chí không ngạc nhiên vì đã leo lên cao đến vậy. Nhanh đến vậy. Vào công ty này chỉ năm năm

trước, với vai trò giám đốc sáng tạo, giờ cô sắp bước lên nấc thang cuối cùng. Đơn giản vì cô là người giỏi nhất, vì cô có ý chí và dây thần kinh thép.

Đơn giản vì cô là Cloé Beauchamp và không gì cưỡng lại cô.

Vì cô đã biết che giấu những khiếm khuyết của mình, dù sâu thẳm, thậm chí không lồ, trước mắt mọi người. Vì cô đã biết dựng lên một lớp giáp chống đạn. Chống lại mọi thứ.

Cô mỉm cười, lắng nghe với một bên tai thờ ơ giọng nói the thé của Nathalie. Cô thậm chí không nghe thấy tiếng gõ cửa và mất vài giây để nhận ra Philip Martins đang đứng sững trước bàn làm việc của cô.

Nathalie nhanh chóng chuồn đi, Cloé mỉm cười với đồng nghiệp của mình. Đối thủ của cô. Bị đánh bại chỉ sau vài hiệp và vẫn chưa biết tôi đã bị knock-out.

Tuyệt diệu.

- Tôi muốn chúng ta cùng thảo luận về dự án này, anh ta nói, đặt trước mặt cô một tập hồ sơ đồ sộ. Tôi muốn nghe ý kiến của em.

- Rất sẵn lòng. Nếu tôi có thể giúp anh...

Cloé quan sát kỹ bàn tay anh ta. Cô luôn thấy anh ta có đôi bàn tay xấu xí. Những ngón tay hơi sưng húp, những đường gân quá lộ rõ. Tiếc thật, vì anh ta không xấu trai. Đây quyền rũ, thực ra. Anh ta mang tuổi năm mươi một cách dễ dàng. Anh ta chăm sóc bản thân, điều đó thấy rõ. Anh ta luôn rất yêu bản thân, cô không thể trách anh ta điều đó ; ít nhất họ có điểm chung đó.

Cô hầu như không nghe anh ta nói gì, kỳ lạ là lại tập trung vào anh ta. Vào khuôn mặt anh, vào cổ áo sơ mi Dior không cài khuy của anh. Cô tưởng tượng khoảnh khắc anh ta biết tin... Cô ngạc nhiên vì một chút đau nhói trong tim, một cảm xúc mà cô không ngờ tới. Cô không nghĩ tới lại cảm thông cho số phận bi thảm của Philip Martins, người đồng nghiệp tẻ nhạt này, người đàn ông chưa từng chiếu cố cho cô, kẻ luôn kéo chân về phía mình.

Tôi thắng, anh ta thua. Đó là luật chơi. Tôi không có lý do gì để thương hại cho trường hợp của anh ta. Anh ta sẽ chỉ trở thành phó của tôi. Nhân viên của tôi. Đồ vật của tôi.

- Anh có nghĩ về nó, đôi khi không ? Cô đột nhiên hỏi.

Martins dừng lại giữa những giải thích dài dòng của tôi và nhìn chăm chăm cô không hiểu.

- Về lúc ông Pardieu sẽ rời đi, Cloé nói rõ với một nụ cười kỳ lạ.

Bị bất ngờ, anh ta mất vài giây để trả lời.

- Có, tất nhiên rồi, cuối cùng anh ta nói. Nhưng sao cô lại hỏi tôi điều đó ?

- Tôi nghĩ anh sẽ là một chủ tịch xuất sắc.

Thành thật ngạc nhiên trước lời khen này, anh ta không nói nên lời.

- Ừ, tôi nghĩ anh sẽ hoàn hảo, Cloé tiếp tục.

- Cảm ơn. Nhưng Pardieu vẫn chưa đi mà !

- Chính xác. Nhưng tôi nghĩ ông ấy sẽ không còn lâu nữa đâu.

Anh ta hỏi cô bằng ánh mắt, treo trên những đôi môi căng mọng của cô.

- Trục giác nữ tính ! Cloé viện cớ với một nụ cười khó cưỡng.

Cô luôn thích trêu chọc. Đặc biệt là với những con mồi dễ dãi. Mặc dù Martins cũng khá xảo quyệt. Cô đã học cách cảnh giác với anh ta.

Luôn luôn cảnh giác, với tất cả mọi thứ và mọi người. Đó là cách để tránh được nhiều thất bại. Để tránh vỡ tan trên những ghềnh đá.

Cô lại tập trung vào Martins, kẻ tiếp tục sa lầy vào những giải thích mệt mỏi.

Những tuần tới hứa hẹn sẽ đặc biệt thú vị.

Khiến anh ta tin rằng chính là anh ta. Trấn an anh ta, tạo niềm tin cho anh ta. Thôi miên anh ta bằng một điệu múa bụng xinh đẹp để anh ta không thấy cơn bão đang đến.

Và vào thời khắc mong đợi đó, ra đòn kết liễu.

Ru ngủ bởi giọng nói trầm ấm của Philip, Cloé đã trở lại chỗ ngồi trong khoang khí cầu của mình. Ở trên cao vờ vọi tất cả những thứ đó, cô lướt đi trong một thứ ánh sáng chói lòa, lấp lánh.

Không còn một Cái Bóng nào trong bức tranh.

- Anh có xem trận đấu tối qua không ? Trung úy Laval hỏi.

Gomez nhìn anh với một nụ cười mỉm.

- Không. Tôi đã làm những thứ thú vị hơn nhiều.

- Gì thế ?

- Không thể kể cho anh được.

- Tại sao ? Laval ngạc nhiên.

- Bởi vì anh vừa mới đủ tuổi thành niên và một số cảnh có thể làm tổn thương sự nhạy cảm của giới trẻ.

- Anh đôi khi thật là ngu ngốc, Laval nói, nhướn vai.

- Chỉ đôi khi thôi ? Thế thì tôi yên tâm. Cảm ơn, Nhóc.

- Dù sao thì, trận đấu thật sự rất tuyệt ! Đội PSG đã...

- Tôi biết ai thắng rồi, Gomez thở dài. Tôi còn biết tỷ số nữa. Khó mà tránh khỏi trừ khi bị điếc... Mà này, đôi khi thế lại tiện cho tôi đấy ! Bởi vì tôi không hiểu sao người ta có thể say mê một lũ đàn độn chơi banh được.

- Anh thật là chán, và điều đó thì lúc nào cũng thế !

Gomez cười to và đặt tay lên vai đồng nghiệp.

- Anh phân tích tôi nhanh thật, bravo ! Anh sẽ là một cảnh sát xuất sắc khi anh lớn lên đây.

Họ đang ở trong một chiếc xe thường, đậu trên phố de la Fraternité ở Créteil.

- Anh có thể nói cho tôi biết chúng ta đang làm cái quái gì ở đây không ? Laval hỏi.

- Chúng ta đang phục kích.

- Ủ, cái đó thì tôi thấy rồi. Nhưng chúng ta đang chờ ai, chính xác ?

- Anh sẽ thấy khi hắn ta chịu ra khỏi nhà ! Nhưng anh sẽ không thất vọng đâu, tin tôi đi.

- Dù sao thì anh là sếp...

- Chính xác, Nhóc. Vậy hãy mở to mắt ra và đánh thức tôi dậy nếu một gã tóc nâu dài và có bộ mặt thật đều nào đó đi ra ở số 29.

Gomez ngả lưng ghế, khoanh tay và nhắm mắt lại.

- Anh định ngủ gật vào giờ này à ?

Viên thiếu tá đã ngủ thiếp đi, hoặc giả vờ ; đồng nghiệp trẻ của anh lắc đầu ngán ngẩm. Làm việc với Alexandre Gomez là một cuộc phiêu lưu mới mẻ mỗi ngày. Người ta không bao giờ biết anh ta sẽ phản ứng thế nào, anh ta sẽ lôi đồng đội của mình vào đâu. Vào một mớ hỗn độn hay một vụ vây bắt tuyệt đẹp.

Gã này là một bí ẩn và chắc chắn sẽ vẫn là như vậy cho đến khi chết. Mà cái chết đó chắc chắn sẽ không xảy ra trên giường, trong một viện dưỡng lão nhỏ bé xấu xí và yên bình.

Quá bí ẩn để có thể thực sự hiểu anh ta.

Quá đáng ghét để có thể thực sự quý mến anh ta.

Quá thông minh để có thể hoàn toàn căm ghét anh ta.

Quá dũng cảm để không bí mật ngưỡng mộ anh ta.

Quá hung tợn để dám đối đầu trực tiếp với anh ta.

* * *

Trời đã tối, trời lạnh. Đã khuya.

Họ cười phá lên.

Trong khi Bertrand ôm cô say đắm, Cloé mò chìa khóa nhà trong túi. Hơi say, cô gặp khó khăn trong việc phối hợp các động tác.

- Nào, em mở cửa đi ? Bertrand sốt ruột. Chúng ta không thể làm chuyện này trên thềm nhà được đâu... Anh không muốn bị bắt vì tội vi phạm thuần phong mỹ tục đâu !

Cloé vẫn cười hả hê, lâng lâng vì rượu, vì kiêu hãnh và vì ham muốn.

Anh ấy đẹp trai, thông minh, hài hước. Và anh ấy là của mình.

Cô ấy cuối cùng cũng tìm thấy chùm chìa khóa, cố gắng tra chìa vào ổ khóa. Bertrand nắm lấy tay cô, dẫn dắt nó thực hiện động tác chính xác. Họ bước vào, lao vào nhau. Bertrand dùng chân đóng sập cửa lại trong khi Cloé giật phắt chiếc áo khoác của anh.

- Từ từ thôi em yêu, anh mua cái áo khoác này năm trăm euro đấy !

- Em sẽ mua cho anh bao nhiêu cái tùy thích, cô trả lời và chuyển sang tán công chiếc áo sơ mi.

- Em trở nên nguy hiểm lắm khi uống quá nhiều đấy !

- Em sẽ mua cho anh hàng chục, hàng trăm cái nếu anh muốn !

- Em tưởng anh là trai bao hay sao ?

- Anh sẽ kiếm được bọn tiền đây ! Cloé đùa. Anh sẽ thành công điên cuồng. Nhưng em không biết chia sẻ đâu... Nếu anh phản bội em, em sẽ móc mắt anh !

Anh bế cô lên khỏi mặt đất, cô ôm chặt lấy cổ anh. Anh mang cô đi như thể đến phòng khách trong khi cô vẫn cười không ngớt. Anh đặt cô xuống thảm, đến lượt mình bắt đầu cởi đồ cho cô. Nhưng anh, chọn sự dịu dàng.

Luôn luôn dịu dàng.

Đột nhiên, Cloé không cười nữa. Một nếp nhăn hằn sâu giữa trán.

Vì cô nhìn chăm chăm vào một điểm phía sau lưng anh, Bertrand quay lại nhưng không nhận thấy điều gì đặc biệt. Bỏ mặc anh giữa phòng khách, cô hướng về phía dãy tủ tuyệt đẹp bằng gỗ óc chó và quan sát ba chiếc khung ảnh được treo ngay phía trên.

- Có chuyện gì thế ? Bertrand lo lắng hỏi. Trông em như thể lần đầu tiên nhìn thấy những bức ảnh này vậy !

- Chúng không đúng chỗ. Cái bên phải, kia kia, bình thường nó ở bên trái, và ngược lại. Là Fabienne, người giúp việc. Chắc bà ấy đã lau chùi chúng và đặt nhầm chỗ khi để lại.

Bertrand đặt tay lên hông cô, môi anh lên gáy cô.

- Chuyện về mấy cái khung ảnh của em hấp dẫn lắm, nhưng chúng ta có những chuyện thú vị hơn để làm.

Anh thở dài trong khi cô lại một lần nữa thoát khỏi anh. Cô nhón chân lên, đổi vị trí hai tấm ảnh.

- Anh xem, bức ảnh này, là cha em và em khi em 12 tuổi. Em thích nó lắm...

- Cha em ?

- Không. Bức ảnh.

Trước vẻ mặt bị xúc phạm của anh, cô mỉm cười. Rồi lại bật cười to.

- Em thật khó lường, Bertrand thừa nhận.

Anh xoa mặt cô, luồn tay vào tóc cô.

- Em chưa bao giờ nói với anh về cha mẹ em, anh nói thêm.

Cô mỉm cười dịu dàng với anh.

- Anh muốn biết tất cả về em ?

Bertrand gật đầu.

- Trong khi em, em chẳng biết gì về anh, Cloé thì thâm.

Hoàn toàn không biết gì. Anh từ đâu đến, anh sẽ đi đâu. Anh thực sự là ai. Anh đã trải qua những gì, anh hy vọng sẽ sống những gì. Em không biết bất kỳ giấc mơ hay cơn ác mộng nào của anh.

Hoàn toàn không biết gì, ngoại trừ việc anh có đôi mắt tuyệt vời nhất mà em từng gặp. Rằng anh đang trở thành thứ thuốc gây nghiện mạnh nhất mà em từng thử.

* * *

- Có lẽ chúng ta nên bỏ cuộc nhỉ ? Laval hy vọng.

Gomez nhìn chằm chằm xuống phố, bất động, không nao núng. Một bức tượng vững chãi.

- Bắt taxi về nhà đi, anh ta đề nghị. Máy đưa trẻ tuổi như anh cần đi ngủ sớm.

- Người mà các anh đang chờ chắc đã chuồn tới Seychelles rồi...

Laval ngáp đến trọ quai hàm.

- Ít nhất hãy nói cho tôi biết chúng ta đang chờ ai suốt mấy tiếng đồng hồ rồi, nó sẽ cho tôi thêm can đảm.

- Tốt hơn là anh không nên biết. Không thì anh sẽ ị ra quần đấy.

- Cá cược nhé ?

- Một thằng bạn của Bashkim.

- Bashkim ? Nhưng làm sao các anh biết tìm hắn ở đâu ?

- Tôi không nói là tôi đã tìm thấy Bashkim. Chỉ là theo dấu một gã có thể dẫn chúng ta đến hắn... Đó là sự khác biệt.

- Ai cung cấp thông tin cho các anh ?

- Một cô nàng thấy tôi có đôi mắt đẹp và có cách ném dao thật gợi cảm.

- Hả ?

- Thôi bỏ đi, Nhóc. Điều quan trọng là phải truy lên đến đầu não của mạng lưới.

- Tôi không tin nổi... Nếu là bạn của hắn, Bashkim cũng có thể xuất hiện quanh đây !

- Đừng mơ nữa, Gomez gắt gỏng. Tên biến chất đó chắc chắn đang âm áp ở cái đất nước tồi tệ của hắn rồi...

Albania đẹp lắm. Anh biết không ?

- Không. Dù sao thì nếu Bashkim đến, phải gọi quân đội hỗ trợ thôi. Gã đó điên lắm !

- Tôi cũng vậy, Thiếu tá nhắc lại. Và chắc chắn còn hơn hẳn, vì tôi đang mạo hiểm tính mạng cho hai nghìn năm trăm euro một tháng.

Laval không còn buồn ngủ nữa. Anh lo lắng nhìn chăm chăm vào cánh cửa ở số 29 với nỗi sợ rằng kẻ mà anh đã chờ đợi cả buổi chiều mà thậm chí không hề hay biết sẽ xuất hiện.

Anh trời hán đừng đến. Cả hán lẫn thằng bạn của hán.

- Abg sợ rồi à ? Gomez đoán.

Laval đột nhiên trở nên rất bồn chồn trên ghế.

- Loại con mồi này, hai chúng ta không đối phó nổi đâu. Quá nguy hiểm. Gã này, là tay cừ đây ! Vũ trang đến tận răng...

- Còn anh, anh đang đeo gì dưới áo khoác ? Cái lục lạc ?... Tôi nhắc lại đó không phải là Bashkim trú ở đó, chỉ là một thằng bạn của hán. Với lại, giờ chỉ cần bám theo hán thôi. Để hán dẫn chúng ta đến một tên cặn bã có cấp bậc cao hơn một chút. Và cứ thế. Chẳng lẽ tôi

phải dạy anh những điều cơ bản ?

- Các anh điên rồi, chết tiệt...

Gomez nhìn anh bằng ánh mắt lạnh băng.

- Giờ thì, anh sẽ im miệng, OK ? Nếu anh sợ, anh rút đi. Còn không, thì anh ngậm miệng lại và mở tai ra.

Laval chết lặng. Rốt cuộc, Gomez đáng sợ hơn Tomor Bashkim nhiều.

- Tên khốn đó, tôi muốn bắt hắn, anh nghe rõ chưa ? Tôi đã tìm cách vây bắt hắn hàng tháng trời, và giờ, tôi có manh mối. Vì vậy tôi sẽ không bỏ lỡ nó. Tôi chọn anh để hỗ trợ tôi vì tôi tin tưởng anh. Nhưng nếu anh không đủ tầm, nếu tôi đã nhầm, anh có thể rút. Rõ chưa?

- Rõ, Laval thì thâm. Tôi ở lại, được rồi.

- Hoàn hảo. Anh có thể ngủ một chút, nếu muốn. Đến lượt anh rồi.

* * *

Những con số màu đỏ đã biến mất khỏi chiếc đồng hồ radio.

Thế là, Cloé với lấy chiếc điện thoại di động trên đầu giường và vui mừng nhận thấy chưa đến giờ phải dậy. Mới chỉ 4 giờ 12.

Cô đặt đầu lên vai Bertrand, người đang ngủ say, sẵn sàng chìm lại vào giấc ngủ. Nhưng một nhu cầu càng lúc càng cấp bách ngăn cản cô.

Miễn cưỡng, cô rời giường mà không đánh thức người tình và đi chân trần đến phòng tắm. Nhờ không có ánh sáng, cô không phải đối mặt với khuôn mặt mình trong gương. Với cơn say hôm qua, chắc cô trông thật kinh khủng...

Cô giải tỏa bàng quang và quyết định uống một ly nước lạnh lớn trước khi quay lại giường. Cô nghe thấy tiếng động phía sau, giật mình.

- Em đang làm gì thế ? Bertrand hỏi.

- Em khát. Nhưng hết điện rồi. Chắc là cúp điện.

- Đường phố vẫn sáng mà... Cái đồng hồ điện ở đâu ?

- Trong gara.

- Anh xuống đó, em quay lại chỗ ấm áp đi. Căn nhà này giống như một cái tủ lạnh vậy !

Anh mặc vội quần áo, trong khi cô chui vào chăn chờ người đàn ông của tôi quay lại. Cô đặt cái đầu đau nhức lên gối, vừa kịp nghe thấy tiếng cửa trước mở rồi đóng sập lại trước khi ngủ thiếp đi.

* * *

Sự im lặng thật hoàn hảo. Có lẽ là quá hoàn hảo.

Cloé duỗi cánh tay trái ra, nhận thấy Bertrand không ở đó.

Cúp điện, cái đồng hồ điện... Trên màn hình điện thoại, cô thấy đã 4 giờ 45.

Anh ấy đi đã nửa tiếng rồi.

- Bertrand ?

Sự im lặng đáp lại lời gọi của cô một cách bi thảm.

- Anh yêu ?

Cô nói to hơn, vẫn không nhận được bất kỳ câu trả lời nào. Cô bắt đầu run rẩy, cố bật đèn ngủ.

Anh ấy không trở lại, điện cũng thế.

Cô phải đi xem chuyện gì đang xảy ra. Nhưng nỗi lo sợ đóng đinh cô trên chiếc giường lạnh lẽo này. Cái

Bóng từ từ hiện ra trước mắt cô. Còn đen hơn cả Cái Bóng.

- Bertrand, trả lời em đi, chết tiệt !

Cô vừa hét lên. Giờ thì cô nghiêng rằng lập cập và không chỉ vì hệ thống sưởi đã ngừng hoạt động.

Hãy bình tĩnh. Anh ấy hẳn là gặp khó khăn khi tìm ra đồng hồ điện thoại, thế thôi.

Nhưng nỗi sợ hãi thì chẳng có gì là hợp lý cả.

Cloé móc sâu từ bên trong mình lấy can đảm để rời khỏi giường, như thể cô đang rời khỏi một nơi trú ẩn an toàn để mạo hiểm bước vào một thế giới thù địch.

Chân trần, khoác áo choàng tắm, cô bước từ từ xuống hành lang.

- Bertrand ? Anh có ở đó không ?

Ở tiền sảnh, cô ngó ngán cố bật chiếc đèn chùm. Cô cố kiểm soát những cơn co thắt khiến răng cô va vào nhau và tự nguyện rửa thắm.

Mình thật lố bịch.

Ở bậc thềm, ánh đèn đường làm cô yên tâm một chút.

Chỉ một chút thôi.

- Bertrand ?

Một làn gió nhỏ chế nhạo cô và hoàn thành việc làm cô lạnh cóng. Cô quay trở lại, xỏ đôi giày cao gót vào.

Một giây, cô tưởng tượng ra mình, lúc bình minh, trên bậc thềm nhà, mặc áo choàng tắm trắng và đi giày cao gót đen. Nhưng cô còn nhiều thứ khác để tưởng tượng hơn.

Bertrand chết. Bị Âm Tối sát hại.

Cô đi xuống những bậc cầu thang, rẽ trái về phía nhà để xe. Cô đoán được cánh cửa mở toang ra một lỗ đen.

Đứng chôn chân trên ngưỡng cửa, cô chăm chú lắng nghe sự im lặng.

- Anh yêu ?

Không một tiếng động, ngoại trừ tiếng gió trong các cành cây và tiếng động cơ của một chiếc xe phân khối lớn gầm rú ở một con phố gần đó. Cô dám lấy hai bước vào bên trong nhà để xe trống rỗng vì xe của cô vẫn còn trong bãi đỗ xe ngầm của Cơ quan.

Cô hít thở mạnh, không khí lạnh bỗng rất phôi. Giọng

nói trong đầu cô trở nên thuyết phục hơn.

Quay lại đi trong khi còn kịp !

Sẵn sàng bỏ chạy, cô xoay người. Và rồi đối mặt với cơn ác mộng của mình.

Đồ sộ, người đàn ông mặc toàn đồ đen, trùm mũ trùm đầu.

Cloé thét lên một tiếng kinh hãi, lùi lại. Mắt cá chân cô bị treo, cô mất thăng bằng. Đầu cô đập vào thứ gì đó cứng, cú va chạm thật mạnh.

Hơi thở đứt quãng, hơi nóng dữ dội thiêu đốt cơ thể cô, nổ tung trong não cô.

Cô mở nửa mắt, nhận ra Cái Bóng đang cúi xuống người cô.

Cô muốn nói, hỏi hấn Bertrand đâu.

Anh đã làm gì anh ấy ? Anh sẽ làm gì tôi ?

Nhưng không một lời nào thoát ra khỏi đôi môi dù đã mở của cô.

Người đàn ông ở rất gần cô. Cô dường như trông thấy phần dưới khuôn mặt hấn. Cô dường như thấy hấn đang

mỉm cười.

Và rồi sau đó...

* * *

Đèn xoay màu cam phản chiếu trong gương chiếu hậu trong xe. Giờ của những người thu gom rác. Chắc là giờ đi ngủ.

Chiếc xe hơi ì ạch một chút, cuối cùng cũng nổ máy. Laval mình tỉnh dậy, mất một lúc để nhớ ra tôi không ở trên giường.

- Anh có thấy hấn ta không ?

- Không, Thiếu tá trả lời. Tôi đưa anh về nhà.

Laval ngáp, mí mắt khép lại.

- Anh định làm gì ?

- Ngủ một giấc thật đã.

- Không, ý tôi là về gã kia.

- Hấn chẳng mất gì khi phải chờ đâu !

- Tôi đoán vậy, Laval thở dài. Chết tiệt, lưng tôi đau quá...

- Anh sẽ nhờ vợ anh massage cho một tý.

- Chỉ có điều tôi không có vợ, viên trung úy trẻ nhắc lại.

Hai gã say khướt loạn choạng đi dọc vỉa hè, Gomez tránh ra. Chẳng bao lâu nữa, anh sẽ về đến nhà, trong căn hộ hơi tồi tàn của mình. Nhưng ít nhất là ở gần cô ấy. Anh biết tôi sẽ không tìm được giấc ngủ phục hồi. Hàng tháng trời anh tìm kiếm nó trong vô vọng.

Bình minh sẽ không còn lâu nữa, nhưng sẽ không cha thí cho anh chút an ủi nào.

Khoảnh khắc đặc biệt đó giữa đêm và ngày. Giữa hai thế giới quá khác biệt.

Giờ mà những Cái Bóng tách ra khỏi bóng đêm.

Chương 6

Ngay cả trước khi màn sân khấu kéo lên, nỗi đau đã bắt kịp cô, khi thoát ra khỏi giấc mơ kỳ lạ đó, đúng hơn là cơn ác mộng. Chứa đầy tiếng hét, những Cái Bóng cười nhạo. Những cái xiên lò sáng rực đã xẻ toang hộp sọ cô.

Đằng sau đôi mí mắt nhắm nghiền, cô đoán được có ánh sáng. Và cả một giọng nói. Đưa cô trở lại với sự sống.

Bèong Tôi, cú ngã.

- Nào, mở mắt ra đi, em yêu...

Hắn vẫn còn đó, tốt hơn hết là mình nên tiếp tục giả chết.

Nhưng giọng nói trở nên quyền uy hơn, buộc cô phải rời khỏi hậu trường.

- Tỉnh dậy đi !

Cuối cùng cô cũng nghe lời, thấy khuôn mặt lo lắng của Bertrand. Những ký ức hiện ra rõ ràng hơn, cô bắt đầu run lên. Rồi nhận ra mình đang ở trên giường.

- Chuyện gì đã xảy ra ? cô thì thâm khó nhọc.

- Anh không biết, Bertrand thừa nhận. Em phải bị ngã và đập đầu, anh đoán vậy.

- Hẳn ta đi rồi à ?

- Ai ?

Đột nhiên, nỗi sợ hãi chiếm lấy cô. Cloé đờ ra từ đầu đến chân.

- Hẳn ở đây !

- Bình tĩnh nào... Ai ở đây ?

- Gã đó, em đã thấy hắn trong nhà để xe !

- Bình tĩnh đi, anh xin em. Em bị ngã, thế thôi. Là lỗi của anh.

Bertrand giúp cô ngồi dậy, kê hai chiếc gối sau lưng cô. Cô quay đầu về phía đồng hồ báo thức đang nhấp nháy, cảm thấy một cơn đau xé ở vai.

- Bây giờ rồi ?

- 5 giờ 10. Anh đã gọi bác sĩ, ông ấy sẽ đến bất cứ lúc nào.

- Em không muốn bác sĩ, em bảo là em đã thấy hấn mà !

- Làm ơn, cố gắng bình tĩnh lại đi. Ở đây không có ai khác ngoài em và anh.

Anh nắm lấy tay cô, siết thật chặt.

- Anh đã ở đâu ? cô bất ngờ trách móc. Em không thấy anh trở lại, em đã ra ngoài và...

- Anh biết, tha lỗi cho anh. Vào lúc anh nhấc cánh cửa nhà để xe lên, anh nghe thấy tiếng một chiếc xe phanh kít trên phố rồi tiếng một cú va chạm. Thế là anh chạy ra xem có nghiêm trọng không... Một gã hơi say đã đâm vào chiếc xe chạy phía trước.

- Có ai bị thương không ?

- Không, chỉ toàn vỏ xe bị bẹp, Bertrand giải thích vẫn tiếp tục nắm tay Cloé. Nhưng cả hai đều không có biên bản hiện trường, nên họ hỏi anh liệu anh có thể đưa cho họ một tờ không và anh đã phải quay lại đây lấy chìa khóa xe của anh. Anh tưởng em đã ngủ lại rồi, sẽ không lo lắng về việc anh vắng mặt. Anh đã đưa cho họ biên bản, anh về nhà và, khi đi qua cổng, anh nghe thấy tiếng em hét. Anh đã lao vào và thấy em bất tỉnh. Anh không nói với em nỗi khiếp sợ anh đã trải qua đâu!

- Em đã thấy hắn.

Bertrand thở dài.

- Em đã thấy ai, chính xác ?

- Một gã cao lớn, mặc toàn đồ đen. Em sợ, em mất thăng bằng và ngã.

- Em đang tự tưởng tượng ra đấy, Cloé. Kể từ khi thằng khốn đó theo dõi em trên phố, em đã sợ hãi. Và em tưởng như thấy hắn ở khắp nơi. Cũng bình thường thôi, nhưng mà...

- Em không có mơ !

- Nếu có một người đàn ông trong nhà để xe, anh đã phát hiện ra hắn. Anh ắt hẳn đã chạm mặt hắn ! Anh đến chưa đầy ba mươi giây sau khi em hét lên. Ở đó chẳng có ai, anh có thể thề với em.

Chuông cửa ngắt lời họ, Bertrand đi ra ngoài. Cloé nhắm mắt, cố gắng trấn tĩnh.

Em tưởng như thấy hắn ở khắp nơi... Nếu có một người đàn ông, anh ắt hẳn đã chạm mặt hắn.

Có phải tôi đang trở nên điên rồ ?

Bertrand quay lại, đi cùng một người phụ nữ, tuổi năm mươi đầy mệt mỏi.

- Bác sĩ đây, em yêu.

- Chào buổi tối, thưa bà... Vậy, chuyện gì xảy ra với bà vậy ?

Bertrand nhanh chóng điểm lại tình hình cho ông. Mất điện, cú ngã trong nhà để xe. Anh cố ý bỏ qua các chi tiết, đi thẳng vào vấn đề chính.

Vị bác sĩ bắt đầu một cuộc khám nghiệm có phương pháp. Bà yêu cầu Cloé đứng dậy, bắt cô thực hiện các động tác khác nhau, hàng nghìn câu hỏi.

- Bà dường như không bị chấn thương. Nhưng với một cú va đập vào đầu, tốt hơn hết là nên thận trọng. Vì vậy tôi khuyên bà nên đến bệnh viện để làm các xét nghiệm bổ sung.

- Vô ích thôi.

- Hãy hợp lý đi, em yêu, Bertrand nài nỉ.

- Em không có gì và cũng không muốn mất năm tiếng ở phòng cấp cứu chỉ để nghe họ nói điều đó !

Bertrand lại thở dài đầy bức bối, trao đổi một ánh mắt ái ngại với vị bác sĩ đa khoa.

- Thôi được, tùy bà, thưa bà. Tôi không thể ép bà đến đó. Nhưng nếu bà buồn nôn hoặc đau đầu, hãy gọi lính cứu hỏa ngay lập tức, được chứ ? Và sáng mai, nếu có thể, hãy nghỉ ngơi.

- Được rồi, Cloé miễn cưỡng chấp nhận. Tôi nợ ông bao nhiêu ?

* * *

Họ lặn bánh về phía nam, và cuối cùng cũng đến được nơi Laval ở ; một tòa nhà nhỏ khiêm tốn, kẹt giữa khu dân cư ven sông Seine và những khu nhà tồi tàn ven... không gì cả. Đúng hơn là, ven đường cao tốc, ven đường sắt. Và ven sự tuyệt vọng.

- Đến nơi rồi, Nhóc. Chúc ngủ ngon.

Trung úy Laval hy vọng một lời cảm ơn, vì đã chịu đựng bao nhiêu giờ phục kích trong vô vọng. Nhưng với Gomez, tốt hơn hết là đừng bao giờ trông chờ những lời cảm ơn.

- Chúc ngủ ngon, hẹn mai gặp.

- Nghỉ buổi sáng đi, Gomez thêm vào.

Laval ngạc nhiên. Rốt cuộc thì anh ta cũng có được lời cảm ơn của mình.

- Ngủ một chút đi, Thiếu tá tiếp tục. Trông anh thực sự rất tệ.

- Anh luôn có những lời có cánh, thật là vui !

Viên trung úy đóng sầm cửa xe, Gomez lập tức cho xe chạy lại.

Thay vì được tận hưởng một đêm ngon giấc, hẳn chắc chắn sẽ đánh giá cao một vòi sen thư giãn.

Hắn lái nhanh, vượt xa giới hạn cho phép. Không phải vì hắn thực sự vội về nhà. Gặp lại cô ấy là một niềm hạnh phúc. Nhưng đó cũng là một cực hình.

Hắn lái nhanh, đơn giản vì hắn thích tốc độ. Vì hắn thích thách thức số phận.

Giá mà một cái lốp có thể nổ và đẩy mình ra khỏi làn đường. Giết chết mình, tốt nhất là ngay lập tức. Mình khao khát cái chết, không phải sự hấp hối. Cuộc sống, bản thân nó đã là một sự hấp hối chậm rãi và không gì khác. Một cuộc hành trình ép buộc tiến đến kết cục định mệnh.

Tôi đến với thế giới mà không đòi hỏi, tôi đi đến cái chết mà không lựa chọn. Chẳng cần phải thêm thắt gì.

Hắn châm một điếu thuốc, hạ kính cửa sổ xuống. Đồng hồ tốc độ nhảy số cho đến khi đạt đến đỉnh điểm.

Chỉ cần một sự sai lệch, một sai lệch nhỏ thôi. Một cái đánh lái nhẹ. Nhẹ nhàng, chẳng là gì cả. Đâm sầm vào tường hoặc trụ cầu. Một kết thúc chói lòa.

Alexandre do dự.

Mình không có quyền, cô ấy cần mình. Một lời bào chữa hay cho một kẻ có tội tuyệt vời.

Một lời bào chữa hay cho một tội ác tưởng tượng. Sự thiếu can đảm đó, sự hèn nhát hàng ngày đó.

Không ai là không thể thay thế, nhất là mình. Giết cô ấy và sau đó giết chính mình.

Vô lăng vẫn giữ đúng hướng, chân hắn nhẹ bót lên bàn đạp.

Quá muộn, một chiếc Mégane của BAC (Brigade Anti-Criminalité Đội chống tội phạm) đã bám sát đuôi xe hắn. Gomez mỉm cười, vứt đi mẫu thuốc và lại tăng tốc. Hắn sẽ lái lòng vòng một chút, dạy cho chúng bài học lái xe.

Hắn quẹo phải trong một cú trượt bánh làm mòn phân nửa lốp xe. Lũ trẻ nhóc của BAC vẫn còn ở phía sau, nhưng hắn buộc phải giảm tốc để không bỏ xa chúng và thắng cuộc quá nhanh. Những trò tiêu khiển thật hiếm hoi...

Mấy thằng ngốc đó đã bật còi hụ, như thể để đánh thức những người tốt trước giờ.

Lại phải, rồi trái. Được rồi, hắn đã thoát được chúng. Phá kỷ lục : chưa đầy bốn phút !

- Hết trò chơi, các chàng trai !

Hắn châm một điếu thuốc khác, bật cười một mình. Như một thằng ngốc.

Chỉ một lát nữa thôi, chúng sẽ có thông tin biển số xe, nếu chúng kịp lại gần đủ để đọc được nó. Rồi chúng sẽ sững sốt khám phá ra rằng chúng vừa đuổi theo xe của một cảnh sát từ sở cảnh sát tỉnh lân cận.

Vào lúc Gomez quay lại đúng hướng để về căn hộ của mình, hắn chạm trán một chiếc xe tuần tra khác. Chiếc Scénic thực hiện một cú quay đầu ngoạn mục để đuổi theo hắn.

Nhưng Gomez đã mệt. Không muốn chơi đùa với những kẻ này nữa. Nhất là khi bình xăng của chiếc 407 gần như cạn.

Hắn dừng chiếc Peugeot sát lề đường và tắt máy. Đồng nghiệp của hắn dừng lại ngay phía sau và mất vài giây để bước xuống. Người lái xe ở lại trong xe, trong khi hai người kia tiến lại gần chiếc xe, súng cầm tay.

- Vút chìa khóa ra và đặt tay lên vô lăng !

Gomez lúc này tưởng tượng mình gục ngã dưới họng súng của Cảnh sát Pháp, nạn nhân của một vụ sai sót âm ỉ.

Hấp dẫn đấy.

Nhưng chúng có thể bắn trượt và đưa viên đạn vào nhầm chỗ.

Kém hấp dẫn hơn nhiều.

Vì vậy, hắn ném chìa khóa ra ngoài qua cửa kính mở và ngoan ngoãn đặt tay lên vô lăng. Thay vì chết như một anh hùng, hắn sẽ tiếp tục giải trí một chút.

Một trong hai cảnh sát mở cửa xe, trong khi người kia nhắm súng vào hắn.

- Xuống ! người thứ nhất gầm lên.
- Không có động tác đột ngột ! người thứ hai hét lên.
- Bình tĩnh nào, các chàng trai. Cứ thoải mái đi. Tôi sẵn sàng hợp tác.

Tên thứ ba cũng rời xe để tham gia cùng những người khác. Một phụ nữ, rất trẻ. Gomez ngạc nhiên ; không có nhiều phụ nữ được điều đến BAC.

- Nào, xuống đi, thằng khốn !

Gomez bắt đầu cử động, hai gã kéo hắn ra khỏi khoang lái và ấn hắn xuống đất.

Nam tính thật.

Họ xịch tay hắn lại, hắn nhận được một cú đá ác ý vào xương sườn trước khi bị nhấc dậy một cách thô bạo. Khi nhìn thấy phù hiệu trên đồng phục của họ, một con đại bàng đầu trắng, Gomez hiểu rằng hắn đang đối đầu với BAC 91 (BAC của tỉnh Essonne).

Hắn thấy mình đối diện với người chỉ huy của nhóm công nhân vệ sinh đêm này. Một hạ sĩ, nhỏ con và chắc nịch, với một bộ mặt góm ghiếc, bắt đầu lục soát hắn. Hắn đông cứng lại khi bàn tay mình chạm vào khẩu súng lục đơn giản chỉ được giắt phía sau thắt lưng quần

jean của Gomez.

- Hẳn ta có vũ khí !

- Rồi sao ? Alexandre đáp lại. Các anh cũng có vũ khí mà. Tại sao tôi không thể có ?

- Câm mồm, thằng khốn ! Giấy tờ của anh đâu ?

- Chắc tôi không may để quên chúng ở nhà rồi.

- Thật đáng tiếc, thằng khốn !

- Tôi khâm phục vốn từ vựng rất phong phú của các anh. Thằng khốn dường như giữ một vị trí ưu tú !

Viên hạ sĩ, rõ ràng là thiếu lập luận, tung một cú đâm thẳng vào bụng Gomez khiến hắn gập người lại.

- Tại sao anh có súng ?

Alexandre lấy lại hơi thở trước khi nói tiếp.

- Nó không phải của tôi, thưa ông ! Tôi lấy danh dự của mẹ tôi thề, nó của một thằng bạn ! Nó cho tôi mượn, nó muốn tôi mang súng đến cho thằng anh họ của nó, thưa ông !

- Anh, anh sẽ có một đêm tồi tệ ! viên hạ sĩ tuyên bố. Anh lái gần 130 km/h trong thành phố, anh mang theo

súng, anh không có giấy tờ và tôi chắc chắn rằng chúng ta sẽ tìm thấy vài thứ thú vị khi lục soát xe của anh !

- Thôi, chơi đủ rồi, Gomez đột ngột cắt ngang. Các anh sẽ tháo còng cho tôi, trả lại chìa khóa xe, khẩu súng của tôi, và tôi xin lỗi, được chứ ?

Hai trong số các cảnh sát bắt đầu cười khẩy ; người thứ ba, cô gái trẻ, có lẽ thận trọng hơn, vẫn giữ thái độ trung lập.

- Bọn tôi sẽ không trả lại cho anh thứ gì hết, thằng khốn !

- Tôi thích anh gọi tôi bằng tên của tôi : Alexandre Gomez. Thiếu tá Alexandre Gomez, SDPJ 94 (Sở Cảnh sát Tư pháp tỉnh Val-de-Marne). Thằng khốn, chỉ dành cho người thân thiết thôi.

Một sự im lặng kỳ lạ theo sau những lời giới thiệu chính thức.

- Giấy tờ nằm trong ngăn chứa đồ ở cửa xe của tôi, Gomez nói rõ.

Cô cảnh sát trẻ lấy ra thẻ chuyên môn, đưa nó cho chỉ huy của cô. Viên hạ sĩ trở nên tái mét, Gomez thậm chí có ấn tượng rằng quần của hắn sắp tuột xuống mắt cá

chân.

- Tôi đang tiến hành một cuộc điều tra nội bộ về các hoạt động của BAC, hẳn tiếp tục bình tĩnh. Tôi được giao nhiệm vụ xem cách những người bị tình nghi không chống cự được đối xử như thế nào, đó là trường hợp của tôi. Xem ví dụ như họ có bị xưng hô mây-tao, lằng mọ, hoặc thậm chí bị đánh hay không.

- Nhưng...

- Tôi biết, đáng lẽ đó là công việc của IGS (Thanh tra Tổng cục Cảnh sát), nhưng các anh em củ cà rốt thịt bò (biệt danh của IGS) của chúng ta không đủ dũng cảm để đặt tôi vào tình huống đó. Bị gọi là thằng khôn hoặc ăn một cú đấm, không phải là chuyện của họ. Vì vậy, tôi được giao công việc bản thủ này... Nhân tiện, các anh còn chờ gì nữa mà không tháo còng cho tôi ?

Viên cảnh sát giữ chìa khóa nhìn chỉ huy của mình. Viên hạ sĩ gật đầu và Gomez được trả lại tự do cử động.

- Cảm ơn nhiều. Bây giờ tôi có thể lấy lại súng của tôi được chứ ? Nó giống như con gấu bông của tôi vậy, các anh hiểu không... Tôi sẽ gặp ác mộng khủng khiếp nếu không có nó dưới gối.

Viên hạ sĩ trả lại súng cho hắn, Gomez ném nó lên ghế hành khách của chiếc Peugeot.

- Và bây giờ chúng ta làm quen kỹ hơn nhé ? Tôi sẽ ghi lại tên, họ và cấp bậc của các anh. Nào, tôi đang nghe đây ! Ưu tiên cho các quý cô trước...

- Thật là kinh tởm ! người hạ sĩ trẻ nhất dám nói.

- Anh nói đúng, anh bạn, nhưng mệnh lệnh là mệnh lệnh, Gomez thở dài.

Viên hạ sĩ lên tiếng :

- Ông nghe đây, chỉ huy, đó là một sự hiểu lầm...

Gomez châm một điếu Marlboro, thưởng thức vẻ mặt thảm hại của họ.

- Nào, thư giãn đi nào, các cô gái : đó là một trò đùa ! Có một camera ẩn ở ngay sau cái cây kia kìa ! Đó là cho chương trình cuối năm của Pref (Cơ quan Cảnh sát Tỉnh) !... Nào nào, cười lên đi, tôi nói là các anh đang được quay phim đấy !

Đôi diện, họ không biết phải làm gì, bất chấp sự vô lý của trò đùa. Họ ngó ngàng nhìn nhau, Gomez đột nhiên thấy thương hại họ. Hắn định chấm dứt sự đau khổ của họ thì viên hạ sĩ lại bắt đầu sửa lên như một con chó săn.

- Tôi không biết ông đang chơi trò gì, thừa chỉ huy, nhưng chúng tôi thực sự có việc khác để làm hơn là nghe những con mê sảng của một kẻ say rượu !

Gomez túm lấy cổ áo khoác của hắn, ấn hắn vào xe.

- Là anh sẽ nghe tôi, chỉ huy : anh vừa mắc sai lầm một cách hoành tráng và tôi sẽ khiến anh hối tiếc cả đời! Anh không thể tưởng tượng nổi anh vừa đụng phải ai đâu ! Và tôi đã không uống một giọt rượu nào, không như anh.

- Tôi không có uống ! viên hạ sĩ tự vệ.

- Hơi thở như chó rừng của anh nói với tôi điều ngược lại !

Gã thấp đậm người cứng đờ vì ánh nhìn kinh hãi đó xuyên thấu vào mắt hắn.

- Anh phải nói ngay là anh là người nhà chứ ! Làm sao tôi biết được !

- Ờ thì, anh đáng lẽ phải biết chứ. Đó gọi là khứu giác (nghiệp vụ), đồ thô đế !

- Anh điên rồi, không thể nào...

- Trúng rồi ! Anh có quyền quay lại tôi mai cho vòng chung kết. Anh đúng là có bộ mặt của kẻ chiến thắng. Tôi chắc chắn anh sẽ giành được giải độc đắc !

Nữ cảnh sát bật cười khẽ, Gomez buông viên đội trưởng ra, người này vô thức đưa tay lên nắm lấy cổ họng đang đau nhức của mình.

- Thôi, không phải là tôi chán ở đây đâu, nhưng sau một ngày vất vả chống tội phạm, tôi muốn về nhà. Vậy nên tôi sẽ để các bạn chơi trò nhảy lò cò !

Hắn tiến lại gần người phụ nữ trẻ, cô lùi một bước. Hắn nắm lấy tay cô, đặt một nụ hôn lên đó rồi nháy mắt với cô.

- Xin lỗi vì trò đùa khăm nhỏ nhặt đó, cô em. Nếu cô nói cho anh biết tên cô, anh hứa sẽ không bao giờ tái phạm nữa.

- Valentine.

- Tuyệt vời. Chúc ngủ ngon, Valentine. Và đừng bao giờ để hai gã gia trưởng này chà đạp lên mình, hứa chứ?

- Hứa, thưa Thiếu tá.

Cô mỉm cười, hơi bối rối, trong khi Gomez leo lên chiếc xe hơi cà tàng của hắn, gắn còi hú lên nóc xe và

phóng đi vút.

Sửng sốt, ba cảnh sát nhìn chiếc xe biến mất. Ở cuối phố, nó đã vượt quá tốc độ một trăm cây số một cách thần nhiên.

- Gã đó đúng là điên thật, Valentine thì thầ.

Anh không ngừng nghĩ về em.

Điều đó mạnh hơn anh, mạnh hơn tất cả.

Anh đã chọn em, giữa đám đông vô danh ấy.

Chọn em để làm nàng thơ của anh, nguồn cảm hứng của anh.

Vì em, anh sẽ sáng tạo ra hàng nghìn lễ một cực hình, tất cả đều ngày một tinh xảo hơn.

Anh hứa với em điều đó.

Vì em, anh sẽ lần lượt thực hiện tất cả các lễ hiến tế. Tất nhiên là, bằng con người.

Anh sẽ tiêu diệt mọi chương ngại vật cản giữa chúng ta.

Em sẽ không thất vọng đâu.

Anh hứa với em điều đó.

Vì em, anh sẽ dám làm điều không tưởng.

Không gì cản nổi anh.

Đặc biệt là em.

Tất nhiên, em sẽ chống cự, với lòng dũng cảm mà anh biết ở em, trí thông minh đặc trưng nơi em.

Tất nhiên, em sẽ chiến đấu đến cùng, anh không nghi ngờ gì dù chỉ một giây.

Nhưng rồi em cũng sẽ phải thừa nhận hiện thực và đặt vũ khí xuống dưới chân anh.

Anh sẽ biến đổi em, tạc tượng em theo ý thích của anh.

Sẽ lột da em, làm em trơ ra. Để em trần trụi.

Anh sẽ hủy hoại em một cách chậm rãi, ngày qua ngày, mảnh sau mảnh.

Anh sẽ tháo rời em ra, từng mảnh một.

Em sẽ là tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất của anh, thành công đẹp nhất của anh.

Vụ tàn sát đẹp nhất của anh.

Kiệt tác của anh, anh hứa với em điều đó.

Chương 7

- Anh thực sự phải dừng trò chơi ngu ngốc này lại đi, Alex.

Gomez đỡ ánh nhìn của ủy viên trưởng cảnh sát Maillard, hoàn toàn không chút ấn tượng. Phải nói rằng họ đã biết nhau mười lăm năm và Maillard đã bó tay từ lâu. Kiểm soát Gomez là điều không tưởng. Cũng giống như cố gắng tìm hãm một đàn trâu rừng đang bị một bầy linh cẩu đuổi theo.

Vì vậy, vị sĩ quan trung tá này chỉ hạn chế thiệt hại. Giấu bụi dưới thảm.

- Nếu tôi trở nên đứng đắn, anh sẽ chán đến chết mất, Alexandre khiêu khích.

- Đó sẽ là kỳ nghỉ đối với tôi, ý anh là vậy ! Bởi vì lúc 9 giờ sáng mà phải nghe kể về những trò nghịch ngợm ban đêm của anh, chẳng vui chút nào.

- Thôi nào, thư giãn đi ông già ! Gomez cười to và châm một điếu thuốc.

- Đừng hút thuốc trong văn phòng tôi, mẹ kiếp ! Maillard ra lệnh.

Gomez mở cửa sổ, rít hai hơi rồi ném tẩu thuốc đi.

- Giá thuốc thế này thì...

- Anh nên bỏ đi.

- Và chết già ở tuổi chín mươi à ? Không, cảm ơn !

- Anh đúng là ứng viên cho nhà thương điên, Alex.

- Nói gì đấy, không bệnh viện tâm thần nào muốn nhận tôi đâu ! Tôi đã ứng tuyển rồi, nhưng hình như tôi làm họ sợ hãi.

- Tại sao anh lại hành hạ đội BAC (Brigade Anti-Criminalité Đội chống tội phạm) đó ? Maillard thở dài.

- Chúng nó đừng có làm tôi bực thì đã chẳng sao. Tôi đang lái xe bình thường và...

- Anh đang chạy 130 trong khu đông dân cư. Đó là lý do đủ rồi, tôi nghĩ vậy. Cái còi hú không phải để làm cảnh đâu.

- Thì sao ? Tôi còn chẳng cán được một ông già nào ! Vào giờ đó, họ đã lên giường ngủ từ lâu rồi. Tôi cũng muốn góp phần cứu hệ thống lương hưu của chúng ta, nhưng mấy ông già nên bớt nhút nhát đi.

- Tôi nhắc anh là anh được trả tiền để khủng bố những kẻ xấu, không phải để khủng bố cảnh sát. Cảnh sát là

gia đình của anh, anh hiểu chứ. Đội mà anh đang chơi. Ít nhất là đội mà anh được cho là đang chơi...

- Tôi được trả lương, anh chắc chứ ? Gomez ngạc nhiên. Nhìn vào tình hình tài chính của tôi, tôi cứ tưởng tôi là tình nguyện viên cho Đội Cứu Tế.

- Máy gã tôi qua đã khiêu nại và việc này lại sẽ đổ lên đầu tôi.

- Anh có cột sống vững mà, tôi biết điều đó. Và rồi tôi thề với anh là tôi đã cười rất đã ! Có một cô gái với bọn họ. Tên là Valentine. Anh nên điều cô ấy về SDPJ. Bởi vì cô ấy biết xoay sở khi lái một chiếc xe.

- Thật à ?

- Chủ yếu là vì cô ả rất hấp dẫn ! Alexandre thừa nhận.

Maillard ngược mắt lên trời và đóng cửa sổ văn phòng lại.

- Nhân tiện, anh có thể nói cho tôi biết tôi qua anh đang làm gì ở ngoài kia không ?

- Tôi đang ngắm các vì sao. Các vì sao thật đẹp.

Maillard khoanh tay và chờ đợi.

- Tôi đã say mê thiên văn học, Gomez quả quyết.

- Nói cho tôi biết anh đã làm gì đi không thì tôi sẽ ném anh cho mấy con bò-cà rô (cơ quan thanh tra nội bộ) xâu xé vì vụ việc tối qua đây.

- Anh sẽ không bao giờ làm thế đâu, người anh em của tôi.

- Tôi không phải là anh em của anh, chỉ là cấp trên của anh thôi.

Gomez rời khỏi chiếc ghế bành mà hắn đã ngồi phịch xuống.

- Không, anh không chỉ là cấp trên của tôi. Anh chủ yếu là bạn của tôi.

Maillard nghiêng chặt hàm, bị bắt quả tang. Gomez đặt tay lên vai anh.

- Cảm ơn, tôi sẽ trả ơn anh vì việc này.

Trước khi bước qua cửa, anh quay lại, nở một nụ cười đáng sợ trên môi.

- Hãy tin tôi. Tôi sẽ mang về cho anh một con môi hảo hạng. Một trong số những con môi sẽ giúp anh có được tám huân chương xinh xắn mà anh có thể ngắm

nhìn suốt những năm tháng tuổi già của mình.

Người chỉ huy đóng sầm cửa sau lưng, Thiếu tá lại thở dài. Một ngày nào đó, ông biết, ông sẽ phải trả giá đắt cho sự ủng hộ vững chắc mà ông dành cho Gomez.

Bạn của ông, đúng vậy. Cũng là thám tử giỏi nhất của ông. Kể liều mình trong những nhiệm vụ bất khả thi.

Một người đàn ông giàu đi nổi tuyệt vọng kinh niên dưới lớp mặt nạ hội hè. Khi thì thái quá và lỗ bịch. Khi thì đáng sợ.

Thường là đáng sợ.

Một người đàn ông, dù sao đi nữa, cũng sở hữu một thứ phi thường mà Maillard từng vẫn luôn ghen tị.

Ý chí mãnh liệt được là chính mình.

* * *

- Em đã gọi cho văn phòng chưa ? Bertrand hỏi.

- Rồi. Em bảo với họ sáng nay em không đến.

- Anh cũng vậy, anh sẽ gọi cho sếp anh. Anh thích ở gần em hơn.

Anh uống một ngụm cà phê, lấy điện thoại di động. Cloé lắng nghe anh bịa ra một lời nói dối cho ông chủ của mình. Cô thấy anh mỗi ngày càng quyến rũ hơn. Như thể một đêm ở bên cô mang lại cho anh thêm sức hút. Cô thích nghĩ rằng cô khiến anh đẹp trai hơn, rằng anh nở rộ khi tiếp xúc với cô. Rằng cô cũng là một loại thuốc. Tất nhiên là với những tác dụng có lợi.

- Em thấy thế nào ? Bertrand lo lắng hỏi.

- Ổn, Cloé giả vờ đáp.

Anh nắm lấy tay cô, cô tránh ánh mắt từ tính nhưng lại vô cùng dịu dàng của anh.

- Anh có thực sự nghĩ rằng em bị ảo giác không ?

- Hãy nói là em đã rất sợ hãi, hôm nọ, và điều đó đã kích hoạt những biểu hiện kỳ lạ đó... Anh nghĩ em nên tìm sự giúp đỡ.

- Anh muốn gửi em đến chỗ bác sĩ tâm lý, phải không? Cloé ngẩng đầu lên nói.

- Sẽ có thể tốt cho em nếu nói chuyện với một chuyên gia.

- Em không điên !

- Thôi đi, Clo. Đừng có thể nữa, làm ơn. Anh chưa bao giờ nghĩ em điên. Chuyện không liên quan gì đến điều đó cả. Rõ ràng là em đã bị chấn thương tâm lý và...

- Em không bị chấn thương ! Cloé nổi nóng. Em đã sợ, thế thôi. Cần nhiều hơn thế để làm em chấn thương !

Bertrand buông tay cô, rời khỏi bàn.

- Anh đi đây, anh đơn giản nói.

Cloé do dự, cuối cùng đuổi theo anh ở hành lang.

- Đừng đi ! Cô ra lệnh.

- Anh không thích khi em nói chuyện với anh bằng giọng điệu đó. Anh thích về nhà hơn.

Cloé vòng tay qua cổ anh.

- Đừng đi, làm ơn. Hãy ở lại với em...

Anh không trả lời, có vẻ ít quyết tâm nghe lời cô.

- Em đang căng thẳng, Cloé thêm vào. Tha lỗi cho em. Em đã xin nghỉ buổi sáng và anh cũng vậy, thật ngốc nếu chúng ta mỗi người một nơi, phải không ?

Cô cởi áo khoác cho anh, anh để mặc cho cô. Cầm tay anh trong tay mình, cô dắt anh trở lại bếp. Anh chịu

ngồi xuống, nhưng vẫn im lặng. Có lẽ, bị tổn thương.

Cloé phục vụ anh tách cà phê thứ hai, biến thành một cô gái ngoan.

- Tha lỗi cho em, cô lặp lại. Em nghĩ em không thích nói về chuyện này bởi vì... Bởi vì em xấu hổ vì phản ứng như thế, vì cảm thấy sợ hãi. Vì nhìn thấy gã đó khắp mọi nơi.

- Xấu hổ sẽ chẳng giải quyết được gì. Ngược lại, nói về nó thì có thể...

- Không đời nào, Cloé ngắt lời mà không cao giọng. Em sẽ tự trấn tĩnh, chuyện rồi sẽ qua thôi.

Cô hôn anh, anh tan chảy như tuyết dưới ánh mặt trời.

- Em hết đau đầu chưa ? Anh hỏi thăm.

- Rồi. Em chỉ bị một vết bầm trên vai. Không có gì nghiêm trọng.

Cô dọn bàn, anh không rời mắt khỏi cô.

- Nhân tiện, em đã uống thuốc chưa ? Anh đột nhiên hỏi.

- Chưa, em quên mất...

Cloé mở tủ trên bồn rửa, lấy một lọ thuốc con nhộng, uống hai viên với một cốc nước đầy.

- Thuốc gì thế, thứ em uống mỗi sáng ?

Đây là lần đầu tiên anh hỏi cô câu đó. Hơi bối rối, Cloé nhún vai.

- Một chút vấn đề về tim, không có gì nghiêm trọng. Đó là liệu pháp phòng ngừa.

- Chắc chắn không có gì nghiêm trọng chứ ?

Cô áp mặt vào mặt anh, thì thầm :

- Em có một trái tim bằng đá, đừng quên đấy.

Bertrand mỉm cười.

- Anh là nhà địa chất học, em yêu. Đừng quên đấy. Nghiên cứu về đá, đó là nghề của anh. Từ những loại dễ vỡ nhất đến những loại cứng nhất, không loại nào cường lại được anh.

* * *

Gomez đẩy cửa vào trụ sở của đội mình, trên tay cầm một cốc cà phê nguội.

- Chào sếp ! Laval nói.

- Sáng nay không phải anh đáng lẽ nên ngủ à ?

- Có, nhưng tôi nhớ sếp quá. Tôi không thể cưỡng lại mong muốn có sếp ở thật gần bên tôi.

Gomez giấu nụ cười khi uống nốt thứ đồ uống tồi tệ.

- Những người khác đâu ?

- Có lẽ ở quán bar góc phố, Laval đáp.

- Anh có năm phút để đưa họ về đây.

- Tôi không phải là labrit.

- Là gì ?

- Một con chó chặn cừu.

- Thế mà, khi anh nhìn tôi, đôi khi tôi có cảm giác đó đây, Gomez trả lời.

- Đó là vì tất cả sự ngưỡng mộ tôi dành cho sếp lộ ra trong ánh mắt của tôi thôi, thưa sếp.

- Ngừng diễn kịch đi và đi tìm đám ngốc trong đội của tôi về đây.

Ngay khi Gomez vừa dứt lời, ba người đàn ông bước vào phòng.

- Chào sếp. Đám ngốc báo cáo !

Họ đến bắt tay anh, đứng đầu là đại úy Villard.

- Nào, Villard bắt đầu, nghe nói đêm qua sếp đã chơi lại cả đội BAC 91 (Đội chống đột nhập 91) à ?

- Tôi chỉ cho họ một bài học lái xe miễn phí, Gomez trả lời. Điều đó sẽ giúp họ khỏi phải tham gia khóa học lái xe tốc độ cao ! Chúng ta sẽ không dành cả ngày cho chuyện này đâu.

- Dù sao thì, sáng nay mọi người chỉ nói về chuyện đó trong các hành lang ! Villard thông báo.

- Thật sao ? Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao không còn người gác cổng trong các tòa nhà nữa ; họ đã được chuyển hết đến đây... Giờ chúng ta bắt đầu làm việc chứ?

* * *

Pardieu không thềm gõ cửa trước khi bước vào văn phòng. Philip Martins ngẩng mặt khỏi hồ sơ và mỉm cười với chủ tịch.

- Tôi cần nói chuyện với anh, Philip.

Ông già cẩn thận đóng cửa trước khi ngồi xuống đôi diện cộng sự của mình.

- Tôi muốn biết anh nghĩ gì về Cloé, ông tấn công.

Martins ngạc nhiên, không thể giấu được.

- Ở mức độ nào ? Anh ta hỏi để tranh thủ thời gian.

- Ở mọi mức độ.

Philip tháo lỏng cà vạt một cách máy móc. Pardieu nhìn chăm chăm anh bằng đôi mắt nhỏ hay cười của mình. Một ánh mắt trẻ trung, gần như trẻ thơ, giữa một khuôn mặt bị tàn phá một cách thái quá bởi năm tháng. Ánh mắt đó không bao giờ dao động theo tâm trạng. Không thể giải mã được.

Cuối cùng Martins mới lên tiếng.

- Cô ấy là một cô gái thông minh, có rất nhiều tài năng.

- Nhưng còn nữa ?

- Cô ấy là một người chăm chỉ, không ngại làm thêm giờ.

- Thoải mái đi, Philip ! Pardieu cầu khẩn với một tiếng cười nhỏ.

Martins ngồi thoải mái hơn trên ghế.

- Thay vào đó, hãy nói cho tôi nghe những gì ông muốn nghe, thưa ông !

- Cảm nhận của anh, cảm nhận thực sự của anh về cô Beauchamp. Những gì anh nghĩ về cô ấy, thẳng thắn.

- Tôi ngưỡng mộ cô ấy, Martins thừa nhận. Cô ấy có tài, đầy trí tưởng tượng. Cô ấy luôn có giải pháp, câu trả lời phù hợp. Cô ấy rất xuất sắc. Cô ấy không bao giờ để tôi nản lòng. Tôi hiếm khi gặp ai có ý chí như vậy.

- Tiếp tục đi, Pardieu khuyến khích.

Martins do dự, vẫn không biết Ông già muốn điều gì.

- Tôi ngưỡng mộ cô ấy, vâng, anh lặp lại. Nhưng... tôi không muốn ở vị trí của cô ấy, bởi vì cô ấy hẳn phải chịu đựng khổ sở lắm.

- Anh nghĩ vậy ?

- Tôi chắc chắn. Tham vọng của cô ấy đang thiêu đốt cô, đẩy cô ra xa những người khác. Cô ấy nghi ngờ tất cả mọi người... Tôi tin rằng cô ấy sợ thất bại.

- Như tất cả chúng ta, phải không ?

- Đúng vậy. Nhưng với Cloé, nó trở nên bệnh hoạn. Đó là điều duy nhất quan trọng. Tôi rất sợ rằng cuối cùng cô ấy sẽ gục ngã vì cố gắng quản lý mọi thứ. Luôn muốn trở nên hoàn hảo... Người giỏi nhất, ở mọi nơi.

Anh im lặng, Pardieu tiếp tục nhìn chăm chăm anh.

- Cảm ơn, Philip.

- Không có chi. Tại sao lại có những câu hỏi này ?

- Để kiểm tra xem tôi đã đưa ra lựa chọn đúng đắn chưa.

Cỗ hòng Martins thất lại. Anh đã tháo lỏng cà vạt rồi, không thể làm gì hơn.

- Lựa chọn đúng đắn ?

- Anh biết rõ tôi đang nói về điều gì, Pardieu tiếp tục. Về người sẽ kế nhiệm tôi đứng đầu công ty.

- Ông đã chọn ai đó rồi ư ?... Là Cloé, phải không ?

- Không. Là anh, Philip.

Martins chịu đòn.

- Anh không nói gì sao ? Pardieu ngạc nhiên.

- Tôi... Tôi bất ngờ quá, xin thứ lỗi. Thành thật mà nói, tôi cứ nghĩ ông sẽ chọn Cloé.

- Tôi đã do dự rất lâu giữa hai người, tôi thừa nhận vậy. Nhưng rốt cuộc, tôi tin rằng không cần phải so sánh. Và cuộc thăm vấn mà anh vừa trải qua càng củng cố thêm lựa chọn của tôi, vốn đã được quyết định từ lâu. Điều tôi đánh giá cao ở anh, Philip, và sẽ biến anh thành một người lãnh đạo xuất sắc, chính là sự nhân văn của anh. Anh biết nhìn thấy phẩm chất ở người khác, anh biết công nhận chúng. Và vì thế, anh sẽ biết cách khai thác chúng. Cloé quá tập trung vào bản thân để có thể nhìn thấy những người xung quanh. Anh hoàn toàn đúng : những người khác đối với cô ấy chỉ là những kẻ thù tiềm tàng hoặc, trong trường hợp tốt nhất, là những nô lệ để sử dụng. Giẫm lên đầu họ để vươn lên cao hơn. Luôn cao hơn nữa... Tôi sẽ không bao giờ trao công ty mà tôi sáng lập vào tay cô ta.

- Cô ấy sẽ không chịu nổi đầu Martins đột nhiên khẳng định.

- Tôi biết. Cô ấy sẽ rời Cơ quan, đi làm cho một đối thủ cạnh tranh. Điều đó thật đáng tiếc cho chúng ta, vì tất cả những phẩm chất mà cô ấy có và mà anh vừa

kể ra. Nhưng quyết định của tôi là dứt khoát. Và nó là không thể thay đổi.

- Ông định thông báo khi nào ?

- Tôi đã nói chuyện với Cloé. Tôi đã khiến cô ta tin rằng người được chọn là cô ta.

Martins trở nên tái mét.

- Anh thấy tôi quá quắt lắm phải không ?

Philip thậm chí không nghĩ đến chuyện phản bác lại.

- Nếu ở vị trí của tôi, Cloé đã nở một nụ cười đầy thông đồng rồi !

- Ông có nhận ra cú sốc đó không ?

- Có. Nhưng tôi cần cô ta làm việc cho đến lúc thông báo chính thức, chứ không phải dành thời gian đi tìm một chức vụ ở nơi khác. Tôi nghĩ đến lợi ích của công ty trước tiên. Và tôi trông cậy vào anh để cô ta tiếp tục tin cho đến phút cuối rằng cô ta là người được chọn may mắn.

Martins do dự. Đối mặt với ánh mắt của Ông già, cuối cùng anh ta đầu hàng.

- Được rồi, tôi sẽ im lặng.

- Tôi mong đợi ở anh nhiều hơn một sự im lặng, Philip. Không được để lộ bất cứ điều gì. Tôi có thể trông cậy vào anh chứ ?

- Ông có thể.

- Hoàn hảo.

Ông già đứng dậy, bước về phía cửa. Nhưng trước khi ra ngoài, ông quay lại.

- Nhân tiện... anh chưa nói với tôi liệu anh có vui mừng khi là người kế nhiệm tôi không. Thế nào ?

- Hãy cho tôi thời gian để nhận ra điều đó, thưa ông.

Pardieu cáo từ, nở nụ cười trên môi.

Philip đứng sững trước cửa sổ văn phòng của mình, ở đó một lúc lâu. Anh không thể vui mừng vì sự nghi ngờ chiếm ưu thế.

Có lẽ Pardieu đã chọn anh.

Có lẽ không.

Anh bắt đầu hiểu con cáo già này. Có khả năng làm mọi thứ.

Có khả năng nói dối như cuội. Đặt hai người kẻ nhiệm tiềm năng của mình vào thế cạnh tranh để đánh giá họ, phán xét họ ở chặng đường cuối cùng.

Dù sao thì, sẽ phải đảm bảo để vượt qua vạch đích đầu tiên. Kiểu thử thách cuối cùng mà mọi thứ đều được cho phép.

Mọi thứ.

Chương 8

Họ sẽ trễ. Nhưng Cloé không dám yêu cầu Bertrand tăng tốc. Anh ấy hơi căng thẳng, từ sáng nay. Nhân tiện, cô ấy cũng vậy. Vì vậy, cô kiên nhẫn chịu đựng.

Đã gần 13 giờ, họ vừa mới vào đến Paris. Cloé nhìn dòng sông Seine chảy lờ đờ, đang chơi trò tắc kè hoa với bầu trời xám xịt.

- Em có chắc là Carole sẽ không phiền khi anh tham gia cùng hai người không ?

- Dĩ nhiên là không rồi Cloé đảm bảo. Cô ấy sẽ rất vui.

- Em sẽ kể cho cô ấy nghe về chuyện sáng nay chứ ?

- Em không biết.

- Nhân tiện, em không nên để mở cửa nhà để xe ban đêm. Nhất là khi anh không ở cùng em. Dù bên trong chẳng có gì để ăn trộm đi nữa, thì cũng không được cẩn thận lắm.

Tập trung vào đường đi, Bertrand không thấy nỗi sợ vừa trào dâng trong đáy đôi mắt sáng màu của cô. Một

hỗn hợp của hồ phách và ngọc bích. Hai viên ngọc sáng, lấp lánh.

- Đêm qua anh thấy nó mở à ? cô thì thầm.

- Ủ. Anh đã tìm chìa khóa mười phút vô ích !

Tay Cloé bắt đầu run rẩy, cô giấu chúng giữa hai đùi. Cô không còn nhiều sự chắc chắn. Tuy nhiên, cô chắc chắn : cửa nhà để xe đã được khóa hai vòng khi họ đi ngủ.

* * *

Sự hiện diện của Bertrand khiến cô khó chịu. Họ biết nhau quá ít... Thế mà, Carole làm ra vẻ thích thú, yêu cầu người phục vụ thêm một bộ đồ ăn.

Cloé, sau khi gọi món, chuồn về phía nhà vệ sinh. Carole ở lại trò chuyện riêng với Bertrand, người đang nhìn cô với một nụ cười mỉm.

- Tôi không định đến đâu, anh ta buông ra mà không mào đầu. Nhưng Cloé cứ nài. Tôi biết các cô thích gặp nhau giữa các cô gái với nhau, tôi hy vọng tôi không thừa.

- Không có đâu. Bọn tôi gặp nhau thường mà, anh biết đấy. Vì vậy bọn tôi có mọi thời gian rảnh để trao

đôi những bí mật nho nhỏ của mình !

Cô gái trẻ nhìn ra cửa sổ một lúc vào đám đông đang dạo bước trên vỉa hè. Như thể nó có một sự thú vị nào đó. Rồi cô quay lại phía Bertrand, gửi đến anh một nụ cười e thẹn.

Tại sao người đàn ông này lại gieo rắc trong cô một sự bối rối như vậy ? Không cần thiết phải che giấu : cô bị thu hút một cách không cưỡng lại được bởi anh ta, đến mức sợ rằng điều đó hiện lên trên khuôn mặt mình.

- Vẫn độc thân à ? Bertrand đột ngột hỏi.

Đồ đều.

- Ừ, Carole đáp.

Anh ta gấp một miếng bánh mì trong giỏ, cô dõi theo từng cử chỉ của anh. Anh có đôi bàn tay đẹp, đôi mắt xanh long lanh, một nụ cười không xa lạ gì với việc làm tan chảy băng ở hàng ngàn cây số ngoài kia.

- Độc thân cũng có cái hay Bertrand tiếp tục.

- Anh nói đúng ! Carole đáp lại, che giấu tốt nhất có thể ý muốn tát anh ta.

Hoặc hôn anh ta, tùy chọn.

- Nhân tiện, tôi cũng tận hưởng nó lắm ! cô thêm vào, cố gắng tỏ ra chân thành.

Nụ cười mỉm nơi khóe miệng Bertrand mở rộng. Càng lúc càng tệ.

Đôi khi, tốt hơn là nên im lặng để tránh sa lầy.

- Cô ấy làm cái quái gì thế, Cloé ?

- Chắc cô ấy đang trang điểm lại và làm tóc đây ! Bertrand chế nhạo. Trong khi cô ấy không cần tất cả những thứ đó để trở thành người phụ nữ đẹp nhất.

Đẹp hơn tôi, thật là tệ nhị khi nhấn mạnh điều đó.

Carole vò chiếc khăn giấy màu hồng giữa các ngón tay, đưa tay lên mái tóc đen của mình, được buộc thành một kiểu đuôi ngựa đơn giản. Giá mà cô biết trước, cô đã để tóc xõa.

- Trông cô gầy đi, hình như vậy ! Bertrand lại tiếp tục. Không phải sao ?

Khuôn mặt Carole co lại không tự chủ.

- Tôi không nghĩ vậy, không ! Thậm chí là ngược lại.

Anh ta sẽ hành hạ cô như thế đến bao giờ ? Và giá như anh ta có thể ngừng nhìn chăm chăm vào cô với vẻ mặt mỉa mai đó...

- Dù sao thì cô cũng rất rực rỡ.

Đột nhiên, cô nghi ngờ. Anh ta có chân thành không? Dĩ nhiên là không ! Tuy nhiên, Carole không còn thực sự biết nữa. Trái tim cô đập loạn lên, đôi tay vò nát chiếc khăn giấy.

- Anh thật tử tế khi nói vậy với tôi ! cô buông ra trong một tiếng cười nhỏ đầy lo lắng.

- Tôi thực sự nghĩ vậy.

Cloé chọn đúng thời khắc này để quay lại hiện trường, bạn cô thăm nguyên rửa.

- Trông cô không ổn lắm, Carole cuối cùng cũng nhận ra. Có chuyện gì à ?

- Ngủ không ngon Cloé tránh né.

Carole nhú mày, quay đầu về phía Bertrand.

Anh ta bắt đầu kể lại toàn bộ câu chuyện chi tiết, không bỏ sót những ảo giác của Cloé, người đang quắc mắt nhìn anh.

- Em không mơ ! cô nói, kìm nén cơn giận. Em đã thấy hằn ta, gã đó.

- Em sẽ không lại bắt đầu chứ ! Bertrand cầu xin với giọng điệu kẻ cả.

- Bertrand nói đúng, Carole can thiệp. Đó là sợ hãi, không gì khác.

- Chính nỗi sợ đã mở cửa nhà để xe à ? Cloé bắn lại.

- Em quên khóa nó thôi, thế thôi, Bertrand trả lời.

- Không. Em chắc chắn.

- Bertrand nói đúng...

- Ngừng lặp lại *Bertrand nói đúng* đi ! Cloé sửa lên. Tôi vẫn còn biết tôi đang làm gì !

Cô ấy vừa hét lên mà thậm chí không tự nhận ra. Những người khách ở bàn bên cạnh nhìn cô với ánh mắt thích thú. Bertrand nắm lấy tay cô, siết chặt hơi mạnh. Cô nhăn mặt vì đau.

- Bình tĩnh lại, anh ra lệnh. Thế là đủ rồi. Gã đó không tồn tại và em sẽ phải thừa nhận điều đó và nghe lời chúng tôi.

Cloé cố gắng rút tay ra, nhưng lực nắm của Bertrand còn siết chặt hơn. Đây là lần đầu tiên anh có một cử chỉ thô bạo với cô. Ngay trước mặt Carole, lại càng tệ.

- Nếu hắn ta có ở đó đêm qua, em đã thấy. Không thể khác được.

- Hắn có thể trốn trong nhà để xe, trời tối đen như mực ! Cloé phản bác.

Cô cảm thấy mình sắp khóc, cố gắng kìm nén. Carole vẫn im lặng, tìm một lỗ chuột để chui xuống.

- Anh đến vài giây sau khi em hét, anh đã bật cầu dao lại ngay lập tức và bật đèn. Hắn ta không ở đó. Hắn ta chưa từng ở đó. Trừ trong đầu em. Rốt cuộc em có tin anh hay không ?

- Vậy thì ai đã cắt điện ?

- Không ai cả.

Chưa một lúc nào anh cao giọng. Tuy nhiên, ánh mắt anh cứng rắn, giọng nói gãy gọn. Cuối cùng anh cũng thả tay cô ra, một khoảng im lặng dài ngăn cách họ. Carole nghĩ rằng tôi phải phá vỡ nó càng nhanh càng tốt.

- Nghe này, Cloé, tôi nghĩ Bertrand nói đúng. Chị có

cảm giác gã đó đang ở đó. Bởi vì chị đã bị theo dõi trên phố, bởi vì chị đã sợ hãi kinh khủng và...

Cô ấy không thể nói hết câu ; Cloé bỏ họ lại mà không một lời. Carole định bước theo, Bertrand giữ cô lại.

- Để cô ấy đi, anh nói. Cô ấy sẽ quay lại khi nào bình tĩnh thôi.

Carole do dự và, cuối cùng, nghe lời.

- Anh có lẽ đúng...

Lý do hoàn hảo để tránh thừa nhận với bản thân rằng cô thích ở bên người đàn ông này hơn là đi an ủi bạn mình.

Người bạn thân nhất của cô.

* * *

Các văn phòng chìm trong Cái Bóng, hành lang vắng tanh. Nhưng Cloé vẫn còn ở đó.

Dù vậy, cô đã không thể làm việc chiều nay.

Lẽ ra anh ấy nên gọi cho cô, xin lỗi, đến tìm cô. Anh ấy không hề có dấu hiệu gì.

Còn Carole, đã cố gắng gọi cho cô, cuối cùng để lại một tin nhắn lúng túng trên máy trả lời.

Cô ấy lo lắng cho tôi, nhưng không tin tôi... Cô ấy có thực sự là bạn tôi không ?

Cloé cố gắng ngăn chặn sự rối loạn đang hình thành trong đầu. Nó tệ hơn từng giờ. Cô không biết điều gì làm cô sợ hãi nhất : là nạn nhân của ảo giác hay thực sự bị một kẻ lạ mặt theo đuổi.

Không có dấu vết đột nhập trong nhà để xe, cô phải thừa nhận điều đó. Nhưng chắc chắn có cách để mở cửa mà không cần phá khóa.

Đêm nay, cô sẽ một mình. Cô sẽ không gọi cho Bertrand, quá kiêu hãnh để thừa nhận với anh rằng cô sợ chết khiếp. Và nếu kẻ lạ mặt đó tồn tại, nếu hắn có thể vào được nhà để xe, tại sao hắn không thể đột nhập vào nhà ?

Những hình ảnh khủng khiếp lướt qua trước mắt cô. Những điều hắn có thể làm với cô.

Không, Cloé, không. Họ có lẽ đúng, cô đang tự vẽ ra chuyện thôi. Cô đang sợ hãi và hoang tưởng.

Ở cửa sổ văn phòng, cô quan sát một buổi tối như mọi buổi tối khác bắt đầu ở quận 13 Paris. Những người chui vào các cửa vào tàu điện ngầm, đi mua sắm hoặc gọi taxi.

Họ, chắc chắn, không cảm thấy bị bức hại. Họ, chắc chắn, đêm nay sẽ không sợ Cái Bóng, hay những cái bóng.

Cô quay lại, thốt lên một tiếng kêu ghen ngào.

- Xin lỗi, Martins nói. Tôi làm cô sợ, xin lỗi nhé. Cô không về nhà à ?

- Có, tôi sắp về đây, cô trả lời vừa dọn dẹp qua loa trên bàn. Còn anh ?

- Tôi vừa mới xong việc. Hẹn ngày mai nhé.

- Chúc buổi tối vui vẻ, Philip.

Anh biến mất trong hành lang, cô đột nhiên hồi tiếc vì đã không đi theo anh.

Nỗi sợ. Lại nữa, luôn luôn. Rời tòa nhà một mình, đến chỗ chiếc xe đậu trong bãi đỗ ngầm một mình.

Cô vội vã khoác áo khoác, khóa máy tính bằng mật khẩu, lấy túi xách. Rồi cô đi gần như chạy về phía thang

máy. Với một chút may mắn... Nhưng vận may không ở bên cô, cửa đóng lại quá nhanh.

Tầng này giờ đây bị bỏ hoang.

Chương 9

Cửa thang máy mở ra bãi đỗ xe. Hoang vắng như Ánh sáng tối tẻ, đúng như nó vốn có.

Cái bầy hoàn hảo.

Cái tên Martins thô lỗ đó đáng lẽ có thể đợi tôi chứ !

Cloé liếc nhìn xung quanh, từ chối bước ra khỏi thang máy. Cô tập trung, tự ra lệnh cho tôi bằng một giọng cứng rắn, không có sự phản kháng hay thương xót.

- Đừng có lộ bịch như vậy ! Cô không còn là một đứa trẻ nữa.

Cuối cùng cô cũng từ bỏ nơi trú ẩn tầm thường của mình để lao ra ngoài trời. Hàm siết chặt đến mức đau đốn mà cô không cảm thấy, nắm đấm siết chặt, bước đi quá nhanh.

Chiếc xe sedan đã trong tầm mắt, chiếc điều khiển từ xa đã ở trong tay phải. Cô quay một vòng, không nhận thấy điều gì khả nghi.

Cô leo lên chiếc Classe A của mình, lập tức khóa cửa. Hai tay đặt trên vô lăng, cô lấy lại hơi thở trước khi khởi động. Cô lấy thẻ ra khỏi chỗ để đồ, cuối cùng cũng

rời bãi đỗ.

Thế đây, cô đã làm được. Không có gì phức tạp lắm. Chỉ là vấn đề ý chí.

Trong khi chen chúc tìm chỗ trong dòng xe cộ, cô cố gắng thư giãn. Nhạc cổ điển, điều hòa ở 24 độ. Trong bong bóng sang trọng của mình, cô cảm thấy an toàn. Tuy nhiên, rồi cô cũng phải bước ra khỏi đó. Một lúc, cô nghĩ đến việc qua đêm trong một khách sạn.

Một nơi mà hẳn không thể tìm thấy mình. Một cái hang để tôi trốn.

Khi đi ngang một khách sạn Mercure, cô do dự.

- Không đời nào. Tôi không thể nhượng bộ trước cơn hoảng loạn được !

Đáng lẽ tôi không nên bỏ về từ nhà hàng lúc trưa. Đáng lẽ tôi nên gọi cho Bertrand để xin lỗi. Nhờ anh ở bên mình đêm nay. Thậm chí là cầu xin anh.

- Cầu xin ?... Tôi thật thảm hại !

Khi cô đang chờ đèn đỏ, một khuôn mặt ám ảnh cô trở lại. Khuôn mặt của Christophe.

Mối tình của đời cô ?... Nỗi sợ của đời cô. Mối hận của đời cô.

Năm năm bên cạnh hắn. Với kết cục thảm hại là một tháng nằm viện cho cô và hai tháng tù cho hắn.

Christophe. Cao lớn, đáng sợ. Như Cái Bóng.

Cô nhắm mắt lại, không thấy đèn chuyển xanh. Những tiếng còi xe giận dữ kéo cô trở về thực tại. Cô đã ở trong địa ngục.

Là hắn. Là Christophe. Hắn trở lại, hắn muốn kết liễu tôi. Trả thù, giết tôi.

Hắn luôn thích làm tôi khiếp sợ, muốn tôi phải phục tùng hắn.

Cô nhận ra tôi đang khóc nức nở.

- Anh quay lại rồi, đồ khốn ! Anh muốn lấy mạng tôi, phải không ?

Cô hét vào khoảng không. Không ai nghe thấy. Không ai hiểu cô. Cô cô đơn, vô cùng cô đơn.

Không. Nỗi sợ ở bên cô. Ăn sâu vào da thịt đang rỉ máu của cô. Nó chảy trong huyết quản, đập ở thái dương, làm ướt trán và tay cô. Nó sống ở đó, trong cô.

Từ rất lâu rồi.

* * *

Thường lệ, cô rất sốt sắng để về đến nơi. Tối nay, cô lái xe chậm. Thậm chí còn đi vài đường vòng không cần thiết.

Con phố vắng tanh. Mỗi người một nhà. Mỗi người vì mình.

Cloé quan sát khung cảnh quen thuộc này, giờ đã biến thành khu rừng rậm thù địch. Nơi mỗi gốc cây là một chỗ trú ẩn lý tưởng cho kẻ săn mồi có thể sẵn sàng lao vào cô.

Cô lấy điện thoại di động, tìm Bertrand trong danh bạ. Thú nhận với anh ta rằng cô sợ chết khiếp, cầu xin anh ta đến.

Cô mất hàng giờ đồng hồ để do dự, sa lầy trong những mâu thuẫn của chính mình.

Đừng kiêu hãnh quá, mẹ kiếp !

Đừng cho hấn cái thú vui đó.

Hoặc là... Gọi Carole. Cô ấy sẽ đến, chắc chắn vậy.

- Tôi thật lỗ bịch, rất cuộc. Gã đàn ông đó không tồn tại, tôi đang hoang tưởng.

Gọi Caro, nghĩa là hiện thực hóa cái Cái Bóng đó. Không gọi, là thừa nhận rằng cô đã mơ. Đúng hơn là gặp ác mộng.

Cô sẽ phải giải quyết tình thế tiến thoái lưỡng nan này. Để sau đi. Lúc này, chỉ cần về nhà. Hoàn thành việc tầm thường đó giờ đã trở thành một nhiệm vụ đầy nguy hiểm.

Đối mặt với nỗi sợ, với con quỷ trong mình. Đo lường lòng can đảm.

Bước vào khu vườn, cô nghĩ rằng lẽ ra nên lắp một cái cổng. Người ta vào đây dễ như vào chỗ không người. Nhưng một cái cổng cũng không ngăn được ai trèo qua bức tường thấp vốn dùng làm hàng rào.

Hay là một con chó bảo vệ ? To lớn, có thể xé xác bất kỳ kẻ xâm nhập nào.

Vấn đề là Cloé luôn sợ chó. Một nỗi ám ảnh thực sự.

Cô nhìn xung quanh, đằng sau mình. Chỉ còn vài mét nữa là cô sẽ an toàn.

Nhờ đâu hắn đang đợi ở bên trong, thoải mái ngồi trên ghế sofa ?

Khi cô đặt chân lên bậc thềm đầu tiên, một người đàn ông bước ra từ Cái Bóng.

- Là anh đây, đừng sợ.

Cloé nhắm mắt một giây, rồi mở ra nhìn thấy khuôn mặt của Bertrand. Cô không thốt nên lời, vô cùng nhẹ nhõm vì anh ta đã đến. Dù vậy, một thứ gì đó lạnh lẽo, như một luồng gió, xuyên qua người cô từ đầu đến chân. Ngay lập tức tiếp theo là một mong muốn cắn xé thứ thịt da quen thuộc ấy bằng cả hàm răng.

Trên hết, đừng để anh ta thấy được việc nghe thấy giọng nói anh ta làm cô tốt biết bao. Cô thắng rồi, anh ấy không thể thiếu cô được.

Và chuyện này phải tiếp tục như thế.

- Anh đến xem em thế nào.

- Tốt, cô trả lời khô khan.

- Thế thì tốt... Có lẽ chúng ta nói chuyện được chứ ?

- Tùy anh, cô nói trong khi mở cửa. Nhưng em cảnh báo trước, em mệt rồi.

- Anh có thể đi nếu em muốn.
- Giờ anh đã đến rồi, thì cứ vào đi.

Ở tiền sảnh, cô quăng chìa khóa, giày, túi xách của mình. Tất cả mà không hề nhìn Bertrand. Anh ta theo cô vào phòng khách, nơi cô tự rót cho tôi một cốc Martini ; cô không mời anh ta bất cứ thứ gì, thậm chí không mời ngồi.

Tiếp tục trò nhỏ của mình, cô lén lút kiểm tra từng phòng trong nhà. Tận dụng lúc anh ta còn ở đây. Sau đó, tổng cổ anh ta ra ngoài. Trừ khi anh ta bày tỏ hàng triệu lời hối tiếc, dĩ nhiên. Quỳ gối thì càng tốt.

Cô quay lại phòng khách, đi ngang qua Bertrand, người đang đứng chôn chân giữa phòng. Cô vẫn chưa thềm đoái hoài đến anh ta chút nào.

Anh ta sẽ hiểu. Rằng người ta không thể gọi cô là điên mà không bị trừng phạt. Rằng lẽ ra anh ta nên đuổi theo cô trên phố khi cô bỏ chạy. Dâng lên những lời xin lỗi. Hoặc ít nhất là gọi điện hai mươi lần trong chiều nay.

Cô bật TV, Bertrand vẫn không nhúc nhích. Anh ta nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt bỗng dừng tối sầm lại một cách kỳ lạ, biến thành những khẩu súng sẵn sàng

khai hỏa.

Lần thứ n, cô đi sát anh ta mà không chạm vào. Nhưng một bàn tay siết lấy cánh tay cô, cô làm đổ một nửa cốc Martini lên thảm.

- Nếu em không muốn gặp anh, thì nên nói thẳng.

Cuối cùng, cô nhìn anh ta. Đúng hơn là nhìn từ đầu đến chân. Với một nụ cười kiêu kỳ, gần như khinh miệt.

- Buông em ra, cô ra lệnh. Ngay lập tức.

Anh ta kéo mạnh cô về phía mình, tước lấy cốc rượu và đặt lên kệ dài.

- Em đang chơi trò gì vậy ?

- Em hết tuổi chơi trò rồi.

- Anh cũng vậy. Vậy thì dừng lại thôi.

Anh ta thả cô ra, cởi áo khoác, ném lên ghế sofa.

- Không cần phải tỏ ra thoải mái đâu, cô nói. Bởi vì anh sẽ không ngủ lại đây đâu.

Anh ta tóm lấy vai cô, đẩy cô dựa vào tường. Cuối cùng cô cũng nhận ra anh ta có một khuôn mặt mà cô không hề biết. Một ánh mắt đáng sợ.

Chỉ là hơi muộn một chút.

Cô quay trở lại nhiều năm trước. Khi một người đàn ông làm cô khiếp sợ. Khi cô sống với một kẻ thù, một tên sát nhân.

Cô cố gắng đẩy anh ta ra, anh ta lại ấn cô vào tường.

- Dừng lại ngay... Nếu không, em gọi cảnh sát đây !

Anh ta bật cười. Nụ cười đó, cô cũng không hề biết. Cô run lên, cố gắng kìm nén nhịp đập trái tim.

- Thôi nào, Cloé, em mừng vì anh đến bởi vì em sợ chết khiếp.

- Anh hoang tưởng rồi.

- Anh ? Không... Em rất vui khi gặp anh, nhưng em nhất quyết không muốn thể hiện ra. Em quá kiêu hãnh.

Anh ta áp sát vào cô, trong một cái ôm mà cô không chọn. Dù vậy, cô cảm thấy sẽ thật nguy hiểm nếu lại đẩy anh ta ra.

- Em nghĩ gì ? anh ta thì thầm. Rằng anh sẽ cầu xin để được ngủ lại đây à ?

- Vậy tại sao anh đến ?

- Để xem em có ổn không, anh đã nói rồi.

- Anh thấy rồi ? Cút đi, ngay bây giờ.

- Đừng nói với anh như thế. Đừng bao giờ nói với anh như thế.

- Em nói với anh theo cách em muốn.

Anh ta lắc đầu. Cloé nghệt thở từ từ.

- Ra khỏi nhà em ! Biến đi !

Cô bắt đầu hét lên, dấu hiệu cho thấy nỗi sợ khiến cô mất kiểm soát.

- Em biết không, Bertrand nói thêm, anh không phải là một con chó ngoan ngoãn. Cũng không phải chó cưng, hay chó bảo vệ của em. Em thực sự cần học cách có chút tôn trọng và coi trọng người khác... Đặc biệt là anh.

Anh ta đã luồn tay dưới váy cô, một làn sóng nhiệt tràn ngập người cô.

- Em không muốn, cô nói giọng trầm xuống.

- Có muốn chứ... Em sợ phải ở một mình vì em sợ, em muốn anh ở lại nhưng em từ chối thừa nhận. Nào,

nói đi, nói đi !

Cô vươn cánh tay trái, lấy cốc rượu trong đó gần như chỉ còn đá, ném thẳng vào mặt anh ta. Anh ta lùi lại, lau mặt. Họ đối mặt nhau trong im lặng báo trước.

- Anh muốn đánh em ? cô thách thức. Đánh đi.

- Em nhảm anh với ai đó rồi, Clo. Chồng cũ của em, chắc vậy.

Cô trở nên tái nhợt như xác chết ; Bertrand mỉm cười, hài lòng với hiệu quả.

- Ừ, anh biết rồi, em thấy đấy...

Chắc chắn là Carole rồi. Người không biết chữ kín miệng nghĩa là gì. Cô ta sẽ phải trả giá.

- Và anh không ngốc như hấn, Bertrand nói thêm trong khi lấy lại áo khoác. Đừng bảo em tin là anh sẽ vào tù vì em chứ ?

Anh ta thông thả hướng về cửa ra.

- Nếu đêm nay em nghe thấy tiếng động, thì đừng gọi anh. Tương tự nếu điện bị cắt. Anh nghĩ là anh sẽ không có mặt. Ngủ ngon, Cloé.

Nghe tiếng cửa đập sầm, cô giật nảy mình. Mối cô bắt đầu run rẩy, cô tựa người vào tường và trượt xuống ngồi bệt dưới đất.

- Đồ khốn !

Anh đã làm em nhớ anh rồi. Dù vậy, em không hối tiếc gì.

* * *

Gomez đang nằm trên ghế sofa, tay cầm cuốn sách. Một trong số ít cuốn Chandler mà anh chưa đọc.

Tối nay không đi phục kích. Sau cùng, anh cũng không vội. Anh sẽ quay lại vào một ngày khác, một đêm khác. Rốt cuộc sẽ truy ra được Bashkim. Tên khốn chó đó, thứ rác rưởi cần phải nghiền nát trong thùng rác. Anh sẵn sàng bắn hai viên vào tim hắn, nhưng thế thì lại thành tặng quà cho hắn, thứ hắn không xứng đáng. Tù là tốt hơn nhiều. Đặc biệt là một gã như hắn chắc chắn sẽ lãnh án chung thân. Trừ khi có chuyện ngoài ý muốn. Một trong những sơ hở của công lý đôi khi phá hỏng hàng tháng trời làm việc.

- Alex !

Gomez đặt sách lên bàn uống nước và rời khỏi ghế sofa.

- Tôi đến đây, anh trả lời và đi về phía cuối căn hộ.

Anh bước vào phòng cuối cùng, bật đèn.

- Cô sao thế, cô yêu ?

Trong một chiếc giường y tế, một người phụ nữ đang nhìn chăm chăm lên trần nhà. Khuôn mặt cô tàn tạ đến mức không thể đoán được tuổi. Cô gầy đến kinh khủng, đôi mắt thâm quầng tím sẫm, hoắm sâu vào trong hốc mắt.

Cô trông thật đáng sợ. Và đồng thời cũng thật đẹp.

Vẻ đẹp đặc biệt và đầy xúc động đó.

Vẻ đẹp của những người đang đau khổ.

- Sao cô không ngủ ? Alexandre hỏi nhẹ nhàng.

- Tôi đau.

Anh ngồi xuống ghế bành, cạnh cô. Cứ như là trong phòng bệnh. Thanh chắn dọc giường, giá treo, truyền dịch. Không thiếu thứ gì. Hơn nữa, giờ đây đã sáu năm, căn hộ đã biến thành bệnh viện.

Rồi thành nhà xác.

Anh cầm tay cô trong tay mình, siết nhẹ nhưng không quá mạnh. Nếu không, sẽ lại thêm vết bầm.

- Tôi đã cho cô uống hết thuốc rồi, anh nhắc.

- Giá anh biết tôi đau đến thế nào !

Những giọt nước mắt chảy dài trên đôi gò má hóp vì sợ hãi. Anh không chịu nổi khi thấy cô khóc. Cảm giác như có axit rỉ ra trên chính da thịt mình.

- Đừng nổi nóng, tôi xin cô. Tôi sẽ xem có thể làm gì... Tôi sẽ quay lại.

Vừa bước qua cửa, những tiếng rên rỉ lại vang lên. Anh bước nhanh đến nhà bếp. Ở đó, anh mở một cái tủ, chất đầy những hộp thuốc, và lấy ra morphine.

Anh đã vượt quá liều lượng tối đa. Và sau đó thì sao ?

Anh chuẩn bị mũi tiêm, trong khi từ sâu trong căn hộ, những tiếng rên rỉ đã trở thành tiếng la hét.

Một ngày nào đó, anh sẽ giết cô ấy. Không có ý. Hoặc có lẽ là có.

Bởi vì anh không thể chịu đựng được việc nhìn thấy cô ấy đau đớn nữa. Bởi vì mỗi ngày cô ấy đều cầu xin anh. Không một lời nào, chỉ với đôi mắt.

Bởi vì anh đã sẵn sàng đi tù vì tội ác này.

Bởi vì có lẽ tình yêu chính là như vậy.

* * *

Không đủ can đảm để trở lại giường, cô ấy quyết định thức đến tận sáng.

Nằm dài trên ghế sofa, hướng mặt về chiếc TV đã tắt tiếng, Cloé nhìn chăm chăm vào khoảng không.

Đèn được bật sáng, điện thoại trong tầm tay. Cũng như chai whisky, đã được mở sau khi Bertrand rời đi.

Không được ngủ, nếu không hấn sẽ đến. Không được ngủ, nếu không hấn sẽ giết ta. Hoặc tệ hơn nữa.

Hấn muốn gì ở ta ? Hấn là ai ?

Cô cố gắng hình dung ra một khuôn mặt cho Cái Bóng đó. Hấn cao, nhưng cô không thể nói chính xác chiều cao. Và những người đàn ông cao từ 1,80 mét đến 1,90 mét, cô biết vài người. Christophe, Martins... Bertrand.

Cô tự rót cho tôi một ly nữa, từ từ trượt vào cơn say.

Hay là tôi đang trở nên hoang tưởng. Điên rồ. Bệnh hoạn, thần kinh.

Lựa chọn nào trong hai cái tệ hơn ? Nếu cô thực sự bị một người đàn ông theo đuổi, cô có thể chạy đến tận cùng trái đất. Nếu kẻ thù ở trong chính cô, thì dù cô có bay đến mặt trăng, cũng chẳng thay đổi được gì.

Không, thực sự, cô không thể nói cái nào đáng sợ hơn. Vì vậy, cô cố gắng tìm một lựa chọn thứ ba, an ủi hơn.

Họ nói đúng. Đó là phản ứng sau cơn sợ hãi, nó sẽ qua thôi. Vài ngày nữa, tôi sẽ không thấy cái bóng đó nữa, sẽ không nghe thấy những tiếng động đáng ngờ nữa. Mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

- Và tôi sẽ là chủ tịch Cơ quan !

Cô bật cười, uống một ngụm single malt. Một cái nhăn mặt làm biến dạng khuôn mặt cô. Lẽ ra cô nên chọn một thứ thức uống dễ uống hơn để quên đi.

- Và Bertrand sẽ quay lại bò dưới chân tôi !

Ngay sau đó, cô òa khóc. Cô lấy điện thoại di động, quay số của anh ta. Cô để chuông reo lâu, cuối cùng

chuyển sang hộp thư thoại. Cô cúp máy, tự cho mình thêm một ngượng nữa.

- Nào, trả lời đi !

Cô thử lại. Lần này, cuộc gọi chuyển sang máy trả lời sau tiếng chuông thứ hai. Cuộc gọi bị từ chối.

Xin chào, bạn đã gọi đến số máy của Bertrand...

Giọng nói đó, thật ngọt ngào. Thứ làm ấm lòng cô hơn cả chai whisky mười hai năm tuổi.

- Bertrand, là em đây... Chỉ để nói với anh rằng em... Chỉ để nói với anh rằng...

Đôi mắt cô mơ hồ, những lời nói bị lạc mất. Cô có thể nói gì với anh ta ? Em yêu anh ? Thật vô lý. Tình yêu là một điểm yếu có thể trả giá đắt. Hãy giữ kín nó, không bao giờ thừa nhận.

- Chỉ để nói với anh là cúp đi ! cuối cùng cô hét lên.

Cô cúp máy, bật khóc nức nở. Các ngón tay cô buông lỏng, chiếc điện thoại rơi xuống thảm. Cô khóc rất lâu, được che chở bởi sự cô đơn. Sự cô đơn thân yêu đó cho phép cô thỏa sức với tất cả.

Tất cả những gì luôn phải giấu kín dưới một lớp áo giáp dày. Đằng sau những nụ cười và vẻ ngoài hợp thời. Đằng sau một chiếc mặt nạ bằng đất sét.

Tất cả những gì cô che giấu, từ rất lâu rồi.

Kể từ khi lời nói dối trở thành nơi trú ẩn, tôn giáo của cô.

Một mình đối mặt với chính mình, cô có thể nức nở, hét lên cho đến khi tắt tiếng. Xúc phạm cả thế giới, những kẻ đã làm tổn thương cô, những kẻ thậm chí đã không thử. Những kẻ đã lợi dụng cô, từ thời điểm khi điều đó còn có thể. Trước khi cô được trang bị vũ khí đến tận răng.

* * *

Cuối cùng cô cũng đã ngủ thiếp đi. Gomez nhìn cô, ngồi trên ghế bành cạnh giường. Morphine đã làm dịu các đường nét, xoa dịu khuôn mặt cô. Trả lại cho cô một chút vẻ đẹp nguyên thủy.

Liệu cô ấy sẽ như thế khi bước sang cõi chết ? Alexandre hy vọng vậy. Đó là hy vọng cuối cùng của anh.

Anh vẫn chưa biết khi nào.

Đôi khi, anh cầu nguyện cho điều đó xảy ra. Thường xuyên, anh khóc vì sợ rằng nó sẽ xảy ra.

Dù sao thì anh cũng sẽ nhớ cô.

Trở thành nô lệ của một người hấp hối, anh có thể chọn cách bỏ rơi cô. Giao cô cho những chiếc áo blouse trắng. Nhưng cũng giống như tự đâm một nhát dao vào tim vì anh không thể sống thiếu cô.

Từ từ, anh chìm vào giấc ngủ. Một bàn tay đặt trên tay cô. Sẵn sàng ra đi cùng cô.

Anh mơ thấy khuôn mặt cô. Khuôn mặt thật của cô, trước căn bệnh. Về nụ cười của cô, đã bị nuốt chửng. Về tiếng cười của cô, đã bị lãng quên. Anh mơ thấy tôi cho cô những gì cô chờ đợi. Sự phục sinh. Sự giải thoát.

Cái chết.

Cách đó vài cây số, ở khu phố sang trọng, Cloé cũng từ từ bước sang phía bên kia. Ngay khi cô vượt qua biên giới, cô lao vào một cơn ác mộng.

Cơn ác mộng của cô.

Giống nhau trong nhiều năm.

Nó bắt đầu như một giấc mơ. Một tiếng cười trẻ thơ...

Sau đó, là một tiếng hét kinh hoàng, một thân thể rơi vào khoảng không và đập vỡ tan dưới chân cô.

Cloé mở mắt giật mình. Vài giây sau, co quắp trên ghế sofa, cô từ từ chìm vào một giấc ngủ sâu.

Một cái bóng bên giường cô.

Chương 10

Cái thứ gì rách này là cái gì vậy ?

Cô ấy không cao giọng. Nhưng ánh mắt của cô còn tệ hơn một lời xúc phạm.

Đối diện cô, Matthieu Ferraud, giám đốc sáng tạo mới, chịu trận mà không nhăn mặt.

- Có vấn đề gì vậy ? anh ta hỏi sau cùng.

Cô gần như ném vào mặt anh ta tài liệu mà anh đã đặt trên bàn cô ngày hôm trước.

- Vấn đề ? Cloé lặp lại với một nụ cười dữ dằn. Tôi tin đó là anh.

Matthieu ngó ngàng xem xét dự án chiến dịch quảng cáo do nhóm của anh thực hiện trước khi ngược mắt nhìn Cloé. Mới được tuyển dụng cách đây chỉ hai tháng, nhưng đó không phải là lần đầu tiên anh phải vật lộn với con người hung dữ này. Nhưng việc cô ta dám nói chuyện với anh theo cách này là chưa từng có. Anh hít thở sâu, như giáo viên yoga của anh đã dạy.

- Chúng ta có thể nói chuyện cùng nhau, có lẽ được không ? anh đề nghị. Cô có thể...

- Chẳng có gì để nói cả, Cloé cắt ngang. Ngoại trừ việc anh hoàn toàn không có tài năng. Tôi muốn một đề xuất mới trong ngày hôm nay. Anh không được trả tiền để ngồi uống cà phê cả ngày. Vì vậy, hãy di chuyển đi.

Vâng lời Cloé, anh đứng dậy, như để cho cô thấy anh cao hơn cô cả cái đầu. Điều đó không làm cô mất ổn định dù chỉ một giây.

- Ít nhất hãy nói cho tôi biết điều gì khiến cô không hài lòng trong dự án của tôi !

- Tất cả. Thật ngu ngốc. Khẩu hiệu lỗi thời, hình ảnh ngớ ngẩn ! Khách hàng của chúng ta sẽ cười vào mặt chúng ta trước khi chuyển sang đối thủ cạnh tranh. Anh có thời gian đến 16 giờ. Sau đó, tôi sẽ yêu cầu chủ tịch sa thải anh.

Cô quay gót, để lại cấp dưới của mình hoàn toàn choáng váng. Cô khóa mình trong hang, nuốt một ngụm cà phê do Nathalie pha. Quá đắng, không thể uống được; nó chỉ làm trầm trọng thêm cơn buồn nôn dai dẳng của cô.

- Thậm chí còn không thể pha một tách cà phê đàng hoàng ! Rõ ràng, tôi đang làm việc với một lũ bất tài !

Cloé có cảm giác mình đã biến thành một ngọn núi lửa. Trận đòn mà cô vừa dành cho tân binh hầu như không làm cô dịu đi.

Ai cuối cùng có thể dập tắt ngọn lửa trước khi cô nổ tung ?

Cô kiểm tra điện thoại di động không có cuộc gọi mới nào, ngoại trừ tất cả các tin nhắn Carole để lại và cô chưa trả lời.

Đứng trước cửa sổ, Cloé đắm đầu vào bầu trời xám xịt cũng như những nghi ngờ của mình. Cô không nên cư xử như vậy với Bertrand. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng anh ta sẽ phản ứng như vậy. Anh ta có vẻ rất yếu... Rất phụ thuộc.

Dù sao thì anh ấy dường như thuộc về mình.

Cuối cùng, cô nhắn tin cho Carole, mời cô ấy đi ăn trưa cùng. Ngắn gọn, để không tỏ ra mình cần cô ấy. Giống như thể cô đang ban cho cô ấy một ân huệ. Cô nhấn Gửi ngay khi Philip Martins bước vào văn phòng cô. Mà không gõ cửa.

Huyết áp của cô lại tăng thêm một nấc.

- Cloé, chuyện gì đã xảy ra với Matthieu vậy ?

- Tại sao lại hỏi vậy ? Anh ta đã đến khóc lóc trong vòng tay của anh à ?

Khuôn mặt Philip trở nên cứng rắn.

- Tôi nghĩ cô không ở đây để khùng bố các cộng sự.

- Tôi đã khùng bố người đàn ông tội nghiệp đó sao ?
Làm sao tôi dám làm một việc như vậy ?!

- Dừng lại ! Philip ra lệnh. Nghe nói cô đã đe dọa anh ta ?

Cloé uống nốt cà phê với cảm giác như một hỗn hợp axit đang bào mòn khí quản của cô.

- Tôi chỉ yêu cầu anh ta làm tốt công việc của mình.
Điều đó có làm anh thấy phiền à ?

- Dừng nói chuyện với tôi bằng giọng điệu đó...

- Dừng nói với tôi là anh cũng bị tôi làm cho khiếp sợ nhé ?

- Không, nhưng cô thực sự làm tôi phát bực.

Martins không bao giờ thô lỗ, một dấu hiệu cho thấy anh ta thực sự tức giận.

- Tôi đã xem dự án, nó không tệ đến thế. Việc cô yêu cầu anh ta xem lại bản thảo là một chuyện. Một điều tốt, nhân tiện nói luôn. Đúng là nó còn lâu mới hoàn hảo. Nhưng việc cô đe dọa sẽ sa thải anh ta lại là chuyện khác. Dù sao thì, đó không phải là quyết định của cô.

- Tôi chỉ cần yêu cầu ông Pardieu, Cloé đáp lại. Kết quả cũng vậy thôi.

- Ô vâng, đúng vậy ! Tôi đã quên mất ông ấy chịu ảnh hưởng của cô đến mức nào !

- Còn hơn những gì anh nghĩ nữa.

Martins mỉm cười, tự ý ngồi xuống một trong những chiếc ghế.

- Cô không có quyền trút giận lên người khác, anh ta nói thêm. Chúng ta không thể thay đổi Giám đốc Sáng tạo (DC) hàng tháng được. Tôi nhắc cô là cô đã loại bỏ người cuối cùng rồi đấy.

- Thoát được vạ rồi.

- Ai cũng có quyền mắc sai lầm. Hãy cho anh ta thời gian để chứng tỏ mình.

- Thật là cảm động, tình đoàn kết nam giới ! Cloé chế nhạo.

- Không liên quan. Anh chàng đó đang chờ đợi lời khuyên của cô, chứ không phải một buổi hành quyết công khai.

- Lời khuyên của tôi ? Thà rằng tôi tự làm hết tất cả còn hơn, trong trường hợp đó. Bởi vì tôi nói cho anh biết là tôi có cả đồng việc phải làm.

- Tôi cũng vậy. Ai ở đây cũng có cả đồng việc... Cô cần phải tỏ ra khoan dung hơn.

- Như anh đã từng khoan dung với tôi khi tôi mới đến à ? Cloé mĩa mai.

- Tôi không nhớ chuyện đó, Martins vờ như thế. Lâu lắm rồi... Cô đang có vấn đề cá nhân à ? Tôi thấy cô đặc biệt khó chịu. Còn hơn cả bình thường nữa.

Bị sốc, Cloé há hốc mồm. Sao anh ta dám ?

- Nếu cô muốn nói về chuyện đó, Martins tiếp tục, tôi sẵn sàng lắng nghe.

- Anh tự cho mình là bác sĩ tâm lý của tôi à ?

- Bác sĩ tâm lý của cô ? Tội nghiệp ông ấy... Tôi thực lòng thương hại ông ta ! anh ta buồn lắm.

Cloé sắp nổ tung trong khi Philip dường như đang thấy vui.

- Cút ra khỏi đây.

Anh ta tiến đến gần cô bên cửa sổ. Anh ta ở quá gần so với sở thích của Cloé, nhưng cô khó lòng chạy trốn trừ khi nhảy qua bàn làm việc.

- Hãy thay đổi cách cư xử đi, anh ta nói giọng nhỏ. Tôi đang cho cô lời khuyên của một người bạn đây... Cô đang tự biến mình thành kẻ thù của mọi người. Tôi cho là cô có lý do để tâm trạng tồi tệ, nhưng đời tư không được can thiệp vào công việc.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài, kìm nén những giọt nước mắt. Những giọt nước mắt của sự phẫn nộ. Martins đặt tay lên vai cô, cô cứng đờ từ đầu đến chân.

- Nghỉ vài ngày đi, nếu cô thấy không ổn.

- Mọi thứ đều rất ổn. Để tôi yên, tôi có việc phải làm.

Cuối cùng anh ta cũng bỏ đi, Cloé nhắm nghiền mắt. Lại thêm một người giơ tay ra với cô và cô đã khắc vào mặt họ. Một thói quen đơn giản. Thậm chí là một phương châm. Đừng bao giờ giơ tay ra, vì sợ bị nghiền nát. Đừng bao giờ chấp nhận những bàn tay đang giơ

ra, vì sợ phải mang ơn.

Không thể lại cúi mũi vào hồ sơ, cô cố chấp nhìn ra ngoài, như bị thôi miên bởi bầu trời nặng nề và nỗi buồn bao trùm. Đó là khi cô nhận thấy thứ gì đó lấp lánh sau cửa kính của một căn hộ trong tòa nhà đối diện.

Một cái ống nhòm, không còn nghi ngờ gì nữa.

* * *

Co ro trong chiếc áo khoác, Carole đi tới đi lui.

Cloé đang trễ hẹn.

Cô ấy không thể cho mình leo cây được ! Tin nhắn của cô ấy lạnh lùng quá...

Sau hai mươi năm thân nhau, đâu thể vì chút chuyện mà giận nhau chứ !

Cánh cửa tòa nhà mở ra, Cloé xuất hiện. Kém rạng rỡ hơn mọi khi, nhưng vẫn thanh lịch như thường lệ. Áo khoác dài và mũ nô feutre màu xám, váy và boots đen.

Họ nhìn nhau một lúc, Carole chủ động trước.

- Chào cô bạn. Tôi thực sự rất mừng vì chúng tôi cùng đi ăn trưa.

Cloé không trả lời ngay, lạnh lùng chưa từng thấy. Sau vài giây im lặng khó chịu, cuối cùng cô cũng nở một nụ cười.

- Tôi cũng vậy, cô nói.

Nhẹ nhõm, Carole ôm hôn cô.

- Chị có nhận được tin nhắn của tôi không ?

- Có, cảm ơn. Nhưng tôi không có thời gian trả lời. Tôi có việc khác phải làm.

Người bạn của cô nuốt nỗi đau vào trong.

- Tôi đoán vậy. Không sao đâu... Đồ Ý nhé ?

- Đồ Ý, Cloé xác nhận. Tôi bắt xe buýt chứ ?

Họ lên đường và Carole nhận thấy Cloé đang quan sát mọi thứ xung quanh. Tình hình không khá hơn.

- Chị đã gặp lại Bertrand chưa ?

- Rồi, tối hôm qua. Tôi đã đuổi hắn ta ra khỏi nhà, Cloé nói với giọng điệu lạnh lùng.

- Chết tiệt... có lẽ chị nên...

- Làm ơn đừng nói tôi phải làm gì.

Tận dụng một khoảnh khắc giao thông tạm lắng, họ băng qua đại lộ. Và đột nhiên, Cloé đứng chôn chân giữa lòng đường. Một người đàn ông mặc áo liền nón đen. Tay trong túi, cúi đầu, anh ta đi thẳng về phía cô.

Cloé ngừng thở, một cơn hoảng loạn làm cô ngạt thở.

Người đàn ông đi sát qua cô mà không ngẩng đầu, vai họ chạm nhau. Cảm giác như bị một cú sốc điện mạnh.

- Cloé ! Carole hét lên.

Tiếng phanh gấp vang lên trong não của người phụ nữ trẻ đang bất động. Chiếc xe dừng lại cách cô vài centimet. Một tiếng còi xe làm cô giật mình, những lời chửi rủa của tài xế hầu như không lọt vào tai cô. Carole chạy đến bên cô, ra hiệu xoa dịu người tài xế đang giận dữ rồi đưa Cloé lên vỉa hè.

- Chị bị sao vậy ? Chị muốn chết hay sao ?

Cloé quay lại, người đàn ông mặc đồ đen đã biến mất. Nhưng nỗi sợ hãi vẫn còn đó.

Từ giờ trở đi, nó sẽ không rời bỏ cô nữa.

* * *

- Những gã mặc áo liền nón đen, chị có thể gặp hàng chục ở Paname (Paris) mà, Carole nhấn mạnh.

Cô nắm lấy tay Cloé, nở một nụ cười an ủi.

- Chị cần phải bình tĩnh lại, Clo. Tôi nghĩ chị nên nghỉ ngơi vài ngày.

- Tôi thực sự đang gặp nguy hiểm. Ai đó đang theo dõi mình, bám theo mình... Tôi không mơ đâu !

- Nhưng ai lại làm chuyện như vậy chứ, nào ? Và tại sao chứ ?

- Tôi không biết... Có lẽ... Có lẽ là Christophe.

Carole sững sờ vài giây.

- Anh ta đã không liên lạc từ lâu và tôi không nghĩ anh ta đột nhiên quay lại để... Thực ra là để làm gì chứ ?

- Để trả thù !

- Điều đó vô lý. Anh ta biết mình sẽ gặp rủi ro gì nếu lại đến gần chị. Và tôi nghĩ anh ta không muốn quay trở lại tù đâu.

- Hắn ta điên rồi ! Cloé hét lên.

Vài người quay mặt nhìn về phía cô, cô hạ giọng xuống.

- Hẳn ta điên rồi, cô lặp lại.

- Không, Cloé. Anh ta không điên.

- Chị đang bênh vực hẳn ta à ?

- Hoàn toàn không. Nhưng điên thì không phải vậy. Anh ta bạo lực, chứ không mất trí.

- Vậy thì là ai ? Cloé hỏi với giọng ghen ngào. Là ai ?

- Tôi không biết, Carole thì thăm. Nhưng... Nghe này, tôi không muốn chị bỏ chạy như hôm qua, tôi chỉ muốn giúp chị thôi. Chị biết mà, phải không ?

Cloé nhìn chăm chăm vào một vết bản kinh tởm trên tường. Trước giờ cô chưa từng để ý thấy nó. Sao người ta có thể thâm mỹ tẻ đến thế ?

- Tôi biết chị khó tin mình, nhưng tôi thực lòng nghĩ là chị đang tự tưởng tượng ra thôi.

- Đừng nói về chuyện đó nữa, Cloé ngắt lời một cách gay gắt.

- Tất nhiên là phải nói chứ, chúng ta có thể nói về nó mà ! Chúng ta phải nói về nó !

- Không. Vô ích thôi, tôi nghĩ thế. Tôi muốn chúng ta dừng lại ở đây.

Một sự im lặng dài bao trùm giữa họ, người phục vụ đến dọn bàn. Cloé trốn vào nhà vệ sinh, trở lại sau mười phút dài đằng đẳng.

- Xin lỗi, cô nói. Tôi làm phiền chị với những chuyện của mình.

- Không đâu, Carole đảm bảo. Tôi chỉ đang lo lắng thôi.

- Có lẽ chị nói đúng, tôi cũng không rõ nữa. Hãy nói chuyện khác đi. Nói về chị đi.

Carole mỉm cười và ngả người ra sau trên ghế.

- Về tôi ?

- Ừ. Chị không có gì để kể với tôi à ?

Người bạn của cô nhướn vai, làm ra vẻ bí ẩn.

- Chị gặp ai đó à ?

- Sao chị lại nói thế ? Carole ngạc nhiên.

- Tôi không biết... Có gì đó trong mắt chị !

Carole bật cười, Cloé nhìn chăm chăm, sẵn sàng bắt cô phải thú nhận.

- Chị có gặp ai đó hay không ?

- Chị có nhớ Quentin không ?

Cloé nhú mày, lục lợi trí nhớ.

- Chị đã gặp anh ấy một lần ở nhà tôi, trong một buổi tối ngay trước Giáng sinh. Anh ấy cũng là y tá. Cao, tóc nâu, độ tuổi bốn mươi. Tóc dài.

Cuối cùng, Cloé cũng có thể gán một khuôn mặt cho cái tên đó. Cô mơ hồ nhớ lại một gã khá trầm lặng và cuối cùng thì cũng khá tầm thường. Trừ khi cô nhầm với ai khác.

- Bọn tôi quen nhau cũng khá lâu rồi, và dạo này, bọn tôi đã gặp nhau riêng tư vài lần. Anh ấy mời tôi đi uống cà phê, rồi đi ăn tối... Tôi nghĩ anh ấy thích tôi.

- Đã có gia đình ? Cloé đoán.

- Anh ấy muốn ly dị, Carole lập tức nói rõ.

- Đó là điều mà tất cả đàn ông có vợ đều tuyên bố !

Và một khi họ đã đạt được mục đích, họ lập tức quên sạch mọi ý định ly dị.

Carole nhún vai, trái tim cô thắt lại đau đớn.

- Không sao, cô đảm bảo.

- Vậy là anh ta thu hút chị, nếu tôi hiểu đúng ! Cloé mỉm cười. Tôi mừng cho chị.

- Chị thấy anh ấy thế nào ? Carole hỏi.

Giọng cô đã thay đổi, tinh nghịch và tràn đầy hy vọng.

- Chắc tôi cần gặp lại anh ta. Tôi thú thật là anh ta không gây ấn tượng với tôi lắm.

Carole nuốt nổi cay đắng với một cốc nước có ga.

- Và bao giờ thì chị tính chuyện nghiêm túc với anh ta ? Cloé tiếp tục.

- Tôi không biết. Hình như anh ấy đang từ từ đây !

- Vẫn còn tồn tại những gã đàn ông theo đuổi cả tuần trời nữa sao ? Tôi không tin đâu ! Tổ chức một buổi gì đó và mời tôi. Như vậy, tôi có thể gặp lại anh chàng quý ông nổi tiếng đó !

* * *

Gomez châm một điếu Marlboro, tựa mõng vào chiếc 407. Anh hơi lo lắng một chút, không có gì nghiêm trọng.

Đột nhiên, anh trông thấy cô ấy, đang bước ra khỏi đồn cảnh sát.

- Valentine !

Người phụ nữ trẻ quay đầu về phía anh, đứng sững lại một lúc. Anh tiến lại gần, nụ cười và dáng đi tự tin.

- Buổi tối tốt lành, Valentine. Tôi đang đợi cô.

- Nhưng... Sao anh biết lúc nào tôi...

- Tôi đã hỏi thăm. Người ta nói hôm nay cô tan làm lúc 17 giờ. Tôi muốn xin lỗi thêm một lần nữa về tối hôm trước.

- Anh thật tử tế. Nhưng... tôi thấy chuyện đó khá buồn cười ! người phụ nữ trẻ thú nhận.

- Tốt quá. Thực ra, kế hoạch chuộc lỗi của tôi là mời cô đi ăn tối.

Cô càng choáng váng hơn. Theo bản năng, ánh mắt cô dừng lại trên bàn tay trái của Alexandre. Chính xác hơn là trên ngón áp út. Một chiếc nhẫn cưới đơn giản. Và rõ ràng là đã cũ.

- Vâng, tôi đã có gia đình, Gomez xác nhận. Tôi đã nói là muốn đi nhà hàng, chứ không phải đi khách sạn.

Valentine đỏ mặt, nhìn chằm chằm vào cửa đồn cảnh sát.

- Thế nào, bữa ăn tối ?

- Tôi không biết.

- Sao ? Cô có muốn dành một buổi tối với tôi hay không ?

Cô nở một nụ cười e thẹn, do dự.

- Tối nào cô rảnh trong tuần này ? Gomez hỏi.

- Ngày mai.

- Được đấy. Tôi sẽ qua đón cô lúc 20 giờ.

Cô đưa địa chỉ cho anh, vẫn cảm thấy rất khó xử. Anh nắm lấy tay cô, đặt một nụ hôn lên đó và quay trở lại xe.

- Đợi đã ! Valentine kêu lên. Chúng ta sẽ đi đâu ?

- Tôi cũng chưa biết. Sao thế ?

- Để biết tôi nên mặc gì.

Anh bật cười, cô liếc anh.

- Hãy nhớ cho, Valentine, tôi là cảnh sát.

- Rồi sao ?

- Rồi sao, tôi có mức lương của một cảnh sát. Dù sao thì, cô cũng sẽ hoàn hảo thôi, tôi không lo đâu.

Chương 11

Cô đã tự thề với bản thân là sẽ đợi, từ chối nhượng bộ trước trong cuộc độ sức này. Nhưng nguy cơ mất anh còn khó khăn hơn là đầu hàng. Cloé bấm chuông và chờ đợi.

- Ai ?

- Em đây.

Khoảng im lặng kéo dài tiếp theo sau lời thông báo đó càng làm tăng thêm sự khó chịu của cô. Tuy nhiên, tiếng mở cửa báo hiệu cho cô biết rằng cô được mời lên. Chiến thắng đầu tiên.

Cô lao vào sảnh, bắt đầu leo lên các tầng, cho đến tầng ba. Cô gõ hai tiếng nhẹ, lại chờ đợi. Bertrand không vội vàng mở cửa cho cô. Anh chỉ mặc mỗi quần jean, chân trần và ở trần. Anh tựa vào khung cửa, khoanh tay.

Có vẻ như mọi chuyện sẽ khó khăn đây.

- Chào buổi tối.

Giọng anh lạnh lùng, ánh mắt không nhằm lẫn được. Cloé hồi hận vì đã đến, nghĩ đến việc bỏ chạy. Niềm kiêu hãnh của cô lẩn át, buộc cô phải đối mặt. Cô đã

giành chiến thắng trong những trận chiến khó khăn hơn nhiều. Nhưng những lời xin lỗi, cô chỉ biết nhận chúng mà thôi. Và thậm chí...

- Chào buổi tối, em vào được không ? Em muốn nói chuyện với anh.

- Nếu để bảo anh cắt đi thì không cần đâu. Anh đã hiểu rõ thông điệp rồi.

Một sự chế nhạo không thể chịu nổi lộ rõ trong đôi mắt xanh của anh. Cô vẫn thà nhìn thấy sự tức giận trong đó. Anh muốn chơi với cô, điều đó rõ ràng. Không sẵn lòng làm cho nhiệm vụ của cô dễ dàng hơn.

- Em định nói những điều dễ chịu hơn, nhưng em sẽ không đứng thêm một phút nào ngoài cửa nhà anh nữa đâu, Cloé cảnh báo.

Cuối cùng anh cũng tránh ra, ra hiệu bằng tay mời cô vào.

Chiến thắng thứ hai.

Cloé bước vào căn hộ rộng rãi, vẫn ngăn nắp như mọi khi, rồi cởi áo khoác.

- Không cần phải làm gì đâu, Bertrand chế nhạo. Bởi vì em sẽ không ngủ lại đây !

Vừa nhìn chăm chăm vào anh, cô vừa cởi áo khoác ngoài, bỏ nó lên lưng ghế bành.

- Em vốn lạc quan mà, cô đáp lại bằng cách bắt chước nụ cười mỉa mai của anh.

Cô không rời mắt khỏi anh, cởi cúc áo sơ mi một cách chậm rãi có tính toán. Bertrand dựa vào tường, thưởng thức cảnh tượng. Cô hơi kéo váy lên, tuột chiếc quần lót ren xuống sàn trước khi đến áp sát vào người anh.

- Anh tưởng em muốn nói chuyện, Bertrand nhắc.

- Em đổi ý rồi. Và rồi chúng ta luôn có thể nói chuyện sau nếu anh còn sức...

Cô cố hôn anh, anh quay đầu đi. Cô không nản lòng, nhẹ nhàng ôm lấy anh. Anh giả vờ trơ như đá, nhưng Cloé đủ gần để nhận thấy rằng màn thoát y nho nhỏ của cô đã có tác dụng như mong đợi.

Anh sẽ không lâu nữa đâu sẽ đầu hàng. Dù sao thì, cô không bao giờ thua.

Cô hôn lên cổ anh, bắt đầu cởi khóa quần jean. Đột nhiên, anh nắm lấy vai cô, ấn mạnh cô vào tường một cách thô bạo đến mức cô bật lên một tiếng kêu.

- Xin lỗi đi, anh ra lệnh.

- Em đã say mà ! Chúng ta sẽ không làm quá lên chứ, không à ?

- Xin lỗi đi, anh lặp lại. Hoặc rút ra khỏi nhà anh.

Cô đã nghĩ rằng sẽ dễ dàng hơn. Rằng cô sẽ thoát khỏi chuyện này. Nhưng bị ném ra ngoài lúc này sẽ là không thể chịu nổi. Sự sỉ nhục tồi tệ nhất. Anh phải đầu hàng, anh phải một lần nữa thuộc về cô. Bởi vì cô không thể chịu đựng được việc bị bỏ rơi. Thất bại.

Bởi vì cô không thể chịu đựng được sự thiếu vắng anh.

Chính vào khoảnh khắc này, cô nhận ra điều đó. Vừa kịp lúc.

- Em xin lỗi, cô thì thầm. Em đã không nghĩ những gì em nói...

- Thế thôi sao ?

Trái tim cô thất lại, lớp băng giá vĩnh cửu phủ lên tròng mắt anh nứt ra để lộ màu sắc nguyên bản của chúng.

- Em không bao giờ nên nói chuyện với anh như vậy.

Anh vẫn chưa đầu hàng. Tuy nhiên cô cảm thấy tôi sắp đạt được mục đích. Chỉ còn một bước nữa để bước lên. Hay đúng hơn là bước xuống, trong hoàn cảnh này.

- Em nhớ anh quá... Làm ơn tha thứ cho em.

Anh nhìn cô với vẻ thỏa mãn mà cô thấy vô cùng đáng ghét.

Mình thắng rồi, Cloé tự thuyết phục bản thân.

Chiến thắng với vị đắng.

Cô chưa bao giờ nghĩ tôi sẽ thừa nhận điều đó với anh vào một ngày nào đó. Tuy nhiên, đó là sự thật đơn giản. Vậy tại sao cô có cảm giác như tôi vừa chạm đáy ?

Bertrand cuối cùng đã đầu hàng, anh thuộc về cô. Hoặc ngược lại, cô không biết nữa. Khoảng trống mà anh để lại đang từ từ lấp đầy. Thật ngọt ngào. Cô có cảm giác như được hồi sinh, được thở lại lần nữa.

Không một lời, anh chiếm lấy một nạn nhân sẵn sàng đồng ý và đầy đam mê.

Thật tuyệt và đau đớn cùng một lúc. Giống như những lời xin lỗi, rốt cuộc là vậy.

* * *

Gomez leo cầu thang chậm rãi, lê theo một quả tạ vô hình. Đến tầng hai, anh gặp người hàng xóm, một bà già luôn ăn mặc chỉnh tề, như thể muốn che giấu việc bà thậm chí không có đủ tiền để ăn no mỗi ngày.

- Buổi tối tốt lành, thưa ông !

Gomez ghét bà ta. Bà ấy tốt bụng, kín đáo. Tuy nhiên, anh ghét. Không có bất kỳ lý do chính đáng nào. Chỉ vì bà ấy già rồi. Một độ tuổi mà Sophie sẽ không bao giờ đạt tới.

Dù vậy, anh vẫn trả lời bà bằng một nụ cười mỉm, vào nhà và thấy Martine đang ngồi trong phòng ăn, lật giở một cuốn tạp chí. Anh để những đồ mua vật vừa mua ở cửa hàng tạp hóa góc phố xuống, lại gần để nắm tay bà.

- Hôm nay mọi chuyện thế nào ?

- Cũng tạm tạm. Sáng nay cô ấy không được khỏe, nhưng giờ đỡ hơn rồi.

- Ngày mai bà có thể ở lại muộn hơn được không ?

- Tất nhiên rồi, người trợ lý chăm sóc gặt đầu. Không vấn đề gì.

Alexandre tiến bà ra cửa và đứng đó một lúc trước cánh cửa đã đóng, như thể đang nghĩ đến việc bỏ chạy hoặc chuẩn bị cho một trận chiến khó khăn.

Dù sao thì cũng vẫn như mọi khi.

Rốt cuộc, anh cởi áo khoác, để khẩu súng lên bàn trong phòng khách. Anh bước vào phòng ngủ trên đầu ngón chân, nhưng Sophie mở mắt ngay khi anh lại gần. Cô mỉm cười với anh, đưa tay về phía anh. Anh hôn lên trán cô thật lâu.

- Chào em, người đẹp của anh... em thấy thế nào ?

- Ổn. Còn anh ?

- Tuyệt vời !

Anh ngồi vào ghế bành, không buông tay cô, lạnh như xác chết. Đã vậy rồi.

- Em có đói không ?... Em thích ăn gì ?

Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng chọn mì Ý sốt bơ.

- Để anh lo, Alexandre nói. Anh chỉ đi tắm qua loa cái đã.

- Em không vội đâu... Em có cả đồng thời gian mà, anh biết đấy !

Cô cười, anh lại hôn cô. Đợi đến khi vào phòng tắm mới bật khóc. Bất động dưới dòng nước hơi quá nóng, trong suốt nhiều phút liền, anh để mặc cho nước trôi. Không thực sự biết mình khóc vì điều gì hay vì ai, như một đứa trẻ sợ hãi.

Có lẽ là vì bản thân anh. Kẻ sắp trở thành góa phụ. Ở tuổi 42.

Anh, kẻ không biết mình đã sống thế nào. Để sống chung với con người mà cô ấy đã trở thành.

Anh, kẻ không biết mình sẽ sống thế nào. Để sống thiếu cô ấy.

Cuối cùng anh cũng bước ra khỏi bồn tắm, mặc một chiếc áo phông và một chiếc quần jean cũ. Trong khi chuẩn bị bữa tối, anh lắng nghe tin tức trên radio một cách lơ đãng. Anh vẫn khóc, liên tục, mà thậm chí không nhận ra. Chỉ đơn giản là thói quen.

Anh bày bát đĩa lên một cái khay và lau khô nước mắt trước khi quay lại phòng ngủ.

- Thưa bà, bữa tối đã sẵn sàng !

Anh giúp Sophie ngồi dậy ; nỗ lực đó khiến cô nhăn mặt, một cơn ho dữ dội. Nhưng ngay sau đó cô lại nở nụ cười.

- Hôm nay, em nhớ anh, cô nói.

- Chỉ hôm nay thôi sao ?

Cô lại cười, anh nháy mắt với cô.

- Chúc ngon miệng, tình yêu của anh.

Họ bắt đầu bữa ăn, mắt nhìn thẳng vào nhau. Alexandre kể cho cô nghe về ngày của anh, bịa ra những giai thoại ít nhiều buồn cười. Cô không bị lừa, ý thức được rằng anh đang làm một công việc thực sự vất vả. Nhưng tối nay cô sẵn lòng mỉm cười. Hẳn là Martine đã tăng liều morphine.

Anh dọn dẹp khay, pha cho cô một tách trà.

- Nhường chỗ cho anh chứ ? anh nài nỉ.

Anh nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng. Chiếc giường thực sự quá chật. Họ vẫn chưa nghĩ đến việc đóng một chiếc giường y tế cỡ 140. Như thể căn bệnh cấm đoán tình yêu vậy.

- Tối mai anh về muộn, Gomez thông báo.

- Phục kích à ?

- Không.

Sophie nở một nụ cười vô cùng buồn bã. Cô áp sát vào anh hơn, hít hà mùi hương nhẹ nhàng của anh. Ham muốn bùng nổ trong não cô. Chỉ trong não cô mà thôi.

Phản còn lại đã chết.

- Cô ấy tên gì ?

- Valentine.

- Đẹp đấy... Bao nhiêu tuổi ?

- Anh không biết. Dưới ba mươi, dù sao thì cũng thế.

Họ im lặng một lúc. Sophie vuốt ve khuôn mặt anh, dừng lại trên miệng anh.

- Đừng bắt cô ấy đau khổ quá, cuối cùng cô nói. Cô ấy đâu có tội tình gì.

* * *

Rốt cuộc họ đã không nói chuyện. Dù sao thì nói cũng chẳng ích gì. Ngoại trừ việc có lẽ sẽ thổi bùng lại những đốm than hồng đang ngủ yên và do đó làm hỏng cuộc hòa giải đầy mãnh liệt của họ.

Cloé nằm nghiêng, hướng về phía người mà cô suýt nữa đã mất. Nhưng cô đã biết cách giành lại. Cô nhìn anh, không chán.

Cô cảm thấy ổn. Cuối cùng thì gần như vậy.

Vẫn còn đó Cái Bóng. Bao quanh cô. Rất gần cô. Cái Bóng đã mở ra những hàm răng mạnh mẽ và phun ra vị tiên tri của chúng. Hẳn đến tìm cô để ép buộc dẫn cô đến địa ngục, cô chắc chắn như vậy.

Bởi vì vị trí của cô là ở nơi luyện ngục, cô chắc chắn như vậy.

Hắn muốn giết cô ? Hay chỉ đơn giản là dọa cô ? Dù ý định của hắn là gì, cô sẽ không để mặc cho hắn làm. Sẽ chiến đấu, như cô vẫn luôn làm.

Cô tựa đầu lên vai Bertrand, anh không thức giấc.

Cô ổn. Cuối cùng thì gần như vậy.

Cô chỉ mong trời mau sáng để xua tan Cái Bóng đang đứng dưới chân giường và nhìn chăm chăm vào cô không ngừng nghỉ.

Em sẽ hiểu từ này có nghĩa là gì, thiên thần của anh.
Nỗi đau thuần khiết. Trong suốt, như đôi mắt em.

Không mảnh khỏe, không phương thuốc. Không lối thoát.

Và trên hết, không có hồi kết.

Em nghĩ tôi mạnh mẽ, em nghĩ không gì có thể cưỡng lại hoặc kìm hãm được em.

Em nghĩ tôi bất khả chiến bại.

Anh mới là kẻ bất khả chiến bại.

Không phải em.

Đứng trên bệ cao, em tưởng tượng tôi có thể thống trị thế giới.

Cứ ngỡ sẽ thật thảm khốc khi em rơi xuống dưới chân anh.

Em ra lệnh, anh sẽ dạy em biết vâng lời.

Em khinh thường, anh sẽ dạy em biết tôn trọng.

Em thách thức, anh sẽ dạy em biết sợ hãi.

Em thao túng, anh sẽ biến em thành con mồi.

Con mồi của anh.

Em thống trị, anh sẽ biến em thành nô lệ.

Nô lệ của anh.

Em phán xét, anh đã kết tội em rồi.

Đừng bao giờ quên rằng anh đã chọn em. Giữa vô vàn kẻ khác.

Đừng bao giờ quên vì sao.

Em muốn sống ư ?

Hãy chết trong im lặng, thiên thần của anh.

Chương 12

Cloé liếc nhìn đồng hồ, uống nốt cà phê và bắt đầu dọn bàn.

- Để đấy, Bertrand nói. Đi đi, em muộn mất.

Cô đến ngồi lên đùi anh, hôn anh.

- Em đến là đúng, phải không ?

- Anh không phàn nàn đâu, Bertrand mỉm cười. Và anh thấy chúng ta nên cãi nhau thường xuyên hơn. Để có niềm vui làm hòa sau đó chứ !

- Thôi đi !... Thôi, đến giờ rồi. Em còn phải về nhà thay quần áo nữa.

- Nhân tiện thì lấy thuốc uống đi.

Cô nhìn anh với vẻ ngạc nhiên.

- Anh thực sự sợ em ốm hay sao ý ?

- Thật tiếc nếu trái tim em có chút yếu đuối nhỏ nhoi nào đó... không phải sao ?

* * *

- Anh có theo dõi trận đấu không, sếp ?

Gomez bỏ tờ báo xuống và ngược mắt nhìn Laval, kẻ đang vẽ trên mặt nụ cười của một đứa trẻ láo xược.

- Anh không thấy tôi đang bận à ? Thế thì đừng làm phiền tôi, được không ?

- Thật là tuyệt vời, phải không ? Laval nói thêm khi đặt móng lên bàn của viên thiếu tá.

- Tôi không có tivi, Gomez thở dài.

Viên trung úy tròn tròn mắt như thể anh ta đang đối diện với một người Cro-Magnon vậy.

- Anh đùa tôi à, không thể nào !

- Ô, có chứ, hoàn toàn có thể. Nó vẫn được luật pháp cho phép... Có lẽ sẽ không kéo dài đâu, nên tôi tận hưởng thôi.

- Nhưng tôi anh làm gì ?

Alexandre nhìn anh ta với vẻ mặt thực sự ái ngại.

- Kiểm lấy một người phụ nữ đi, anh ta khuyên rồi lại cắm đầu vào tờ báo của mình. Cô ấy sẽ dạy cho anh vài thứ đấy, rồi anh sẽ thấy.

- À vâng ! Tôi hiểu rồi tại sao sáng nào anh cũng trông như kẻ mất hồn ! Nếu anh dành cả buổi tối để...

- Anh có gì hay ho để nói với tôi không, nếu không thì ? Gomez ngắt lời.

- Chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc, thứ bảy tuần sau. Cả đội, tại nhà Villard.

- Chúc vui vẻ.

- Anh cũng được mời đấy, viên trung úy nói rõ.

Người chỉ huy đầu hàng và gấp tờ báo lại.

- Rốt cuộc anh muốn gì ?

- Tôi đã cá cược là tôi sẽ mời được anh tới. Hai trăm euro.

- Anh bị điên rồi !

- Thôi nào, sếp... Tôi âm tài khoản rồi, đừng phá nữa!

Gomez nở một nụ cười nửa miệng với anh ta.

- Được rồi, tôi sẽ đến. Nếu chúng ta chia năm mười-năm mười.

- Tuyệt vời ! Tôi biết là tôi có thể trông cậy vào anh mà ! Tất nhiên, người phối ngẫu cũng được mời nhé. Cuối cùng chúng ta cũng sẽ có niềm vui được biết người vợ duyên dáng của anh !

Gomez tiếp tục mỉm cười. Một bề ngoài hoàn hảo bất chấp nỗi đau thắt cổ họng.

- Đừng có trông chờ vào điều đó. Anh nghĩ cô ấy muốn phá hỏng một buổi tối với lũ ngốc như anh sao ?

- Nói thật với anh, mục đích của vụ cá cược là tôi phải mời được anh, VÀ cả vợ anh nữa. Vì vậy, làm ơn giúp tôi đi, thương xót tôi đi !

- Xin lỗi, anh vừa mất hai trăm euro đấy.

- Villard đã bảo trước với tôi là sẽ khó khăn rồi, Laval rên rỉ. Đã ba năm làm việc với anh, anh ta thậm chí còn chưa được thấy cô ấy qua một bức ảnh !

- Ngừng cái trò hề của anh đi, Gomez ra lệnh.

- Tại sao anh phải giấu cô ấy như vậy ? Anh sợ bọn tôi cướp mất cô ấy hay sao ?

Gã Nhóc cười khàn khàn, Gomez nhìn anh ta từ đầu đến chân.

- Anh thực sự nghĩ cô ấy có thể bỏ tôi vì một kẻ tầm thường như anh sao ? Anh mơ đấy !

Villard cũng bước vào sân khấu. Ở bên kia vách ngăn, anh ta không bỏ lỡ cuộc trò chuyện nào.

- Tôi đã bảo anh là không thể mà. Tôi chắc chắn là anh ấy nhốt cô ấy trong khoá !

- Thả cho tôi ra, các anh, Gomez thở dài. Quay lại chơi trong hộp cát của các anh đi.

Laval lại tấn công.

- Bọn tôi thực sự muốn biết người đã chịu đựng anh suốt hai mươi năm qua. Thực ra, bọn tôi đã dự định trao tặng cô ấy một tấm huy chương vào tối thứ bảy !

- Huân chương dũng cảm ! Villard nói thêm.

Trong khi thuộc hạ của mình cười âm thầm, Gomez vẫn không thể nào hiểu nổi. Che giấu một cách hoàn hảo việc họ đang từng miếng nhỏ ăn mòn trái tim anh.

* * *

Cloé chạy lên các bậc thêm.

Chạy, luôn luôn chạy. Đúng giờ, hiệu quả. Hoàn hảo.

Cô dừng phắt lại, tò mò về một vệt tối trên cánh cửa màu trắng. Dõi mắt theo nó, cuối cùng cô cũng nhìn thấy xác chết. Một con chim đen, chết trên tấm thảm chùi chân.

Chim không đâm vào cửa. Vào kính cửa sổ, còn có lý... Đây không phải là ngẫu nhiên mà rõ ràng là một món quà. Bệnh hoạn vừa đủ.

- Anh đã đến...

Cơn giận nhanh chóng thay thế nỗi lo âu.

- Anh nghĩ anh làm tôi sợ hãi, đồ khốn ?!

Cô vừa hét vào khoảng không. Mắt cô đầy nước mắt phần nộ.

- Rốt cuộc anh muốn gì ?

Ở phía bên kia đường, người hàng xóm ngừng đánh bóng chiếc xe vốn đã sáng bóng của mình và quan sát người phụ nữ đang la hét trên thềm nhà. Vô ích khi trở thành một kẻ điên trong mắt cư dân khu phố ; Cloé hít thở sâu để lấy lại vẻ bình tĩnh tương đối.

Chú ý không giẫm lên con chim đáng thương, cô thận trọng bước vào nhà. Cô sẽ phải nghĩ đến việc kiếm một vũ khí. Chuyện này đang trở nên khẩn cấp.

Cô lấy cây dù có đầu kim loại, lục soát ngôi nhà kỹ lưỡng. Không có gì đáng báo động.

Làm sao tên điên đó có thể vào được mà không phá cửa ?

Cô không chắc chắn về bất cứ điều gì nữa.

Một vũ khí và then cửa bỏ sung. Danh sách những thứ cần làm dài thêm.

Trong bếp, cô lấy một túi ni-lông lớn, đôi găng tay cao su. Với một vẻ mặt ghê tởm, cô nhặt con chim bằng đầu ngón tay và cẩn thận bỏ nó vào túi trước khi mang đặt trong tủ đông ở nhà để xe.

Vật chứng.

Sau đó, cô bắt đầu lau vết máu vấy bẩn cánh cửa xinh đẹp của mình.

- Đồ bẩn thỉu, đồ tâm thần !

Hoàn thành công việc, cô cảm thấy cần phải tắm, mặc dù vừa mới tắm ở nhà Bertrand.

Cô vội vàng chọn một bộ vest quần trong tủ quần áo, một áo sơ mi, và cuối cùng có thể ra xe. Đồng hồ trên xe trách móc cô về sự muộn giờ. Cô chợt nhớ tới có một

cuộc họp với Pardieu và những khách hàng quan trọng lúc 10 giờ.

- Chết tiệt !

Ở đèn đỏ đầu tiên, cô lấy điện thoại di động, quay số của chủ tịch.

- Xin chào, thưa ông, Cloé đây ạ. Có thể tôi sẽ đến hơi muộn một chút.

- Thật đáng tiếc.

Đèn chuyển xanh, Cloé lại lên đường.

- Sáng nay tôi gặp chút rắc rối... Nhưng tôi đang cố hết sức, tôi sẽ có mặt lúc 10 giờ 15 !

- Tôi trông cậy vào cô.

Vừa cúp máy, cô đã trông thấy cảnh sát bên lề đường. Một gã mặc đồng phục ra hiệu cho cô tấp vào lề. Số phận cứ trôi xuôi. Một ngày tồi tệ đang chờ đợi.

- Cảnh sát quốc gia, thưa bà. Làm ơn tắt động cơ phương tiện.

- Nghe này, tôi đang muộn và...

- Tắt động cơ, viên cảnh sát lặp lại giọng cao hơn. Và vui lòng xuất trình giấy tờ xe.

Viên cảnh sát xem xét kỹ lưỡng giấy đăng ký xe, thẻ bảo hiểm, rồi đến bằng lái.

- Tôi đang vội, Cloé nhắc lại một cách khô khan.

- Bà đã gọi điện khi đang lái xe. Mức phạt là 35 euro và hai điểm sẽ bị trừ vào bằng lái của bà.

Cloé thử dùng sự dịu dàng và sức quyến rũ. Nụ cười và ánh mắt đầy mê hoặc.

- Tôi thực sự xin lỗi, thưa anh. Tôi chỉ gọi một cuộc điện thoại ba mươi giây để báo chủ tịch là tôi sẽ đến cuộc họp muộn.

Viên cảnh sát cũng cười, hơi cúi người xuống.

- Bị cấm gọi điện khi đang lái xe, thưa bà.

- Vâng, nhưng...

- Bà có biết từ bị cấm nghĩa là gì không ?

- OK, tôi đã gặp phải một người rất thông cảm ! Nhưng nhanh lên, tôi đang vội.

Dĩ nhiên, đó là câu nên tránh. Viên cảnh sát lập biên bản với một sự tỉ mỉ đặc biệt. Sau mười phút, Cloé bước ra khỏi xe. Và nổi điên.

- Anh cố tình làm thế à ? Tôi đã nói là tôi đang muộn !

Một cảnh sát khác, có lẽ là sĩ quan, tiến lại gần.

- Chúng tôi chỉ đang làm việc của mình, thưa bà. Tốt hơn hết bà nên giữ bình tĩnh.

- Đó là thứ họ trả lương hậu hĩnh cho các anh à ? Để ngăn cản người khác đi làm ?

Với một nụ cười nửa miệng, viên cảnh sát tiếp tục viết với tốc độ của một đứa trẻ mẫu giáo. Suýt nữa thì anh ta đã không le lưỡi.

- Chúng tôi được trả lương, và không hậu hĩnh, để thực thi luật pháp, viên sĩ quan trả lời. Nếu bà vội, lẽ ra bà phải tuân thủ luật giao thông. Điều đó đã giúp bà tiết kiệm 35 euro và hơn mười lăm phút quý báu.

- Đồ khốn ! Cloé gầm gừ.

- Xin lỗi ?

Cô nhìn chỗ khác, tựa vào chiếc Mercedes của mình.

- Bà có thể nhắc lại điều vừa nói không ? viên sĩ quan nài nỉ.

- Tôi không nói gì, Cloé mỉm cười. Ông phải nghe thấy tiếng nói nào đó rồi, thưa ông cảnh sát.

- Bà muốn tôi thêm tội lãng mạ nhân viên công vụ vào biên bản không ?

- Tôi chỉ muốn đi làm. Nếu các anh cho phép, dĩ nhiên. Nhưng cứ tiếp tục đi, hãy cứ từ tốn, các quý ông !

Cuối cùng, viên cảnh sát đưa cho cô giấy phạt. Cloé trèo lên xe và phóng đi vun vút.

Đối với Pardieu, muộn giờ là một tội lỗi nghiêm trọng. Cô phải nhanh chóng bịa ra một lý do vững chắc.

10 giờ 40 khi Cloé bước vào phòng họp lớn. Mọi ánh mắt đổ dồn về cô, như mỗi lần cô bước vào một căn phòng. Được trang bị một nụ cười sám hối, cô đến ngồi cạnh chủ tịch.

- Xin chào các quý ông, tôi thành thật xin lỗi vì đã đến muộn.

- Chúng tôi chỉ còn chờ mỗi cô, Philip Martins nói giọng chua chát.

- Tôi thực sự xin lỗi, Cloé nói thêm và nhìn thẳng vào mắt anh ta. Nhưng không phải ngày nào người ta cũng có cơ hội cứu một mạng sống.

Im lặng bao trùm, họ chờ đợi ở đôi môi cô.

- Tôi đã phải thực hiện hồi sức tim phổi cho một cụ già bị ngất. Tôi nghĩ việc đó đáng giá nửa giờ muộn... Không sao chứ ?

Martins há hốc mồm, Pardieu nở một nụ cười mỉm.

- Chà, vì nữ chính của chúng ta cuối cùng cũng đã tới, chúng ta có thể bắt đầu rồi.

Quảng cáo, về cơ bản là một vấn đề của trí tưởng tượng.

* * *

Gomez giảm tốc để kiểm tra tên đường. Khu dân cư ở Évry, những dãy nhà liền kề có xu hướng giống nhau đến khó chịu. Tốt hơn hết là dừng về nhà khi say khướt kéo lại nhằm nhà và lên giường nhằm hàng xóm.

Ngôi nhà Valentine đang sống nằm ngay giữa khu tập thể những ngôi nhà búp bê buồn tẻ đó.

Viên thiếu tá trông thấy cô gái trẻ đã đợi sẵn trên vỉa hè.

- Chào buổi tối, Valentine ! Lên xe đi...

Cô lên xe và nhìn anh với sự bối rối rõ rệt.

- Trông cô rục rĩ lắm. Bộ trang phục này hợp với cô hơn đồng phục nhiều.

- Chẳng khó khăn gì.

- Đúng vậy. Chúng ta đi chứ ?

Cô gật đầu, anh vào số một.

- Thư giãn đi nào ! Tôi không ăn thịt cô đâu.

- Tôi không ăn được.

Gomez bật cười. Anh tận dụng lúc dừng xe để nhìn thẳng vào mắt cô.

- Thế nhưng trông cô rất ngon lành.

Valentine không kìm được mà đỏ mặt, nhưng ngay lập tức đáp trả.

- Cây độc thì luôn ngon lành.

Anh châm một liều thuốc và hạ kính xuống.

- Tôi hy vọng là cô không phiền ?

- Có.

- Tiếc thật !

- Một người đàn ông ga-lăng sẽ vứt liều thuốc đi.

- Không, Gomez khẳng định. Một người đàn ông ga-lăng sẽ xin phép cô trước khi châm thuốc. Dù sao thì, tôi cũng không ga-lăng.

- Cảm ơn vì đã báo trước, thưa thiếu tá !

- Gọi tôi là Alexandre, làm ơn. Nếu không, tôi sẽ gọi cô là cảnh sát viên.

- OK, Alexandre. Chúng ta đi đâu ?

- Tôi biết một quán ăn nhỏ để chịu bên bờ sông Marne. Cô có thích không ?

Xe chạy ngược về phía Paris, họ im lặng khá lâu.

- Tại sao cô lại chấp nhận lời mời của tôi ? Alexandre đột ngột hỏi.

- Thành thật mà nói, tôi cũng đang tự hỏi.

- Có lẽ vì cô thấy tôi không thể cưỡng lại được ?

Cô quay đầu về phía anh, nén tiếng cười.

- Hẳn là vậy rồi.

- Còn tôi, dù sao đi nữa... tôi thấy cô không thể cưỡng lại được.

- Tôi hiểu rồi. Nhưng anh nên nhìn đường đi. Nếu tôi bay xuyên qua kính chắn gió, tôi sẽ bớt không thể cưỡng lại đi nhiều.

Alexandre lại cười. Anh không tưởng tượng ra cô lại chua ngoa như vậy, và thấy ngạc nhiên thú vị.

- Đáng lẽ anh đang phải ở đâu, lúc này ? Cô gái trẻ hỏi.

- Sao cơ ?

- Với vợ anh, Valentine nói rõ.

- Với cô.

- Anh đang đùa tôi phải không ?

- Hoàn toàn không. Tôi đã nói với cô ấy là tôi có hẹn với một cô gái trẻ tên là Valentine. Nhân tiện, cô ấy nói cô có một cái tên rất đẹp.

- Cô ấy không ghen à ?

- Có, tất nhiên rồi.

Valentine hơi mất bình tĩnh.

- Anh đang lừa tôi. Cô ấy nghĩ anh đang làm việc.

- Cô không cần phải tin tôi. Nhưng tôi đảm bảo với cô rằng cô ấy biết rất rõ tôi đang làm gì.

- Rất tốt... Vậy anh đang làm gì ?

Anh phát hiện một chỗ đỗ trống, thực hiện một cái lùi xe hoàn hảo.

- Anh không trả lời câu hỏi của tôi à, Alexandre ? Valentine nài nỉ.

Gomez đi vòng qua xe để mở cửa cho cô.

- Tôi đang đưa một cây độc, không ăn được, nhưng đặc biệt quyến rũ đi ăn tối !

- Và anh không sợ sao ? Valentine thích thú hỏi khi bước xuống xe.

- Tôi đã miễn nhiệm rồi, thưa cô !

Anh mời cô đi về phía nhà hàng trong khi nắm lấy tay cô.

- Và tôi đang đói.

* * *

Cloé dọn dẹp một chút trật tự trên bàn làm việc, mặc áo khoác, lấy túi xách.

- Cô vẫn còn ở đây à ?

Cô giật mình ; Pardieu vừa bước vào, lặng lẽ như thường lệ.

- Tôi chuẩn bị về rồi, Cloé nói.

- Cô dành cho tôi vài phút được không ?

Ông ta ngồi xuống, cô cũng thế, trong khi liếc nhìn đồng hồ một cách bất lịch sự nhưng kín đáo.

Không đủ kín đáo.

- Tôi sẽ không giữ cô lâu đâu, vị chủ tịch nói rõ.

- Không vấn đề gì, cô gái trẻ nói.

Ông nhìn chăm chăm vào cô vài giây, cô bắt đầu thấy không thoải mái.

- Chúc mừng, về buổi sáng nay, cuối cùng ông ta nói. Cái cơ để biện minh cho việc cô đến họp muộn... Khá hay, thật đấy !

- Tôi nghĩ là cần phải làm họ ngạc nhiên, Cloé mỉm cười.

- Tôi nhận ra cô ở điểm đó. Và lý do thực sự là gì ?

- Sẽ hơi dài để giải thích, thưa ông.

- Và nó không liên quan đến tôi. Tuy nhiên, đừng làm tôi thất vọng lúc này.

Cổ họng Cloé thắt lại.

- Việc cô đến muộn là không hay, nhưng đó không phải điều tệ nhất...

Ông già tạm dừng một chút, như để kéo dài sự hồi hộp.

- Cô đã không chuẩn bị cuộc họp này đúng cách.

- Có, tôi...

- Để tôi nói hết đã, được không ?

Cô im lặng, miệng cô căng thẳng.

- Cô đã không chuẩn bị cuộc họp này đúng cách và chúng ta đã suýt nữa bỏ lỡ một hợp đồng quan trọng. May mà có Martins ở đó. Đúng không ?

- Đúng là tôi đã phạm một hai sai sót, nhưng...

- Đừng lo là ngay bây giờ. Nếu cô vẫn muốn có vị trí của tôi, dĩ nhiên.

- Tôi hứa với ông điều đó sẽ không tái diễn, thưa ông, cô vội vàng nói thêm.

- Tôi không nghi ngờ gì, ông già kết luận khi đứng dậy. Chúc cô một buổi tối tốt lành, cô bé. Và đừng bao giờ làm tôi thất vọng nữa.

Cloé vẫn bị ghì chặt vào ghế suốt nhiều phút.

* * *

Gomez dừng xe trước nhà và để động cơ chạy.

- Cô đã về đến nhà rồi, Valentine.

Cô gái trẻ lại trông giống một nữ sinh trung học nhút nhát. Dù suốt cả buổi tối, cô đã trốn sau một bức màn láo xược và táo bạo.

Nhưng giây phút quan trọng đã đến, khi những vế bề ngoài tan biến. Cô chờ anh ôm cô, hôn cô. Còn cô, sẽ không bao giờ dám. Để làm điều đó, trước tiên anh phải tắt động cơ.

Cô do dự không muốn xuống xe, cuối cùng không thể quyết định.

- Anh không định nhờ tôi mời anh vào uống ly cuối cùng sao ? Cô hỏi như thể đang xin lỗi vì sự táo bạo quá mức.

Cô nhìn anh với nụ cười ngây thơ, đôi mắt nai tơ của mình.

- Không.

Nụ cười của cô tắt lịm, cô hứng chịu cú sốc. Bao liệt như thể anh vừa tát cô.

Alexandre nhìn đường, tay đặt trên vô lăng. Dù vậy, anh đã rất tự tin. Biết mình đến để tìm kiếm điều gì, hay đúng hơn là ăn cắp, khi mời cô dành buổi tối với mình. Có lẽ anh đang tìm cách trấn an bản thân. Để kiểm chứng rằng anh không chỉ là một góa phụ tương lai, mà vẫn là một người đàn ông quyến rũ. Anh đang tìm cách làm dịu cơn khát, thỏa mãn cơn đói. Quên đi nỗi bất hạnh. Quên đi...

Ngoại trừ việc anh chỉ nghĩ đến cô ấy. Mãi mãi.

Ngoại trừ việc Valentine quá mong manh để thỏa mãn những ham muốn không thể thổ lộ của anh. Cô xứng đáng hơn là một liều thuốc giảm đau cho nỗi đau của anh.

- Đừng giận tôi, Valentine. Tôi xin cô. Tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể.

- Là vì vợ anh sao ?

Anh im lặng gật đầu.

- Tôi tưởng cô ấy biết rồi ! Valentine buồn bã mỉm cười.

- Cô ấy biết. Thậm chí tôi nay cô ấy còn khuyến khích tôi đến với cô.

- Hai người không còn yêu nhau nữa, phải không ?

- Cô ấy đang chết dần. Và chúng tôi yêu nhau như ngày đầu.

Cú sốc thứ hai. Còn dữ dội hơn lần đầu.

Bây giờ, Alexandre nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn cưới. Mỗi lời nói đều làm tim anh thêm nát tan.

- Chúng ta đã có một buổi tối khá tốt đẹp, phải không? Vậy mà giờ tôi làm hỏng hết...

- Đừng nói vậy, Alexandre.

Một sự im lặng khủng khiếp xâm chiếm khoang xe.

- Cô thật tuyệt vời, Valentine, Gomez đột ngột thêm vào. Vì vậy tôi không muốn sử dụng cô. Tôi sẽ làm tổn thương em và tôi không muốn điều đó. Hãy chạy đi ngay bây giờ.

Cô ấy đưa tay về phía khuôn mặt anh. Anh chặn lại ngay trước khi cô chạm vào.

- Chúng ta chỉ có thể nói chuyện thôi mà, cô nói.

Cô ấy chân thành, anh thấy điều đó trong mắt cô. Thậm chí còn tuyệt vời hơn anh tưởng tượng.

- Để tôi kể cho cô nghe về nỗi đau của tôi ư ? Cô không xứng đáng đâu... Hay để tôi khiến cô thương hại? Tôi không xứng đáng với điều đó. Biến đi, tôi bảo cô đấy.

- Cô ấy thật may mắn khi có anh. Được anh yêu.

Anh cảm thấy một bàn tay vô hình siết chặt cổ mình.

Valentine viết vội vài chữ trên một chiếc khăn giấy, bỏ nó lại trên bảng xe. Cô đóng sầm cửa xe, anh đợi cô đi qua cổng rồi mới nổ máy. Anh lập tức châm một điếu thuốc và bật radio ô tô.

Ở cuối phố, anh dừng lại giữa lòng đường. Một nỗi đau dữ dội nghiền nát ruột gan anh. Những giọt nước mắt từ chối đến để xoa dịu anh. Dù sao thì cũng không gì có thể xoa dịu anh được. Ngoại trừ việc ra đi cùng cô ấy, có lẽ vậy.

Anh lấy chiếc khăn giấy, bật đèn trần. Một số điện thoại di động và vài chữ. *Nếu anh cần em.*

* * *

Sau bài giảng của Pardieu, cô ấy đã về thẳng nhà. Cô đã hy vọng Bertrand sẽ đợi cô ở đó. Nhưng chẳng ai đợi cô cả. Ngoại trừ sự cô đơn thân yêu của cô. Và nỗi sợ Cái Bóng.

Tất nhiên, cô đã gọi cho anh. Ván bài poker với bạn bè. Cô giả vờ không trách anh. Họ tự do, sau tất cả.

Sự tự do thân yêu của cô.

Vì không đói, cô đi ngủ. Ở đó, cô chờ đợi giấc ngủ. Cầu xin nó đến để xoa dịu mình. Xóa sạch những câu

hỏi, trong vài giờ đồng hồ.

Nhưng nó cũng chẳng đến. Vì vậy, mắt mở to và đèn sáng, cô tìm kiếm.

Ai. Tại sao.

Động cơ, thủ phạm. Một giải pháp.

Ngay khi cô nhắm mắt lại, một con chim báo điềm gở đập vào tường phòng ngủ với những tiếng kêu tang tóc.

Ngay khi cô tắt đèn, Cái Bóng cười nhạo ở chân giường cô.

Và trái tim bằng đá của cô kiệt sức vì đập loạn nhịp trong sự hỗn loạn hoàn toàn.

* * *

Martine đã ngủ quên trong phòng khách. Alexandre đánh thức cô mà không cần kiêng nể gì nhiều.

- Bà có muốn tôi đưa bác về không ? Anh đề nghị.

- Không, cảm ơn anh, người phụ tá điều dưỡng trả lời, mặc áo khoác vào. Tôi có xe rồi.

- Vậy thì tốt quá. Dù sao cũng cảm ơn bà đã ở lại muộn như vậy.

Bà biến mất, Alexandre ào vào vòi sen, ở đó nhiều phút liền. Tuy nhiên, anh chẳng có tội lỗi gì để phải rửa sạch.

Khi kéo rèm buồng tắm, anh sững sốt. Sophie đang ở đó, ngồi trên chiếc ghế đầu nhỏ, đôi nạng của cô để bên cạnh.

- Em đang làm gì mà đứng dậy thế ? Anh hỏi trong khi vớ lấy chiếc khăn tắm.

Cô có một nụ cười buồn, nhìn anh vội vã lau khô người.

- Em đang đợi anh.

Anh ôm chặt cô, hơi quá mạnh. Như thể anh muốn làm cô ngạt thở.

- Em không được đứng dậy, anh trách nhẹ. Em có thể ngã mất.

- Em làm những gì em muốn. Và em đã ngã rồi... Ngã... yêu anh, từ lâu lắm rồi.

Anh đặt hai tay lên khuôn mặt cô, hôn cô.

- Anh đã có một buổi tối tốt đẹp chứ ? Cô hỏi.

Cô thấy các cơ ở cổ anh căng lên.

- Có, anh nói.

- Anh đã ngủ với cô ấy à ?

Sophie không biết mình đang hy vọng một lời có, hay một lời không. Điều cô biết, là anh sẽ không nói dối. Kể từ khi họ sống chung ba người cùng với cái chết, lời nói dối đã bị cấm tiệt giữa họ.

- Không.

- Ít nhất thì anh cũng đã hôn cô ấy ?

- Thôi đi, làm ơn.

Anh giúp cô quay trở lại phòng ngủ, ngồi xuống trên thành giường.

- Alex, nó sẽ còn khó khăn hơn cho em nếu...

- Im đi, anh ra lệnh.

- Không, em sẽ không im đâu !

Giọng cô nhẹ nhàng nhưng kiên quyết.

- Anh còn trẻ, anh phải hứa với em là sẽ xây dựng lại cuộc sống với một người phụ nữ khác.

Anh nhắm mắt lại, cố gắng kìm chế.

- Alex, điều đó quan trọng với em.

Nó quan trọng với em. Để biết rằng anh sẽ có ai đó để bám víu. Rằng anh sẽ không theo em. Rằng anh sẽ ở lại trên bề mặt trong khi em chìm vào hư vô.

- Anh không thể...

Đột nhiên, anh đá tung chiếc ghế bành.

- Anh không thể ! Anh gào lên.

- Bình tĩnh nào, vợ anh van nài.

Lần này, anh đã mất kiểm soát. Anh đâm vào tường, vào đồ đạc, gào thét như điên. Sophie cố gắng đứng dậy, tiến lại gần con lóc đang tàn phá căn phòng.

- Alex, bình tĩnh đi, em xin anh !

Cô không được chạm vào anh, vì nguy cơ bị quăng xuống sàn.

- Tình yêu của em, làm ơn...

Cuối cùng, anh cũng ngừng đánh, dừng lại một cách đột ngột. Kiệt sức. Phần tiếp theo sẽ còn tệ hơn, Sophie biết điều đó. Chính cơn giận là thứ giữ anh đứng vững.

Cô ngồi xuống giường, anh gục xuống dưới chân cô. Cô luồn tay vào tóc anh, trong khi anh bắt đầu khóc, trán đặt trên đầu gối vợ.

- Em cảm anh nghĩ đến chuyện đó, cô thì thâm. Anh không có quyền bắt em chịu đựng điều đó, Alex.

Chương 13

Một cỗ quan tài bằng gỗ sáng màu với cây thánh giá mạ vàng ở giữa. Từ từ hạ xuống một cái hố không đáy.

Gomez giật tôi tỉnh giấc, mắt anh tìm kiếm ánh mắt của Sophie. Cô mỉm cười với anh, anh được trấn an. Lại một ngày nữa cô sẽ ở đây.

Đã hai tiếng đồng hồ cô ngoan ngoãn chờ đợi Alexandre trôi lên từ giấc ngủ không yên của mình. Hai tiếng đồng hồ mà cô đã nén chặt nỗi đau của mình và tự hỏi, một lần nữa, làm sao chồng mình có thể chịu đựng được việc thức trắng đêm trong sự bất tiện hoàn toàn. Gập đôi người trên chiếc ghế bành đó, chỉ với một tấm chăn mỏng. Và làm sao anh ấy tìm thấy sức lực, sau đó, để đi làm, để làm như chẳng có chuyện gì.

Anh có thể ngủ ở phòng bên cạnh ; phòng ngủ cũ của họ. Anh có thể thay chiếc ghế bành đó bằng một chiếc giường cán. Nhưng không, anh thà tự hành hạ mình như vậy, như thể anh đang tìm cách chịu đau đón hòa điệu cùng cô.

Anh ấy sẽ chịu đựng địa ngục để canh chừng em...

Cô duỗi cánh tay phải, với được để vuốt ve bàn tay của Alexandre.

- Chào, người đẹp của anh. Ngủ ngon chứ ?

- Có.

Anh vươn vai và hôn cô. Liếc nhìn đồng hồ báo thức, anh nhận thấy đã 8 giờ và rời khỏi phòng ngủ.

Một cách máy móc, anh bật radio và đun nước. Từ tủ bếp, anh bắt đầu lấy các hộp thuốc ra. Anh thuộc lòng liều lượng, gần như có thể thực hiện những động tác này với đôi mắt nhắm nghiền. Việc đó dù sao có lẽ cũng chẳng thay đổi được gì nhiều. Để tự hỏi liệu những phương pháp điều trị này có tác dụng gì không. Ngoại trừ morphine, dĩ nhiên.

Valentine thoáng qua trong tâm trí anh, anh tưởng tượng cô đang ngủ. Một cách ích kỷ, anh hy vọng cô mơ về anh. Thêm một nỗi đau nhỏ nữa, chìm đắm trong trận lũ hành hạ mà anh đã đối mặt từ lâu.

Anh trở lại bên vợ, giúp cô ngồi dậy trên giường và đặt trước mặt cô bữa sáng, chủ yếu gồm những viên thuốc đủ màu.

- Liều hàng ngày của em, Sophie thở dài.

- Chúc ngon miệng, em yêu ! Alexandre cười nhạo.

Anh uống cà phê, không gì khác.

- Anh không ăn gì à ? Cô ngạc nhiên.

- Không đói lắm. Anh... Xin lỗi vì tối qua. Anh không nên nổi giận như vậy.

- Anh làm những gì anh có thể.

Cô lướt nhẹ vào gò má chưa cạo râu của anh.

- Là lỗi của em, cô nói. Nhưng em cần biết rằng anh sẽ không ở một mình. Và trên hết, cần biết rằng anh sẽ không làm chuyện ngu ngốc là đi theo em.

Cổ họng Gomez nghẹn lại đến mức anh không thở được nữa.

- Em biết anh không thích em nói về chuyện này, nhưng em cần anh hứa với em, Alex.

- Hay là anh nghĩ làm nhĩ ? Anh nói.

Một sự đánh lạc hướng khéo léo.

- Anh sẽ đi gặp Maillard và xin ông ấy một năm nghỉ phép. Như vậy, anh sẽ ở bên em mọi lúc.

Cả hai đều biết họ không còn một năm phía trước.

- Anh cần ra ngoài, Alex. Cần nhìn thấy những thứ khác, làm những thứ khác.

Nói chuyện làm cô kiệt sức, cô lấy lại hơi thở.

- Em không muốn anh quanh quẩn ở đây, nhìn em hấp hối. Điều đó sẽ thật khủng khiếp. Cho anh, cũng như cho em. Và rồi em biết anh yêu công việc của mình mà.

- Rồi sẽ nói lại chuyện này sau, anh nói rồi đứng dậy. Anh phải đi chuẩn bị.

Cô nghe thấy tiếng anh khóa cửa phòng tắm, tiếng dao cạo, tiếng nước chảy. Cô quay đầu về phía cửa sổ. Bầu trời, dù ảm đạm, vẫn thu hút cô như ánh sáng thu hút con bướm. Nhờ vào thanh giăng treo lơ lửng phía trên đầu, cô bắt đầu ngồi dậy trên thành giường.

Cô chưa đầy 40 tuổi. Sẽ sang tuổi 40 trong vài tháng nữa, nếu cô sống được tới lúc đó.

Tóm lấy đôi nạng, cô trượt người xuống cho đến khi bàn chân chạm sàn. Rồi cô chống lên những chiếc gậy với một nụ cười gượng làm biến dạng khuôn mặt vốn đã bị căn bệnh hành hạ.

Căn bệnh chết tiệt đó. Không chữa được, nhưng lại từ từ hủy hoại cô. Từng chút một.

Cô thà nó là thứ gì đó nhanh chóng hơn. Thà rằng Alexandre không phải chứng kiến cô trở thành cái xác biết đi này. Để anh giữ một hình ảnh khác về cô.

Nhưng người ta không được chọn.

Ít nhất là không được chọn những thứ như thế.

Cuối cùng cô cũng đến được bên cửa sổ, mở nó toang ra và nhắm mắt lại. Một làn gió mát mẽ vuốt ve làn da cô, cô mơ tôi đang ở ngoài kia, trên một bãi biển miền Bắc. Rằng cô đang chạy, đôi chân trên cát ướt. Rằng cô vẫn có thể chạy, có thể bơi. Sống chứ không phải tồn tại.

Sống, mà không phải vật lộn. Không phải chịu đau đớn.

Giá như cô có một cơ hội... Cô chỉ chiến đấu để không chết quá nhanh, vật lộn chống lại điều không thể tránh khỏi. Thật ngu ngốc, có lẽ vậy, nhưng đó gọi là bản năng sinh tồn.

Alexandre quay lại phòng ngủ, đã mặc quần áo chỉnh tề và cạo râu sạch sẽ.

- Em nên nằm xuống đi.

- Không, không sao đâu... Em muốn hít thở chút không khí.

- Anh đi đây, anh nói và hôn cô. Hẹn tối nay nhé, người đẹp của anh.

- Anh chưa hứa gì với em cả, Sophie nhắc.

- Có chứ, anh đáp, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn cưới. Anh đã hứa sẽ thuộc về em đến tận lúc chết.

- Hứa với em đi, Sophie ra lệnh.

- Không bao giờ.

Bất chấp những giọt nước mắt lăn dài trên đôi mắt to đầy mệt mỏi của cô, anh không nhượng bộ. Anh chỉ hôn cô lần nữa, ôm cô thật chặt trước khi rời khỏi căn hộ.

Ở hành lang, anh gặp Martine đang đến để thay ca.

- Hãy trông chừng vợ tôi chu đáo nhé, Gomez thì thầm.

* * *

Cloé là một trong những người đầu tiên đến văn phòng. Phải nói là cô đã không chớp mắt được một giây nào. Tuy nhiên, không hề mệt mỏi. Cô thậm chí cảm thấy rất khỏe khoắn.

Vì Nathalie chưa đến, cô quyết định pha cà phê. Ngồi trong căn bếp nhỏ trên tầng, cô nhìn chăm chăm vào bức tường trắng. Trên đó, cô tưởng tượng thấy hình ảnh một chiếc quan tài chồng lên.

Cũng là chiếc quan tài mà cô tìm thấy sáng nay, được vẽ trên mui xe của cô, trong lớp bụi mỏng. Một món quà tuyệt vời để bắt đầu ngày mới thật thoải mái.

Kẻ bệnh hoạn đó muốn cái chết của tôi... Hoặc chỉ muốn khủng bố tinh thần tôi. Nhưng tôi sẽ không để nó muốn làm gì thì làm. Hắn sẽ hiểu rằng hắn đã phạm sai lầm khi nhắm vào tôi.

Cô xem xét lại những kẻ tình nghi tiềm năng. Lần thứ n không đếm xuể. Chồng cũ của cô đang đứng ở bậc cao nhất trên bục. Nhưng Cloé bắt đầu nghi ngờ. Bất chấp chiếc mũ trùm đầu, bất chấp Cái Bóng, liệu có thể không nhận ra một người đàn ông tôi từng yêu không ? Một người đàn ông tôi từng nguyện rửa đến mức muốn hắn ta chết ?

Cloé không có câu trả lời.

Đột nhiên, Christophe có những đôi thủ nặng ký.

Giám đốc sáng tạo cuối cùng mà cô đã quấy rối và làm nhục đến mức anh ta phải bỏ cuộc. Benjamin. Thăng ngục Benji đó... Vô dụng. Chậm chạp và kém hiệu quả.

Có thể nói là anh ta không theo kịp tốc độ của Cloé. Rằng cô không ưa cái mặt của anh ta.

Dù sao thì, cô cũng đã hành động vì lợi ích của công ty. Không có chuyện cá nhân. Mặc dù cô đã tận hưởng điều đó, không thể chối cãi. Cũng không hối tiếc.

Nathalie, có lẽ không ? Cô đã nghĩ đến một người đàn ông, chưa bao giờ nghĩ đến một người phụ nữ. Tuy nhiên... Thư ký của cô ta ghét cô ta, cô biết điều đó.

Cô thấy thú vị với điều đó.

Nhưng sáng nay thì không.

Không, Nathalie không đủ can đảm. Cũng không đủ trí tưởng tượng.

Ngược lại, Martins... Hắn ta có tầm vóc. Và trên hết, có một động cơ nghiêm túc để khiến cô phát điên. Để khiến cô phạm sai lầm. Để hạ bệ cô trong hậu trường

để cô không thể bước lên sân khấu vào đúng thời điểm.

Và nếu hẳn ta đã hiểu rằng Ông già đã đưa ra lựa chọn và đang cố gắng hết sức ? Sáng hôm qua, hẳn ta có vẻ đặc biệt hài lòng khi thấy cô đến muộn và vấp ngã trong cuộc họp...

Cô lấy một tách cà phê và rời nhà bếp. Trên đường về văn phòng, cô đi ngang qua văn phòng của Philip. Cô do dự, đảm bảo không ai để ý. Cuối cùng, cô bước vào và đóng cửa lặng lẽ. Tim cô đập nhanh hơn, cô có cảm giác như tội đang phạm tội. Lục soát bàn làm việc của đồng nghiệp không phải là tội ác, xét cho cùng... Chỉ là một hành động bất lịch sự.

Nhưng cô có thể tìm thấy gì ở đây ? Một chiếc áo nỉ có mũ trùm đầu màu đen ? Thật lố bịch ! Martins sẽ không tự tay làm việc bẩn thỉu đâu, hẳn không phải loại người chịu nhúng tay vào việc xấu. Hẳn là loại người giao phó cho kẻ khác.

Cô ngồi vào chiếc ghế bành của đối thủ, xoay qua xoay lại và cố gắng tưởng tượng xem hẳn sẽ giấu thứ gì đó gây tai tiếng ở đâu. Cô cố mở ngăn kéo, chúng không khóa. Điều đó không có nghĩa là hẳn không có gì để giấu.

Cô bắt đầu nghiên cứu kỹ lưỡng nội dung của chúng. Những hồ sơ cô thuộc nằm lòng, đồ dùng văn phòng... Không một vật dụng cá nhân nào, ngoại trừ một bức ảnh của người vợ duyên dáng và con gái của hấn. Gần khung ảnh, còn có một cuốn sách bị sờn mép, hấn đã được đọc nhiều lần. Cloé nhìn vào tựa đề của nó một hồi lâu.

Những kẻ thao túng.

Lật giở nó, cô phát hiện tác giả giải thích ai là những kẻ thao túng, phương pháp của họ là gì. Một cuốn cẩm nang thực hành thực sự để nhận diện, tránh xa họ.

Hoặc bắt chước họ.

Cô đặt cuốn sách lại chỗ cũ, mắt liếc nhìn chiếc bàn. Vài mẫu ghi chú trên giấy nhớ. Những việc không được quên, những khách hàng cần gọi lại...

Nhắc tám lịch dùng làm đồ kê tay lên, cô phát hiện một mẫu giấy nhớ khác, được giấu kỹ. Một tên và họ không nói lên điều gì với cô. Cùng với một số điện thoại di động.

Cô vội vàng chép lại những thông tin liên lạc này lên một mảnh giấy và cho vào túi. Đã đến lúc rời khỏi nơi này.

Cloé sắp xếp mọi thứ lại ngăn nắp, lấy lại tách cà phê. Vừa mở cửa, cô chạm mặt Philip và suýt ngã ngựa ra sau.

Hắn nhìn cô với vẻ ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng chuyển sang tức giận.

- Cloé... cô dậy sớm thật đấy ! Tôi có thể biết cô đang làm gì trong văn phòng của tôi không ?

- Tôi đang tìm một hồ sơ mà tôi cần.

- Và cô đã tìm thấy nó chưa ? hắn hỏi, nhìn vào đôi tay không của cô. Nếu cô cần gì, cứ việc hỏi tôi.

Cô suy nghĩ với tốc độ ánh sáng, trái tim cô từ chối bình tĩnh lại.

- Hồ sơ Barbier.

- Nó ở trong kho lưu trữ. Và tôi nhắc cô là tôi không ở trong kho lưu trữ. Chưa phải lúc... Ra khỏi văn phòng của tôi, ngay bây giờ.

- Tại sao anh lại khó chịu đến thế khi tôi vào đây ? Cloé phản kích. Anh có gì phải giấu à ?

- Không một chút nào, cô bạn à. Nhưng cô đang phí thời gian đấy.

- Tôi... tôi đang phí thời gian ? Anh đang nói về cái gì vậy ?

- Cô sẽ không tìm thấy câu trả lời cho câu hỏi của cô bằng cách lục lọi đồ đạc của tôi đâu. Nếu cô muốn biết tương lai của mình, thà đi gặp một bà đồng còn hơn ! hấn ném vào mặt cô rồi đóng sầm cửa lại.

* * *

Gomez vỗ nhẹ vào vai Laval.

- Hẹn gặp lại ngày mai, thẳng nhãi ranh.

- Hẹn gặp lại ngày mai, xếp. Và chúc anh một buổi tối tốt lành !

- Anh cũng vậy. Hôn cái tivi giùm tôi nhé.

- Buồn cười thật ! viên trung úy làm bầm.

Gomez không về thẳng nhà. Xem tình hình giao thông, anh gấn còi hụ trên nóc xe, bật tín hiệu hai âm và phóng xuyên qua thành phố.

Cuối cùng anh cũng tìm thấy thứ mình săn lùng nhiều tuần nay. Thứ sẽ làm Sophie vui. Nụ cười của cô quý giá biết bao... Anh lại nghĩ đến khoảnh khắc cô lìa đời, khi cái chết làm đông cứng các nét mặt. Và cuối cùng

giải thoát cô khỏi nỗi đau.

Anh đỗ xe trước một cửa hiệu nhỏ hơi buồn tẻ.

Sách cổ.

Bên trong, không một khách hàng, khiến người ta tự hỏi làm sao ông chủ tiệm sách có thể xoay sở cho đến cuối tháng.

- Chào buổi tối, tôi là ông Gomez.

- À vâng, tôi đang đợi ông đây !

Người bán hàng lấy một cuốn sách để dưới quầy thu ngân, đặt trước mặt Thiếu tá.

- Đây, đó là thứ ông đang tìm.

Gomez cười một cách ngây ngất. Một cuốn sách đã ngừng phát hành từ nhiều năm, chưa từng được tái bản. Một cuốn tiểu thuyết mà Sophie đã đọc thời trẻ và nó đã để lại dấu ấn sâu đậm trong cô. Một cuốn tiểu thuyết mà cô tuyệt đối muốn đọc lại trước khi...

Nó trông không có gì đặc biệt, nhưng Gomez có cảm giác như mình đang cầm một kho báu vô giá trong tay. Anh trả tiền cho ông chủ tiệm sách, nhờ gói quà và lên

xe. Anh đặt cuốn sách lên ghế phụ trước khi bật còi hạ lần nữa.

Chương 14

Alexandre chạy bộ lên cầu thang. Chắc chắn về hiệu ứng món quà của mình, anh nóng lòng muốn tặng quà cho Sophie. Anh đã hứa sẽ kiếm được nó cho cô ấy. Và anh luôn giữ lời hứa.

Anh thấy Martine trong phòng khách, đang lật giở một trong những tờ tạp chí giải trí ngớ ngẩn mà có vẻ như bà rất thích.

- Chào buổi tối, thưa ông. Nói nhỏ thôi, cô ấy đang ngủ.

- Được rồi, Alexandre thì thầm. Hôm nay mọi chuyện ổn chứ ?

Martine nhún vai.

- Phải dùng đến morphine. Cô ấy đau đớn lắm.

Nụ cười của Gomez tắt lịm.

- Nhưng giờ có vẻ đỡ hơn rồi. Tôi vừa vào thăm cô ấy không lâu trước, cô ấy đang ngủ say. Ông cố gắng đừng làm cô ấy thức giấc nhé.

- OK. Chúc bà buổi tối tốt lành.

Anh tiễn bà ra đến cửa, bắt tay bà.

- Hẹn ngày mai.

Hơi thất vọng vì không thể tặng quà ngay lập tức, anh quyết định đặt nó lên bàn đầu giường, để cô ấy sẽ thấy khi tỉnh dậy. Bằng những bước chân nhẹ nhàng như mèo, anh bước vào phòng ngủ. Đèn ngủ đang bật.

Một ánh sáng dịu chiếu rọi lên khuôn mặt của Sophie. Cô ấy đã chết.

Đôi mắt cô mở tròn tròn, nhìn chăm chăm lên trần nhà.

- Chào em, người đẹp của anh. Anh tưởng em đang ngủ... Anh có một bất ngờ cho em đây !

Chương 15

Chỉ còn vài cây số nữa thôi là Cloé về đến nhà. Chỉ còn một tiếng rưỡi nữa là Bertrand sẽ ôm cô vào lòng. Anh ấy hẹn sẽ đón cô lúc 20 giờ để đưa cô đi ăn tối ở nhà hàng.

Nỗi nhớ anh ấy trở nên thật khủng khiếp. Nhưng cô không đủ sức, thậm chí cũng chẳng muốn, chống lại sức hút ấy. Kệ cái giá phải trả có thể xảy đến.

Bởi chắc chắn phải có một cái giá phải trả.

Trong lúc kẹt xe, Cloé suy nghĩ. Cô đã tìm kiếm suốt phần lớn buổi chiều, nhưng cái tên trên mẫu giấy ghi nhớ không phải là tên của một khách hàng nào của hộp đêm.

Là hắn ta, cô chắc chắn. Là Martins. Cô không biết bằng cách nào, nhưng hắn biết được Pardieu sắp đề cử cô làm giám đốc và đang tìm cách triệt hạ cô. Và giờ, hắn biết là cô đang nghi ngờ hắn. Điều đó có thể khiến hắn tạm lắng xuống hoặc...

Chiếc Mercedes cuối cùng cũng rời đường cao tốc để vào thành phố. Giao thông tối nay đặc biệt đông đúc. Thế là Cloé quyết định đi theo lộ trình phụ, dọc theo bờ

sông Marne. Xa hơn, nhưng thông thoáng hơn. Cuối cùng, cô cũng có thể tăng tốc.

Bỗng một chiếc xe bám sát phía sau, ánh đèn pha khiến Cloé đau đớn vì chói mắt.

- Đèn pha của anh đấy, đồ ngốc ! Cô hét lên và hạ gương chiếu hậu trong xuống.

Đèn tín hiệu chuyển sang đỏ, cô dừng lại. Đèn pha vẫn ở ngay phía sau.

- Đồ khôn, tên này !

Cô khởi động lại xe, rẽ phải để đi vào một con đường tắt, một mê cung những con phố nhỏ với những ngôi nhà biệt lập. Đèn pha vẫn theo sau.

Cloé bắt đầu toát mồ hôi. Mồ hôi lạnh chảy dọc theo gáy cô.

Là hấn. Không còn nghi ngờ gì nữa.

Cô tăng tốc, hấn cũng vậy.

Cô rẽ trái, hấn cũng vậy.

- Chết tiệt ! Chết tiệt...

Cô bị chói mắt đến mức không thể phân biệt được nhãn hiệu hay màu sắc của chiếc xe. Điều duy nhất cô đoán được, đó là một chiếc xe 4x4 hoặc xe tải, dựa vào độ cao của đèn pha.

Hình vẽ trên ca-pô, đêm qua... Có phải là cách để cảnh báo cô rằng chiếc xe của cô sẽ biến thành một cỗ quan tài ?

- Hãy bình tĩnh ! Cô thì thầm. Bình tĩnh lại...

Cô phanh gấp, dừng chiếc xe sedan bên lề đường. Sẵn sàng để khởi động lại. Với hy vọng rằng kẻ kia sẽ vượt lên và biến mất. Nhưng tất nhiên, hấn dừng lại cách cô một mét.

Cloé kiểm tra các cửa đã khóa chưa, lấy điện thoại di động trong túi.

Gọi cảnh sát. Nhanh.

Một cú va chạm hất cô về phía trước, chiếc điện thoại văng khỏi tay. Kẻ theo đuổi cô vừa húc cản sau của xe hấn vào cản sau của chiếc Mercedes. Cloé tìm điện thoại, không thể với tới nó. Hấn tăng tốc, chiếc Mercedes bắt đầu lăn bánh dù Cloé vẫn giữ chân trên bàn đạp phanh.

Cô vào số một, phóng đi vun vút. Đôi tay cô run rẩy.

Chiếc xe kia nhanh chóng đuổi kịp.

Hoàn toàn hoảng loạn, Cloé không còn biết mình đang đi đâu nữa. Cô rẽ trái, vượt qua một tấm biển mà không thấy nó.

Đường cụt.

* * *

Anh đứng chôn chân dưới chân giường.

Đứng đó. Không phản ứng. Bất động như cô ấy.

Chỉ khác là anh vẫn còn thở.

Và có lẽ đó mới là điều đau đớn nhất.

Tất cả những năm tháng còn lại.

Để thở mà không có cô.

* * *

Một cú phanh gấp.

Đường cụt.

Phía sau, đèn pha đang tiến lại gần một cách nguy hiểm, nhưng chậm rãi.

Cloé không biết phải làm gì nữa. Mọi thứ diễn ra quá nhanh trong đầu cô, nỗi khiếp sợ làm tê liệt bộ não cô.

Bỏ xe, trèo qua một hàng rào để trốn vào nhà ai đó ? Hay chờ đợi ?

Xuống xe, là mao hiểm rời bỏ nơi trú ẩn. Chờ đợi, là mao hiểm để hấn đến bắt cô.

Cô cố gắng tìm lại điện thoại di động, nhưng nó đã trượt xuống gầm ghế. Muốn lấy được nó, cô sẽ phải ra khỏi xe.

Khi ngòì thẳng dậy, cô nhận thấy chiếc xe kia đã dừng lại cách cô khoảng mười mét.

Hấn sẽ đến. Lôi cô vào xe của hấn. Đánh đập cô, giết chết cô. Hoặc tệ hơn nữa.

Trái tim cô như muốn xé toang lồng ngực để đập vào kính chắn gió.

Cửa xe mở, hấn bước xuống. Mắt dán vào gương chiếu hậu, Cloé nín thở. Hấn sẽ làm gì ?

Cô không nhìn thấy gì nhiều, vì ánh đèn pha.

Chỉ là một cái bóng.

Một người đàn ông, có lẽ vậy. Cao lớn, mặc quần áo sẫm màu, đầu trùm kín. Đang tiến về phía cô.

Đưa ra lựa chọn đúng. Nhanh lên.

Cloé bấm còi, giữ chặt tay lên đó. Cái Bóng dừng lại.

Cuối cùng một ánh đèn cũng bật sáng trong khu vườn đối diện, một người đàn ông xuất hiện ở ngưỡng cửa. Người hàng xóm của anh ta vài giây sau cũng làm theo.

Cloé vẫn bấm còi.

- Đi nào, hãy ra khỏi nhà đi ! Cô hét lên. Lại đây giúp tôi với !

Người lạ mặt leo lên xe của hắn. Lùi lại và biến mất.

Cloé bỏ tay khỏi còi. Cô lấy lại hơi thở trước khi òa khóc.

Những người dân quanh đó trở vào nhà, cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

* * *

Cloé ngồi trên ghế sofa. Hai tay đan vào nhau kẹp giữa hai đùi, khuôn mặt căng thẳng đến cực độ, chân

phải hơi run. Bertrand đứng gần cửa sổ quan sát cô.

- Đỡ hơn chưa ?

Cô lắc đầu ra hiệu không.

- Vì em không muốn đi ăn nhà hàng, anh sẽ chuẩn bị chút gì đó cho em ăn nhé, anh đề nghị.

- Không... Trong tủ lạnh chẳng còn gì cả. Em đã không có thời gian đi... Dù sao em cũng không đói.

Bertrand quỳ xuống trước mặt cô, nắm lấy tay cô. Lạnh cóng.

- Cố gắng thư giãn đi em.

- Hắn muốn giết em !

Cô đôi mắt mệt mỏi của cô đắm sâu vào mắt anh, tìm kiếm một sự an ủi không đến.

- Đừng nói thế ! Đó chỉ là một kẻ thích trêu chọc ác ý thôi, Bertrand trấn an. Một kẻ chỉ muốn dọa cho em sợ khiếp vía... Và hắn đã thành công.

Cloé kìm nước mắt, Bertrand ôm chặt cô vào lòng.

- Bình tĩnh nào, cô bé của anh. Có lẽ đó là một gã mà em đã cắt đầu xe và hắn muốn trả thù. Hoặc là hắn thấy

một cô gái xinh đẹp và muốn trêu chọc một chút.

- Là hắ^đ đó ! Cloé hét lên.

- Trời tối thế, anh không hiểu sao em có thể chắc chắn như vậy. Làm sao em có thể nhận ra một người mà em chưa từng thấy mặt thật sự...

Cô biết. Rằ^{ng} đó là cùng một người đàn ông. Rằ^{ng} đó không phải là trò đùa. Tuy nhiên, cô không tìm được lời lẽ để thuyết phục Bertrand. Vì vậy, cô ngừng cố gắng và tiếp tục nức nở trong vòng tay anh.

Chương 16

Có quắp vào bức tường, dưới khung cửa sổ, anh nhìn cô.

Anh đã dành cả đêm để nhìn cô.

Bởi vì, sớm thôi, người ta sẽ đưa cô đi khỏi anh. Sớm thôi, anh sẽ không còn được thấy cô nữa.

Không bao giờ.

Thật không thể chịu đựng nổi.

Anh đã khóc cạn kiệt mọi giọt nước mắt trong cơ thể, nguyên rửa mọi vị thần trong vũ trụ.

Anh đã do dự việc khép mắt cho cô, nhưng không dám chạm vào cô. Cảm nhận cái lạnh trên làn da cô trên da thịt tôi vượt quá sức chịu đựng của anh.

Anh đã do dự việc lấy khẩu súng. Đặt nó vào miệng để ra đi cùng cô.

Cuối cùng, anh vẫn chưa bóp cò. Nhưng chưa từ bỏ.

Dù sao thì anh cũng đã không hứa với cô điều gì.

Vũ khí của anh, trong tầm với. Trong bao súng.

Chỉ một cử động đơn giản. Và quên hết mọi thứ.
Không còn đau khổ nữa.

Không bao giờ.

Lại một đêm mất ngủ nữa.

Thế mà, vẫn không hề kiệt sức. Đúng hơn là một nguồn năng lượng gần như điên cuồng. Cơ bắp căng cứng, dây thần kinh như sắp lộ ra.

Đối diện với gương, Cloé không nhận ra chính mình. Sự mệt mỏi mà cô không cảm thấy lại hiện rõ một cách thô bạo trên khuôn mặt cô.

Cô quay trở lại phòng ngủ nơi Bertrand vẫn còn đang ngủ.

Làm sao anh ta có thể ngáy khò khò trong khi cô đang ranh giới với cái chết chứ ?

Cô ước gì anh ấy cùng chia sẻ những đêm mất ngủ, những nỗi lo âu và sợ hãi của cô. Cô cảm thấy cô đơn, dù anh ta có ở đó.

Cô đơn và dễ bị tổn thương.

Nhưng trò chơi đã kéo dài đủ rồi. Luật chơi sắp thay đổi.

* * *

Anh ta thậm chí không nghe thấy cô bước vào. Anh ta ở quá xa. Lẩn trốn trong một vỏ bọc kín mít bằng nỗi đau, nỗi buồn, nỗi sợ hãi.

- Chào buổi sáng, Sophie !

Martine dừng lại ở cửa phòng. Bà nhìn thấy Alexandre trước tiên, ngồi dưới đất, không thể nhận ra. Một khẩu súng lục trong tay phải.

Ánh mắt bà sau đó đặt lên Sophie.

- Chúa ơi...

Bà đứng sững vài giây trước khi cuối cùng phản ứng. Bà tiến lại gần viên thiếu tá, cúi xuống ngang tầm anh.

- Ông Gomez, làm ơn đưa tôi khẩu súng đó.

Bà đưa tay ra, anh không nhìn thấy bà, mắt dán vào người vợ. Như thế, nếu anh rời mắt khỏi cô, cô sẽ biến mất mãi mãi.

- Đưa tôi khẩu súng của ông, ông Gomez, bà lặp lại với sự dịu dàng vô cùng.

- Để chúng tôi yên. Đi đi.

- Không, Alexandre. Tôi không thể bỏ ông lại. Đưa tôi khẩu súng của ông và tôi sẽ đi.

Cuối cùng anh cũng quay mặt về phía bà. Đôi mắt điên dại ấy. Đẹp một cách khủng khiếp.

Buồn một cách khủng khiếp, sáng nay.

Martine đưa tay ra, nắm lấy khẩu súng.

- Nào, Alexandre, buông nó ra đi.

Anh thả lỏng các ngón tay, bà lấy lại khẩu Sig-Sauer bằng phần đuôi và lảng đi để cất nó ở nơi an toàn. Khi bà quay lại phòng, anh vẫn không nhúc nhích. Dường như đông cứng cho đến mãi mãi.

Martine sau đó kéo tấm ga trải giường phủ lên đầu Sophie. Như thể cái chết không bao giờ được có một khuôn mặt.

- Không ! Gomez gào lên. Đừng động vào cô ấy !

Anh đã đứng dậy, bà lùi lại. Theo bản năng.

Đôi mắt điên dại ấy. Giờ đang nhìn chăm chăm vào bà.

- Làm ơn hãy bình tĩnh lại...

Bà rời khỏi phòng trong khi lùi lại, không có cử động đột ngột, rẽ vào hành lang và lấy điện thoại di động. Nhưng bà thích ra khỏi căn hộ trước khi gọi. Bằng một bàn tay run rẩy, Alexandre kéo tấm ga xuống.

- Anh ở đây, anh thì thầm. Sẽ không ai động vào em đâu. Không một ai.

* * *

- Được rồi, nếu tôi tóm tắt lại, bà đã bị một người đàn ông đi ô tô theo dõi tôi hôm qua. Cũng người đàn ông đó, người mà bà không thể miêu tả, đã theo dõi bà trên phố, nhiều lần rồi.

Viên cảnh sát thờ dãi, Cloé cố gắng thuyết phục. Cô đã nghĩ họ sẽ dễ thuyết phục hơn.

- Còn có con chim chết trước cửa nhà tôi và...

- Không nên nhìn thấy cái xấu ở khắp mọi nơi đâu, thưa bà, viên trung úy ngắt lời. Một con chim đến chết trên thảm chùi chân của bà, điều đó chẳng có nghĩa lý gì đâu. Không phải con chim nào cũng trốn đi để chết

đâu !

Cloé siết chặt hàm. Gã này đang công khai chế nhạo cô.

- Còn chiếc quan tài trên xe tôi thì sao ?

Anh ta nhún vai.

- Trò ngốc nghếch của bọn trẻ con hoặc một người hàng xóm thiếu tế nhị.

- Tôi đang gặp nguy hiểm đến tính mạng và ông không tin tôi ? Cloé nổi giận.

- Nghe này, thưa bà, tôi muốn giúp bà, nhưng thật lòng, tôi không biết phải làm sao ! Bà nói với tôi về một người đàn ông mà bà chưa bao giờ nhìn thấy rõ, mà chỉ thoáng thấy mơ hồ. Bà nói với tôi về những sự việc không thể kiểm chứng. Nếu đã có những cuộc điện thoại hay thư nặc danh, thì tôi còn hiểu. Nhưng ở đây...

- Tôi nói với ông là có người muốn lấy mạng tôi ! Cloé giọng băng giá nhẫn nại. Và ông phải giúp tôi.

Lại một tiếng thở dài nữa của viên trung úy. Anh ta liếc nhìn đồng hồ treo tường.

- Ai có thể muốn làm hại bà chứ ? Anh ta miễn cưỡng hỏi. Bà có nghi phạm nào để đề xuất với tôi không ?

- À thì... Có lẽ là chồng cũ của tôi. Tôi đã đưa anh ta vào tù.

Viên cảnh sát dường như đột nhiên hơi quan tâm.

- Anh ta cực kỳ ghen tuông và có tính sở hữu. Anh ấy... Anh ấy đánh tôi. Cuối cùng tôi đã trình báo anh ta, vào cái ngày tôi phải nhập viện. Anh ta bị kết án sáu tháng tù, trong đó bốn tháng treo. Tên anh ta là Christophe Dario.

Viên trung úy ghi chép.

- Giờ anh ta ở đâu ?

- Không biết. Chúng tôi đã ly dị, tôi không bao giờ nghe tin tức gì về anh ta nữa.

- Anh ta không trả tiền cấp dưỡng cho bà à ? Viên cảnh sát ngạc nhiên.

- Không, tôi kiếm được nhiều tiền hơn anh ta rất nhiều, Cloé giải thích với một nụ cười chua chát.

- Tôi hiểu... Và vậy là, bà nghĩ anh ta muốn trả thù, nếu tôi hiểu đúng.

- Có lẽ vậy.

Viên cảnh sát lại thở dài. Điều đó dường như là thói quen của anh ta. Một cái tic, có lẽ. Hoặc gánh nặng của những đơn khiếu nại mà anh ta phải tiếp nhận suốt ngày.

- Nghi phạm khác ?

- Có Philip Martins, phó giám đốc khác của công ty nơi tôi làm.

Cloé giải thích cho anh ta nghe về sự cạnh tranh của họ, việc ông chủ tịch sắp rời đi. Người đối thoại với cô nhú mày.

- Bà hơi quá lên rồi đấy. Nếu tất cả đồng nghiệp cạnh tranh cho một vị trí mà đều...

- Được rồi, ông có nhận đơn khiếu nại của tôi không ?

- Khiếu nại chống lại ai ?

Cô đảo mắt lên trời.

- Chống lại X, dĩ nhiên rồi !

- Xin lỗi, thưa bà, nhưng điều đó sẽ không thể được. Không có gì vững chắc để có thể tiếp nhận đơn khiếu nại của bà và mở một cuộc điều tra. Tôi cần những yếu

tổ hữu hình, những ghi nhận. Ở đây không có sự tấn công, cũng không có sự xâm phạm nhà ở. Bà không nhận được bất kỳ lời đe dọa bằng lời nói hay văn bản nào...

- Ông định đợi đến khi tôi chết rồi mới phản ứng sao?

- Đừng bi quan như vậy ! Viên cảnh sát cười nhạo. Không phải cứ vì một gã đã theo bà một hay hai lần trên phố... Đơn giản có lẽ hấn yêu bà !

- Còn chồng cũ của tôi ?

- Bà đã nhận ra anh ta, nếu là anh ta. Ngay cả khi trùm đầu ! Nào, hãy nghiêm túc, thưa bà... Một biên bản lưu, đó thực sự là tất cả những gì tôi có thể làm cho bà. Nếu mọi chuyện rõ ràng hơn, nếu bà nhận được những lời đe dọa thực sự, hãy quay lại gặp chúng tôi.

Cloé giết chết anh ta bằng ánh mắt.

- Đừng quên lấy lại... con chim đông lạnh của bà. Chúng tôi còn có việc khác để làm hơn là đuổi theo một cái bóng.

* * *

Anh đã không có lựa chọn. Họ quá đông, trang bị một sự thương cảm giả tạo nhưng một ông tiêm thật sự.

Thi thể của Sophie đã được đưa đến nhà xác.

Trong khi anh vẫn ở lại đó, tù nhân của căn phòng trống rỗng này. Giữa một cánh đồng đồ nát.

Anh đã lấy lại khẩu súng công vụ mà Martine đã cất trong tủ, giữ nó ấm trong bàn tay phải.

Anh cần anh hứa với em, Alexandre...

Có những lời hứa không thể giữ được, tình yêu của anh. Anh biết rằng nếu bắn một viên đạn vào mình, anh sẽ không đến được với em. Điều đó sẽ quá dễ dàng, quá đẹp. Nếu nơi đó tồn tại, nơi mà chúng ta có thể gặp lại nhau, anh chỉ việc chờ đợi.

Anh biết rằng khi bóp cò, anh sẽ mất em mãi mãi, tình yêu của anh. Nhưng ít nhất, tôi sẽ qu anh ên.

* * *

Cảm giác khó chịu như đã nuốt phải một con rắn độc. Cựa quậy trong ruột gan.

Như bị cắm vào điện 220 volt và bị giật mỗi ba mươi giây.

Cloé không thể nào bình tĩnh lại.

Có nỗi sợ hãi tràn ngập cô theo từng đợt.

Có cảm giác như có một mục tiêu được khắc trên trán. Như một con mồi. Dễ dàng.

Có sự bất lực. Và cảm giác cô độc khủng khiếp này.

Không ai tin cô. Không ai coi trọng cô. Trong khi Cái Bóng đang chờ thời cơ của nó, thời điểm thích hợp.

Cô đã đến Cơ quan vào cuối buổi sáng sau khi phí thời gian ở đồn cảnh sát. Hai tiếng chờ đợi rồi cuộc chỉ để bị một tên cảnh sát hạng bét làm nhục.

Một thằng bắt tài, đúng vậy ! Anh muốn bằng chứng cụ thể à ? Tôi hứa sẽ cho người giao xác chết còn âm của tôi đến văn phòng anh !

Cloé lấy từ túi ra mảnh giấy có tọa độ bí ẩn tìm thấy trong văn phòng của Philip Martins. Victor Brugman, 06.39.63...

Cô quyết định thử vận may. Cô quay số đó trên điện thoại di động, đóng cửa phòng làm việc chìm trong Cái Bóng của mình. Cô đã kéo rèm xuống, để tránh cho hắn ta không thể giám sát cô bằng ống nhòm. Vì hắn vẫn còn ở ngoài đó, cô chắc chắn. Đang rình rò cô không

ngừng.

Sau tiếng chuông thứ ba, một giọng nam trả lời cô.

- Ông Brugman phải không ?

- Chính tôi...

- Thứ lỗi vì làm phiền ông. Tôi gọi cho ông thay cho Philip Martins. Anh ấy là người đã đưa tôi số di động của ông.

Im lặng ngắn ở đầu dây bên kia.

- Tôi đang nghe, thưa bà... Bà ?

Cloé bịa ra một cái tên vội vàng.

- Vâng, tôi cũng cần dịch vụ của ông.

- Tất nhiên, tại sao không. Bà muốn đầu tư số tiền bao nhiêu ?

- Số tiền ? Cloé lặp lại một cách ngu ngốc. Tôi sẽ trả mức giá cần thiết.

Lại một khoảng im lặng nữa. Dài hơn lần đầu.

- Bà có ngân sách không giới hạn, thật hoàn hảo ! Nhưng chính xác thì bà đang tìm kiếm điều gì ?

- Điều giống như Martins. Rằng ông giải quyết ai đó cho tôi.

- Thật sao ? Và tôi nên giải quyết người đó theo cách nào ?

Cloé có cảm giác như đang sa lầy vào cát lún.

- Tôi muốn ông dọa hấn ta.

Người đàn ông bật cười.

- Nghe này, thưa bà, tôi thực sự nghĩ rằng có một sự hiểu lầm. Một sự hiểu lầm lớn ! Bà biết đấy, tôi chỉ là một nhân viên môi giới bất động sản đơn thuần. Tôi có thể làm người ta sợ, nhất là khi tôi thông báo giá... nhưng đó không phải là chuyên môn của tôi !

Cloé nhắm mắt lại và cúp máy không một lời xin lỗi.

- Chết tiệt !

Lại một ngõ cụt nữa. May mà cô đã gọi với số ẩn.

Cô liếc nhìn đồng hồ. Buổi chiều mới chỉ bắt đầu, nhưng đột nhiên cô tự hỏi mình đang làm gì ở đây. Hôm nay cô đã không thể tập trung. Các hồ sơ chất

đồng trước mặt cô, như bao ngọn núi phải trèo. Cô, vốn thường nhanh nhẹn, đã không thể nghiên cứu lấy một hồ sơ trong khi người ta đang chờ ý kiến của cô về từng cái một.

Vô ích khi cố gắng, cô từ bỏ. Cô nhắc điện thoại bàn, gọi Nathalie.

- Tôi về đây, cô thông báo. Tôi có cuộc hẹn với bác sĩ.

- Cô quay lại lúc mấy giờ ?

- Tôi không quay lại.

- À ? người thư ký ngạc nhiên. Có chỉ dẫn gì không ạ ?

- Không có. Hẹn ngày mai, Nathalie.

Cô tắt máy tính, khoác áo khoác và chuồn đi. Thang máy mở ra, cô chạm mặt với Martins và Pardieu đang đùa giỡn.

Kế hoạch tồi.

- Cô về rồi à ? Philip ngạc nhiên một cách hiểm độc.

Hắn liếc đồng hồ, chủ tịch cũng làm vậy.

Càng ngày càng tệ.

- Tôi có cuộc hẹn bên ngoài.

- Với ai ? Pardieu hỏi.

- Với bác sĩ.

- Cô bị bệnh à, cô bé ?

Cô không chịu nổi việc ông ta gọi cô là cô bé, nhất là trước mặt Martins.

- Tôi không biết nữa, tôi thấy không khỏe.

- Đúng là trông cô xanh xao thật, Martins châm biếm. Cô trông kiệt sức.

- Chắc tôi bị nhiễm vi khuẩn rồi, Cloé trả lời. Mai sẽ khá hơn.

- Nghỉ ngơi đi, cô bé. Không phải lúc để yếu đuối.

Cô bước vào thang máy, nhấn số 0. Martins quay lại, nở một nụ cười đặc biệt ghé thăm với cô. Rồi, trước khi cửa đóng lại, cô kịp thấy hắn đặt tay lên vai vị chủ tịch, thì thầm vài lời vào tai ông ta.

- Còn anh, anh chẳng mất gì để chờ đâu, Cloé thì thầm.

- sắp ?

Gomez biết tôi nhận ra giọng nói này. Nhưng anh không nhớ nó thuộc về ai nữa. Có lẽ do thứ thuốc chết tiệt mà bác sĩ tiêm cho anh sáng nay. Có lẽ vì anh đang trở nên điên cuồng. Điên thực sự, lần này.

Laval xuất hiện ở cửa phòng.

- Cửa mở, anh ta xin lỗi.

Gomez ngẩng đầu lên, viên trung úy có một cử động lùi lại khó nhận thấy trước khuôn mặt quen thuộc đó. Tan hoang.

Anh nhìn chiếc giường bệnh, khó mà tin rằng trong suốt thời gian qua anh đã không biết gì. Anh nhớ lại cuộc nói chuyện của họ về buổi tối ở nhà Villard, nước mắt trào lên đôi mắt trẻ thơ của anh ta.

- Maillard đã báo cho tôi... Anh ấy bảo tôi đến.

- Cút đi. Tôi cần ở một mình.

- Y tá chăm sóc vợ anh đã gọi cho anh ấy. Anh ấy đang ở Marseille, nên đã gọi tôi và giải thích hết. Tôi không biết... Thực ra không ai biết, ngoài anh ấy. Anh ấy yêu cầu tôi ở lại với anh.

- Đi đi.

- Không. Tôi sẽ không đi. Anh không nên ở một mình, không phải lúc này.

Viên trung úy bước một bước về phía sếp mình, rồi dừng phắt lại. Cuối cùng anh đã kịp nhìn thấy khẩu súng trong tay anh ấy.

Đừng làm anh ấy kích động.

Anh ta cũng tựa người xuống tường. Để ở cùng một tư thế.

- Lẽ ra anh nên nói với chúng tôi.

- Thế thì đã thay đổi được gì ?

- Có lẽ chúng tôi đã có thể giúp anh.

Gomez cười một kiểu cười gằn, tay anh siết chặt hơn vào báng khẩu Sig-Sauer.

- Anh nên đi, trung úy.

- Không, thưa xếp. Tôi sẽ không để anh lại.

- Anh sợ tôi tự bắn tôi à ?

Laval suy nghĩ trước khi trả lời.

- Anh muốn đi theo cô ấy, phải không ?

- Tôi sẽ không bao giờ theo cô ấy được đâu. Toàn là nhằm nhí.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Ở nơi cô ấy đang ở, cô ấy không còn đau khổ nữa.

- Còn tôi thì có.

- Tôi tưởng tượng được.

- Anh không thể.

- Chính vì thế. Tôi nói là tôi tưởng tượng, chứ không phải là tôi biết... Mỗi từ đều quan trọng, thừa xếp. Chính anh đã dạy tôi điều đó.

Họ im lặng một lúc.

- Tôi không thể ngăn anh tự hủy hoại mình nếu đó thực sự là điều anh muốn, Laval nói tiếp. Nhưng... dù sao tôi vẫn muốn thử.

Viên trung úy lại ngừng một chút. Anh ta có vẻ bình tĩnh, thế nhưng cơn bão đang cuộn dưới hộp sọ của anh. Nên nói gì với anh ấy ? Làm sao thuyết phục anh ấy ở lại ?

Hãy theo bản năng đi, Nhóc. Đó là điều Gomez luôn nhắc anh.

Chỉ có điều, một sai lầm duy nhất có thể khiến anh ấy mất mạng.

Sau vài phút, anh ta liền nói.

- Anh yêu cô ấy, phải không ?

Gomez nhắm mắt lại.

- Biên đi.

- Trả lời câu hỏi của tôi và tôi sẽ để anh yên.

- Hơn tất cả, Alexandre thốt lên.

- Nếu anh bắn một phát vào mình, anh sẽ ngừng đau đốn, đó là chắc chắn, trung úy tiếp tục. Nhưng không chỉ có nỗi đau mà anh sẽ quên. Anh sẽ quên hết mọi thứ.

Gomez tì trán lên đầu gối, siết chặt tay trên đầu. Dấu hiệu cho thấy đầu anh sắp nổ tung. Trước cả khi anh bóp cò.

- Anh sẽ quên mất cô ấy là ai. Các anh và cô đã có ý nghĩa thế nào với nhau.

Alexandre có cảm giác như đồng đội trẻ của mình

đang đóng đinh vào cột sống anh.

- Tôi nghĩ không ai hiểu cô ấy hơn anh. Vì vậy, nếu anh thiêu rụi khối óc của mình, cô ấy sẽ không còn nơi nào để tồn tại nữa.

- Im đi ! Gomez van nài. Im đi, làm ơn...

Laval cảm thấy anh đã chạm đúng mục tiêu, vào đúng chỗ. Đúng lúc.

- Được rồi, tôi im... Nhân tiện, chúng ta đã cho Nikollë một chỗ ở.

Alexandre vẫn cúi đầu, như thể không nghe thấy.

- Alban Nikollë, cánh tay phải của Bashkim, gọi nhớ đến Laval. Và đó là nhờ vào anh.

Người chỉ huy vẫn không phản ứng. Nhưng viên cảnh sát trẻ vẫn cố thuyết phục.

- Anh biết đấy, gã sống ở số 29 đường Fraternité ? Chà, khi theo dõi hắn, chúng tôi đã tìm ra chỗ ở của Nikollë. Hắn có một căn hộ ở Kremlin-Bicêtre. Và tôi cảm thấy rằng, chẳng mấy chốc, hắn sẽ dẫn chúng ta tới Bashkim. Bởi theo các cuộc nghe lén, tên khốn đó đang

có mặt ở Pháp. Tôi nghĩ anh sẽ muốn biết điều đó.

Cuối cùng Gomez cũng ngẩng đầu lên và nhìn viên trung úy của mình với một sự trù mền không ngờ.

- Tomor Bashkim đang ở đây, Laval nói như đinh đóng cột. Ở đây, tại Pháp. Chính xác hơn là ở vùng 94. Và tay bạn của hắn sẽ sớm dẫn chúng ta tới hắn thôi, tôi chắc chắn mà. Nhưng tên khốn đó là dành cho anh, xếp. Chúng tôi không quên đâu. Vì vậy, chúng tôi sẽ giữ hắn cho anh và sẽ đợi anh trở lại. Chúng tôi sẽ đợi bao lâu cũng được... Anh muốn một liều thuốc không ?

Alexandre gật đầu đồng ý, Laval đẩy gói thuốc và bật lửa của mình qua sàn về phía anh. Cuối cùng Alexandre cũng bỏ khẩu súng xuống. Chắc chỉ vài phút thôi. Nhưng đó đã là bước tiến đầu tiên rồi.

- Hãy kể cho tôi về cô ấy, Laval thì thầm. Tôi chẳng biết gì về cô ấy cả...

Chương 17

Tất nhiên, Cloé đã không đến gặp bác sĩ. Để diệt trừ ký sinh trùng đang gặm nhấm cuộc đời cô, cô cần thứ gì đó hơn là một bác sĩ đa khoa bình thường.

Mà là một chuyên gia. Kiểu như sát thủ thuê thì đúng hơn.

Dù rằng một bác sĩ có lẽ có thể giải thích cho cô tại sao trái tim cô lại đập loạn nhịp như vậy. Đôi khi một trăm lần một giờ. Đôi khi với một sự lười biếng đáng sợ.

Giải thích cho cô tại sao, từ sáng nay, thỉnh thoảng cô có cảm giác như tôi đang rời khỏi thế giới của người sống. Cảm giác như ngủ mất mở to, như thoát ra khỏi chính cơ thể mình. Như thể có những lỗ đen trong cuộc đời cô. Trong não cô.

Chắc chỉ là mệt mỏi thôi. Kết quả của hai đêm mất ngủ.

Cũng là ảnh hưởng của nỗi sợ hãi. Nỗi sợ hãi mà cô đã chìm trong đó nhiều ngày nay, như thể ngâm tôi trong bồn axit vậy. Chắc chắn, nó bắt đầu để lại dấu vết.

Bất chấp tình trạng của mình, cô vẫn về nhà, dù vẫn phải dừng lại bên lề đường. Với hy vọng rằng việc thay đổi lịch trình sẽ làm kế hoạch của Cái Bóng thất bại.

Và quả thực, cô không thấy chiếc xe nào theo dõi mình.

Cô khóa cửa, cởi bỏ áo khoác, ngay lập tức lấy điện thoại gọi cho thợ khóa. Để lắp thêm then cài cho cửa trước mà cô muốn nó được bọc thép, thay ổ khóa. Những biện pháp phòng thủ mỏng manh, nhưng ít nhất cũng khiến cô yên tâm phần nào.

Người thợ đề nghị đến vào tối thứ Hai. Vẫn còn một cuối tuần nữa phải trải qua, nhưng cô sẽ chịu đựng được.

Việc còn lại là tìm cách kiếm một khẩu súng. Một khẩu súng ngắn, nhẹ và dễ sử dụng, mà cô có thể luồn vào túi xách, giữa thỏi son và chiếc gương cầm tay.

Nhưng trong thế giới của cô, không ai có thể cung cấp cho cô thứ hàng hóa như vậy.

Ngồi trên ghế sofa, cô suy nghĩ. Ai đó, trong số những người quen của cô, có khả năng chỉ cho cô cách thức tiến hành ?

Có lẽ chỉ cần đến cửa hàng bán súng ? Cô không biết gì về việc này, nhưng cho rằng phải có giấy phép hoặc đại loại thế. Sau vài lần tìm kiếm trên mạng, cô hiểu rằng khẩu súng cỡ nòng duy nhất cô có thể mua sẽ ngượng một cách đầy kiêu hãnh trên kệ của một cửa hàng đồ chơi.

Và nếu cô chọn một bình xịt hơi cay ? Không đủ sức răn đe bằng một khẩu AK 47, nhưng vẫn hơn là không có gì.

Cô có thể bỏ sung vào bộ đồ nghề đó một gậy gôn trong xe, một cái khác sau cửa ra vào, và một cái thứ ba trong phòng ngủ.

Thứ đó, cô biết cách kiểm chúng. Trong thế giới của cô, việc mượn gậy gôn dễ dàng hơn nhiều so với mượn súng lục. Vấn đề thuộc về trình độ xã hội.

Vì cảnh sát không muốn quan tâm đến trường hợp của cô, cô sẽ tự bảo vệ mình.

Cô không phải là người phụ nữ để cho kẻ khác tấn công mà không phản ứng. Lần sau tên điên kia xuất hiện, Cloé thề sẽ không ngất đi, sẽ để hắn lại gần và xịt gas làm tê liệt vào mặt hắn trước khi bỏ đôi sọ hắn ra.

Mạnh mẽ nhờ những quyết tâm tốt đẹp đó, cô quyết định cho tôi một chút nghỉ ngơi. Cô để lại tin nhắn cho Bertrand, mời anh đến nhà cô ăn tối, và kiểm tra hai lần rằng cửa ra vào và cửa sổ đã được khóa chặt.

Trong phòng ngủ, cô cởi quần áo và chui vào chăn. Cô không thực sự buồn ngủ nhưng biết tôi phải hồi phục. Thứ Hai, cô sẽ phải sẵn sàng để giải quyết tất cả các hồ sơ tồn đọng. Không được làm ông già thất vọng, nếu cô muốn thực hiện các ý đồ của mình.

Luôn phải xứng tầm với tham vọng của mình.

Đôi mắt cô không chịu nhắm lại, cô lấy một lọ thuốc ngủ trong ngăn tủ đầu giường, uống một viên.

Sau mười phút, cô uống thêm viên thứ hai.

* * *

Một tiếng cười trẻ thơ. Trong trẻo và vang như pha lê. Và ngay sau đó, một tiếng hét kinh hoàng, một thân thể rơi vào khoảng không và đập vỡ tan dưới chân cô.

Cloé mở mắt, trời tối đen. Cô nhìn đồng hồ báo thức, thấy đã 7 giờ 30 tối rồi. Cô đã ngủ bao lâu ? Cô không nhớ tôi đã đi ngủ lúc mấy giờ. Thậm chí không nhớ tại sao tôi không ở văn phòng. Hôm nay cô đã đến đó

chưa? Một mớ hỗn độn khủng khiếp, trong đầu cô.

Điện thoại di động của cô reo, nó như một cú sốc điện. Cô nheo mắt đọc tin nhắn. Mọi thứ thật mờ mịt...

Bertrand, nhắn tin rằng anh đồng ý đến ăn tối tối nay.

Cô đã mời anh ấy à ? Chắc vậy... Ước gì cô nhớ được.

Cloé cố gắng thoát khỏi trạng thái mơ màng của mình. Ngồi trên mép giường, cô ôm đầu và bơi ngược dòng.

- Thuốc ngủ chết tiệt !

Những hình ảnh trong giấc mơ vẫn lướt qua trong não cô, dấu hiệu cho thấy cô chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Tiếng hét kinh hoàng đó, thân thể đó lộn nhào trong khoảng không và đập vỡ tan dưới chân cô.

Giá như nó chỉ là một cơn ác mộng. Giá như...

Cô đứng dậy, hơi loạng choạng.

May mắn thay, Bertrand sẽ không đến trước 9 giờ tối.

Cô tắm qua loa dưới vòi hoa sen và mặc quần áo thật nhanh. Làn sương mù trong đầu cô hơi tan biến, cô chợt nhớ ra tủ lạnh của tôi trống rỗng. Hoàn toàn trống rỗng.

- Chết tiệt !

Cô không cảm thấy đủ sức để đối mặt với đám đông trong siêu thị, quyết định mua đồ ở tiệm bán đồ ăn sẵn ở góc phố. Trong bếp, cô tựa vào quầy bếp. Vẫn khó đứng vững. Một ly nước lạnh có lẽ sẽ giúp cô tỉnh táo hơn. Dù ở giai đoạn này, có lẽ cần một xô nước đá.

Cô mở tủ lạnh, lấy chai nước và với lấy một cái ly trong tủ.

Và đột nhiên, cô đứng hình.

- Không, không thể nào...

Cô mở lại tủ lạnh. Nó đầy ắp.

* * *

Cloé đã thành công trong việc trở về từ cõi chết. Cần một lần tắm thứ hai, gần như nước lạnh, ba tách cà phê và khoảng một tiếng đồng hồ. Cô tự thề sẽ tránh xa thuốc ngủ từ nay về sau.

- Thật ngon tuyệt, Bertrand khen.

Tôi nay anh rất lịch lãm. Cloé thấy anh đặc biệt đẹp trai. Mỗi ngày một quyền rũ hơn.

- Em cần nói với anh điều này, cô thông báo.

Cô hít một hơi thật sâu, rồi bắt đầu.

- Hắn đã đến đây.

Khuôn mặt Bertrand biến sắc. Sự tức giận nẩy mầm trong đáy đôi mắt sáng mà hấp dẫn của anh.

- Em sẽ không lại bắt đầu chuyện đó nữa chứ ? Chúng ta đang rất tuyệt, yên bình, chỉ có hai chúng ta thôi mà...

- Em nói là hắn đã vào nhà em.

Bertrand thở dài. Cô thấy rõ là anh đang cố hết sức để giữ bình tĩnh.

- Em biết bằng cách nào ? Anh hỏi.

- Cái tủ lạnh...

- Sao, có dấu vân tay của hắn trên đó à ? Bertrand cười nhạo.

- Đừng giễu cợt em, Cloé ra lệnh. Sáng nay nó trống rỗng. Và tối nay nó đầy ắp.

Bertrand nhúm mày. Rồi đột nhiên, anh bật cười.

- Anh đang đùa em đấy à !

- Không, anh không đùa đâu. Anh nói với em là cái tủ lạnh tự đầy lên trong lúc anh vắng nhà đấy.

Anh ấy trở nên nghiêm túc.

- Em làm anh lo đấy, Clo.

Cô rút chiếc khăn ăn, cố gắng tìm từ ngữ để thuyết phục anh.

- Hắn đã vào đây và chất đầy tủ lạnh.

- Thôi ngay cái chuyện vớ vẩn đó đi !

Đột nhiên, anh nhìn chăm chăm cô với ánh mắt có gì đó tàn nhẫn.

- Cứu với ! anh hét lên với giọng the thé. Có một người đàn ông muốn hại tôi ! Hắn đã đi chợ và chất đầy tủ lạnh của tôi ! Cảnh sát đang làm cái quái gì thế ?!

Cloé cảm thấy nước mắt trào ra, cố gắng kìm nén chúng.

- Đừng nói như thế, cô thì thâm. Em không điên.

Anh đổi giọng.

- Anh biết em không điên, em yêu. Nhưng em có vấn đề.

- Vâng, em có vấn đề. Có ai đó muốn làm em phát điên. Và không ai tin em cả.

- Chắc chắn phải có một lời giải thích. Là cô giúp việc của em đã đi chợ đó thôi.

- Không thể nào. Cô ấy không bao giờ đến vào thứ Sáu và cũng chẳng bao giờ đi chợ.

- Vậy thì là em.

Cô nhìn anh với vẻ không hiểu.

- Nhưng cuối cùng thì, nếu em đã mua đồ ăn, em phải nhớ chứ !

- Đó chính là vấn đề, Bertrand kết luận. Anh nghĩ em nên đi gặp bác sĩ. Một bác sĩ thần kinh.

- Bác sĩ thần kinh ? Cloé lặp lại với vẻ kinh hãi.

- Ủ. Có lẽ lần trước, khi em ngã trong gara, cú va đập vào đầu...

- Không ! Cloé kêu lên. Em ổn mà !

Anh nắm lấy tay cô, trở nên dịu dàng hơn.

- Không, em không ổn, anh cam đoan. Em có những phản ứng kỳ lạ. Em làm anh sợ đấy.

- Em nói là hấn đã đến mà ! Là hấn, em chắc chắn !

Bertrand bắt cô đứng dậy.

- Đi với anh, anh ra lệnh.

Anh đưa cô vào bếp, mở tủ lạnh.

- Quả thực là nó đầy ắp thật, anh thừa nhận. Những thứ trong tủ lạnh này, có phải là những thứ em thường mua hay không ?

Cô liếc nhìn đồ ăn, không trả lời. Một nỗi sợ hãi, còn tồi tệ hơn những ngày vừa qua, từ từ len lỏi vào người cô.

Bertrand lấy một thùng sữa chua, dí vào mũi cô.

- Đây là nhãn hiệu em thích, phải không ?

- Vâng...

Anh cất sữa chua lại vào tủ lạnh, lấy một gói giảm bông cắt lát, nhìn nhãn mác.

- Em thường mua đồ ở đâu ?

- Ở Casino.

- Mua ở Casino, anh nói và chỉ cho cô xem nhãn mác.

Cloé trở nên tái mét.

- Em đã không đến đó... Em... Em về thẳng từ văn phòng... Và em đã ngủ.

- Em có uống thuốc gì không ? Bertrand nghi ngờ.

- Chỉ một viên thuốc ngủ thôi, cô thú nhận. Thực ra là hai.

Anh đóng tủ lạnh, nắm lấy vai Cloé.

- Túi xách của em đâu ?

- Ở... Ở trong phòng khách.

Họ quay lại đó, Bertrand chộp lấy chiếc túi và đưa cho cô.

- Bình thường em thanh toán đồ mua sắm bằng gì ?

- Thẻ ngân hàng.

- Thẻ của em đâu, đưa anh.

Cô vâng lời, ngày càng bối rối, đưa cho anh chiếc thẻ được bọc trong một cái vỏ bằng da. Anh lôi những hóa đơn thanh toán ra, lục lọi và cuối cùng giờ lên tờ hóa đơn mà anh quan tâm.

Cloé, không tin nổi, cũng xem kỹ nó. Nó ghi ngày hôm nay.

- Em đã đến Casino, em đã qua quầy thanh toán lúc 17 giờ và em đã thanh toán bằng thẻ.

- Không thẻ nào ! Cloé rên rỉ và lắc đầu.

Bertrand đỡ lấy mặt cô trong tay mình.

- Nghe anh này, Clo... Nghe anh kỹ vào. Em có một vấn đề nghiêm trọng. Em phải đi gặp chuyên gia. Em có vấn đề về trí nhớ, rõ ràng là vậy. Chắc chắn là do cú ngã đó. Nếu không thì cũng là do làm việc quá sức. Em cần được chăm sóc và nghỉ ngơi.

Cô vẫn cố chống cự.

- Không !

- Có chứ, Cloé. Cái tủ lạnh này không tự nhiên đầy lên được. Và gã bí ẩn mà em thấy khắp nơi kia không thể vào nhà em mà không đập phá cửa hay cửa sổ. Em suy nghĩ một chút đi, được không ? Hắn sẽ vào, bằng cách nào đó, lấy thẻ ngân hàng của em trong túi, đi đến Casino. Hắn sẽ thanh toán bằng mật mã của em, sau đó quay lại, chất đầy đồ vào tủ lạnh và bình thản bỏ đi... Em có nhận ra điều đó kỳ cục đến mức nào không ?

Cloé đột nhiên thấy khó thở. Tim cô đập loạn nhịp.

- Điều đó là không thể, Cloé. Không thể, em nghe chứ ?

Cô không còn biết nữa. Nỗi nghi ngờ đầu độc dòng máu cô, một cơn lạnh giá chạy dọc sống lưng. Cô bắt đầu khóc nhẹ, Bertrand ôm cô vào lòng.

- Không sao đâu, em yêu. Anh ở đây rồi, sẽ ổn thôi... Chúng ta sẽ chữa trị cho em, em sẽ thấy.

* * *

Cloé bước ra từ phòng tắm. Một lần tắm nữa, lần này là nước nóng. Dịp để khóc thêm một lần nữa, trong sự kín đáo. Một dòng nước mắt mà kỳ lạ thay đã khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô búi mái tóc dài vẫn còn ẩm thành một búi tóc lỏng lẻo, mặc một chiếc áo choàng tắm màu trắng và thêm một chút nước hoa kín đáo.

Bertrand đã quyết định ở lại, đêm nay.

Cô đến bên anh trên ghế sofa, trước tivi. Hình như anh đang bị cuốn hút bởi một bộ phim. Cô ngồi xuống cạnh anh, tựa đầu lên vai anh. Muốn quên đi cái bóng đe dọa đang bao trùm cuộc đời mình. Chỉ có anh mới

có thể giúp cô làm điều đó.

- Đỡ hơn chưa ? anh hỏi thăm.

- Một chút... Cảm ơn anh đã ở lại.

- Điều đó là bình thường mà, phải không ?

- Anh có thể bỏ chạy mà ! Nếu em trở nên điên cuồng, anh có thể sợ hãi và bỏ chạy mất !

- Anh thích mạo hiểm mà.

Cloé giả vờ quan tâm đến bộ phim, Bertrand tóm tắt nhanh cho cô những gì cô đã bỏ lỡ. Một người đàn ông bị một kẻ điên quấy rầy, kẻ đã quyết định phá hủy cuộc đời anh ta.

Dây thần kinh căng như dây đàn. Cứ như là cố ý vậy. Cô không muốn biết kết thúc và biết cách làm Bertrand phân tâm.

- Tắt tivi đi, cô thì thào trong khi luồn tay vào giữa hai chiếc cúc áo sơ mi của anh.

Vừa hôn cô, anh vừa với lấy điều khiển từ xa, tắt tiếng nhưng không tắt hình. Cloé đứng dậy, để chiếc áo choàng tẩm tuột xuống. Bertrand nhìn cô từ đầu đến chân với một nụ cười săn mồi. Như thể anh lần đầu tiên

nhìn thấy cô khóa thân.

- Anh đúng là sẽ điên mất nếu bỏ chạy trong khi mọi gã đàn ông khác đều muốn được ở vị trí của anh !

Cô lại cảm thấy tội mạnh mẽ. Đẹp đẽ, đáng mong muốn và được khao khát. Cho cái Bóng kia xuống địa ngục.

Cô ngời lên người anh, mở khóa quần anh.

- Anh nói đúng, em điên thật. Nhưng chỉ vì anh thôi... Có nghiêm trọng không, anh nghĩ ?

- Có thể đấy. Hãy coi chừng đấy, ai mà biết được.

Gợi cảm và dâm dật, cô thể hiện trò chơi lớn với anh. Cởi đồ anh thật chậm, trong khi nhìn thẳng vào mắt anh. Cô chơi đùa với anh, khiêu khích anh. Phô bày mình, rồi từ chối. Cho anh rồi lại lấy lại.

Những phút dài trong đó cô kích thích anh đến mức không thể chịu nổi. Đến mức đau đớn.

Nó sẽ tốt hơn rất nhiều sau đó. Khi anh không thể kháng cự nữa, không còn chút phòng thủ nào.

Khi nó đau đến mức lớp vỏ người đàn ông văn minh của anh sẽ bong ra để nhường chỗ cho con thú đang ngủ quên trong anh.

Không có niềm vui nào mà không có nỗi đau.

Cloé chắc chắn về điều đó.

Không có niềm vui nào mà không có nỗi đau, thiên thần của anh.

Em có biết điều đó không ?

Nỗi đau của em, là khoái lạc của anh.

Em bắt đầu nghi ngờ bản thân, nghi ngờ năng lực và tinh thần chiến đấu của mình.

Anh cảm thấy điều đó, anh nhìn thấy điều đó, anh nghe thấy điều đó.

Em bắt đầu đánh mất sức lực, những sự chắc chắn của mình. Như cách người ta mất máu khi bị thương.

Sự xuất huyết sẽ không ngừng lại nữa.

Anh đã xé rách da thịt em, sẽ không có gì có thể băng bó vết thương này từ giờ trở đi.

Cuộc chiến đã bắt đầu, và anh sẽ là người chiến thắng.

Em bắt đầu thuộc về anh và, rồi, niềm vui sướng làm anh say mê.

Nhưng đó mới chỉ là khởi đầu thôi, thiên thần của anh. Những gì tiếp theo sẽ còn tuyệt vời hơn nữa. Đối với anh, dĩ nhiên rồi. Bởi vì đối với em...

Không có niềm vui nào mà không có nỗi đau. Một quy tắc mà em sẽ phải chấp nhận.

Em phải đau khổ. Vì anh.

Bởi vì anh đã quyết định chọn em, bởi vì anh đã lựa em. Chỉ đơn giản vì điều đó thôi.

Anh muốn em đau đớn, đau đến chết đi được. Muốn em cầu xin cái chết đến để chấm dứt sự hành hạ này. Đến để giải phóng em, cứu em khỏi anh.

Ngoại trừ việc, cái chết, sẽ là anh.

Anh sẽ giật đôi cánh của em, thiên thần của anh. Rồi thì, em sẽ phải bò trước mặt anh.

Chương 18

Bertrand uống vài ngụm nước lạnh trực tiếp từ vòi. Rồi ánh mắt anh ta thoát ra ngoài cửa sổ nhà bếp. Bình minh đang đến. Nhưng màn đêm vẫn chưa kết thúc.

Anh trở lại phòng ngủ, nằm xuống bên cạnh Cloé, người đang chìm vào giấc ngủ sâu. Nằm sấp, như mọi khi.

Anh không còn buồn ngủ, quá muốn có cô ấy nên không thể ngủ lại được.

Tuy nhiên, ván bài bắt đầu trở nên dài, đã đến lúc bắt đầu một ván mới.

Một bông hoa khác để hút mật rồi sau đó cắt xuống.

Mình phải nghĩ đến chuyện chấm dứt điểm. Nhưng mọi thứ đều có thời điểm của nó. Tôi vẫn chưa xong với cô ấy. Chưa đâu. Phần hay nhất vẫn còn ở phía trước...

Chậm rãi, anh kéo tấm draps xuống, lộ ra thân hình gần như hoàn hảo của cô.

Hoàn hảo thì sẽ thật nhàm chán.

Anh thương thức cô bằng mắt, bắt chấp ánh sáng mờ ảo bao trùm căn phòng.

Anh biết mình muốn gì. Trở thành một nỗi ám ảnh, một thứ ma túy mà không thứ nào khác có thể thay thế.

Không gì kích thích hơn.

Thế mới là sống. Thế mới là tồn tại.

Tồn tại, là làm cho ai đó cảm thấy thiếu.

Tồn tại, là trở thành nỗi đau của một người khác.

Một cuộc sống ngăn nắp ? Bertrand không muốn thế. Chưa bao giờ muốn. Thói quen hình thành, rồi phá hỏng mọi thứ. Nó gặm nhấm một cách chậm rãi tất cả những gì nó chạm vào. Nó bào mòn những viên đá vững chắc nhất, làm nứt bất kỳ loại xi măng nào.

Anh muốn họ nhớ về anh. Mỗi mãi.

Anh muốn họ muốn chết vì anh. Vì thiếu anh.

Muốn họ héo hon khi nghĩ về anh. Về những gì anh đã cho họ. Rồi lại lấy lại.

Rốt cuộc, anh chỉ là một tên trộm đơn thuần. Một tên trộm linh hồn.

Anh sưu tập họ, như cách những người khác sưu tập đồng hồ hay các tác phẩm nghệ thuật.

Nhẹ nhàng, anh quyết định đánh thức Cloé. Bằng sự nhẹ nhàng, luôn luôn như vậy. Người ta có được tất cả những gì mình muốn, bằng sự nhẹ nhàng. Hoặc không, thì bằng vũ lực. Cả hai đều có thể thú vị.

Như vũ khí : tất cả đều hiệu quả, với điều kiện phải biết cách sử dụng.

Và Bertrand là một thợ săn đáng gờm.

Anh vuốt ve lưng cô, đi lên đi xuống dọc theo xương sống. Cô mở mắt, mất vài giây để thoát khỏi một giấc mơ. Hoặc một cơn ác mộng.

Có quan trọng không ? Anh không quan tâm.

Cô lại nép vào người anh, anh đặt một nụ hôn lên cổ cô, một nụ hôn khác lên vai cô. Cô nhanh chóng ngủ lại, không nghe thấy anh khi anh thì thầm :

- Em sắp sẵn sàng rồi đó...

Anh lại kéo cô ra khỏi giấc ngủ mà cuối cùng cô đã tìm được.

Nhưng cô không trách anh. Quá hạnh phúc vì có ý nghĩa với anh.

Vì có ý nghĩa thật nhiều.

Chương 19

Nhà thần kinh học mãi không thôi xem xét điện não đồ, như thể đang tìm kiếm lỗi sai. Bertrand, thông qua một người bạn, đã xoay xở để cho cô ấy có được một cuộc hẹn khẩn cấp với một chuyên gia nổi tiếng. Cloé đã đồng ý chơi trò này, chỉ để chứng minh rằng cô ấy không mất trí. Rằng quả thật có một Cái Bóng trong cuộc đời cô. Chứ không phải trong đầu cô.

- Cô có đang dùng thuốc gì không, thưa cô ?

- Không, cô ấy trả lời hơi nhanh. À thì... Chỉ một thứ cho tim thôi. Tôi bị chứng nhịp nhanh Bouveret.

Cô ấy vắt óc để nhớ tên của những viên thuốc con nhộng mà cô uống mỗi sáng, cuối cùng cũng nói cho vị chuyên gia.

- Còn gì khác nữa không ?

- Một loại thuốc khác, ý bác sĩ là vậy ?

- Hoặc... một chất khác.

Cloé sững sốt. Chắc cô ấy đã hiểu nhầm.

- Chết ư ? Ý bác sĩ là gì ?

Nụ cười mỉm thoáng qua khó nhận thấy.

- Tôi ở đây để chữa bệnh cho cô, không phải để phán xét cô. Cô có thể nói với tôi tất cả mọi thứ, cô biết đấy... Cô có sử dụng ma túy không ? Cocaine, chẳng hạn ?

- Không có ! Cloé bức bối.

Ông ta nhìn cô một cách đáng ngại, cô đỡ lấy ánh nhìn đó.

- Tôi không sử dụng ma túy. Không cocaine, cũng không thứ gì khác.

- Thuốc ngủ ?

- Tôi có uống hôm thứ Sáu. Nhưng chuyện đó gần như chẳng bao giờ xảy ra.

- Tên loại thuốc đó là gì ?

Lần này, Cloé có cố gắng tìm kiếm cũng không thấy.

- Ai kê đơn cho cô ?

- Không ai cả. Đó là bạn trai tôi mang đến cho tôi khi tôi nói với anh ấy rằng tôi bị mất ngủ.

- Không có thuốc chống lo âu, hay thuốc chống trầm cảm ?

- Không. Tại sao lại hỏi những câu này ?

- Các triệu chứng mà cô mô tả có thể là do hai yếu tố: việc sử dụng một số chất nào đó hoặc tình trạng kiệt sức đi kèm với căng thẳng rất lớn. Có phải vậy không ?

Cô suyt nữa thì thú nhận rằng có, cô đang căng thẳng. Rằng cô đã sống trong lo âu kể từ khi Cái Bóng bước theo sau cô. Tuy nhiên, cô kìm lại. Cô ở đây để chứng minh mình minh mẫn, tốt nhất là đừng đưa đũa cho người ta bẻ.

- À thì... dạo gần đây tôi hơi căng thẳng. Tôi chịu nhiều áp lực trong công việc. Tôi hầu như không ngủ, nhưng tôi không cảm thấy thực sự mệt mỏi.

- Tôi hiểu. Tôi sẽ kê đơn cho cô một thứ gì đó để thư giãn, để giúp cô tìm lại giấc ngủ. Nhưng đó chỉ là tạm thời, dĩ nhiên rồi. Để có thời gian hồi phục. Điều quan trọng là cô phải nghỉ ngơi vài ngày.

- Ý bác sĩ là tôi không nên đi làm ?

- Trong một tuần, hoặc thậm chí hai tuần.

- Không thể nào ! Cloé thốt lên.

Nhà thần kinh học thở dài nhẹ đầy khó chịu. Tất cả những người này đều nghĩ mình không thể thiếu...

- Hãy nói là nghỉ một tuần, để bắt đầu.

- Tôi nói là không thể nào để tôi vắng mặt ở văn phòng một tuần !

- Thật sao ? Nếu cô muốn nghe ý kiến của tôi, và cô muốn, nếu không cô đã không ở đây, thì có hai lựa chọn: hoặc là cô nghỉ ngơi ngay bây giờ, vài ngày, hoặc là cô tiếp tục căng sức ra. Và lúc đó, sẽ không còn là một tuần yên tĩnh nữa mà cô cần. Đó sẽ là một tháng. Có thể là hai... Trong trường hợp tốt nhất. Vậy, cô thích cái nào hơn ?

Cloé cúi đầu. Trả lời ông ấy thế nào đây ?

- Một tuần mà trong đó cô phải tránh xa điều gì khiến cô căng thẳng, vị bác sĩ nhấn mạnh. Cô có khả năng đến một nơi yên tĩnh không ?

- Có lẽ vậy, tôi sẽ thử.

- Đó là điều cần làm. Và trên hết, đừng mang theo công việc. Nghỉ ngơi, ngủ, yên tĩnh. Không gì khác. Rõ chứ ? Cũng không có chất kích thích. Tránh cà phê, hay bất cứ thứ gì khác...

Rõ ràng, ông ta vẫn tin rằng cô ấy không chỉ uống trà thảo mộc, nhưng không nói thêm gì. Ông viết đơn

thuốc, Cloé muốn khóc, không thực sự hiểu tại sao.

- Ông có nghĩ là... tôi đang trở nên điên loạn không ?

Ông nhìn cô với vẻ ngạc nhiên.

- Không, thưa cô. Cô đang bồn chồn và căng thẳng, cô đang chịu áp lực. Cơ thể con người là một cỗ máy mong manh, cô biết đấy. Hãy cho tôi một kỳ nghỉ. Và nếu các triệu chứng vẫn còn, hãy quay lại gặp tôi. Được chứ ?

Cô gật đầu.

- Đừng lo lắng, ông nói thêm khi đưa cho cô đơn thuốc và giấy nghỉ việc. Mọi thứ sẽ nhanh chóng trở lại bình thường. Với điều kiện là cô làm theo lời khuyên của tôi.

- Tôi sẽ làm vậy, thưa bác sĩ.

* * *

Cánh cửa mở ra vào địa ngục.

Chiếc quan tài bị ngọn lửa nuốt chửng, như bởi cái miệng rực lửa của một con quái vật.

Gomez nghệt thở. Anh có cảm giác như chính mình sắp bị thiêu sống trên giàn hỏa.

Cánh cửa đóng lại, đôi mắt anh cũng vậy. Nhưng anh tưởng tượng, thấy và cảm nhận tất cả. Đầu tiên là ngọn lửa bao lấy chiếc quan tài. Nhiệt độ tăng lên vượt xa mức chịu đựng.

Da thịt chảy ra, bị ngọn lửa thiêu đốt.

Tình yêu của đời anh bị thiêu thành than, biến thành tro bụi, tan thành khói.

Anh sắp ngất đi vì quá đau đớn.

Không bao giờ được thấy cô ấy cười nữa.

Không bao giờ được nghe giọng nói, hay tiếng cười của cô ấy nữa.

Không bao giờ được đắm mình vào đôi mắt ấy nữa.

Không bao giờ được cảm nhận làn da cô ấy dưới ngón tay hay trên môi tôi nữa.

Cơ thể cô ấy áp vào cơ thể anh.

Không bao giờ nữa.

Nỗi đau tuyệt đối.

* * *

Cloé đã do dự rất lâu. Vắng mặt tại văn phòng lúc này là một sai lầm, cô ý thức được điều đó. Nhưng gã mặc áo blouse trắng kia đã tỏ ra rất thuyết phục.

Chiều thứ Hai, 3 giờ. Cloé bấm số điện thoại di động của Ông già. Bịa chuyện, như cô vẫn rất giỏi. Dù sao thì ông ta cũng không có cách nào kiểm tra được.

Cô cố gắng thay đổi giọng nói. Giải Oscar cho nữ diễn viên xuất sắc nhất.

Cô nói thẳng với ông ta. Cúm, sốt cao, chóng mặt. Cô không đứng nổi nữa, đã định mang theo tài liệu. Cô xin lỗi. Rất xin lỗi.

Pardieu tỏ ra thông cảm, tuy nhiên Cloé cảm thấy mình đang mất điểm. Cũng không sao, cô sẽ lấy lại sau.

Một tuần trước mắt. Ốc đảo hay cuộc vượt sa mạc đầy gian khổ ?

Hãy tránh xa, bác sĩ đã nói. Tránh xa Cái Bóng.

Cô lập tức gọi cho Bertrand.

- Chào, anh yêu...

- Bác sĩ nói sao ?

- Rằng em cần nghỉ ngơi vài ngày. Rằng em đang chịu áp lực, làm việc quá sức.

- Em thấy chưa ! Anh đã nói đúng mà. Em đã đồng ý chứ ?

- Ừ. Ông ấy nói em cần về quê dưỡng sức. Em định về nhà cha mẹ. Họ sống ở nông thôn và cũng lâu rồi em không gặp họ.

- Ý hay đấy... Họ sống ở đâu chính xác ?

Một ngôi làng hẻo lánh, cách Paris hai trăm cây số. Cô miêu tả nó cho anh nghe hay như một công ty du lịch, dù cô luôn thấy nơi đó chán chết.

- Anh... anh có thể đi cùng em chứ ? cô hy vọng.

Khó mà thừa nhận với bản thân, nhưng một tuần không có anh giống như một hình phạt.

- Sẽ không thể được rồi, Bertrand xin lỗi. Nhưng nếu em muốn, em đi tàu và anh sẽ đến đón em cuối tuần sau.

Như thế, anh sẽ được gặp họ.

- Ủ, thế cũng được. Anh có thể đến tối thứ Sáu, anh sẽ ngủ lại một đêm ở đó.

- Đừng để làm phiền họ, Bertrand phản đối.

- Không, không lo đâu... Em sẽ đi vào sáng mai. Tối nay mình gặp nhau được không ?

- Tất nhiên rồi. Anh sẽ đến sau giờ làm, em yêu. Sẽ ổn thôi, em sẽ thấy mà. Chuyến đi nhỏ tới Trifouillis-Oies này sẽ giúp em khỏe lại thôi !

- Em chỉ hy vọng là nó sẽ không khiến em mất chức Tổng giám đốc...

- Thư giãn đi, em yêu. Khi trở lại, em sẽ lấy lại vị trí xứng đáng của mình.

Ngay sau khi cúp máy, Cloé ra ga-ra để lấy vali.

Thợ sửa khóa sẽ chỉ đến lúc 18 giờ, nên cô có thời gian để chuẩn bị hành lý.

Vừa chọn vài bộ quần áo trong tủ,

Cloé vừa nghĩ về Cái Bóng. Về kẻ lạ mặt, hay người quen cũ đó, kẻ đã quyết định biến cuộc đời cô thành cơn ác mộng.

Hắn sẽ tức giận vì cô trốn hắn, vì cô thoát khỏi sự kiểm soát của hắn vài ngày chứ ? Hắn sẽ trả thù khi cô trở lại chứ ?

Trừ khi hắn theo cô.

Trừ khi hắn không tồn tại... Hoặc chỉ tồn tại trong đầu cô.

Cô muốn gạt bỏ hai khả năng cuối cùng này, cái nào cũng đáng sợ như nhau.

Chương 20

Trước tủ quần áo trong phòng ngủ, anh đứng im một lúc. Cuối cùng, anh chọn một chiếc áo len, một chiếc mà cô ấy rất thích. Anh áp nó vào mặt, nhắm mắt lại và hít mùi hương của nó trong nhiều phút. Đứng trong căn phòng trống rỗng của họ, di vật đó trên tay. Gomez đã không khóc kể từ sau lễ hỏa táng. Không còn sức để khóc. Thực ra thì chẳng còn sức để làm gì. Chỉ còn sức để đau đớn. Nhưng chẳng cần sức lực cho điều đó. Chỉ cần vẫn còn sống. Dù chỉ là một nửa, dù chỉ là ảo giác. Anh ngồi xuống giường, chiếc áo len trong tay. Sự im lặng bao quanh. Căn bệnh là một con khốn. Nó cướp đi người mình yêu. Nhưng không cướp được tình yêu.

* * *

Bất chấp việc điều trị, Cloé vẫn ngủ không ngon. Giấc ngủ chập chờn, những cơn ác mộng như những cơn mê sảng dữ dội. Như những trận chiến chống lại các đội quân quỷ dữ khát máu. Nhưng chúng vẫn không thể xóa đi giấc mơ thường lệ của cô. Vào đầu và cuối đêm, như để mở và đóng một dấu ngoặc.

Một tiếng hét kinh hoàng, một thân thể rơi vào khoảng không và đập vỡ tan dưới chân cô...

- Con ngủ ngon chứ ? Mathilde hy vọng.

Cloé mỉm cười ; cảm giác thật lạ khi ăn sáng cùng mẹ.

- Như một đứa trẻ ! cô nói dối.

- Ở đây yên tĩnh. Ít nhất thì con cũng không bị làm phiền. Con có thể nghỉ ngơi.

Chắc chắn rồi, đảm bảo sẽ thay đổi không khí.

Không có đường cao tốc, đường nhánh, giao thông.

Không có hồ sơ cần xử lý, điện thoại cần gọi, email cần xem.

Không có cuộc chạy đua cuồng nhiệt từ sáng đến tối.

Tiếng hót chim, tiếng nước chảy hay tiếng gió. Cloé có cảm giác như tôi đã rút vào một tu viện. Thực ra thì cũng không khó chịu. Với điều kiện là đợt chữa bệnh bắt buộc này không kéo dài quá một tuần. Hơn thế, cô sẽ phát điên mất. Thực sự phát điên.

- Mẹ đã mời em con và Armand tối nay.

- Con định đi gặp họ mà, Cloé vội nói. Nhưng mẹ làm thế là tốt rồi.

- Còn Lisa, con có muốn mình đến thăm em không? Con không thường xuyên có ở đây...

Bàn tay Cloé siết chặt lấy tách.

- Con muốn đi một mình.

Mathilde không trách gì cô, như mọi khi. Chỉ đơn giản nói thêm : Điều đó sẽ làm em vui.

Cloé biết rõ là không. Sẽ không có niềm vui đâu. Cho cả cô và Lisa.

Chỉ là một nỗi đau, một nghĩa vụ mà cô tự buộc tôi vào. Một hình phạt.

Luôn luôn tự trừng phạt bản thân. Rốt cuộc thì đó là lỗi của cô. Dù không ai từng nói với cô điều đó.

Có lẽ bởi vì cô chưa từng nói với ai.

- Bertrand sẽ đến đón con tối thứ Sáu, Cloé thông báo để đổi chủ đề.

Cô thấy đôi mắt mẹ tôi lấp lánh nụ cười.

- Chúng ta sẽ được gặp anh ấy, mẹ rất vui !

Cloé đọc được phần tiếp theo trong suy nghĩ của bà. Mẹ hy vọng cuối cùng thì đây chính là người đàn ông đúng đắn. Người mà con sẽ biết cách giữ, người sẽ có đủ can đảm để ở lại.

Mathilde bắt tay vào rửa bát. Cloé quan sát bà với một tình yêu thương sâu sắc. Cô thấy mẹ mình trông mệt mỏi, già đi, nhưng vẫn thanh lịch như xưa. Bà ăn mặc giản dị, nhưng sự thanh lịch vốn chẳng liên quan mấy đến quần áo. Đó là một cách sống.

Dù đã sáu tháng không gặp, Cloé không chắc liệu mình có thực sự nhớ mẹ hay không. Luôn luôn khó khăn khi trở về ngôi nhà gia đình, trở lại khung cảnh gắn liền với một tuổi thơ hạnh phúc.

Cho đến một ngày mọi thứ đổ ập xuống thành cơn ác mộng.

Cha cô ập vào bếp, đi dạo buổi sáng về. Kể từ khi nghỉ việc, đó đã thành thói quen. Mỗi sáng, dậy sớm và lang thang khắp vùng quê.

- Chào con gái, ông nói và hôn Cloé.

- Chào cha...

Họ chẳng bao giờ biết nói với nhau điều gì. Ông, một người nhà quê hơi thô lỗ, ít lời và ít bộc lộ cảm xúc. Tự hào về thành công của cô con gái lớn, nhưng sẽ chẳng bao giờ nói ra. Vui mừng vì cô về, nhưng sẽ không thể hiện hay thừa nhận. Như thể lời nói làm ông sợ. Như thể cảm xúc là điểm yếu.

Cloé thừa hưởng nhiều từ ông. Rất nhiều.

Ông ngồi xuống đối diện cô, tự rót cà phê.

- Ngày mai con đi với cha được không ? Cloé hy vọng.

Cô tự hỏi sao tôi vừa đề nghị một chuyện như vậy.

Cũng ngạc nhiên như cô, ông nhún vai.

- Nếu con muốn, nhưng cha sẽ không đợi đến 10 giờ để con dậy đâu !... Và con có giày thể thao thật sự chứ ?

- Con có đôi giày cao gót bóng lộn rất đẹp, Cloé cười. Cha nghĩ nó hợp không ?

Mẹ cô bật cười, cha cô nhăn mặt.

- Nếu con trọ chân, đừng có đến khóc với cha ! ông gắt gỏng.

- Cha sẽ công con về.

- Đừng có mơ. Cha già rồi.

- Sao lại già, Cloé đùa. Con chắc chắn là cha vẫn khỏe như xưa mà.

- Năm tháng, con gái à... Năm tháng thật tàn nhẫn.

Không chỉ có năm tháng, Cloé nghĩ thầm.

Cái Bóng xuất hiện ở một góc bếp. Hiện ra từ hư vô.

Không, từ tâm trí cô. Có lẽ là bệnh hoạn.

* * *

- Sếp có muốn đi uống say bí tử không ?

Laval đã thuyết phục được sếp mình mở cửa căn hộ nơi anh ẩn náu như một con thú bị thương. Một kỳ tích.

- Tôi biết một quán pub hay, không xa lắm.

- Rồi sao ? Anh sẽ đưa tôi về và quăng tôi lên ghế sa-lông ? Nếu anh là một cậu bé ngoan, có khi còn tháo giày và đắp chăn cho tôi nữa... Và rồi sáng mai, tôi sẽ bị nôn nao, muốn ói. Và vẫn đau khổ như thế. Vậy thì anh nói xem nó để làm gì ?

Laval chỉ biết thở dài. Như thể một cơn say có thể giúp ích được điều gì. Cứ như vậy thì chẳng có gì thực sự hữu ích cả.

- Anh đến đây để làm gì, Nhóc ? Xem tôi đã sẵn sàng trở lại làm việc chưa ?

- Dạ không, tất nhiên là không ! Còn quá sớm...

Gomez ngồi xuống ngay trước mặt anh và nhìn anh bằng ánh mắt sắc lẹm.

- Quá sớm ? Vì anh nghĩ một tháng nữa sẽ ổn hơn à ? Hay hai tháng ? Sáu tháng ? Anh ước tính tôi còn phải chịu đau khổ như thế này bao lâu nữa ? Theo anh, tôi sẽ mất bao lâu để thực hiện tang lễ cho xong ?

Laval cười vài cú áo sơ mi.

- Tôi không biết.

Gomez nở một nụ cười thảm khốc. Nụ cười của những kẻ đau khổ và muốn san sẻ.

- Không, anh không biết, trung úy. Anh chẳng biết gì cả. Ngay cả mười năm nữa, cũng sẽ không khá hơn đâu. Sẽ không bao giờ khá hơn. Không bao giờ, anh nghe rõ chứ ?

- Đừng nói thế, sếp.

- Tôi sẽ quay lại vào tuần sau, Gomez tuyên bố lạnh lùng. Trừ khi tôi đủ hèn nhát để tự bùng nổ cái hòm trước đó. Như vậy anh chấp nhận được không?... Và đừng đến đây nữa. Tôi không cần một bảo mẫu để trông nom tôi.

Laval đứng dậy và mặc áo khoác.

- Vâng, sếp. Tùy anh. Hẹn tuần sau.

Gomez nghe tiếng cửa đập hơi mạnh, vẫn bất động trên ghế bành trong phòng khách.

Điều anh sợ đã xảy ra. Thuộc hạ của anh sẽ thương hại anh. Anh sẽ phải cư xử còn khắt nghiệt hơn với họ để tránh phải chịu thêm sự sỉ nhục này.

* * *

Anh chàng Armand thân yêu vẫn ngu ngốc như xưa.

Nhưng rốt cuộc, Cloé tự hỏi sao anh ta phải thay đổi.

Em gái cô nhìn anh ta như một vị anh hùng, hẳn phải quỳ gối trước mặt anh ta mỗi tối. Vậy thì, tại làm sao anh ta lại phải tự vấn bản thân chứ?

Cloé đã không nói nhiều trong bữa ăn sắp kết thúc. Nhưng em rề cô đã nói cho cả hai. Cho cả mười người, thậm chí. Độc chiếm cuộc trò chuyện, xoay quanh một chủ đề duy nhất và hấp dẫn : bản thân anh ta.

Phải nói rằng Armand là một ông chủ. Anh ta có người dưới quyền. Một nhà lãnh đạo thực thụ.

Cloé đã muốn phóng vài câu châm chọc thẳng mặt nhưng đã kìm lại. Không cần phải khơi mào thù địch, nó sẽ làm cha mẹ cô buồn. Nụ cười của mẹ cô xứng đáng với sự hy sinh nhỏ nhoi cá nhân này.

Mẹ cô, người đã dọn ra toàn những món ngon... Đơn giản là hạnh phúc khi có tất cả các con quanh bàn ăn. Ít nhất, là gần như tất cả. Vì vẫn thiếu một người.

Trong khi đó, các cháu thì đều có mặt. Ba đứa con mà Armand đã có với Juliette. Ba con quái vật ồn ào, hiếu động và ích kỷ.

Trẻ con mà !, Cloé nghĩ, bỗng thấy mừng vì mình không có con.

Dù sao thì, không phải loại như vậy. Mình sẽ phát điên mất nếu có ba đứa nhỏ trên vai. Suốt ngày la hét, lúc nào cũng đòi hỏi. Cãi cọ, nhè nhõ. Dù sao thì, mình cũng không thấy làm sao mình có thể chăm sóc chúng

trong khi tôi chẳng mấy khi ở nhà...

Cô ngưỡng mộ em gái tôi một lúc. Chỉ một lúc thôi.

Làm sao chị ấy có thể lấy một gã ngốc như thế ? Hẳn là em ấy đã thực sự trôi dạt ! Tội nghiệp Juliette. Chị đáng giá hơn thế nhiều...

- Còn chị, Cloé, chị nghĩ sao ? Armand hỏi.

Cloé bất ngờ trở về thực tại. Im lặng bao trùm.

Nhưng Cloé hoàn toàn không biết anh chàng Armand thân yêu vừa nói về cái gì.

- Xin lỗi, chị đã để tâm trí ở đâu khác... Em đang nói gì vậy ?

Em rẻ như bị tát vào mặt. Cô ta không nghe anh nói ? Sự sỉ nhục tôi thương.

Cloé cười với anh ta một cách láo xược.

- Chị đã ở đâu khác ? anh ta lặp lại.

- Clo là một đứa hay mơ mộng ! Mathilde vội nói. Lúc nào cũng trên mây trên gió !

Cloé muốn bật cười. Cô ấy, lúc nào cũng trên mây ? Câu đó đúng là hay nhất tối nay.

- Em đang nói về độ tin cậy của xe hơi Pháp, Armand nói rõ, rõ ràng là bị xúc phạm.

Một chủ đề hết sức thú vị, dĩ nhiên. Phải nói là anh chàng Armand thân yêu làm trong ngành trang thiết bị ô tô.

- Chị không biết, Cloé trả lời. Chị chỉ toàn chạy Mercedes thôi.

* * *

Gomez dập tắt điều thuốc trên vỉa hè. Cảm giác thật lạ khi ra ngoài đường vào buổi tối.

Anh đẩy cửa quán pub, lập tức bị tấn công bởi tiếng ồn. Hỗn hợp của nhạc, tiếng cười giòn giã và giọng nói.

Vẫn còn có những người muốn cười. Đó là vì họ không biết Sophie.

Anh trông thấy Laval, ngồi ở quầy bar. Đúng như anh đã dự đoán. Mong đợi, thậm chí. Anh đặt tay lên vai anh chàng ; Nhóc quay lại, sững sờ.

- Sếp...

- Đừng gọi tôi thế. Không phải ở đây.

Gomez ra hiệu cho người pha rượu. Anh muốn uống gì ? Một Desperado, dĩ nhiên rồi.

- Tôi biết là sẽ tìm thấy anh ở đây.
- Thú thật là tôi hay ở đây.
- Đến lúc anh kiếm một cô gái rồi, Alexandre thử dài.
- Tôi có một người rồi, trung úy tiết lộ.
- Thế anh làm gì ở đây ?
- Tôi đang đợi sếp.
- Kể tôi nghe đi.
- Kể gì ?
- Một chuyện tình... Một chuyện đẹp, làm ơn.

* * *

Ngoài hiên, cô lắng nghe màn đêm, màn đêm thực sự. Sâu thẳm và tĩnh lặng, tránh xa những ánh đèn chói lóa của thành phố. Một màn đêm hoang dã, xa cách loài người.

Cloé ngắm nhìn những vì sao, tựa vào lan can. Bắt cháp cái lạnh, khoảnh khắc này khiến cô thấy dễ chịu.

Đã bao lâu rồi cô không ngắm sao ?

- Chị làm gì thế ?

Juliette vừa ra với cô. Sự cô đơn thật ngán ngùi.

- Chị chán với bọn em à ? Chị trông có vẻ chán ngấy cả bữa ăn...

Hàm Cloé siết chặt. Cô quay lại nhìn em gái mình. Người chẳng giống cô chút nào. Nhỏ nhắn, mũm mĩm, tóc sáng màu và cắt ngắn.

- Chị chỉ mệt thôi. Chị về đây để nghỉ ngơi.

- Có chuyện gì thế ? Chị bị bệnh à ? Mẹ nói với em là...

- Chị không bệnh, Cloé cắt ngang. Chỉ hơi căng thẳng công việc thôi. Không có gì nghiêm trọng. Chị cần một kỳ nghỉ và chị tranh thủ về đây.

- Dù sao thì chị cũng có thể báo trước chứ. Chị biết đấy, cha mẹ mệt rồi. Đặc biệt là cha.

- Em sợ chị sẽ làm họ mệt thêm nữa, đúng không ? Cảm ơn lời khen nhé !

- Dù thế nào thì nói gì chị cũng hiểu sai hết cả ! Juliette thở dài.

- Vậy em muốn chị hiểu nó thế nào ? Cloé cười nhạo.

- Em chỉ nói là... Ôi, thôi bỏ đi !

- Em thấy khó chịu vì chị có mặt ở đây, phải không ?

Đáng lẽ cô ấy đã tự dày mình ra ban công để được yên tĩnh năm phút. Thất bại.

- Em không hiểu tại sao việc đó lại làm em khó chịu Juliette khẳng định.

- Cứ nói luôn là ở đây không ai vui khi thấy chị, cho nó rõ !

Juliette nhìn thẳng vào mắt cô, trong giây lát, trước khi trả lời :

- Chị chẳng thay đổi gì cả ! Chị lúc nào cũng nghĩ mọi người giận chị vì một cái gì đó không biết... Chị tự thấy kẻ thù ở khắp nơi. Chị lúc nào cũng hoang tưởng như vậy đây, Cloé tội nghiệp.

Chương 21

Trung tâm là một tòa nhà cổ xinh xắn, nằm gọn giữa một công viên cây cối tuyệt đẹp. Cloé đỗ chiếc Citroën của cha cô gần tòa nhà nhất có thể nhưng do dự rất lâu trước khi bước xuống. Cô chỉnh lại mái tóc trước gương chiếu hậu, kiểm tra lớp trang điểm. Như thể ngoại hình của cô có chút quan trọng nào đó.

Cuối cùng, cô chậm rãi bước về phía lối vào ; cánh cửa kính trượt mở ra một sảnh rộng rãi và sáng sủa. Sự sạch sẽ và sang trọng khiến cô yên tâm.

Đến giờ, mọi thứ vẫn ổn.

Một nữ nhân viên lễ tân gửi đến cô một nụ cười gươngmặt nhưng duyên dáng.

- Xin chào, thưa bà, tôi có thể giúp gì cho bà ?

- Xin chào, tôi...

Một tiếng hét thét làm cô ngừng lời ; cách cô vaimét, một chàng trai trẻ vốn đang ngồi bất động trên ghế băng bỗng lao tới xuống đất và gào thét những tiếng mà người ta không biết là thể hiện sự giận dữ hay sợ hãi. Một gã khổng lồ mặc áo blouse trắng chạy tới và đỡ hãndậy không mấy khéo léo trước khi lùi đi vào các hành

lang.

Sự im lặng ập xuống ngay khi họ biến mất không hề mang lại chút nhẹ nhõm nào. Đúng hơn là một sự kinh khủng.

- Thừa bà ? nữ lễ tân lặp lại như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

- Ồ... Tôi đến thăm Élisabeth Beauchamp.

- Bà có biết số phòng của cô ấy không ?

- Không cô thừa nhận, cúi mắt xuống.

Thế mà Lisa đã sống ở đây được năm tháng rồi.

Hay đúng hơn là cô ấy đã sống thực vật ở đây.

- Phòng 404, tầng bốn. Lên đến nơi, bà hãy trình diện tại phòng y tá. Thang máy ở đằng kia, bên trái của bà. Chúc bà buổi chiều tốt lành.

Cloé gọi thang máy, nhưng khi nó tới, cô rẽ vào cầu thang bộ. Có lẽ để tranh thủ thời gian. Trì hoãn thời khắc phải đối mặt.

Ở tầng bốn, thở hổn hển vì leo lên khó nhọc, cô đi tìm cái phòng y tá nổi tiếng đó.

Ngay lập tức, Cloé bị sốc. Bên ngoài và sánh vào thì hoan nghênh bao nhiêu, thì tầng lầu này lại tồi tàn bấy nhiêu. Gạch lát nứt nẻ, sơn trên tường bong tróc, trần nhà xiêu vẹo. Và những mùi hôi thối khủng khiếp, hỗn hợp của súp hâm nóng và thuốc khử trùng, khiến cô buồn nôn... Thật là một nơi kinh tởm !

Cô dừng lại trước phòng làm việc, hắng giọng để báo hiệu sự có mặt của mình. Hai y tá đang trò chuyện bên tách cà phê và một trong số họ tiến lại gần Cloé mà không thềm che giấu rằng cô làm phiền.

- Tôi đến thăm Lisa Beauchamp.

- Élisabeth ? Bà là người nhà ?

Ánh mắt nghi ngờ.

- Tôi là chị của cô ấy.

- Chúng tôi không được báo trước về việc thăm này...

Từ khi nào mà phải đặt lịch hẹn để thăm em gái tôi ?

- Cô ấy đang trong phòng chứ ?

- Đương nhiên ! Bà muốn cô ấy ở đâu nữa ? Ở cuối hành lang, phòng 404.

Nữ y tá quay lại với tách cà phê, Cloé tiếp tục cuộc hành hương đau đớn của mình.

Tòa nhà được sưởi quá nóng, cô lau trán trước khi đến điểm không thể quay lại. Sau một hơi thở sâu, cô gõ cửa và bước vào mà không chờ trả lời.

Dù sao thì cũng chẳng có câu trả lời nào.

Cloé đứng chôn chân trên ngưỡng cửa.

Lisa... Ngồi trên một chiếc ghế bành da simili cũ kỹ, đầu nghiêng sang một bên, ánh mắt đờ đẫn nhìn vào khoảng không, đôi môi hé mở.

- Chào em, Lisa của chị đây, là chị đây.

Giọng cô run rẩy, trái tim cô lại bắt đầu vượt quá tốc độ cho phép. Cô tiến lại gần từ từ, nỗi bất an tăng lên với mỗi bước chân.

Thức ăn thừa của bữa ăn cuối vấy bẩn trên chiếc áo ngủ phai màu của Élisabeth, người đã không tự chủ được trên ghế bành.

Cloé đột nhiên hiểu ra tại sao nữ y tá kia có vẻ khó chịu với chuyến thăm đột xuất này.

- Lạy Chúa cô thì thâm, lấy tay che miệng.

Cô không thể tiến thêm nữa, bị chặn lại bởi cảnh tượng khủng khiếp đó. Mùi trong căn phòng này còn tệ hơn cả trong hành lang và nhiệt độ ở đây hẳn phải ít nhất 30 độ. Cloé cởi áo khoác để khỏi ngạt thở và vứt nó lên chiếc giường ngủ chưa dọn, với những tấm ga bẩn. Cuối cùng, cô lấy lại sức để đến bên Lisa, cúi xuống và hôn lên trán cô.

- Chào em gái nhỏ.

Cô mở cửa sổ, lấy một chiếc ghế và ngồi ngay trước mặt ghế bành. Cô cách Lisa chưa đầy một mét, hy vọng ánh mắt cô ấy sẽ gặp ánh mắt mình. Nhưng nó đi xuyên qua cô mà thậm chí không nhìn thấy. Như thể cô là một phần của khung cảnh gớm ghiếc này.

- Em có nghe thấy chị không ?

Cô nắm lấy bàn tay cô, lạnh lẽo một cách kỳ lạ, siết chặt nó trong tay mình. Một nỗ lực tuyệt vọng để tiếp xúc với sự hư vô.

- Chị biết là đã lâu chị không đến thăm em nhưng chị đã ở xa. Điều đó không ngăn được chị nghĩ về em, Lisa của chị.

Nghĩ về em.

Mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây. Mà thậm chí chị không nhận ra.

Mơ về em, mỗi đêm.

Cô không thể rời mắt khỏi sự dơ bẩn làm xấu xí em gái mình và, không chịu nổi nữa, cô quay lại cúi mình ra cửa sổ. Cố gắng kìm nước mắt, cô để ánh mắt mình dừng trên công viên xanh tươi.

Mình sẽ làm được thôi, Cloé, đừng có lố bịch !

Cô xoay người lại phía Lisa với một nụ cười. Chỉ có điều môi cô run rẩy, mắt cô lấp lánh.

- Chị sẽ sửa sang lại chuyện này, đừng lo.

Cô kiểm tra phòng tắm, một không gian chật hẹp bốc mùi hôi, ẩm mốc và nước tiểu. Chắc chắn đã không được dọn dẹp trong nhiều ngày. Cô quyết định để dành cơn giận cho lúc khác. Điều quan trọng bây giờ là Lisa.

Cô quay lại chỗ em gái, trang bị một nụ cười gượng gạo. Nó che giấu nỗi kinh hoàng.

Cũng giống như nơi này, rất cuộc.

- Chị sẽ giúp em tắm ! Với cái nóng thế này, chị chắc là em đang thèm điều đó lắm.

Lisa đã không thể đi lại từ lâu. Cũng không thể nói nữa.

Lisa đã ra đi từ lâu rồi.

Vì vậy, Cloé kéo em dậy bằng cách đỡ dưới nách và dưới đầu gối, nâng em lên bằng một nỗ lực khó nhọc. Tuy nhiên, em chẳng còn nặng là bao. Nhẹ tựa một mảnh vải vò nát, bất động như một khúc gỗ khô. Gãy vụn.

Cloé bế em như thế đến phòng vệ sinh và đặt em xuống một chiếc ghế nhựa đặt dưới vòi sen. Cô cởi áo ngủ cho em với nỗi sợ phải nhìn em. Ngại ngùng khi phải cởi đồ cho chính em gái mình. Nhưng sau tất cả, Lisa vẫn chỉ mới 8 tuổi. Em vẫn mãi mãi là một cô bé.

Một cú sốc mới với Cloé : sự gầy gò đáng sợ, xương nhô lên và những vết bầm tím trên cánh tay, đùi, bụng, xương sườn...

Cô sau đó tháo tã lót đã thấm đẫm nước tiểu của em và vứt vội vào thùng rác. Tim cô nhói lên, cô cảm thấy mình chao đảo. Hơi nóng, mùi hôi và hình ảnh của thân hình teo tóp, tàn tạ. Một tay chống vào tường, Cloé cố gắng trấn tĩnh.

Không phải lúc để ngắt đầu, mẹ kiếp !

- Sẽ ổn thôi, Lisa của chị...

Sẽ ổn thôi, Cloé.

Cô ấy bỏ đôi giày lại trong phòng rồi trở lại căn buồng nhỏ, như bước vào đấu trường. Chỉ có điều, trận chiến của cô là chống lại chính bản thân mình.

Cô kiểm tra nhiệt độ nước rồi để dòng nước chảy xuôi xuống đôi chân của Lisa, người chẳng có một phản ứng nào. Thế rồi, cô dội nước dọc theo thân thể vừa bầm dập vừa vô hồn đó. Và đột nhiên, cô tưởng như thấy được đôi mắt cô ấy. Trong chốc lát, cô có cảm giác như em gái tôi đang nhìn mình.

Nhưng không, Cloé hẳn là đang mơ.

Tắm xong, cô quấn Lisa trong một chiếc khăn tắm lớn sạch sẽ, chắc hẳn là do mẹ cô mang đến, trước khi đặt em nằm xuống giường.

Chết tiệt ! Vậy là từ bao giờ họ không thay ga giường rồi ?

Vào giờ này, không đời nào lại mặc nguyên áo ngủ. Vì thế, Cloé chọn một chiếc váy trắng mỏng nhẹ, một áo gilê xanh và tiến hành các bước tiếp theo, mặc quần áo cho em gái mình như cách cô vẫn làm với một con

búp bê.

Một con búp bê cỡ người thật mà người ta đã quên vẽ lên đó một nụ cười, một tương lai.

Cloé sau đó dọn dẹp chiếc ghế bành, chất đồng quần áo bẩn vào một túi ni-lông. Tận trong ngăn kéo tủ đầu giường, cô tìm thấy một cái lược cho bước hoàn thiện cuối cùng.

Cô ngồi xuống giường, ôm Lisa vào lòng. Thật tốt khi được siết chặt thân thể này vào người mình.

Xác thịt của cô ấy, máu thịt của cô ấy.

Tội lỗi của cô.

Cô chải mái tóc ngắn rối bù của em, cố gắng tạo cho chúng một hình dáng nữ tính. Cô nhớ lại mái tóc dài tuyệt đẹp ngày xưa mà tất cả các bé gái đều ghen tị với Lisa.

Cô đặt em nằm ngửa xuống, ngắm nhìn thành quả : Élisabeth giờ đây xinh xắn hơn rất nhiều. Và trên hết, khuôn mặt em có vẻ thanh thản.

- Chị sẽ quay lại, Cloé thì thầm.

Ngoài hành lang, cô phát hiện một chiếc xe lăn bị bỏ không. Cô lén lấy nó, đặt em gái mình lên đó, đắp cho em một tấm chăn polar trước khi đẩy em ra khỏi nơi không thể chịu nổi này.

Thế mà, chính nơi đây là nơi cô ấy sống. Mỗi ngày.

Cloé nghĩ về ngôi nhà rộng rãi và xinh xắn của mình, trái tim cô lại đau nhói.

Mình là một con khốn. Một kẻ ích kỷ. Mình chẳng là gì cả. Mình có thể nói dối suốt ngày. Với tất cả mọi người, và ngay cả với chính mình. Nhưng sự thật là, mình chẳng là gì cả !

- Chúng ta sẽ đi dạo, em yêu nhé !

Cloé tránh đi ngang qua bàn của các y tá, hướng về phía thang máy chở hàng ở cuối hành lang. Thang máy dành riêng cho nhân viên.

Hôm nay, chúng được dành riêng cho Lisa và chị gái cô ấy.

Họ băng qua sảnh chính và cuối cùng cũng đến được công viên, nơi Cloé tận hưởng trọn vẹn không khí trong lành và mát mẻ. Một sự khoan khoái. Hôm nay, mặt trời chiếu sáng cho họ.

- Ở ngoài này dễ chịu quá, phải không em ?

Họ đi ngang qua những con người khác mãi mãi ngồi một chỗ, men theo những lối đi nhỏ trải nhựa uốn lượn giữa những tán cây lớn. Tiếng chim hót chào đón họ ; liệu Lisa có nghe thấy không ?

Tất nhiên là em ấy nghe thấy. Em ấy thấy tất cả, nghe thấy tất cả.

Chỉ là em ấy không thể phản ứng lại được. Rằng em ấy không còn có thể nữa. Một tù nhân trong cũi quan tài.

Vậy nên, họ tiếp tục đi bộ rất lâu, không biết mình đang đi đâu. Giá như họ có thể quay trở lại quá khứ. Tìm thấy con đường bí mật đưa họ trở về đúng hai mươi sáu năm trước. Chỉ vài giây trước khi...

Họ đi dọc theo một bể nước nhỏ đầy rêu phong, nơi có ba bốn đóa sen tàn lụi đang bập bênh. Cloé ngồi xuống một chiếc ghế dài, đặt xe lăn của Lisa ngay bên cạnh.

- Em có thích ở đây không ? Thật tuyệt phải không ? Và ở đây cũng dễ chịu hơn trong phòng của em.

Cloé quay đầu lại, đắm mình nhìn vào làn nước xanh lục lấp lánh gợn nhẹ dưới một làn gió nhỏ đúng lúc.

- Em biết không, chị về nhà cha mẹ chơi vài ngày. Chị cần tìm lại một chút bình yên... Có lẽ cần tìm về cội nguồn của tôi !

Cloé cười khẽ, cổ họng cô thắt lại. Cần phải đối mặt với hiện thực, không nghi ngờ gì nữa. Thử hiện thực mà mỗi ngày mình cố công che giấu. Suốt hai mươi sáu năm dài đằng đẳng.

- Thực ra, chị đã bỏ chạy khỏi nhà đấy. Nếu em biết những gì chị đã trải qua, dạo gần đây... Chị... Có người muốn hại chị. Chuyện bắt đầu bằng một gã đã theo chị trên phố và rồi...

Và rồi, Cloé không ngừng nói. Thật dễ dàng làm sao khi tâm sự với một người không có khả năng đáp lại bạn. Thở lộ nỗi sợ hãi của mình với một người không thể phán xét bạn.

Cloé đặt tay lên chân Lisa, nhưng không thể nhìn em. Không thể đối mặt với sự vắng mặt ấy mà chính cô là người chịu trách nhiệm.

- Chị không biết là mình đang trở nên điên cuồng hay... hay thực sự có ai đó đang tìm cách khiến chị phát điên ! Chị sợ chết khiếp, Lisa ạ.

Cô cảm thấy nước mắt trào dâng, dùng mu bàn tay lau đi. Rồi cuối cùng, cô quay đầu về phía Lisa. Lần này, Cloé không mơ : em gái cô đang nhìn chăm chăm vào cô với đôi mắt to màu nâu hạt dẻ. Ánh mắt ấy không chỉ tình cờ lướt qua : nó dành cho cô, cô chắc chắn như vậy.

Và cảm xúc thật mãnh liệt. Đến nghẹt thở.

- Lisa ?

Em vẫn không trốn chạy, tiếp tục nhìn chăm chăm cô từ tận sâu thẳm sự cô độc của mình, như thể đột nhiên sự sống trở lại trên bề mặt. Cloé nắm lấy tay em, đặt nó lên trái tim mình.

- Em có nhận ra chị không ? Là chị, Cloé đây ! Hãy ra hiệu cho chị đi, làm ơn !

Nhưng sự sống phai nhạt dần. Nhẹ nhàng, sự trống rỗng lấy lại quyền lực của nó.

- Lisa ?... Lisa !...

Quá muộn rồi, em ấy lại rút vào trong pháo đài của mình. Nơi không ai có thể theo được. Cloé hôn lên tay em, giữ nó trong tay mình suốt nhiều phút liền.

Rồi sau đó, họ từ từ quay trở về trung tâm.

Cloé không thể nhầm lẫn được : Lisa đã trở lại trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. Lisa đã lắng nghe cô, đã nghe thấy cô.

Thật không thể tin được là điều đó khiến cô thấy dễ chịu biết bao.

Họ trở lại căn phòng nơi mùi hôi đã phần nào tan biến. Cloé đặt Lisa nằm dài trên giường ; nhưng biết đâu em lại thích chiếc ghế bành hơn ? Làm sao mà biết được ?

Dù sao, cô cũng hôn lên trán em, vuốt ve khuôn mặt em.

- Chị sẽ quay lại, cô thì thăm. Chị hứa với em đó... Sớm thôi.

Một lần nữa, ánh mắt của họ chạm nhau trong chốc lát. Và Cloé hiểu rằng em gái cô rất vui khi được gặp cô.

Đáng lẽ em nên nguyên rửa cô. Ghét cô.

Cô ôm chặt em một lúc lâu, thì thầm vài lời vào tai em.

Rồi Cloé rời khỏi phòng, vừa nhẹ nhõm vừa cảm thấy mình đang bỏ rơi em. Nhưng trước khi đi, vẫn còn một việc cô phải giải quyết.

Cô dừng lại trước bàn làm việc nơi các y tá vẫn đang bàn tán sôi nổi.

- Tôi có thể nói chuyện với các chị được không ?

- Có chuyện gì thế, thưa bà ?

- Tôi vừa đi thăm em gái tôi và tôi muốn nói với các chị rằng điều đó thật không thể chấp nhận được ! Ở đó có mùi hôi thối và nhiệt độ phải ít nhất 30 độ !

- Thì sao ? Đâu phải lỗi của chúng tôi nếu hệ thống sưởi bị điều chỉnh sai, phải không ?

- Ô, thật ư ? Và các chị có để ý là trong phòng đó có một cái cửa sổ không ? Thỉnh thoảng mở nó ra có một mồi lửa không ? Nghe đâu chẳng có gì phức tạp lắm đâu. Chắc chắn là trong khả năng của các chị rồi !

Khuôn mặt của người y tá trở nên cứng nhắc hơn. Cô ta đứng sừng sững trước mặt Cloé, hai tay chống nạnh, ánh mắt đầy hằn học.

- Thế là hết ạ, thưa bà ?

- Không, chưa hết đâu ! Cloé kêu lên. Mọi thứ trong căn phòng đó đều bẩn thỉu, đó thực sự là một ổ nhiễm trùng ! Và Lisa, tôi đã phải tự tay tắm rửa cho em ấy !

- Thì sao ? Là lỗi của tôi nếu cô ta tè ra quần à ?

Cloé có một mong muốn điên cuồng được tát vào mặt cô ta.

Thì sao ? Là lỗi của tôi nếu tôi muốn tặng cho cô một cái bạt tai ?

- Các chị để làm gì ? Cô giáng xuống. Các chị không thấy xấu hổ khi để em ấy trong tình trạng đó sao ?

- Bà định dạy chúng tôi cách làm việc của chúng tôi à ? Việc tắm rửa, là ba lần một tuần. Việc dọn dẹp, là vào buổi sáng. Bà đã không đến đúng lúc. Phải nói là bà cũng chẳng thường xuyên đến đâu !

Những cú đánh dưới thắt lưng, giờ thì đến lượt chúng.

- Việc đó liên quan gì đến các chị ? Cloé hét lên. Và tát cả những vết bầm tím trên người em ấy ? Là các chị, phải không ? Tôi chắc chắn là các chị ngược đãi em ấy !

- Hãy cẩn thận lời nói của tôi ! Người mặc áo blouse trắng bị xúc phạm. Cô ấy có vấn đề về tuần hoàn máu. Là chuyện bình thường khi người ta không bao giờ cử

động !

- Các chị nghĩ tôi là kẻ ngốc sao ? Hãy tin tôi đi, chuyện này sẽ không dừng lại như thế đâu. Giám đốc của cái ổ chuột này đâu ?

- Bà giám đốc hôm nay không có ở đây, thưa bà. Nếu bà muốn gặp bà ấy, phải đặt lịch hẹn.

- Tôi không cần đặt lịch hẹn. Tôi yêu cầu được gặp bà ấy ngay bây giờ !

- Bà chẳng có gì để yêu cầu cả ! Và nếu bà không ngừng gây ồn ào, tôi sẽ gọi cảnh sát !

- Tốt thôi. Vì các chị đã nói chuyện theo kiểu đó, tôi sẽ quay lại gặp bà giám đốc của các chị vào ngày mai. Và các chị sẽ hối hận vì đã làm quen với tôi.

Người y tá đập sập cửa ngay trước mặt cô và Cloé đứng im một lúc trước bức tường kính đó, cơn giận sôi sục.

Cô quyết định đi về phía lối ra và, khi đi ngang qua một căn phòng có cửa mở, cô thoáng thấy một cụ già bị trói vào giường, hoàn toàn khóa thân. Và đang kêu cứu bằng một giọng đều đều.

Cloé bỏ chạy, lao xuống cầu thang và băng qua sảnh gần như đang chạy. Cô trèo lên xe nhưng không nổ máy. Đôi mắt cô tìm kiếm cửa sổ căn phòng của Lisa.

Những giọt nước mắt làm mờ mắt cô, cô không thấy gì nữa.

Có chứ, một cô bé 8 tuổi đang mỉm cười, đang cười, đang sống hết mình.

Một cô bé 8 tuổi có cả tương lai phía trước.

Một cuộc đời, đơn giản vậy thôi.

Chương 22

Tôi tên là Cloé.

Cloé Beauchamp.

Cha tôi đã nghỉ hưu ; trước đây, ông là thợ máy. Còn mẹ tôi, bà làm việc bán thời gian tại tòa thị chính của làng.

Tôi có hai em gái. Élisabeth và Juliette. Lisa 34 tuổi, Juliette 32 tuổi. Chúng tôi sinh ra ở đây, lớn lên ở đây.

Một trong số chúng tôi đã chết ở đây.

Tôi tên là Cloé, tôi 37 tuổi. Và tôi đã hủy hoại một cuộc đời.

Không, thực ra là nhiều cuộc đời. Tất cả những người thân yêu của tôi. Và cả cuộc đời tôi nữa.

Nhưng đó chỉ là một tai nạn. Chỉ là một tai nạn thôi...

Lúc đó tôi 11 tuổi, Lisa 8 tuổi. Không xa nhà lắm, có một nhà máy cũ bỏ hoang. Dĩ nhiên là cha mẹ chúng tôi cấm chúng tôi đến đó. Nhưng dĩ nhiên là chúng tôi vẫn đến đó... Một sân chơi và khám phá tuyệt vời.

Một buổi chiều, mẹ tôi phải đưa Juliette đi bác sĩ. Hôm đó là thứ Tư, bà giao Lisa cho tôi trông. Mẹ chỉ đi khoảng một tiếng thôi. Trông em gái cẩn thận nhé.

Chỉ một tiếng, chỉ vừa đủ để tôi giết chết em gái mình.

Hóa ra giết một người thật nhanh, cuối cùng thì. Thật dễ dàng.

Ngay khi xe của mẹ biến mất trên con đường, tôi ra khỏi nhà. Cùng với Lisa.

Và chúng tôi đã đến nhà máy.

Những trò chơi nguy hiểm... Tự dọa mình. Ai chưa từng thử chứ ?

Tôi leo lên trước. Tôi luôn thích chơi trò giữ thăng bằng. Đi trên những thanh dầm thép cũ, cách mặt đất ba mét. Thật là thú vị.

Lisa nhìn tôi, đôi mắt của một đứa trẻ ngoan ngoãn đầy ngưỡng mộ.

Tôi bảo đến lượt nó. Tôi nhớ đã chế nhạo nó khi thấy nó sợ hãi. Đã gọi nó là đồ nhát cáy. Tôi cũng nhớ đã động viên nó khi nó đặt chân lên thanh dầm.

Trông nó như một vũ công say. Một vũ công điên cuồng. Còn tôi, mới là kẻ điên cuồng...

Thật khó tin là mọi chuyện xảy ra nhanh đến thế.

Một tiếng hét kinh hoàng, một thân thể rơi xuống khoảng không và đập xuống đất, gần như ngay dưới chân tôi.

Chỉ kéo dài một giây. Thế nhưng, nó thay đổi tất cả. Dòng đời của nó, dòng đời của tôi.

Thoạt đầu, tôi tưởng nó giả vờ. Giả vờ chết.

Tôi lay nó, bảo nó đừng giả vờ nữa.

Đó là một tai nạn. Một tai nạn chết tiệt...

Tôi nghĩ tôi thà giết nó còn hơn. Giết nó, thực sự. Hoàn toàn.

Sau đó, tôi đã nói dối. Tôi khẳng định lúc đó tôi không ở cùng Lisa khi nó ngã, rằng nó đã chạy đi mất khi tôi đang trong nhà vệ sinh. Rằng tôi đã đi tìm và thấy nó bất tỉnh trong nhà máy.

Lời nói dối thực sự đầu tiên của tôi, sự hèn nhát đầu tiên của tôi. Tội lỗi thứ hai của tôi.

Lái chiếc xe mượn được, Cloé lang thang một lúc khá lâu. Men theo những con đường gần như vắng người này, xuyên qua những khu rừng cây lá rộng và những cánh đồng bỏ hoang.

Giống như đầu óc cô. Cũng bỏ hoang. Tâm trí trống rỗng, hoặc quá đầy ắp. Những ký ức kinh hoàng lặp đi lặp lại vô tận.

Đó là lý do tại sao cô rời xa nơi này từ khi còn rất trẻ và hầu như không bao giờ trở lại. Đó là lý do tại sao cô xây dựng pháo đài vững chắc quanh mình.

Chỉ để tránh khỏi cái chết.

Thích chạy trốn, phủ nhận. Cố gắng hết sức để tạo cho mọi người hình ảnh một người phụ nữ mạnh mẽ, thành công. Để che giấu điều không thể chịu nổi.

Cứ mãi đóng vai đó, cuối cùng cô cũng tự lừa dối chính mình. Cứ mãi đeo chiếc mặt nạ đó, nó đã trở thành khuôn mặt thật của cô.

Liệu tôi đã lựa chọn sai ?

Liệu tôi có thực sự có lựa chọn nào khác ?

Mới 11 tuổi đã chịu trách nhiệm về cái chết đau đớn của chính em gái mình, về nỗi bất hạnh của chính cha mẹ mình...

Liệu tôi thực sự có lựa chọn ?

Cuối cùng, Cloé quyết định quay trở lại ngôi nhà gia đình. Không còn thực sự biết phải đi đâu. Tất cả các con đường đều đưa cô trở về điểm xuất phát. Về với tội lỗi ban đầu.

- Đó là một tai nạn, cô thì thâm. Chỉ là một tai nạn, như bao tai nạn khác xảy ra...

Cha mẹ cô đã đi thăm khám các chuyên gia hàng đầu ở Paris, Lyon, Marseille. Kết luận lúc nào cũng giống nhau. Không có hy vọng cải thiện, mãi mãi. Lisa vẫn sống, nhưng cô ấy như đã chết. Và điều đó là vĩnh viễn.

Cloé sẽ không bao giờ quên những giọt nước mắt của mẹ mình. Cô ước gì có thể thay đổi tất cả hoặc ít nhất có thể biến mất. Biến mất cùng nỗi xấu hổ, cảm giác tội lỗi của mình.

Cô ước gì có thể thay thế chỗ của Lisa trên chiếc xe lăn đáng nguyên rủa đó.

Cha mẹ cô đã tỏ ra rất đáng ngưỡng mộ. Không một lời trách móc. Chỉ vồn vện vài ánh mắt, vài khoảng lặng đầy ý nghĩa.

Không, Cloé, đó không phải lỗi của con. Mẹ không bao giờ nên để các con một mình... Con không thể đoán trước được là Lisa sẽ bỏ chạy khỏi nhà.

Có, mẹ ạ, đó là lỗi của con. Hoàn toàn là lỗi của con. Lisa chỉ muốn bắt chước con, đi theo dấu chân của chị gái. Người hùng của nó.

Người chị mà giờ đây nó không còn nhận ra.

Cloé đóng sầm cửa ra vào hơi mạnh. Những cử chỉ không kiềm chế được, cảm xúc không kiểm soát nổi.

- Con đây à, con yêu ?

Vâng, mẹ, con đây. Chính con, kẻ đã giết chết một trong những đứa con của mẹ.

Đoạn credits cuối của bản tin thời sự. Tám giờ tối rồi. Hàng giờ muốn biến mất mà không được.

Trong bếp, Cloé hôn mẹ.

- Con về muộn thế... Con đã gặp Lisa chưa ?

Mathilde đọc thấy nỗi đau khổ sâu thẳm trên khuôn mặt thường lạnh lùng này.

- Có chuyện gì vậy ? Con không ổn à ? Mẹ lo lắng hỏi, bỏ rời bếp.

- Bao lâu thì cha mẹ đến thăm Lisa một lần ?

- Ba lần một tuần. Thứ Hai, thứ Tư và thứ Bảy. Đôi khi cả Chủ nhật nữa...

- Nhưng chưa bao giờ vào thứ Năm, phải không ?

- Không. Thứ Năm cha con có buổi tập vật lý trị liệu. Còn mẹ, đó là ngày mẹ đi chợ... Nhưng sao con lại hỏi mẹ điều đó ? Có chuyện gì vậy ?

Người cha đột nhiên xuất hiện ở lối vào nhà bếp. Mặc dù tai nghe kém và tivi đang bật, ông đã nghe thấy cuộc trò chuyện của họ.

- Chuyện là con đã thấy Lisa trong một tình trạng thảm hại !

- Con đang nói gì vậy ? Mathilde hoảng hốt.

- Em ấy đã...

Cloé thậm chí không thể nói ra.

- Và trung tâm đó thật kinh khủng ! Sao cha mẹ có thể để em ấy ở một nơi như vậy ?

Mặt mẹ cô tái đi, ánh mắt cha cô tối sầm lại.

- Không ai chăm sóc em ấy ở đó ! Em ấy bị bỏ mặc, bẩn thỉu, bốc mùi ! Cha mẹ không có trái tim hay sao ?

Mathilde tựa vào bàn, đôi tay mệt mỏi của bà run rẩy.

- Còn con ? Con có thể nói cho cha biết con đã làm gì cho em ấy, ngoài việc đẩy em ấy rơi xuống vực ? Henri buông lời.

Lần này, Cloé loạng choạng. Cô vừa nhận một đòn có sức mạnh khiến cô nghẹt thở. Thế nhưng, cô sẵn sàng đưa má bên trái ra. Ngay cả không nhận ra, đó là điều cô tìm đến đây. Điều cô chờ đợi suốt nhiều năm. Suốt hai mươi sáu năm dài.

Cô cúi mắt, thừa nhận tội lỗi của mình trong im lặng. Họ đã biết, họ đã hiểu. Vậy mà họ chưa bao giờ trách móc cô dù chỉ một lời. Cho đến hôm nay.

- Và con dám dạy khôn chúng ta ? Henri tiếp tục với giọng trầm đục. Sao con dám ? Nếu em ấy ở nơi đó, là do lỗi của con !

- Henri ! Vợ ông kêu lên. Dừng lại ! Dừng nói những điều như vậy !

Cloé không phản ứng nữa, như bị đâm thẳng vào tim. Chờ đợi cú đánh cuối cùng.

Cha cô từ từ lấy lại bình tĩnh trong khi Mathilde lau nước mắt.

- Mẹ con và cha không thể giữ Lisa ở nhà được nữa, ông tiếp tục. Nếu không, chúng tôi đã không bao giờ đưa em ấy vào trung tâm đó. Đó là một nỗi đau xé lòng đối với chúng tôi... Chúng tôi không còn đủ sức để chăm sóc em ấy. Con có hiểu điều đó không ?

Cloé cô không bỏ chạy. Chịu đựng hình phạt đến cùng. Cô phải trả giá.

Hai mươi sáu năm cô chờ đợi.

- Tình trạng sức khỏe của em ấy đòi hỏi phải được chăm sóc hàng ngày ! Mathilde tiếp lời, giọng nghẹn ngào. Ở đó, có bác sĩ, có y tá. Như thế an tâm hơn, đối với chúng tôi... Chúng tôi không còn đủ sức nữa, thế thôi. Tắm rửa cho Lisa, mặc quần áo cho Lisa, cho Lisa ăn, giặt quần áo của cô ấy, thay ga giường mỗi ngày ! Mẹ không còn sức nữa. Và cha con, với cái lưng hổng của ông ấy...

Bà lại khóc, Cloé muốn ôm bà. Nhưng Mathilde đẩy cô ra một cách dữ dội. Người phụ nữ chưa bao giờ có một cử chỉ thô bạo nào. Bà, thật dịu dàng. Thật điềm tĩnh...

- Và có lẽ trung tâm đó không hoàn hảo, Henri nói tiếp, nhưng đó là trung tâm duy nhất trong vòng dưới hai trăm cây số và dù sao cũng là trung tâm duy nhất chúng tôi có khả năng chi trả. Toàn bộ lương hưu của cha đổ vào đó và chúng tôi gần như chẳng còn gì để sống !

Cloé chợt nhận ra mình đã mù quáng và ích kỷ đến nhường nào.

- Chúng tôi đến thăm cô ấy vài lần một tuần, chúng tôi chăm sóc cho cô ấy tốt nhất có thể. Nhưng nếu con có giải pháp tốt hơn, con luôn có thể đề xuất với chúng tôi, người cha kết luận.

- Em ấy... Con đã thấy những vết bầm tím trên người em ấy, Cloé cố gắng biện minh.

- Vừa mới chạm vào là em ấy đã bị bầm ! Con nghĩ gì ? Rằng họ đánh em ấy ?

- Đó là điều con đã nghĩ, cô thừa nhận.

- Và tại sao họ lại làm điều như vậy ? Em ấy không làm phiền họ, em ấy không bao giờ cử động ! Em ấy không bao giờ than phiền.

Ông ấy nói đúng. Nhưng những hình ảnh buổi chiều ám ảnh cô.

- Xin lỗi cha mẹ, cuối cùng Cloé thì thâm. Con không muốn làm tổn thương cha mẹ, nhưng khi con nhìn thấy em ấy, hôm nay... Và căn phòng đó, xấu xí quá...

- Chúng tôi không thể làm tốt hơn, Clo à, cha cô lặp lại.

Nếu tình hình cứ tiếp diễn, chúng tôi sẽ buộc phải bán nhà để trả tiền. Và mỗi tối, chúng tôi khó ngủ vì lo lắng cho tương lai của em ấy. Em ấy sẽ ra sao sau khi chúng tôi chết ? Con có thể nói cho cha biết không ?

- Con sẽ chăm sóc em ấy, Cloé đảm bảo với giọng khó nghe.

- Ô, vậy sao ? Như con đã chăm sóc em ấy cho đến bây giờ ?

Cuối cùng Cloé ngẩng đầu lên.

- Con nói là con sẽ chăm sóc em ấy mà, cha. Và con... con xin lỗi.

Vì đã phá hỏng cuộc sống của cha mẹ. Vì đã biến những đêm của cha mẹ thành cơn ác mộng.

- Nếu cha mẹ biết con nghĩ về em ấy nhiều thế nào... Con tự trách mình ra sao...

Mathilde do dự, cuối cùng ôm Cloé vào lòng.

- Cha con không nghĩ những điều ông ấy nói đâu. Đó không phải lỗi của con, con yêu à.

- Có. Con đã ở với em ấy, khi em ấy ngã... Chính con là người đã đưa em ấy đến chỗ đó.

Cô ấy mong đợi sẽ bị mẹ từ chối. Bị trục xuất vĩnh viễn khỏi ngôi nhà này.

Nhưng Mathilde tiếp tục ôm chặt cô.

- Con đã quá sợ hãi nên đã nói dối. Con đã nghĩ rằng...

Cloé bật khóc nức nở, cố gắng nói hết câu. Đi đến tận cùng của nỗi kinh hoàng.

- Con đã nghĩ rằng cha mẹ sẽ bỏ rơi con nếu con nói sự thật !

- Bình tĩnh nào, Mathilde thì thầm. Bình tĩnh nào.

- Dù sao thì, giờ khóc lóc cũng quá muộn rồi, Henri nói thêm.

Ông ấy quay lại trước cái tivi, với bước chân nặng nề. Cloé ở lại trong vòng tay mẹ một lúc lâu. Để những giọt nước mắt, vốn bị kìm nén từ lâu, tuôn trào. Không thể nhìn thấy những giọt nước mắt của cha cô. Những giọt nước mắt đã rơi quá thường xuyên.

Mỗi ngày, suốt hai mươi sáu năm qua.

Tôi tên là Cloé.

Cloé Beauchamp.

Tôi 37 tuổi.

Và tôi đã mất hai mươi sáu năm để thú nhận tội lỗi của mình.

Tôi tin rằng nhờ có Cái Bóng mà cuối cùng tôi đã tìm thấy can đảm.

Tôi tin rằng tôi đã thay đổi.

Chương 23

Là đêm đầu tiên sau hai mươi sáu năm.

Mà cô không nghe thấy tiếng hét của Lisa. Mà cô không thấy em ấy ngã vào khoảng không.

Cloé nhận ra đã 10 giờ, nhớ ra hôm nay là thứ Sáu và tối nay Bertrand sẽ đến đón cô. Để đưa cô trở lại cuộc sống của mình. Vào trong nanh vuốt của Cái Bóng, có lẽ.

Nhưng chạy trốn chẳng ích gì. Những gì phải đuổi kịp bạn sẽ đuổi kịp bạn.

Dù là hai mươi sáu năm sau.

Các cánh cửa chớp mở ra một ngày xám xịt, một không khí lạnh giá tát vào mặt cô.

Cloé gần như sợ hãi khi xuống gặp cha mẹ dù tối qua họ không quay lại chủ đề đó. Chọc vỡ cái ổ áp xe khủng khiếp đó chắc hẳn đã khiến họ cảm thấy dễ chịu hơn. Cả họ lẫn cô. Tuy nhiên, cô cảm thấy rất tệ...

Cô dự định để lại cho họ một tấm séc trước khi đi. Dĩ nhiên là cho Lisa. Nhưng liệu họ có chấp nhận nó không ?

Sau khi mặc một bộ đồ bình thường, gần như xuề xòa, cô buộc tóc và quyết định xuống lầu. Mẹ cô đang bận rộn lau cửa kính. Luôn luôn chuyển động, như thể điều đó ngăn bà ấy suy nghĩ. Cloé hiểu vấn đề đó. Chạy, luôn luôn chạy. Để tránh phải dừng lại và bị nuốt chửng bởi cát lún.

Thành công, luôn luôn. Để quên rằng một ngày nào đó mình đã thất bại.

- Chào mẹ.

- Chào con gái. Ngủ ngon không ?

Một đêm khủng khiếp ; không có cú ngã vào khoảng không nhưng còn tệ hơn thế. Một cuộc chạy trốn điên cuồng, Cái Bóng đuổi theo gót. Cái chết, ngay sau lưng cô, đã cố gắng bắt lấy cô không ngừng.

Một đêm khủng khiếp, đúng vậy. Nhưng Cloé vội vàng khẳng định điều ngược lại.

Nói dối, một lần nữa.

- Hôm nay mẹ dọn dẹp lớn đấy ! Bạn con tôi nay đến, nên là...

- Mẹ ơi, không cần đâu !

- Có chứ. Còn cà phê đây, con có muốn không ?

- Chỉ khi mẹ uống cùng con.

Họ ngồi trong bếp, không tìm thấy từ ngữ, thậm chí cả những ánh mắt cần thiết.

- Cha vẫn chưa về à ? Cloé đột nhiên ngạc nhiên.

- Chưa. Chắc ông ấy gặp phải một cái xe ngựa rồi !
(có việc gì đó trì hoãn).

- Mẹ biết đây, về chuyện tôi qua, con...

- Đừng nói gì nữa, Mathilde cầu khẩn.

- Cha mẹ biết từ khi nào ? Cloé vẫn hỏi.

- Từ ngày đầu tiên, mẹ cô thừa nhận. Lisa sẽ không bao giờ tự mình đi đến chỗ đó.

- Tại sao... tại sao cha mẹ không nói gì với con, không trách móc gì con ?

Mathilde nhìn chăm chăm vào tách cà phê, cố gắng hết sức để kìm nước mắt.

- Chúng tôi nghĩ rằng... như vậy sẽ tốt hơn cho con. Cho cả Juliette nữa. Và rồi, đó là lỗi của mẹ. Mẹ không nên giao Lisa cho con trông, con còn quá nhỏ.

- Mẹ ơi, con...

- Mẹ biết con cũng đau khổ. Mẹ biết con không bao giờ muốn điều đó xảy ra. Trong cuộc sống, người ta phạm phải những sai lầm. Đặc biệt là khi còn là trẻ con. Một số thì không nghiêm trọng, ơn Chúa. Những cái khác... những cái khác thì không thể sửa chữa. Và phải chấp nhận thôi. Phải sống chung với nó. Chúng ta không có lựa chọn.

Mọi thứ đã được nói ra, không còn nghi ngờ gì nữa.

- Nếu không thể thuyết phục mẹ ngừng dọn dẹp nhà cửa, con sẽ giúp mẹ, Cloé đề nghị.

- Con về đây để nghỉ ngơi mà, mẹ cô nhắc nhở.

- Tinh thần... Nghỉ ngơi tinh thần, Cloé nói rõ.

Họ ngồi thêm một lúc nữa trước tách cà phê, không trao đổi thêm một lời nào. Cho đến khi chuông điện thoại reo khiến họ giật mình.

* * *

Khu cấp cứu gần như vắng tanh. Cloé và mẹ ngồi trong phòng chờ.

Không có thông tin chính xác. Chỉ biết rằng cha cô đã gặp tai nạn. Rằng ông ấy còn sống, rằng họ đang chăm sóc ông.

Đã một tiếng rưỡi trôi qua kể từ khi điện thoại reo. Khi nỗi sợ và hy vọng hòa lẫn, va đập, đối đầu trong một trận chiến đều đặn.

Cloé nhìn ra cửa sổ. Một chiếc xe cứu thương đậu ở lối vào, các nhân viên cấp cứu giao bưu kiện của họ và rời đi. Cô liếc nhìn đồng hồ lần thứ n.

Một bác sĩ đến, cô đứng bật dậy, ngay lập tức được mẹ cô làm theo.

- Bà Beauchamp ?

Những khoảnh khắc đặc biệt như vậy. Khi mọi thứ có thể đảo lộn, một lần nữa.

- Cha tôi thế nào rồi ?

Khuôn mặt của vị bác sĩ trẻ thật khó đoán. Tuy nhiên, Cloé đã hiểu.

Hồi sức, hôn mê không phục hồi, liệt... Lịch sử lặp lại, chắc chắn rồi.

- Ông ấy đã qua cơn nguy hiểm, cuối cùng bác sĩ thông báo.

Cloé nhắm mắt lại, một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt.

- Nhưng ông ấy bị làm sao vậy ? Mathilde kêu lên.

- Ông ấy bị ngã. Ông ấy vẫn còn choáng, nhưng sẽ ổn thôi. Các bà có thể vào thăm ông ấy vài phút, nếu muốn.

Họ theo chân bác sĩ, qua một mê cung hành lang. Đã được chuyển lên tầng, giờ đây Henri đang nghỉ ngơi trong một căn phòng. Một băng gạc khổng lồ trên hộp sọ, một ống truyền dịch trên cánh tay. Ông được kết nối với một máy theo dõi nhịp tim, huyết áp. Ông mở mắt, các nét mặt căng thẳng.

- Một người đi dạo đã tìm thấy ông ấy, vị bác sĩ cho biết.

Ông ấy ngã xuống một khe núi, theo như những gì tôi hiểu. Đừng ở lại lâu, không được làm ông ấy mệt.

Mathilde hôn chồng, rồi đến lượt Cloé.

- Cha... Chuyện gì đã xảy ra với cha vậy ?

- Cha đang đi trên con đường phía trên con sông... Chỗ có cây cầu La Mã đó, con biết không ? Cha nghe thấy tiếng động, thấy những tảng đá rơi từ vách đá xuống. Sau đó, cha không biết nữa... Cha tỉnh dậy ở dưới đó. Có một gã nào đó, hắn đã gọi cứu hộ.

- Ý con là đã có một trận lở đá và cha bị một tảng trúng vào đầu ?

- Cha cho là vậy. Mọi chuyện nhanh quá !

- Trời ơi, anh thật là may mắn rồi, Mathilde rên rỉ.

- Ổn rồi, Henri găm gù. Anh chưa chết đâu.

- Anh có thể đã chết mà ! Anh làm em và con sợ chết khiếp, anh biết không.

- Bình tĩnh nào, mẹ. Cha ổn rồi, nhìn kìa... Thôi, con để hai người một chút. Con sẽ báo cho Juliette.

- Không cần đâu, người cha cầu nhàu.

Ông ấy xấu hổ, rõ ràng là vậy. Vì bị người ta thấy mình nằm trên giường bệnh.

- Có, cần chứ, Cloé khẳng định và hôn lên trán ông. Gặp lại cha sau, Cha nhé.

Cô rời khỏi nơi này một cách vội vã, nơi gọi lên cho cô quá nhiều ký ức xấu. Cô quyết định ra bãi đậu xe hít thở không khí để gọi cho em gái. Hơi bị lạc, cô đi qua khoa cấp cứu một lần nữa để tìm lối ra của mê cung này.

Cuối cùng, cánh cửa kính xuất hiện và Cloé hít một hơi thật sâu, nhắm nghiền mắt.

Ồn trời, cha ồn rồi.

Cô mở mắt ra và mất một giây để nhận ra.

Ngồi trên một bức tường thấp, ngay trước cửa kính lớn.

Cách cô hai mươi mét.

Một người đàn ông, mặc toàn đồ đen từ đầu đến chân. Mũ trùm đầu.

Cloé bị sốc đến mức không có bất kỳ phản ứng nào.

Đáng lẽ phải chạy, phóng tới tấn công hắn. Nhưng cô bị tê liệt, không thể cử động được.

Một chiếc xe cứu thương thực hiện việc quay đầu trước khoa cấp cứu, chắn tầm nhìn của cô.

Khi chiếc xe đi khỏi, Cái Bóng đã biến mất.

* * *

- Cha mẹ em thật tuyệt, anh ấy nói và mỉm cười. Anh đã không hình dung họ như vậy.

Chiếc xe chạy nhanh. Bertrand có vẻ vội về lại Paris.

- Anh đã hình dung họ thế nào ? Cloé hỏi.

- Anh không biết. Hơn... Kém...

Cô cười, vuốt ve bàn tay anh đặt trên cần số.

- Đừng sợ, nói đi !

- Họ giản dị. Theo nghĩa tích cực. Anh cứ tưởng em đến từ một gia đình tư sản, Bertrand thừa nhận.

- Anh tưởng em là con gái một nhà quý tộc khó tính à ? Cha mẹ em có thể không giàu có, nhưng họ phong phú về tâm hồn.

Họ im lặng một lúc, Cloé vặn to âm lượng radio trên xe.

- Em lo cho cha, cô nói tiếp.

- Thứ hai ông sẽ xuất viện, em sẽ thấy.

Cloé đã cố nài nỉ ở lại thêm vài ngày, nhưng mẹ cô không nghe gì cả.

- Đừng lo, con yêu. Cha khỏe mạnh mà, rõ ràng là vậy.

- Lẽ ra đã có thể rất nghiêm trọng... Ở tuổi của cha !

Một khoảng lặng mới, vang lên bản Biển tàu Goldberg.

- Dù sao thì em có vẻ khá hơn rồi, Bertrand nhận xét. Mặc dù sự cố hôm qua, có vẻ như chuyến về thăm này đã giúp em rất nhiều.

- Thực ra thì chẳng có gì thay đổi, Cloé nói khẽ.

- Em nói gì cơ ?

- Không có gì...

Xuyên qua chiếc khẩu trang mà cô đã chỉnh lại khi rời khỏi nhà cha mẹ, Cloé nhìn cảnh vật lướt qua.

Một Cái Bóng sau mỗi gốc cây.

Chương 24

Tay cô run run một chút.

Chờ một chút, để trái tim bình tĩnh lại và các cử động trở nên chắc chắn.

Lắp băng đạn vào chuôi súng, bằng một cú bật mạnh. Bật khóa an toàn.

Bây giờ, phải học cách sử dụng nó. Học cách trở nên hiệu quả, khi thời điểm tới.

Tắt khóa an toàn, lên cò để đưa viên đạn vào nòng. Giơ thẳng tay, nhắm bắn. Bóp cò.

Đứng giữa phòng khách, Cloé lặp đi lặp lại động tác đó nhiều lần liên tiếp.

Cầm lấy khẩu súng, tắt khóa an toàn, lên cò, nhắm, bóp cò.

Trên giai điệu aria của Biển tấu Goldberg, lặp đi lặp lại.

Chẳng mấy chốc cô cảm thấy mình đã sẵn sàng.

Đề tự vệ.

Để bắn. Để giết.

Anh dám động đến cả cha tôi. Anh đã hụt rồi, đồ cặn bã.

Nhưng tôi có thể thề với anh rằng, tôi sẽ không bỏ sót anh đâu.

Chương 25

Gomez châm một liều thuốc.

Không vội trở về văn phòng, về với người của mình. Cuộc sống trước kia của anh.

Anh đã có một cuộc sống, trước kia... Anh khó mà nhớ lại nó. Đã quên mất con đường nào dẫn đến đó.

Trước mặt anh, như một kẻ thù, là tòa nhà khách sạn cảnh sát. Một công trình xây dựng màu xám và ảm đạm.

Anh nghĩ đến việc quay đầu. Trốn trong căn hộ của họ, cũng ảm đạm như cái đồn cảnh sát chết tiệt này. Nhưng nơi mà hương thơm của Sophie vẫn còn thoảng, như linh hồn của người đã khuất.

Sau khi dập tắt liều thuốc và khóa cửa xe, cuối cùng anh cũng quyết định. Anh đã hứa với Laval, luôn giữ lời hứa.

Anh chào viên cảnh sát mới đang đứng gác trước cửa rồi băng qua sảnh, trả lời một cách máy móc những lời chào hỏi. Tránh những ánh nhìn. Tò mò hoặc thương hại. Chân thành hay giả tạo, không quan trọng.

Anh leo lên các tầng, đến đội của mình. Tất cả người của anh đều ở đó, như thể họ đang chờ anh.

Tất nhiên là họ đang chờ anh.

Sự im lặng bao trùm sau khi anh bước vào thật nặng nề. Nặng nề một cách khủng khiếp.

- Chào các chàng trai.

- Chào sếp.

Không ai biết thêm gì khi đối mặt với khuôn mặt lạnh lẽo như cái chết đó.

- Họp buổi thông tin trong mười phút nữa.

Anh đóng cửa phòng làm việc của mình, với cảm giác rằng đây là lần đầu tiên anh đặt chân đến đây. Mười phút nghỉ ngơi. Anh mở cửa sổ, nhắm mắt lại.

Không có em, anh không thể làm được.

Dù sao thì, không có em, anh cũng chẳng muốn làm được.

* * *

Cloé đỗ xe trong bãi đậu xe ngầm.

Chỉ mới vắng mặt một tuần. Thế mà, cô có cảm giác như đã không đến đây hàng tháng trời.

Năm phút sau, cô đã ở trong văn phòng của mình. Những chồng hồ sơ vẫn còn đó, tất nhiên rồi. Điều đó thực ra cũng khá yên tâm.

Mình không thể thay thế được.

Cô ngồi phịch xuống ghế, với cảm giác như đang mang một gánh nặng trên vai.

Chỉ là vấn đề thời gian. Cô sẽ làm được. Sẽ tập trung được vào công việc, thứ mà cô rất yêu thích. Dù nó cũng không khiến cô thấy nhớ.

Cô sẽ lấy lại được quyền kiểm soát. Nếu không thể quên được Cái Bóng, cô phải coi nó như một trận chiến nữa phải vượt qua. Một chiến thắng cần giành lấy.

Mà về chiến thắng, cô đã giành được rất nhiều.

Cô mở túi xách. Nó ở đó, đáng yên tâm, được bọc trong một miếng vải đơn giản. Khẩu Walther P38, mượn lén từ cha cô. Một khẩu súng mà ông có được từ chính người cha của mình. Tìm thấy vào cuối Thế chiến thứ hai, vì vậy nó không hề có sự tồn tại hợp pháp. Được cất giữ một cách cẩn thận trên giá cao nhất của một cái

tử trong nhà, trong một hộp đựng đầy đơn giản.

Tám viên đạn, thêm một viên trong nòng. Chín phát đạn để giết. Và một băng đạn dự phòng, phòng trường hợp.

Cảm ơn cha. Vì đã giữ lại di vật này cho đến ngày nay. Không có gì là ngẫu nhiên.

Cô không đo lường được sự ghê tởm trong quyết tâm của mình. Thậm chí không nhận ra rằng mình đang thay đổi theo hướng xấu.

Một kẻ thù, một giải pháp. Phương trình duy nhất trong tâm trí cô.

Cloé quyết định đi gặp Pardieu. Ông Già đang ở trong văn phòng, vẫn dậy sớm như mọi khi.

- À, Cloé ! Vào đi, cô bé. Cô chờ hơn chưa ?

- Vâng, cảm ơn ông. Tôi xin lỗi vì đã bỏ mặc ông cả tuần. Nhưng tôi thực sự không chịu nổi nữa !... Vậy, chuyện gì đã xảy ra khi tôi vắng mặt ạ ?

Cloé ngồi xuống, Pardieu trình bày cho cô nghe về tình hình. Những gì bị tắc, những gì đang tiến triển tốt. Cô khó tập trung vào lời ông nói. Cô chỉ tưởng tượng mình ở vị trí của ông, trên chiếc ghế bành da tuyệt đẹp

đó, giữa văn phòng rộng rãi với tầm nhìn bao quát.

Nhưng một câu nói kéo cô trở lại thực tại một cách hơi phũ phàng.

- Martins đã nhận loại vụ GM rồi.

Dự án mà cô ấp ủ ngay từ đầu. Dự án mà cô là người khởi xướng duy nhất.

- Điều đó làm cô khó chịu à, cô bé ?

- Không, dĩ nhiên là không rồi, Cloé nói với một nụ cười gượng gạo. Điều quan trọng là chúng ta giành được hợp đồng này.

- Chính xác. Hơn nữa, Philip đã làm rất tốt. Nói gì chứ, mọi thứ đã xong xuôi đâu vào đấy !

- Hợp đồng đã ký rồi, Ông Già tuyên bố.

Cơn giận của Cloé lại dâng lên thêm một bậc. Hình ảnh khẩu P38 thoáng qua trong đầu cô.

- Tốt thôi, tôi phải đi đây, cô nói và đứng dậy. Tôi còn cả tuần vắng mặt để bù đắp.

Cô rời văn phòng chủ tịch, đi thẳng đến văn phòng của Martins. Dù cô biết tốt hơn hết là nên bình tĩnh lại

trước.

Philip vừa mới đến, đang cởi áo khoác.

- Chào, Cloé ! Đã trở lại với chúng tôi rồi à ? Hy vọng là cô khỏe hơn rồi ?

Anh ta bước về phía cô, khoe môi nở một nụ cười mỉa mai.

- Chúng tôi nhớ cô đấy...

- Thật sao ? Dù sao thì anh cũng đã tận dụng cơ hội rất tốt mà, đồ khốn nạn.

Martins sững sờ một giây trước sự hung hăng bằng lời nói của đồng nghiệp.

- Cô vừa nói cái gì ?

- Tôi vừa từ văn phòng Pardieu ra. Ông ấy kể rằng anh đã cướp mất vụ GM của tôi.

- Thì phải có người thay thế cô trong lúc cô vắng mặt chứ, không phải sao ?

- Quan trọng là anh đã nhân cơ hội đó để thể hiện mình trước ban lãnh đạo ! Cloé ném ra. Tôi đã làm tất cả, trong dự án này ! Còn anh, anh đã chớp lấy cơ hội

để chiếm đoạt công việc của tôi và mưu cầu lợi ích cho bản thân !

Philip quay lưng lại đi về phía chỗ ngồi. Cloé suýt nữa thì cầm lấy con dao rọc giấy trên bàn để đâm nó vào giữa hai xương bả vai của hắn.

Anh ta nhìn lại cô, ngồi thoải mái. Nụ cười không thể chịu nổi đã trở lại trên môi anh ta.

Xung đột không còn tiềm ẩn nữa, từ giờ trở đi. Nó đã công khai và sẽ chỉ có một kết cục duy nhất.

- Cô muốn gì, Cloé : ai đi săn... Cô biết câu tục ngữ đó, phải không ? Dù sao thì, tôi có thể nói với cô rằng những người trên cao thực sự đánh giá cao sự can thiệp của tôi. Họ đã khen ngợi tôi một cách nồng nhiệt.

- Anh sẽ trả giá cho điều này, Cloé thì thầm.

- Đe dọa à ?... Cô muốn chiến tranh ? Tôi cảnh báo cô, cô có nguy cơ không thoát ra nguyên vẹn đâu.

- Anh cũng vậy. Và tôi đảm bảo anh sẽ hối hận. Đến lúc thích hợp.

Cảm nhận thấy có sự hiện diện sau lưng, cô quay phắt lại và chạm mặt thư ký của Philip, người đang nhìn cô với vẻ sững sốt. Cloé xô đẩy cô ta trước khi rời khỏi

võ đài.

* * *

Vẫn là nỗi sợ hãi đó.

Bất chấp sự hiện diện an ủi của khẩu P38 trong tầm tay, bất chấp ổ khóa mới và then cài thêm, việc trở về nhà vẫn là một cực hình.

Trời đã tối từ lúc nào. Và Cloé có cảm giác kỳ lạ rằng bóng đêm chỉ đổ xuống mỗi tối cô.

Kiệt sức vì một ngày làm việc, có lẽ cô đã mất nhịp độ.

Cô thận trọng bước tới thềm nhà, không thấy gì khả nghi. Không có con vật chết trên thảm chùi chân cũng không có vết máu trên cửa. Cô xoay chìa khóa trong ổ, bật ngay đèn ở tiền sảnh và vội vàng đóng cửa lại. Tối nay không có gì đáng báo động.

Cô thay đồ cho thoải mái, gọi cho mẹ để hỏi thăm tình hình của Henri. Vẫn đang theo dõi trong bệnh viện, nhưng Mathilde tỏ ra trấn an. Chỉ còn hai hoặc ba ngày nữa thôi và mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Vừa mới cúp máy, Cloé đã bấm số của Bertrand. Cô bắt gặp anh lúc anh sắp rời khỏi nhà. Lại một buổi tối chơi poker tại nhà bạn bè. Cloé, trái với ý muốn của chính mình, nghe thấy mình nài nỉ. Anh chỉ cần ghé qua chỗ họ, rồi đến đây với em.

Sau đó thẳng thừng cầu xin. Em muốn gặp anh. Làm ơn, anh đến đi !

Nhưng Bertrand không nhượng bộ. Sự tự do nổi tiếng của họ, sự độc lập đáng quý của họ.

Cloé đau lòng, thậm chí không cố che giấu nữa. Em nhớ anh...

Bertrand viện cớ sắp trễ để cắt ngắn cuộc trò chuyện của họ. Cloé ngồi bất động một lúc trên ghế sofa. Cảm giác bị bỏ rơi thật tàn nhẫn.

Chuyện gì đang xảy ra với mình thế này ?

Như một phản xạ, cô lại cầm lấy điện thoại di động, lần này gọi cho Carole. Cô kể ngắn gọn về kỳ nghỉ của mình, rồi vụ tai nạn của cha cô, chỉ đơn giản là bỏ qua không nói rõ đó là một vụ ám sát. Nỗi ám ảnh này, từ giờ trở đi, là tỏ ra bình thường trong mắt mọi người. Là chiến đấu một mình.

Trong Cái Bóng.

- Tôi nay chị làm gì ? Cloé hỏi.

- Tôi đang với Quentin, anh ấy đã xoay xở để rảnh rang. Nhân tiện, tôi định mời chị ăn tối một hôm, để chị gặp anh ấy.

- Sẵn lòng, Cloé đáp. Tôi nay nhé ?

Rõ ràng, đề nghị này không làm Carole hào hứng lắm. Nhưng Cloé không thực sự cho cô ta lựa chọn.

- Chị biết đấy, tôi không thường xuyên rảnh đâu, cô nói thêm. Phải tận dụng chứ, đồ cũ !

- Thôi được... tại sao không chứ !

Cloé mỉm cười. Gặp bạn trai mới của Carole, hứa hẹn đây ! Caro, người luôn có gu khá đặc biệt về đàn ông.

Những kẻ ngốc nhất, quê mùa nhất, vô dụng nhất.

Cloé đã từng thấy Quentin nổi tiếng kia rồi, nhưng không thực sự nhớ nữa. Chắc chắn là vì hẳn ta không đáng để nhớ đến !

Vui vì có chuyện giải khuây, cô đi tắm vòi sen, lau khô mái tóc dài nhanh chóng.

Trong phòng ngủ, cô mở hộp đựng nữ trang, chọn một đôi hoa tai vàng trắng, chiếc nhẫn phù hợp. Nhưng không thể tìm thấy sợi dây chuyền hoàn thiện bộ trang sức yêu thích của cô. Cô kiểm tra từng món, tìm kiếm nó khắp nơi và cuối cùng đành bỏ cuộc.

Cô quay lại phòng ngủ, đứng chống nạnh trước tủ quần áo. Sự biến thái thường có chút gì đó vô thức, Cloé không nhận ra rằng mình đang chọn một bộ đồ đặc biệt gợi cảm. Một chiếc váy đen, ngắn, với đường cổ sâu.

Làm cho ai đó thích, dù đó là bạn trai của Caro. Dù đó là một kẻ tầm thường.

Làm lu mờ người khác, dù đó là bạn thân nhất của mình.

Quentin đứng dậy khỏi ghế bành, bước về phía cô với một nụ cười. Cloé sững sờ một giây ; cô không tưởng tượng anh ta là như vậy. Làm sao cô có thể không để ý đến anh ta trong buổi tối họ đã gặp nhau ?

- Rất vui được gặp anh, Carole nói với tôi rất nhiều về anh.

Anh ta có một cái bắt tay thẳng thắn, chắc chắn. Hai viên đá lạnh màu xanh lam thay cho đôi mắt. Anh ta cao, mảnh khảnh. Tóc dài, nâu, buộc đuôi ngựa. Một sức quyến rũ khó hiểu.

- Tôi cũng vậy, Quentin đáp, tôi đã nghe nói rất nhiều về cô ! Với lại, chúng ta đã gặp nhau rồi, cô không nhớ sao ?

Giọng anh ta là một bản nhạc dịu dàng. Hơi trầm, cực kỳ gợi cảm. Cloé đột nhiên thấy rất nóng.

- Có lẽ vậy, cô nói. Nhưng hình như chúng ta đã không nói chuyện với nhau.

- Có chứ, nhưng rõ ràng là cô đã quên rồi.

- Ô... Tôi...

- Đừng làm bộ mặt đó, không có gì nghiêm trọng đâu! Buổi tối hôm đó có quá nhiều người... Hơn nữa, đó là vài tháng trước. Và dù sao thì, tôi cũng không có tham vọng là không thể nào quên được !

Cloé cười thoải mái và ngồi xuống phòng khách. Cô ngồi ngay đối diện anh ta, bắt chéo chân. Cô đã bắt được ánh mắt, sự chú ý của anh ta. Điều đó làm cô yên tâm.

Carole dù sao cũng đã làm tất cả những gì có thể. Một chiếc váy đẹp, cô ấy cũng vậy. Một kiểu tóc độc đáo.

Nhưng làm sao cô ấy có thể chống chọi được ?

Cô ấy phục vụ đồ khai vị, cố gắng che giấu những gì mình cảm thấy. Bản thân cô ấy cũng không thực sự biết.

Tự hào vì người tình của mình được Cloé thích. Nhục nhã vì anh ta không rời mắt khỏi cô ấy.

Cô biết đó chỉ là một trò chơi, rằng mình không gặp nguy hiểm. Rằng Cloé sẽ không bao giờ cướp đàn ông của cô. Nhưng dù sao đi nữa, nó vẫn làm cô đau.

Vì lu mờ đi ngay khi Cloé xuất hiện. Vì thiêu đốt mình trong ánh sáng chói lòa của cô ấy.

Họ cười, cả hai. Ánh mắt của Quentin đọng lại trên những đường cong hoàn hảo của vị khách.

Carole nắm lấy tay anh, anh để mặc cho cô làm. Anh ta có nhận ra điều đó không ? Bị mê hoặc bởi người phụ nữ ngồi đối diện, anh ta dường như đã đến một hành tinh khác.

Hành tinh Cloé.

- Tôi sẽ chuẩn bị phần tiếp theo, Carole xin lỗi và đi về phía nhà bếp.

- Tôi giúp được gì không ? Cloé đề nghị.

Ngạc nhiên, Carole mỉm cười một cách hơi ngây ngô.

- Rất sẵn lòng, chị thân.

- Bọn em bỏ mặc anh vài phút nhé, Quentin.

Một khi chỉ còn họ với nhau, Carole đặt câu hỏi cho cô ấy. Hồi hộp như một thiếu nữ.

- Thế, chị thấy anh ấy thế nào ? cô thì thầm.

- Quyên rũ.

- Tôi biết là anh ấy sẽ hợp với chị mà ! Carole reo lên.

- Ủ... Tiếc cho chị là anh ấy có vợ rồi.

Quentin không cần phải thúc ép. Anh đồng ý đưa Cloé về chỗ xe của cô.

Vào giờ này, cẩn thận hơn.

- Cô đỗ xe xa không ? anh hỏi.

- Không, ở con phố phía trên. Lần trước, có một gã đã theo tôi... Chắc là một thằng điên. Có lẽ hắn trốn từ chỗ anh ra đây !

- Không thể nào, Quentin đáp. Không ai trốn khỏi chỗ đó được. Nhưng không phải tất cả bệnh nhân đều bị nhốt đâu. Thậm chí ngoài đường đây ra ấy.

- Nghe yên tâm nhỉ !

- Họ không nhất thiết là nguy hiểm, Quentin nói rõ.

- Tôi ngưỡng mộ anh vì làm việc ở đó, cô nói thêm.

- Tôi đã muốn thế, nó giống như một tiếng gọi.

Cloé khó mà tin được. Làm việc trong một bệnh viện tâm thần, một tiếng gọi ? Nhất là lại trong một Đơn vị cho bệnh nhân khó trị.

Quentin này thật đáng ngạc nhiên. Khi thì đen tối, khi thì ấm áp. Dễ gần mà bí ẩn.

- Dù sao thì tôi cũng ngưỡng mộ anh, Cloé nhắc lại. Hắn là một công việc khó khăn.

- Thỉnh thoảng. Cái thú vị, cô thấy đấy, là những người này thực sự cần chúng tôi. Tôi cảm thấy tôi có ích. Và điều đó...

- Quan trọng đây, Cloé thừa nhận. Tôi hiểu.

Chiếc Mercedes hiện ra, Cloé gần như bức bối vì điều đó. Cảm thấy thích thú khi được ở bên người đàn ông này. Chẳng một chút áy náy nào chợt đến cắn rứt cô.

- Đây rồi, đến nơi rồi, cô nói, chỉ tay vào chiếc xe của mình.

- Xe đẹp đấy, Quentin mỉm cười. Tôi thấy là người ta được trả lương cao hơn trong ngành quảng cáo so với trong ngành tâm thần rồi !

- Tôi nghĩ một bác sĩ tâm thần kiếm nhiều hơn tôi.

- Chắc thế. Chứ không phải một y tá đơn thuần như tôi...

- Thế còn anh, anh đỗ xe ở đâu ?

- Ngay đây thôi, anh nói, chỉ vào một chiếc xe monospace màu xám đỗ cách chiếc Mercedes vài bước. Chúc ngủ ngon, Cloé.

Anh hôn lên má cô, cô đặt một tay lên vai anh.

- Tôi rất hân hạnh được quen anh. Tôi mừng cho Caro bé nhỏ của mình...

Anh chỉ đáp lại bằng một nụ cười bí ẩn.

- Cô ấy nói với tôi là anh đã có vợ. Anh có định bỏ vợ không ?

- Tôi thấy em tò mò quá đấy, Quentin trả lời mà vẫn giữ nụ cười.

- Tha lỗi cho tôi. Anh nói đúng. Chỉ là...

- Cô lo cho bạn cô, cũng dễ hiểu thôi. Nhưng đừng lo: tôi sẽ không làm hại cô ấy đâu.

- Thế thì tốt. Tôi có thể yên tâm đi ngủ !

Anh nhìn cô lên xe, đợi cho cô đi rồi mới về chiếc xe của mình.

* * *

Bertrand nằm dài trên ghế sofa, trước tivi. Tối nay anh ta không đi chơi.

Anh ta nghĩ về Cloé. Về những gì cô ấy đã nói với anh ta, lúc nãy, trên điện thoại. Những lời cầu xin của cô, vừa được che đậy sau một giọng điệu ra lệnh. Rõ ràng là cô ấy đã sẵn sàng.

Trái chín, hoàn hảo để thưởng thức.

Sẽ là vào ngày mai, em yêu. Tối mai, một buổi tối
trọng đại...

Chương 26

Laval kéo cổ áo khoác lên.

- Lạnh cóng cả người rồi...

Gomez chỉnh điều hòa lên 25 °C.

- Cảm ơn. Lâu rồi tôi mới lại được làm việc cùng sếp.

- Ngừng nói nhảm đi, được không ?

Laval thở dài ; ngày hôm đó không dễ dàng gì. Anh có cảm giác như đang đi trên vỏ trứng. Mà vẫn thế... Anh còn ở vị trí tốt hơn những người khác, những người đã hứng chịu trọn vẹn diện mạo mới của ông chủ của họ. Vẫn cứng rắn và không khoan nhượng như xưa. Chỉ có điều không còn chút hài hước nào.

Thật đáng sợ.

Viên trung úy trẻ không thể không đồng cảm mà nghĩ đến nghi phạm tiếp theo sẽ lọt vào tay viên thiếu tá.

Hai cảnh sát không lâu sau đã đến hiện trường, tại Kremlin-Bicêtre, phố Michelet. Nơi Alban Nikollé, thằng bạn khét tiếng của Tomor Bashkim, trọ. Đúng hơn là cánh tay phải của hắn. Kẻ điều hành công việc

làm ăn của hắn ở Vùng Île-de-France nhỏ và lớn. Bị theo dõi vài tuần nay, nhưng hắn vẫn chưa dẫn họ đến chỗ ẩn náu của ông chủ.

Đột nhiên, Alexandre tự hỏi tôi đến đây để làm gì. Tệ hơn : tôi đang làm gì ở đây. Trong chiếc xe hơi này, con phố này. Cuộc đời này.

Công việc của anh, có vẻ thế.

Để lấy can đảm, anh nhớ lại những hình ảnh của cuốn phim. Một buổi tối, sáu tháng trước, bên bờ sông.

Thi thể một phụ nữ trẻ, đã lọt vào tay Bashkim. Một người đã cố gắng trốn thoát khỏi cảnh nô lệ. Và đã trở thành tấm gương cho những cô gái khác.

Alexandre nhớ lại cảm giác của anh khi cúi xuống xác chết của cô. Sự cuộn sóng trong ruột gan. Anh thậm chí còn nhớ khuôn mặt của Nhóc, ngay trước khi nó chạy đi nôn thốc nôn tháo cách đó mười mét.

Bashkim, một thằng khốn trong số những thằng khốn. Ma cô khét tiếng, hiếm khi mạo hiểm đặt chân lên đất Pháp vì hắn đang mang trên lưng một lệnh bắt giữ quốc tế, do một thẩm phán điều tra người Paris ban hành, trong khuôn khổ cuộc điều tra vụ giết người, hay đúng hơn là vụ tàn sát, một gái mại dâm 17 tuổi. Một cô gái

trông như một thiên thần.

Alexandre đỗ xe cách tòa nhà nơi Alban Nikollë sống khoảng năm mươi mét. Rồi anh gọi cho những người đã phục kích trong một chiếc xe tải từ đầu giờ chiều.

- Chỉ huy... Chúng tôi đã có mặt, các anh có thể rút lui.

Thế là, cuộc chờ đợi dài bắt đầu. Gomez châm một điếu thuốc, hạ kính xuống. Laval không nói gì, chỉ việc lại kéo cổ áo parka lên.

- Lạnh à, Nhóc ?... Tôi cũng lạnh.

Nếu em biết anh lạnh đến thế nào. Anh lạnh từ trong ra ngoài.

- Thật tốt vì sếp đã trở lại, viên trung úy thì thầm.

- Sẽ tốt hơn cho các em nếu tôi không quay lại, Alexandre tiên đoán.

- Sao sếp lại nói thế ? Bọn tôi nhớ sếp.

Viên thiếu tá vẫn trơ lì. Như thể không lời nào chạm được đến anh.

- Không có sếp, bọn tôi hơi bị lạc lối.

Một chiếc xe hơi màu đen đi vào con phố theo chiều ngược lại và giảm tốc độ ngang tòa nhà. Một chiếc xe Đức, dung tích xi-lanh lớn. BMW dòng 7, kính màu.

Nikollë bước ra một phút sau, chui vào chiếc sedan khởi động ngay lập tức và chạy ngang qua chiếc Peugeot. Laval và sếp của anh cố hết sức để ẩn mình, rồi Alexandre nổ máy. Tối nay, có vẻ như, họ đã không đến đây một cách vô ích.

Chiếc BMW đã dẫn họ đi hàng cây số.

Không được để mất dấu, không được để bị phát hiện. Một phương trình khó mà Alexandre có vẻ đã giải quyết một cách xuất sắc.

Những kẻ xấu đã dừng lại ở một nơi yên tĩnh. Chiếc Peugeot, tắt đèn, dừng lại cách đó khoảng năm mươi mét về phía dưới. Gomez và Laval bước xuống và lặng lẽ tiếp cận, được hỗ trợ bởi một hàng bụi cây.

Chiếc BM ngay phía dưới họ, trên bãi đỗ xe vắng vẻ của một cửa hàng bán đồ sữa nhà. Và khi hai cảnh sát nhìn thấy Bashkim và Nikollë đang nói chuyện và hút thuốc gần chiếc xe, họ khó mà tin vào mắt mình.

- Chết tiệt, hắn ta ở đó ! Laval thì thâm. Bashkim ở đó, mẹ kiếp !

Gomez thì im lặng. Anh nhìn chăm chăm vào chiếc sedan, động cơ vẫn đang nổ. Điều đó có thể nghĩa là còn một người nữa ngồi sau vô-lăng hoặc Bashkim đã đề phòng để có thể rời đi nhanh nhất có thể.

- Ta quyết định làm thôi.

- Hà ? Không, không thể nào được !

Laval cố gắng giữ bình tĩnh.

- Tôi chắc là còn một thằng thứ ba trong xe. Bọn ta chỉ có hai người !

- Thì sao ? Yếu tố bất ngờ đấy, anh bạn. Đừng bao giờ đánh giá thấp nó. Nó thường hiệu quả hơn một khẩu súng.

- Tôi gọi viện binh.

- Không kịp đâu. Bỏ cái điện thoại đó xuống, Nhóc. Đây là mệnh lệnh.

Laval tuân lệnh. Bản năng mách bảo anh nên chuồn đi. Tuy nhiên, anh vẫn ngồi xỏm sau bụi cây. Có lẽ anh còn sợ Gomez hơn là sợ Tomor.

- Đeo băng tay vào, trung úy, viên thiếu tá ra lệnh, đồng thời điều chỉnh băng tay của mình quanh cánh tay.

- Thằng này điên rồi...

Không thể biết được anh ta đang nói về ai.

- Chúng ta sẽ bắt hắn một cách đẹp mắt... Theo tôi !

Alexandre ra khỏi chỗ ẩn nấp, Laval mất một giây để làm điều tương tự. Không thực sự có lựa chọn nào khác.

Bashkim ngẩng đầu nhìn về phía hai người đàn ông đang lao xuống bãi đất. Hắn đập tắt điều thuốc, dường như do dự không biết có nên lên xe không.

Gomez tăng tốc, chỉ trong vài giây đã đến ngang tầm chiếc xe.

- Chào buổi tối, các quý ông, Cảnh sát Quốc gia. Tomor Bashkim, anh hãy đi theo tôi.

Gã người Albania không để lộ một chút cảm xúc nào.

- Chúng tôi không có quyền ra đường vào giờ này à ? Có lệnh giới nghiêm à ?

- Tôi bắt giữ anh theo lệnh triệu tập do thẩm phán Mercier ban hành cho anh, trong khuôn khổ cuộc điều tra vụ án mạng Ilna Prokova.

Bashkim nở một nụ cười kinh tởm. Có lẽ là khi hắn nhớ lại niềm vui đã có khi chăm sóc cô ấy hoặc nhìn các tay sai của hắn làm thay việc đó.

Gomez đáp lại bằng một nụ cười tương tự, hai người đàn ông chạm mặt nhau trong giây lát.

- Ilna gì cơ ? gã Albania đơn giản đáp lại.

- Prokova.

- Không biết.

- Anh sẽ giải thích điều đó với thẩm phán.

Laval đứng ở tuyến hai, cách chiếc xe năm mét, sẵn sàng rút vũ khí.

- Tôi tin là có sự nhầm lẫn về nhân thân, thưa ông... Ông ?

- Chỉ huy Gomez, Cảnh sát Tư pháp.

Alexandre giờ cao thủ ngành, tay kia đặt trên báng súng Sig-Sauer của anh.

- Và đằng sau tôi, đằng kia, là trung úy Laval.

- Gửi cho tôi giấy triệu tập, tôi sẽ sẵn sàng trả lời mọi câu hỏi của các ông.

Mặc dù có chất giọng nặng đặc, Bashkim sử dụng tiếng Pháp một cách đáng ngưỡng mộ.

- Tôi tin là anh chưa hiểu, Gomez đáp lại. Tôi sẽ không gửi thư bảo đảm cho anh đâu. Anh đi theo tôi, và là ngay bây giờ. Anh đang bị bắt.

- Xin lỗi, nhưng tôi có việc khác phải làm. Một cô gái trẻ duyên dáng đang chờ tôi.

- Anh tính đập vỡ sọ cô ta bằng những cây sắt à ? Gomez bình tĩnh hỏi.

- Ý tưởng hay đấy, chỉ huy !

Một tiếng động phát ra từ bụi cây ven bãi đỗ xe khiến ánh mắt của Thiếu tá lệch đi một chút.

Một giây quá dài, trong khoảng thời gian đó Bashkim lao vào người anh. Alexandre cố rút súng, không kịp.

Laval giờ vũ khí lên ngay lúc tên tội phạm đâm vũ khí của hắn vào cổ họng Gomez.

Viên trung úy đứng chết lặng, khẩu súng lục trên tay.

- Bắn ! Gomez hét lên bất chấp tình thế khó chịu. Bắn!

Đó không phải là một mệnh lệnh. Mà giống một lời cầu xin.

Kết thúc như một anh hùng. Kết thúc, ngay bây giờ. Và là nguyên nhân khiến thằng khốn này bị kết án tù chung thân. Hoặc cái chết của nó, nếu Laval bắn trúng.

Nikollé can thiệp để lấy khẩu Sig-Sauer của Gomez và ném vào bờ dốc, khiến một con mèo đói meo vụt chạy khỏi bụi cây.

Màu đen, dĩ nhiên rồi.

- Bắn, chết tiệt ! Thiếu tá lặp lại.

- Ném súng của anh xuống ! Bashkim ra lệnh. Nếu không, tôi giết thằng bạn của anh !

- Đừng nghe nó, chết tiệt ! Bắn !

Laval do dự thêm một giây nữa và quyết định đẩy nhẹ khẩu súng của mình trên mặt đất về phía những tên Albania.

- Thả anh ấy ra, anh yêu cầu. Thả anh ấy ra và đi đi.

Gomez bị một cú đánh bằng báng súng vào đầu và gục xuống, trong khi Bashkim và đồng bọn trèo lên chiếc BM.

Tomor khởi động xe vọt đi, Laval lao về phía khẩu súng lục của mình và cúi xuống nhặt nó ngay lúc Gomez ngẩng đầu lên.

Vừa kịp để thấy chiếc xe lao thẳng vào viên trung úy của anh.

Đâm trúng anh ta một cú trực diện, hất văng anh ta đi nhiều mét.

Đèn phanh của chiếc BM bật sáng, rồi đến đèn lùi.

- Không ! Gomez hét lên khi đứng dậy.

Chiếc xe lùi lại một cách điên cuồng, cán qua người Laval, lại phanh gấp. Rồi lại chạy tới, lần này chạy qua bên cạnh thứ còn lại của Cậu Bé, trước khi biến mất vào màn đêm.

Gomez quy xuống đầu gối.

Trong sự im lặng chết chóc.

Chương 27

Tiếng cười của Lisa... Tiếng hét thét của cô khi cô ngã nhào vào khoảng không và đập xuống chân chị gái mình.

Tiếng hét thét của Cloé khi cô mở mắt. Trễ giờ.

Phải nói là một lần nữa cô lại nhượng bộ sự dễ dãi, nuốt một trong những viên thuốc ngủ thần kỳ đó. Bởi vì lúc 2 giờ sáng, cô vẫn chưa ngủ. Như thể giấc ngủ đã bỏ rơi cô vĩnh viễn.

Cô vươn vai, máy móc tìm kiếm cơ thể của Bertrand bên cạnh mình. Nhưng anh ấy không ở đó.

Tối nay, có lẽ vậy. Đêm mai, cô hy vọng thế. Cô đang chờ đợi anh.

Nếu anh ở đó, cô có thể ngủ mà không cần bất cứ trợ giúp nào. Đó là lúc cô quyết định.

- Tối nay, tôi sẽ đề nghị anh ấy sống cùng tôi. Tối nay sẽ là một buổi tối trọng đại...

Cloé ngạc nhiên trước điều mình vừa thì thầm. Cô đột nhiên tự hỏi liệu mong muốn của cô có phải chỉ đơn giản là sản phẩm của nỗi sợ hãi. Có một người đàn ông

trong nhà để đẩy lùi Cái Bóng xa khỏi cô ? Không, dĩ nhiên là không. Mong muốn của cô không liên quan gì đến con quỷ đang rình rập xung quanh cô. Cô chỉ muốn Bertrand ở bên cô vì cô nhớ anh. Có lẽ cũng vì cô khao khát một sự ổn định nào đó. Cô đang già đi, không nghi ngờ gì nữa.

Hình thành một cặp đôi, một cặp đôi thực sự. Có những dự án, chia sẻ mọi thứ, kể cả những thứ hàng ngày.

Cô biết điều đó nguy hiểm đến mức nào. Nhưng cô cũng biết rằng Bertrand rất cuộc sẽ chán mỗi quan hệ bấp bênh và mong manh này.

Dĩ nhiên, có lẽ anh sẽ do dự. Anh ấy thậm chí có thể từ chối. Nhưng ít nhất, anh ấy sẽ nhận ra cô trân trọng anh ấy đến mức nào. Và có thể chấp nhận sau này, một khi anh ấy đã suy nghĩ về điều đó.

Mạnh mẽ với quyết tâm của mình, Cloé chui ra khỏi chăn và mở tấm rèm mờ đục, lộ ra một ngày xám xịt miễn cưỡng thức dậy. Dạ dày cô hơi nóng rát ; Caro vẫn là một đầu bếp tồi ! Nhưng ngược lại, gu đàn ông của cô ấy đã được cải thiện. Suy nghĩ thoáng qua về Quentin, gã trai hơi đen tối, hơi bí ẩn. Không thực sự đẹp trai, cũng xa mới là xấu xí. Quyến rũ, đó là chắc chắn.

Cloé với lấy chiếc áo choàng tắm, khoác lên làn da đã nguội lạnh vì sự vắng mặt. Đó là khi có thứ gì đó thu hút ánh mắt cô. Trên bàn đầu giường, cô đã bỏ lại hoa tai và chiếc nhẫn của mình khi trở về đêm qua. Xung quanh chúng, tạo thành một hình trái tim, chiếc vòng cổ phối hợp lấp lánh. Cloé nắm lấy nó bằng một bàn tay run rẩy.

- Chúa ơi, cô thì thâm.

Không thể nào tới qua cô không nhìn thấy nó.

Cô nhẹ nhàng ngã xuống giường, nhìn chăm chăm vào món trang sức lấp lánh trong lòng bàn tay.

- Hoặc là tôi thực sự phát điên, hoặc là...

Hắn đã đến đây. Trong khi tôi ngủ.

Một lần nữa, cô không thể nói giả thuyết nào khủng khiếp hơn.

Cloé để chiếc vòng cổ chảy giữa các ngón tay và trượt xuống chân cô. Một con rắn dài lấp lánh, đầy nọc độc.

Báo trước cái chết.

Đêm ở khoa cấp cứu của một bệnh viện lớn giống như một nhà máy khổng lồ.

Gomez, trên một chiếc ghế băng nhựa đen, trong một hành lang xám, chứng kiến vở ballet không ngừng của những chiếc áo blouse trắng mà không nhìn thấy. Những hình ảnh duy nhất lặp đi lặp lại trong đầu anh là hình ảnh Laval bị va đập, bị nghiền nát, bị cán ép bởi chiếc xe. Cơ thể bất tỉnh của anh, đôi chân nát tan. Hộp sọ bị vỡ, đôi mắt nhắm nghiền.

- Alex ? Sao anh không gọi tôi sớm hơn ?

Gomez ngẩng đầu lên theo lệnh của giọng nói quen thuộc đó. Maillard, đứng trước mặt anh.

- Anh bị thương à ?

Người chỉ huy theo phản xạ đặt một ngón tay lên miếng băng gạc trên thái dương anh, nơi mà phần đuôi súng đã giáng xuống không thương tiếc.

- Không sao đâu.

- Laval thế nào rồi ?

- Anh ta sắp chết rồi.

Maillard ngồi phịch xuống cạnh anh, choáng váng.

- Kể tôi nghe, anh ra lệnh sau một khoảng im lặng dài.

- Tôi không thể...

- Tôi đã cử đội của anh đến chỗ Nikolië.

Gomez chẳng còn chút hy vọng nào.

- Hẳn ta đã chuẩn rồi, viên thanh tra xác nhận. Dọn đi hết cả rồi. Biến mất... Chắc là đang trên đường về nước. Còn thằng Bashkim, tôi đoán nó cũng thế. Tất nhiên, họ đang khám xét căn hộ của Nikolië, biết đâu hẳn vội vã đến mức bỏ quên thứ gì đó thú vị. Nhưng tôi không ảo tưởng đâu.

Người chỉ huy méo mó đi vì lo âu và hận thù. Laval sắp chết. Mà lại là chết vì không gì cả.

Cú đánh thứ hai. Gần như dữ dội như cú đầu tiên. Đủ để kết liễu anh ta.

Thế mà, trái tim anh vẫn còn đập. Phải làm gì nữa thì nó mới chịu ngừng lại đây ?

- Lẽ ra anh không nên quay lại làm việc sớm thế, Maillard nói như thể đang nói với chính mình.

- Anh nghĩ tôi có trách nhiệm sao ?...

- Kẻ có trách nhiệm, là Bashkim. Chính hắn ta lái chiếc xe, phải không ?

- Anh nói đúng, kẻ có tội là tôi, Gomez thì thầmm. Tất cả là lỗi của tôi.

- Không, tính thế thì là lỗi của tôi, Thiếu tá cấp trung tá thờ dài.

- Anh chẳng biết gì cả ! Gomez kêu lên. Anh đã không có mặt ở đó khi...

- Kẻ có tội là tôi, Maillard khẳng khẳng. Lẽ ra tôi không nên để anh trở lại sớm như vậy, sau khi...

- Thôi đi ! Alexandre cắt ngang một cách dữ dội. Tôi đã giết thằng nhỏ đó.

Anh đứng dậy, viên thanh tra vẫn chờ người ra trên chiếc ghế băng.

- Tôi đã giết thằng nhỏ đó, Gomez lạnh lùng lặp lại. Và tôi không có bất cứ lời bào chữa nào.

Ngoại trừ việc tôi muốn giết chính mình.

Tử thân không phải là một cô gái dễ dãi. Nàng từ chối những kẻ muốn có nàng, và trao tôi cho những ai xua đuổi nàng.

Gomez ngồi xuống, tựa cái đầu đau đớn vào tường. Giá mà nó có thể phát nổ, nổ tung vào trong. Để cho chất óc của anh trát lại những bức tường xám xịt của hành lang chết tiệt này.

Maillard do dự vài giây, rồi cuối cùng đặt tay lên vai Alexandre.

- Đừng gục ngã, làm ơn. Các anh em của anh sắp đến, họ không cần chuyện này đâu.

* * *

Cloé vẫn ngồi trên giường. Cô thậm chí còn chưa mặc quần áo, chưa uống cà phê. Cô nhìn những phút giây trôi qua trên chiếc đồng hồ radio. Những con số màu đỏ không còn có nhiều ý nghĩa nữa.

Hắn đã đến, trong lúc mình ngủ.

Cuối cùng cô đã chọn kết luận đó. Có lẽ ít đáng sợ hơn là việc mình bị điên.

Hắn đã đến, trong phòng tôi. Trong khi tôi ở đó. Bị đánh gục bởi thuốc ngủ.

Có lẽ hắn đã chạm vào tôi.

Tất nhiên là hắn đã chạm vào tôi rồi.

Một cơn rùng tôi bất tận làm lạnh giá làn da cô. Một cảm giác khủng khiếp.

Cảm giác của sự xâm phạm.

Xâm phạm nhà cửa, sự riêng tư của cô. Xâm phạm đêm tối, những giấc mơ của cô.

Cô thậm chí còn chẳng nghĩ đến việc kiểm tra xem ngôi nhà có trống không nữa không. Cô biết, theo bản năng, rằng hắn không còn ở đó nữa. Rằng hắn đã rời đi trước khi cô tỉnh dậy. Nhưng cô cũng biết rằng hắn sẽ quay lại.

Rằng hắn sẽ không dừng lại ở đó. Điều duy nhất cô không biết, là hắn muốn gì.

Làm cô điên lên ? Giết cô ?

Cô lấy lại khẩu P38, giữ nó trên đùi. Từ giờ trở đi, ban đêm cô sẽ để nó dưới gối. Trừ khi Bertrand có ở đó, tất nhiên.

Nhưng phải rồi, anh ấy sẽ ở đó.

Hy vọng cuối cùng.

Cloé bỗng nhớ ra tôi có một công việc. Rằng người ta đang chờ cô, ở đâu đó.

Nhưng cô không còn nhớ làm sao để tìm thấy sức mạnh mà đi đến đó nữa. Vì thế, cô vẫn ở đó, tù nhân của căn phòng này.

Tù nhân của Cái Bóng.

* * *

Bị giam cầm trong bệnh viện này, trong những hành lang dài vô tận này, Gomez không thể về nhà. Như thế, bằng việc bỏ rơi Laval, anh đã ký vào bản án tử hình của anh ta.

Dù sao thì, anh cũng không biết phải đi đâu nữa.

Đến văn phòng ? Cảm giác tội lỗi và xấu hổ sẽ ngăn anh bước qua những bức tường của đồn cảnh sát.

Về nhà ? Ngay cả căn hộ của họ dường như cũng là một nơi trú ẩn thật mỉa mai.

Nơi trú ẩn duy nhất anh mơ đến, là vòng tay của cô ấy. Nhưng cô ấy không còn ở đó nữa. Đã tan thành khói.

Tất cả những gì cô ấy từng là giờ chỉ còn lại thế. Tất cả những gì họ đã trải qua kết thúc như thế.

Cũng bình thường thôi, tóm lại. Cái chết là dấu chấm hết duy nhất cho đến khi được chứng minh ngược lại.

Chỉ là nó đến sớm hơn dự tính.

Ở đâu đó, không xa anh, Cậu Bé đang chiến đấu. Kháng cự. Nó muốn sống, Alexandre cảm nhận được. Như thể một sợi dây vô hình kết nối họ. Tuy nhiên, các bác sĩ tỏ ra bi quan về cơ hội sống của cậu. Chấn thương đa dạng, bao gồm chấn thương sọ não, gãy xương hở ở chân, lõm lồng ngực. Chưa kể hai đốt sống bị vỡ, các cơ quan nội tạng bị nghiền nát... Thật kỳ diệu khi cậu vẫn còn sống.

Một sự kinh tởm, có lẽ.

Bởi vì nếu cậu sống lại từ cõi chết, chắc chắn cậu sẽ giống một cây rau hơn là một con người.

Gomez nuốt một thứ chất lỏng được cho là cà phê, mua từ cái máy đặt ở sảnh vào.

Anh vẫn chưa thể gặp Cậu Bé. Có lẽ vậy thì tốt hơn.

Khi anh ngồi xuống chiếc ghế băng, anh trông thấy phó của mình ở cuối hành lang. Đội trưởng Villard ngồi xuống cạnh anh, không một lời chào.

- Có tin gì không ?

- Chưa.

- Chị gái của anh ấy chắc ngày mai sẽ đến, Villard thông báo. Cô ấy sống ở Nouvelle-Calédonie, sẽ bắt chuyến bay đầu tiên.

- Còn cha mẹ anh ấy ? Alexandre hỏi thăm.

- Cha anh ấy mất rồi, mẹ thì đang ở bệnh viện... Alzheimer. Bà thậm chí còn chẳng nhớ đến anh ấy nữa.

Gomez nhận ra anh hầu như chẳng biết gì về Laval.

Tôi là thằng khốn nạn cuối cùng. Một thằng rác rưởi, rớt cuộc cũng như Bashkim vậy.

- Anh ấy có bạn gái, phải không ?

- Tôi không nghĩ vậy, Villard trả lời. Dù sao thì, anh ấy chưa bao giờ kể với chúng tôi và cũng chẳng có ai xuất hiện cả.

Gomez nhớ lại câu chuyện tình đẹp, được kể giữa hai cốc bia ở quán rượu. Chắc là một chuyện viễn tưởng, được bịa ra để làm anh vui. Bởi vì Cậu Bé quan tâm đến anh. Anh ấy hào phóng. Thông minh và vui tính.

Đó là một người tốt. Và tôi đã giết anh ấy.

- Anh nên về nhà đi, người đội trưởng nói thêm.

Anh ta không đề nghị anh quay lại văn phòng. Họ không cần anh nữa.

- Về để làm gì ?

- Còn ở đây, anh ở lại để làm gì ? Anh định hỏi sinh anh ấy bằng cách mục nát trong hành lang này sao ?

Alexandre nghiêng chặt răng, khuôn mặt anh càng cứng lại.

- Để tôi yên.

Rồi, không báo trước, cuộc tấn công bắt đầu. Điều mà Gomez đã chờ đợi từ lúc nào.

- Tối hôm qua anh bị cái gì mà can thiệp trong những điều kiện như thế, hả ? Sao anh không gọi chúng tôi ? Anh hóa điên rồi hay sao vậy ?

Lần này, người chỉ huy siết chặt nắm đấm.

- Tôi vẫn luôn điên mà.

- Có lẽ. Nhưng trước đây, anh không chơi đùa với mạng sống của người của mình.

- Cút đi.

Villard đứng dậy, nhìn người chỉ huy của mình với một sự tức giận pha lẫn nỗi buồn.

- Anh mất kiểm soát rồi, Alex.

- Biến đi, tôi bảo.

Gomez cũng đứng dậy, đánh giá đối thủ. Nhận thức được rằng mình không phải là đối thủ của người chỉ huy, Villard từ bỏ cuộc chiến. Dù sao thì, đấm một cái vào mặt anh ta cũng chẳng làm Laval sống lại được.

- Tôi sẽ quay lại vào ngày mai. Tôi phải đảm nhận tạm quyền. Nếu có gì mới, gọi tôi. Kể cả đó là tin xấu và là giữa đêm.

- Tất nhiên rồi, Gomez gật đầu.

Anh nhìn người phó của mình bỏ đi với mong muốn gọi anh ta lại, xin lỗi. Nói với anh ta rằng anh cũng đau

đón biết nhường nào.

- Chỉ huy ?

Alexandre quay đầu về phía người bác sĩ đã lặng lẽ đến gần.

- Anh có thể gặp anh ấy một lát, nếu anh muốn.

Trái tim anh đập thành thịch. Trong khi anh đã nghĩ anh ấy chết rồi.

Họ bước vào một trong những hành lang nổi tiếng đó, một hành lang khác.

- Tôi thích cảnh báo anh trước, thưa chỉ huy, anh có thể sẽ bị sốc.

- Tôi đã ở với anh ấy khi chuyện xảy ra mà, Gomez nhắc lại.

- Nhưng lúc này, còn tệ hơn, vị bác sĩ thông báo. Vì vậy hãy giữ vững tinh thần.

Người bác sĩ mở một cánh cửa, Gomez theo sau.

- Không thể vào trong, anh có thể nhìn thấy anh ấy qua tấm kính.

Gomez tiến lại gần bức vách kính và đột nhiên hiểu ra ý của người bác sĩ thực tập muốn nói gì.

Tôi tề, đúng vậy.

Thậm chí là kinh khủng.

Laval không còn nhận ra nổi. Mặt cậu ta gần như không còn chút gì là con người. Biến dạng, đáng sợ. Một khuôn mặt của kẻ chết đuối được vớt lên sau mười lăm ngày. Được bao quanh bởi những thiết bị man rợ, những cây kim cắm vào mỗi cánh tay, một ống thông luôn xuống cổ họng, Nhóc trông giống như một đồng thịt da sống. Lồng ngực được băng bó một phần của anh ta nhấp nhô theo nhịp máy.

- Anh ấy... có đau đớn không ? Gomez thì thầm.

Vị bác sĩ cũng đang quan sát bệnh nhân của mình. Với sự thờ ơ cần thiết của nghề nghiệp.

- Anh ấy đang hôn mê. Tôi không thể nói chắc chắn được. Dù sao thì chúng tôi cũng đang làm mọi cách để giảm bớt đau đớn.

- Nếu anh ấy qua khỏi... thì... anh ấy sẽ như thế nào ?

- Ở điểm đó, tôi cũng không thể nói với anh được. Điều chắc chắn duy nhất, là anh ấy sẽ không bao giờ đi

lại bình thường được nữa. Chúng tôi buộc phải...

Gomez nhắm mắt lại một lúc. Rồi mở ra ngay lập tức. Anh phải nhìn. Đối mặt.

- Chúng tôi buộc phải cắt bỏ một chân của anh ấy, vị bác sĩ tiếp tục. Ở ngang đầu gối. Về những di chứng khác, sẽ phải đợi đến khi anh ấy tỉnh dậy mới biết chắc được. Nhưng tôi không giấu anh là cơ hội để anh ấy trở lại là khá mong manh. Tuy nhiên, không gì là hoàn toàn vô vọng. Anh ấy còn trẻ, khỏe mạnh... Ý tôi là, trước đây anh ấy đã khỏe mạnh. Một thể chất vững chắc. Vì vậy, phép màu vẫn có thể xảy ra.

Đã từ lâu Alexandre không còn tin vào phép màu.

- Tôi phải rời anh đây. Anh có mười phút. Sau đó, làm ơn quay lại hành lang để không làm phiền hoạt động của khoa. Chúc can đảm, thiếu tá.

Gomez đứng chôn chân sau tấm kính. Anh đặt hai bàn tay lên đó, rồi đến trán.

- Cố lên, Nhóc. Đừng chết, làm ơn.

Những giọt nước mắt trào ra, khắc một rãnh nhân tính trên khuôn mặt đá đó.

- Tôi xin lỗi anh... Anh có nghe thấy tôi không ? Ừ, tôi biết anh nghe thấy tôi. Thực ra không phải lỗi của tôi, anh biết đấy. Là tại vì Sophie... Không, tôi không có lời bào chữa nào, anh nói đúng.

Tôi ước gì tôi có thể ở vào vị trí của anh !

- Thưa anh, không nên ở lại đây, một giọng nói nữ quyền ra lệnh.

Nữ y tá đặt tay lên vai anh, dẫn anh về phía cửa. Anh để mặc, không thể kháng cự dù chỉ chút xíu.

- Cô có nghĩ anh ấy sẽ tha thứ cho tôi không ?

Người phụ nữ nhìn anh với vẻ mặt đầy thương cảm. Cô mở cửa, đẩy nhẹ anh ra ngoài.

* * *

Một làn gió nhẹ mát lạnh làm gọn sóng mặt nước xám. Cũng xám như bầu trời.

Cloé bước chậm rãi, ngay sát mép sông, xa lạ với tiếng ồn, với sự nhộn nhịp, với cuộc sống.

Thỉnh thoảng, cô liếc nhìn ra phía sau. Tất nhiên, cô sẽ không thấy hắn. Hắn mới là kẻ chọn xuất hiện hay không. Hắn quyết định. Hắn dẫn dắt cuộc chơi tàn sát

này theo ý hấn.

Cô, chỉ là một con tốt, một con mồi, một con thú săn.

Đồ vật của hấn, từ giờ.

Cô đã bỏ chạy khỏi nhà khi chuông đồng hồ điểm giữa trưa. Đã không nghĩ đến việc đến văn phòng dù chỉ một giây, thậm chí còn không gọi cho Pardieu. Để họ tiêu tan đi.

Ngược lại, cô đã để lại nhiều tin nhắn cho Bertrand và giờ đang chờ anh gọi lại.

Anh sẽ đến và ôm cô vào lòng. Trấn an cô, xoa dịu cô. Yêu thương cô.

Cô lấy xe, không có điểm đến cụ thể. Lái xe một lúc và rồi thấy tôi ở đó một cách tình cờ. Trừ khi lại là hấn, kẻ đã dẫn đường cho cô đến đây.

Cô đã làm gì để xứng đáng với điều này ? Cô đã phạm lỗi gì để phải chịu một hình phạt khủng khiếp như vậy ?

Cô ngồi xuống một chiếc ghế dài, nhìn một chiếc xà lan chất đầy áp chạy ngang qua.

Tôi đã giết Lisa. Tôi đã hủy hoại em gái mình, em gái ruột của tôi. Đứa em mà tôi phải bảo vệ.

Vậy thì, tôi chắc chắn xứng đáng phải chịu đau khổ.

* * *

Alexandre cuối cùng đã bỏ chạy. Cần không khí. Khẩn cấp.

Hình ảnh Laval trên giường bệnh, hay giường hấp hối, không chịu phai mờ. Nó xé toang màn hình suy nghĩ của anh. Âm ảnh với đầy đủ hình khối, màu sắc, và nỗi kinh hoàng.

Anh dừng xe, bước xuống thẳng bờ sông Marne.

Đi bộ, thở.

Dù không gì có thể làm dịu đi nỗi đau của anh. Về lỗi lầm, về nỗi buồn, về nỗi đau của anh.

Anh bước đi, như một cỗ máy, với một điệp khúc khùng khiếp trong đầu.

Và rồi cú sốc ập đến.

Người phụ nữ đó, người dường như cũng lạc lối như anh. Ngồi trên một chiếc ghế dài.

Gomez dừng bước. Cô ấy trông giống...

Anh đang mơ ư ? Phải chăng anh đã đến giai đoạn ảo giác rồi ?

Một dấu hiệu ? Một thông điệp ?

Người phụ nữ lạ mặt đứng dậy, lấy túi xách và bước thẳng về phía anh với bước chậm. Mà thậm chí không nhìn thấy anh.

Nhưng vào lúc họ bước ngang qua, ánh mắt họ chạm nhau. Đôi mắt họ nặng trĩu, những nỗi bất hạnh của họ gần gũi, anh cảm nhận được.

Gomez quay lại trong khi cô ấy bước đi. Sự giống nhau với Sophie đến kinh ngạc khiến anh suýt ngất đi.

Nhưng đó không phải là Sophie.

Chỉ là cái bóng của cô ấy.

* * *

Gần 18 giờ khi Bertrand bấm chuông cửa ; dù có chìa khóa, anh vẫn thích báo trước. Cloé mở cửa nhanh chóng, tìm chỗ ẩn nấp trong vòng tay anh.

- Em rất mừng vì anh ở đây... Em nhớ anh, cô thì thầm.

Anh vuốt ve tóc cô, hôn lên cổ cô. Cô đóng cửa, cẩn thận vặn then cài.

- Em ổn chứ ? Bertrand hỏi thăm.

Cô đã không muốn nói gì với anh qua điện thoại, nhưng anh đã cảm nhận rõ ràng cô đang không ổn.

Cloé không trả lời, lại ôm chầm lấy anh.

- Có chuyện gì không ổn ở chỗ làm à ?

- Em đã không đi làm, Cloé thừa nhận nhẹ nhàng.

- Ô vậy sao ? Tại sao ? Em bị ốm à ?

Cô nắm lấy tay anh, dẫn anh vào phòng khách.

- Anh muốn uống gì không ? cô đề nghị.

- Có... Nhưng trước tiên hãy nói cho anh biết có chuyện gì.

Cloé hít một hơi thật sâu, không rời mắt khỏi anh trong khi anh cởi áo khoác.

- Em sẽ nói với anh, nếu anh hứa sẽ không nổi giận.

Cô lấy một chai whisky, rót cho anh một ly.

- Anh đang nghe đây.

- Hắn đã đến đây, đêm qua.

Khuôn mặt Bertrand biến sắc. Nhưng anh giữ im lặng, chờ đợi phần tiếp theo.

- Hắn đã đặt một vật trong phòng em, khi em đang ngủ. Một sợi dây chuyền.

- Ý em là em tìm thấy một thứ như là... quà tặng ?

- Không. Đó là một món trang sức của em. Tối qua, em đã đến nhà Carole. Em đã tìm sợi dây chuyền đó khắp nơi. Em muốn đeo nó. Anh biết đấy, cái bằng vàng trắng, em thường đeo ấy.

- Rồi sao ?

- Rồi, không thể tìm thấy nó. Em đã lục tung cả ngôi nhà. Và sáng nay, nó ở đó. Được đặt trên bàn đầu giường của em, rất rõ ràng. Hình trái tim.

Bertrand nhìn đi chỗ khác, vài giây. Điều anh thấy trước mặt có lẽ thật không thể chịu nổi.

- Anh không tin em, phải không ?

Anh uống hai ngụm whisky, đặt ly xuống bàn.

- Có, anh tin em, anh khẳng định. Nhưng chúng ta sẽ nói về chuyện này sau.

Cô nhìn thấy trong mắt anh rằng anh không đến để nói chuyện. Rằng anh muốn thứ khác.

Muốn cô.

Anh bỗng bùng cháy, chỉ trong chốc lát. Cô hẳn cũng đã nhớ anh, dù chỉ là một đêm. Quá nhiều thời gian phải bù đắp.

Anh ôm lấy eo cô, nhấc cô lên khỏi mặt đất, xoay cô trong không trung. Cloé bật cười.

Cô không bao giờ nghĩ mình sẽ cười vào hôm nay.

Cái Bóng thở ra, bị khuất phục bởi thứ gì đó mạnh mẽ hơn nhiều so với nỗi sợ hãi hay nghi ngờ. Ham muốn mãnh liệt quét sạch mọi thứ trên đường đi, nghiền nát mọi thứ bằng sức mạnh của nó. Cloé không uống rượu, thế mà cô đã say. Vì anh, vì thứ gắn kết họ, trói buộc họ.

Điệu nhảy của họ kết thúc trên chiếc đi văng, vốn đã quen với những cái ôm của họ. Anh không nói một lời, như thường lệ. Thậm chí không mất thời gian cởi đồ cô. Chỉ đủ để. Cô nhắm mắt, rồi mở ra, choáng ngợp bởi một thứ ánh sáng quá mạnh mẽ.

Anh.

Cảm giác như đôi tay anh tích điện, chúng khơi lên hàng ngàn tia lửa trên da cô, cảm hàng trăm chiếc lưỡi câu vào thịt da cô. Không còn một chỗ trống nào trong cô.

Hai. Một cơ thể duy nhất và đồng nhất.

Cloé quên đi tên mình, quá khứ của mình, cuộc đời mình. Những cái bóng. Tất cả những gì không phải là anh. Vị vua duy nhất của một vùng đất bị chinh phục, khuất phục và ngoan ngoãn.

Những đốm than hồng biến thành đồng lửa, thành hỏa hoạn.

Một lò lửa, gần với địa ngục. Rồi một cái lạnh thấu xương, gần với cái chết.

Họ ở lại ôm nhau nhiều phút, kiệt sức.

Cho đến khi Bertrand cuối cùng thả cô ra. Cloé có cảm giác như đang chìm xuống một biển nam.

Dù anh vẫn ngồi bên cạnh cô. Cô đặt trán lên vai anh, vuốt ve gáy anh.

- Em muốn chúng ta không bao giờ xa nhau nữa, cô thì thâm. Em muốn chúng ta sống cùng nhau...

Anh đắm mắt vào mắt cô, để mặc cho những giây phút dài vô tận trôi qua. Những giây phút tạo nên sự bất định.

- Anh có muốn không ? Cloé van nài.

Cô đã buông bỏ vũ khí, trông như một đứa trẻ.

- Chuyện giữa chúng ta đã kết thúc rồi, Bertrand buông lời bằng một giọng đều đều. Chấm hết.

Một lưỡi dao găm dài đâm sâu vào bụng Cloé. Cho đến tận cán.

- Anh chia tay em.

Anh mặc lại quần áo, không vội vã. Khoác áo khoác.

Cloé nhìn anh bước đi, không thốt nên lời. Thật khó để nói khi một lưỡi dao xuyên qua người bạn.

Khi cánh cửa đóng sầm lại, cô thậm chí không giật mình.

Không gì cả.

Chỉ một cảm giác kỳ lạ. Cảm giác thấy mình chết dần mà không thể làm gì.

Chương 28

*C*huyện giữa chúng ta đã kết thúc rồi. Chấm hết.
Anh chia tay em.

Những lời nói, như những nhát đòn. Còn tệ hơn cả những nhát đòn.

Những chiếc đinh đóng sâu vào lòng bàn tay, bị đóng đinh, Cloé đã không nhúc nhích. Thế mà, anh đã đi được một tiếng rồi. Cô vẫn ở trên chiếc ghế dài đó, giữa khung cảnh không còn nhìn cô nữa. Nửa trần trụi, bị những hàm răng vô hình bằng băng giá ăn mòn, đôi tay siết chặt vào khoảng trống. Nếu không có những cơn run nhẹ, người ta có thể nghĩ cô đã chết.

Lưỡi dao găm vẫn cắm sâu trong ruột gan, cô từ từ trống rỗng, máu và nhựa sống cạn kiệt.

Không một giọt nước mắt, không một lời. Không một chút giận dữ. Thậm chí không còn một ý nghĩ. Chỉ một sự sững sờ sâu sắc, một khoảng trống giống như vô tận.

Đây không còn là sự sống, cũng chưa phải là cái chết. Đó là một kiểu trạng thái lưng chừng.

Như thể ai đó đã ngắt kết nối não cô. Điên loạn, gãy vỡ, tan nát.

Anh đã ra đòn khi cô đã gục ngã. Cứ như thể anh muốn kết liễu cô.

Chuông điện thoại thậm chí không khiến cô phản ứng. Một tiếng ồn, giữa sự ồn ào tĩnh lặng.

Một giọng nói đã kéo cô ra khỏi hư vô. Giọng của Carole, từ máy trả lời tự động.

- Chị ở đó à, Clo ? Là tôi đây... Nếu chị ở đó, hãy nhắc máy lên ! Một giọng nói khẳng khẳng. Và cuối cùng, đành chịu.

- Thôi, không sao. Chắc chị đang ở nhà hàng với Bertrand rồi ! Tôi sẽ gọi lại vào ngày mai. Hôn.

Vài tiếng bíp rồi lại im lặng, một lần nữa. Khuôn mặt Cloé biến thành một vết thương há miệng, khổng lồ. Những cơn run tăng lên đến mức tấn công toàn bộ cơ thể cô. Những chiếc lưỡi câu mà anh đã cắm vào da thịt cô từ từ rút ra. Xé nát cô, từng mảnh một. Một dòng chảy không kiểm soát được tràn ngập cô, nghẹt thở. Đôi mắt cô cuối cùng cũng giải phóng sự quá tải.

Cảm giác như bị xé làm đôi.

Lời than vãn đó thật ngọt ngào, thiên thần của anh.

Những tiếng nước nở, xé lòng, là những khúc aria tuyệt đẹp làm tràn ngập trái tim ta với một niềm hân hoan sâu sắc.

Anh nhắc lại với em, thiên thần của anh : không có niềm vui nào không có nỗi đau. Em càng chìm sâu, anh càng bay cao.

Anh lắng nghe em, hàng giờ liền. Anh không thấy chán, và có lẽ sẽ không bao giờ chán.

Em vượt quá mọi kỳ vọng của anh, và thậm chí hơn thế. Em là món quà của các vị thần.

Em đang khám phá nỗi đau, nỗi đau thực sự.

Em sẽ nếm trải từng hương vị, từng sắc thái của nó. Anh hứa với em điều đó.

Nhưng anh không vội, anh đã thưởng thức những gì em cho anh. Mỗi giây phút đau khổ của em là một phước lành. Một bước chân em tiến về phía anh mà thậm chí không hay biết.

Lại gần đây, thiên thần của anh. Hãy đến bên anh. Thật sát bên anh.

Lại gần đây, thiên thần của anh. Em sắp đến đích rồi. Giờ đây đã gần trong tầm với của anh.

Nơi anh sẽ tấn công. Không một chút thương xót.

Em đã đặt một chân lên miệng vực.

Chẳng mấy chốc, em sẽ lao vào khoảng không... Đó là ngôi mộ mà anh đã kiên nhẫn đào cho em.

Em nghĩ rằng vực thăm sẽ không đáy. Một lần nữa, em đã nhâm, thiên thần của anh.

Dưới đáy, có anh. Đang chờ em.

Trong sâu thăm con người em, em sẽ tìm thấy anh.

Chương 29

Cô tìm kiếm.

Con người cô đã từng là ai. Cô đã từng làm gì. Cô đã từng yêu hay ghét điều gì.

Cô tìm kiếm.

Đâu là ngày khủng khiếp này khiến linh hồn tan nát.

Nhưng ngay cả những ngày tháng cũng chẳng còn ý nghĩa. Ngày không, giờ cũng không. Chẳng còn gì có ý nghĩa nữa.

Cô đã bò.

Bò nhiều hơn là bước đến phòng ngủ.

Cô đã nuốt.

Những gì còn lại của thuốc ngủ.

Và cô nằm xuống.

Trên chiếc chăn lông trắng, tinh khiết. Hai tay giang ra như hình chữ thập, mắt dán vào trần nhà phẳng lì.

Phẳng lì, như những bức tường của vực thẳm. Chẳng có gì để bám víu.

Hãy để lưỡi dao găm này ra khỏi ruột gan tôi, để máu phun ra. Hãy để cuộc sống kết thúc vì nó đã kết liễu tôi.

- Đây, thế là hết rồi...

Cái Bóng cúi xuống, cười nhạo bên trên nắm mồ của cô.

- Đây là nơi yên nghỉ của Cloé Beauchamp.

Người đã thắng. Hắn ta đã bỏ đi, vì người. Hoặc vì ta. Có quan trọng gì ? Điều duy nhất quan trọng, là nỗi kinh hoàng phải có hồi kết. Nỗi sợ hãi phải có hồi kết.

Cô cầu nguyện.

- Hãy để con đã nuốt đủ thuốc... Xin hãy để con chết, làm ơn !

Trái tim cô đập nhanh, quá nhanh. Và loạn nhịp. Đôi mắt cô bắt đầu khép lại.

Dù vậy, vẫn có thứ gì đó đang vật lộn. Một phần rất nhỏ trong cô.

- Buông đi ! Xin hãy để tôi đi, tha cho tôi !

Bên ngoài, một cơn bão ập đến. Sấm sét, chớp giạt. Cơn thịnh nộ của bầu trời, như một lời trách móc cuối

cùng.

Thế là rồi, mí mắt cô sụp xuống. Nặng trĩu như những cái đe.

Thế là rồi, tâm trí cô trôi dạt về miền vô định.

Trong khi trái tim cô hấp hối, nỗi sợ hãi bùng nổ trong ruột gan. Quá muộn rồi.

Đi mà không trở lại.

Thế là rồi, ánh sáng tắt.

Hạ màn.

Nơi đây yên nghỉ Cloé Beauchamp. Chết trong Cái Bóng.

* * *

Anh vẫn còn ám ảnh bệnh viện này. Bị xích vào nơi này, vĩnh viễn. Có lẽ anh sẽ trở thành ma, lang thang vĩnh viễn trong những hành lang vô trùng ấy.

Alexandre đắm đầu vào những bức tường, một con côn trùng mỏng manh bị thu hút bởi ánh sáng, một ảo ảnh.

Ở lại đó để trông chừng anh. Để tự trừng phạt mình.

Anh đã van nài quá nhiều đến mức cuối cùng người ta cũng thương hại và để anh đến.

Cuối buổi chiều sau một tấm kính. Cậu Bé vẫn đang chiến đấu, hết lần này đến lần khác. Gomez đặt tay lên mặt kính. Cô chạm vào anh ta. Chạm đến tận trái tim. Và nói với anh ta, bằng giọng khê khàng không nghe thấy.

Tất cả những gì anh đã không có thời gian để nói với anh ta.

* * *

Bóng người mờ ảo chìm trong làn sương mù dày đặc.

Chưa phải lúc đâu, Cloé. Chưa phải lúc...

Giọng nói đó, thật kỳ lạ, như vọng xuống từ trời cao. Và cái lạnh trên da thịt cô, trong miệng cô. Tràn qua giữa đôi môi hé mở của cô.

Đôi mắt khép lại, cái lạnh càng tăng.

Đây có phải là cái chết ? Tôi đang ở đâu ?

Chưa phải lúc đâu, Cloé. Không phải cô được quyết định...

Bất chấp giọng nói, cô lại chìm vào vùng nước lạnh, sâu và đen.

Mí mắt lại mở ra.

Ý thức mơ hồ về cơ thể mình. Chỉ biết là nó đang run và cái lạnh đang găm nhâm da thịt cô.

Cloé tỉnh lại với một tiếng hét kinh hoàng. Trái tim cô là một nỗi đau. Nó cố gắng đập, nó đang vật lộn. Tay cô chạm vào thứ gì đó băng giá, ẩm ướt.

Cô mất nhiều phút để nhận ra mình đang ở trong một cái bồn tắm. Bồn tắm của cô.

Răng da cô ướt đầm nước.

Vòi sen xối xả vào chân cô, bụng cô. Cô cố gắng đứng dậy để thoát khỏi cực hình, ngã phịch xuống.

Phải dừng sự tra tấn này lại.

Cuối cùng cô cũng với tới được vòi nước. Các giác quan của cô dần thức tỉnh. Đôi mắt nhận ra những thứ xung quanh. Chiếc váy của cô vớt trên sàn nhà tắm, đèn trần vẫn sáng. Cloé cố trườn ra khỏi bồn tắm, ngã vật

xuống sàn.

Cô còn sống, và khóc.

Cô vội lấy chiếc khăn, quấn vào người, run ngày càng dữ dội. Hàm răng va vào nhau.

Không, không, không !

Não cô thoát khỏi hư vô, cô đâm nắm đâm vào tường. Cho đến khi chảy máu.

Nỗi đau nhắc cô nhớ rằng cô còn sống. Những lời nói quay lại, vẫn tàn nhẫn như xưa.

Chúng ta thế là hết. Kết thúc rồi. Anh bỏ em.

Đôi mắt thất thần của cô tìm kiếm lời giải thích. Tại sao. Như thế nào.

Cô nhớ lại. Căn phòng, những viên thuốc, hai cánh tay giang ra.

Tiếng sấm, đôi mí mắt khép lại.

Cô không thể tự mình đến được đó. Cởi quần áo, bước vào bồn tắm.

Chưa phải lúc đâu, Cloé. Không phải cô được quyết định...

Bây giờ, ít nhất cô cũng biết một điều : Cái Bóng không muốn cô chết. Cái Bóng muốn cô sống.

Cái Bóng ra lệnh.

Và Cloé thậm chí không còn được lựa chọn chạy trốn. Được chết.

Không lối thoát.

Cô lại bật khóc, cách tốt nhất để làm âm mình.

Hắn muốn tôi sống.

Để tự tay hắn giết tôi.

* * *

Mưa ra cả ruột gan, vật vã đến mức khắc ra máu.

Quỳ gối, đầu cúi vào bồn cầu. Đó là cơn ác mộng của một buổi sáng sớm tái nhợt.

Đó là tất cả những gì nó mang lại.

Chiều hết.

Cloé đứng dậy, giặt nước. Cúi người trên bồn rửa, cô súc miệng.

Khi ngẩng đầu lên, cô chạm trán với hình ảnh phản chiếu của tôi trong tấm gương lớn. Mí mắt sưng húp, má hóp lại và nước da tái nhợt. Trông cô thật đáng sợ. Trong một giây, cô nghĩ nếu tôi xuất hiện trước mặt Bertrand với khuôn mặt này, có thể anh ta sẽ thương hại cô. Có thể anh ta sẽ nhận cô lại.

Em đã muốn chết vì anh, tình yêu của em. Anh thấy không ?

Cloé nhắm mắt lại. Cô cảm thấy kinh tởm chính mình. Ghét bản thân, như chưa từng ghét ai đến thế.

Cô loạng choạng bước vào phòng ngủ, lại chui vào dưới chăn. Khẩu P38 đặt trên chiếc gối bên cạnh. Ở đó, ngay gần cô. Tất nhiên, nó sẽ an toàn và nhanh hơn thuốc ngủ. Ngón tay cô lướt nhẹ lên bóng súng.

Không còn muốn sống, cũng chẳng muốn chết.

Nghịch lý của kẻ lang thang vô định.

Có lẽ lòng can đảm đã bỏ rơi cô. Có lẽ cô đang buông mình theo ý muốn của Cái Bóng.

Chúng ta thế là hết. Anh bỏ em.

- Bertrand, tình yêu của em...

Những giọt nước mắt lặng lẽ rơi.

- Tại sao anh lại làm thế với em ? Tại sao anh không muốn em nữa ?

Nỗi buồn và cảm giác bị ruồng bỏ kinh khủng đó gần như đã át đi nỗi sợ.

Nỗi sợ Cái Bóng.

Mọi thứ đều làm cô phát ngán, không còn gì quan trọng với cô nữa.

Hãy để hấn đến, ngay bây giờ.

Hãy để hấn muốn làm gì thì làm.

Em tưởng có thể trốn thoát ta ư ? Em tưởng mình có lựa chọn sao ?

Lại một sai lầm nữa, thiên thần của ta...

Nhưng dù sao thì em cũng không ngừng mắc phải chúng mà !

Sẽ cần thời gian để em hiểu. Thời gian để em chấp nhận.

Trò chơi này có luật chơi. Chúng rất đơn giản.

Ta ra lệnh, em tuân theo.

Ta đã quàng một sợi xích vào cổ em, ta dẫn em đi bất cứ nơi nào ta muốn.

Em càng chống cự, ta càng siết chặt.

Em không còn được quyết định bất cứ điều gì nữa.
Chủ nhân duy nhất của mọi sự kiện, là ta.

Khi nào thì em mới hiểu ra điều đó ?

Ngay cả cái chết của em cũng thuộc về ta.

Ta là định mệnh của em, thiên thần của ta.

Chương 30

Sáng thứ Tư, 6 giờ 30.

Tôi tên là Cloé ; Cloé Beauchamp.

Tôi còn sống. Và tôi cô đơn. Cô đơn kinh khủng.

Tôi 37 tuổi. Và đêm qua, tôi đã muốn chết.

Cloé uống vội một ly cà phê. Một ly nữa. Cô nên tránh caffeine mới phải, trái tim cô không chịu đập chậm lại. Cô nuốt mấy viên thuốc, rồi vội lấy điện thoại di động, phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ. Trong chốc lát, hy vọng trời dậy.

Nó không bao giờ thực sự chết đi. Đồng minh ngu ngốc của bản năng sinh tồn.

Nhưng Bertrand đã không gọi.

Pardieu, có chứ. Ba lần.

Carole, hai lần. Mẹ cô, một lần.

Cô nghe tin nhắn : Ông già giận dữ, chuyện đó thì đã biết trước rồi.

Cloé lấy hết sức lực còn lại để gọi cho mẹ, bà vốn có thói quen dậy rất sớm. Giọng cô rè đến nỗi Mathilde không nhận ra.

Không, mẹ, không có gì đâu... Chỉ là con mệt quá thôi. Nếu cha vẫn ổn, đó là điều chính yếu... Còn Lisa ?

Cô cúp máy, bàn tay do dự. Nhưng nỗi mong muốn quá mạnh. Thôi thúc. Cô bấm số của Bertrand, số mà một liều thuốc ngủ quá tay cũng không xóa được khỏi trí nhớ cô. Máy trả lời, tất nhiên rồi. Anh ta hẳn đang ngủ ngon lành. Bên cạnh một người phụ nữ khác ?

Kỳ lạ thay, đây là lần đầu tiên Cloé nghĩ đến khả năng anh ta bỏ cô vì một đối thủ.

Và nếu bây giờ họ đang làm tình ? Cô tưởng tượng bàn tay anh ta trên làn da của người khác. Ruột gan cô lại quặn đau, một chất lỏng nóng bỏng trào lên tận cổ họng.

Cô tìm từ ngữ, lẽ ra nên luyện tập trước khi diễn chính.

- Là em đây. Có lẽ chúng ta nên nói chuyện, được không ? Em không hiểu tại sao tối qua anh lại bỏ đi như vậy. Em... Em khổ lắm, anh biết không. Rất khổ... Hãy nói với em rằng chúng ta có thể gặp nhau, làm ơn

đi. Em cần anh giải thích cho em. Cần chúng ta nói chuyện, chỉ hai chúng ta thôi. Gọi lại cho em đi... Em yêu anh, anh biết mà.

Cô tự thấy mình thảm hại, thảm thương. Đó chắc chắn không phải là điều anh ta muốn nghe.

Nhưng Cloé không biết anh ta muốn nghe gì, anh ta muốn gì. Anh ta mong đợi điều gì ở cô.

Thế là, cô tự nhốt mình có khóa trong phòng tắm, dành một lúc lâu dưới vòi sen.

Tẩy rửa một lần tự tử hụt, cần thời gian. Tẩy rửa việc đã muốn chết, hơn bất cứ thứ gì khác. Vì đã cố bỏ rơi Lisa. Vì đã phản bội lời hứa của mình.

Cuối cùng, cô khóa vòi nước. Cử động của cô chậm chạp, vừa vụng về vừa kém duyên dáng.

Sự im lặng chưa bao giờ với cô lại không chịu nổi đến thế.

Trong phòng ngủ, cô mặc quần áo, mà không thực sự để ý đến bộ đồ tôi chọn.

Quay lại phòng tắm cho buổi trang điểm đầy vật vã nhưng không thể thiếu. Đúng hơn là một lần trát lại mặt tiền, xem mức độ thiệt hại thì biết. Kem nền, phấn má,

phần mắt, mascara.

Kết quả thật thảm hại. Không gì có thể che giấu được sự bất an sâu thẳm của cô.

Đây không phải là tôi.

Không thể là tôi được ! Tôi không thể nào lại mong muốn cái chết của chính mình.

Chính hắn đã điều khiển hành động của tôi. Hắn, hắn, hắn...

Ai ?

Mười lăm phút sau, Cloé lên chiếc Mercedes của mình. Con đường lướt qua, trong một thứ mờ ảo chẳng nghệ thuật chút nào.

Cô đang làm gì ở đây ? Hôm qua, cô còn cố biến mất. Hôm nay, cô đến văn phòng.

Thế nhưng, cô cảm thấy có điều gì đó đang thay đổi. Cô cảm thấy tôi đang trở lại. Rằng Cloé Beauchamp đang tái sinh từ đồng tro tàn. Đầu tiên, một tia sáng nhỏ thấp lên từ sâu thẳm trong cô. Rồi ngọn lửa lớn dần cho đến khi chạm tới não cô. Từng cây số, đôi tay cô lấy lại

sự tự tin, chiếc xe tăng tốc.

Tôi vẫn luôn chiến đấu. Bertrand đã bỏ tôi, tôi sẽ ngừng khóc và giành lại anh ta. Anh ta thuộc về tôi, sẽ lại là của tôi. Cũng như vị trí tổng giám đốc. Nó cũng thuộc về tôi.

Vẫn còn cái Bóng đó.

Kẻ đáng lẽ nên để tôi chết. Bởi vì chính tôi mới là người sẽ tiêu diệt hắn.

Chỉ nửa giờ đồng hồ trên đường. Thế mà Cloé, Cloé thực sự, đã trở lại.

Như thể cô vừa hút được từ vực thẳm đã khám phá một liều sức mạnh phi thường.

Như thể cô vừa hít một đường coke.

Tôi tên là Cloé. Cloé Beauchamp. Và tôi vẫn chưa chết.

Pardieu đến công ty lúc 8 giờ đúng. Đi ngang qua văn phòng Cloé, ông dừng lại. Cô ấy ở đó, đối diện máy tính.

- Chào ông.

Ông tiến vào, vẻ mặt nghiêm nghị.

- Mừng được gặp lại cô ! Ông châm chọc. Hôm qua chúng tôi đã đợi cô. Chúng tôi phải hủy các cuộc hẹn của cô khẩn cấp ! Và không một cuộc điện thoại, không một lời giải thích... Cô tưởng mình đang ở trong một câu lạc bộ nghỉ dưỡng à ?

- Dĩ nhiên là không, thưa ông. Và tôi xin ông thứ lỗi.

Ông từ chối ngồi xuống, dịch chuyển cuộc chơi về sân của mình.

- Vào văn phòng tôi, Ông ra lệnh.

Cô đi theo ông, ông ngồi vào chiếc ghế bành tuyệt đẹp của mình, để mặc cô đứng.

- Tôi nghe đây.

Cloé hít một hơi thật sâu, đối mặt với ánh mắt ông.

- Tôi không thể nói với ông tại sao tôi vắng mặt.

Mặt Pardieu càng trở nên nghiêm khắc hơn. Ông ngạc nhiên vì cô không dựng lên một trong những lý do kỳ quặc của mình.

- Thế nhưng, tôi khuyên cô nên giải thích với tôi. Và hãy tỏ ra thuyết phục. Bởi vì tôi không thể dung thứ thứ hành vi kiêu đó. Nếu mọi người cứ vắng mặt tùy hứng khi họ thích... thì chúng ta sẽ đi đến đâu ?

- Được thôi... Tôi không đến vì có người đã cố giết tôi.

Ông ấy gần như đã chuẩn bị cho mọi thứ. Đến từ Cloé, ông đã chuẩn bị cho những điều hoang đường nhất. Thế mà giờ đây, ông phải thừa nhận là cô vừa giáng một đòn mạnh. Đến mức ông phải im lặng, treo cổ trên môi cô.

Nhưng Cloé không nói tiếp, để mặc ông với gánh nặng khó xử đó.

- Ai đã cố giết cô ? Cuối cùng ông hỏi.

- Tôi.

Trông như Pardieu đang teo nhỏ lại trong chiếc ghế bành to lớn của mình. Mỗi nhát búa lại đẩy ông sâu hơn vào đó.

- Nhưng mà Cloé... tại sao chứ ?

- Điều đó không liên quan đến ông. Thực ra, chẳng liên quan đến ai cả.

Pardieu quay đi chỗ khác một lúc. Khó chịu, điều đó là rõ ràng.

- Cloé, cô còn trẻ, tài năng và thông minh. Cô không định làm chuyện ngu ngốc như vậy chứ ?

- Giờ thì xong rồi. Tôi sẽ không làm lại nữa. Và tôi yêu cầu ông giữ kín cuộc trò chuyện này.

Cô nhìn ông với ánh mắt cứng rắn đến khó tin. Ông rõ ràng là bị ấn tượng.

- Tất nhiên, nhưng... Tôi thú thật là tôi lo lắng. Cô có chắc là không muốn nói chuyện không ?

- Chắc chắn.

Giọng nói không lay chuyển, khuôn mặt như đá.

- Đừng lo cho tôi, cô nói thêm. Trang đã lật. Và tôi đã trở về từ cõi chết mạnh mẽ hơn trước, ông cứ yên tâm.

- Đó là ấn tượng mà cô tạo ra, Pardieu thú nhận một cách hơi rụt rè.

- Đó không chỉ là ấn tượng... Tôi có việc phải làm. Vì vậy, nếu ông cho phép, tôi muốn trở về văn phòng của mình.

- Cứ đi đi, Ông già lắm bầm.

Cô quay gót, để mặc ông sừng sốt giữa văn phòng rộng lớn của mình. Cô tự nhốt mình trong hang ổ, kéo rèm lên.

Anh có thể dùng ống nhòm mà nhìn tôi nếu điều đó làm anh hứng lên. Tôi không sợ anh đâu.

Dù sao thì tôi cũng chẳng sợ gì nữa.

* * *

Anh có thể vẽ lại bệnh viện này với đôi mắt nhắm nghiền. Mọi góc ngách ghê tởm của cơ sở này đã khắc sâu vào màng não anh với màu sắc sống động.

Anh đã lang thang hàng giờ trong những hành lang đó, khắc vĩnh viễn nỗi tuyệt vọng của tôi lên những bức tường xám. Giờ đây anh đã trở thành một phần của khung cảnh. Người ta đi ngang qua anh mà không thấy.

Sau một lần xuất hiện ngắn ngủi sau vách kính, vài lời cầu xin thì thăm với Laval, Gomez cuối cùng cũng quyết định về nhà.

Anh ngạc nhiên khi thấy bên ngoài trời đã sáng. Răng trái đất vẫn tiếp tục quay. Dù anh đã có thể thề rằng mọi thứ đã dừng lại, đột ngột, trong một đêm kinh hoàng.

Anh đã mất khái niệm về thời gian.

Anh đã mất tất cả.

Anh châm một điếu thuốc, lên xe và tìm đường một lúc.

Con đường lướt qua nhanh chóng. Mi mắt anh muốn khép lại. Bởi vì anh đã không ngủ từ quá lâu rồi, trừ vài phút lúc này lúc khác, trên chiếc ghế dài đáng nguyên rủa kia.

Mi mắt anh muốn khép lại. Vĩnh viễn.

Bởi vì anh không chịu nổi khi nhìn thấy thứ mà mình đã trở thành.

Một gã goá vợ. Lại còn là một kẻ sát nhân.

Không, chỉ là kẻ giết người thôi. Không có sự tính toán trước đâu, thừa ông công tố.

Cuối cùng, anh cũng xuống tới dưới nhà. Không đủ can đảm để tìm chỗ đỗ, anh bỏ xe lại ở làn đôi, hạ tấm che nắng có hàng chữ POLICE màu trắng.

Anh đi thang máy, không thể leo nổi hai tầng lầu. Chìa khoá trong ổ khoá, sự im lặng tuyệt đối đang chờ đợi anh, chế nhạo anh. Kết liễu anh.

Anh đứng bất động một lúc trong phòng khách. Như đang ở giữa một bãi đồ nát. Rồi anh lê bước đến phòng tắm, cởi phăng quần áo và bước vào buồng tắm.

Chưa ngủ, chưa ăn, chưa tắm.

Một xác chết biết đi.

Và nước nóng sẽ không đủ để rửa sạch những lỗi lầm của anh. Tội ác của anh.

Thằng Nhóc vẫn còn sống. Vẫn trong cơn hôn mê.

Nó 25 tuổi. Chỉ còn một chân và chắc chắn không còn sống được bao lâu nữa.

Bị kết án tử hình hoặc sống thực vật.

Gomez đấm một cú vào gạch lát. Một cú nữa. Ngày càng mạnh.

Cuối cùng anh đập đầu vào tường.

Nước nhuộm màu đỏ. Nó xoáy tung ở dưới chân anh, trong đầu anh.

Nhưng nó thật dễ chịu. Kiệt sức, làm mình bị thương, trừng phạt bản thân, thật dễ chịu.

Anh muốn đập vào Bashkim, đập vỡ sọ nó, nghiền nát chân nó. Nhưng Bashkim thì ở xa. Vì vậy, là bức tường. Lốp gạch lát do Sophie chọn, mà anh cố phá hỏng trong vô vọng.

Anh gục xuống trong buồng tắm, choáng váng vì đau đớn, nhìn dòng máu của chính mình chảy ra.

Rồi anh nằm dài trên chiếc giường của người đã khuất. Co quắp người, trần truồng trên nệm. Chết vì mệt mỏi, chết vì lạnh giá, chết vì xấu hổ.

Chết, đơn giản vậy thôi.

Anh thiếp đi sau vài phút, được ru ngủ bởi hương thơm của cô ấy vẫn còn thấm đẫm căn phòng.

* * *

Đêm xuống, Cloé rời Sở.

Cả ngày không thấy Pardieu đâu. Ông ta ẩn mình trong văn phòng như thể sợ gặp phải một con quái vật ở hành lang.

Một con quái vật lạnh lùng, kẻ đã chiến thắng cái chết.

Chiếc Mercedes rời bãi đỗ xe ngầm. Cloé vô thức nhìn vào gương chiếu hậu. Nhưng có quá nhiều xe... Hẳn ta ở trong chiếc nào ?

Khẩu P38 vẫn ở đó, trên ghế phụ. Đang chờ đợi giây phút huy hoàng của nó.

Hàng cây số trên đường cao tốc. Chạy chậm rãi, phanh. Khởi động lại. Rồi, cuối cùng, lối ra cũng hiện ra, cuộc hành hình sắp kết thúc.

Cloé chợt nhận ra mình đã đi về hướng Créteil. Hướng về đồn cảnh sát.

Phải, đó là điều cần làm. Quay lại đó, thuyết phục họ.

Một nỗ lực cuối cùng. Như để tự chứng minh với bản thân rằng cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đi dạo với một khẩu súng trong túi xách Lancaster của mình.

Cô đỗ chiếc Mercedes, giấu khẩu súng trong hộp găng.

Nếu họ không nghe cô, họ sẽ phải chịu trách nhiệm. Nếu họ không nghe cô, họ sẽ biến cô thành một kẻ giết người.

Alexandre đẩy cửa đồn cảnh sát, dừng phắt lại.

Cô ấy ở đó. Người phụ nữ lạ mặt đó, từng gặp bên bờ sông Marne.

Cô ta bước thẳng về phía anh, như lần đầu tiên.

Anh bước vào, cô bước ra. Họ suýt qua nhau.

Trên khuôn mặt cô, anh đọc được bao nỗi tuyệt vọng... Trong mắt cô, bao sự giận dữ.

Cô ta đi xa dần, anh không thể rời mắt.

Gomez tiến về quầy lễ tân, hỏi viên cảnh sát trực.

- Người phụ nữ đó, người vừa mới ra đi, là ai vậy ?

- Cô ấy đến để trình báo. Trung úy Duquesne đã tiếp cô ta, thưa chỉ huy.

- Cảm ơn.

Thay vì lên lầu, Gomez đi thẳng đến các văn phòng nhỏ nơi tiếp nhận các đơn trình báo. Duquesne đang bận, Gomez ra hiệu cho anh ta. Vị trung úy xin lỗi, ra gặp Alexandre ở hành lang.

- Laval thế nào rồi ?

- Anh ấy còn sống, đang chiến đấu, Alexandre tóm tắt.

Nói ra điều đó khiến cổ họng anh như bị cào xé.

- Tốt quá. Tôi có thể làm gì cho anh, thưa chỉ huy ?

- Người phụ nữ vừa ra khỏi văn phòng của anh... Cao, tóc nâu dài. Cô ta muốn gì ?

Vị trung úy ngược mắt lên trời.

- Cô ta là một con điên, chết tiệt...

- Giải thích đi, Gomez ra lệnh và nhú mày.

Vị trung úy đột nhiên tái mét.

- Anh biết cô ta ? Anh ta hỏi với vẻ lo sợ.

- Không phải việc của anh. Kể đi.

- Đây là lần thứ hai cô ta đến. Cô ta nói có một gã theo dõi cô ta khắp nơi, vào nhà cô ta khi cô ta không có ở đó. Hẳn quan sát cô ta khi cô ta ở văn phòng... tôi còn chưa kể hết những chuyện tệ hại. Chỉ có điều là không có thư từ hay điện thoại nặc danh. Không có dấu hiệu đột nhập. Chẳng có gì. Cô ta không bị tấn công, không bị đe dọa. Tôi nghĩ cô ta bị hoang tưởng.

Gomez nghe anh ta nói mà không thốt lên lời.

- Hôm nọ, cô ta thậm chí còn mang đến cho tôi một con chim chết đông lạnh ! Anh tưởng tượng được không?! Một con chim tìm thấy trên thảm chùi chân... Cô ta khẳng định kẻ theo đuổi bí ẩn của mình đã đặt nó trước cửa nhà cô ! Cô ta nói hấn bỏ đầy tủ lạnh khi cô ta không có nhà, hấn cắt điện... Một con điên, tôi nói với anh đấy. Tiếc thật, một tuyệt sắc giai nhân như vậy !

- Cô ta sống một mình ?

Duquesne gật đầu.

- Anh có hỏi cô ta ai có chìa khoá nhà cô ấy không ?

- Dĩ nhiên rồi ! Có người giúp việc và bạn trai cô ta. Nhưng cô ta loại trừ trách nhiệm có thể có của họ trong tất cả chuyện này.

- Anh có nhận đơn trình báo của cô ta không ? Gomez hỏi.

Vị trung úy nhìn anh với vẻ ngạc nhiên.

- Trình báo gì ? Tôi không có gì để nhận một cái đơn trình báo cả ! Chẳng có gì hết, thừa chỉ huy ! Tôi đã lập một biên bản lưu, như lần trước.

- Đưa tôi thông tin liên lạc của cô ta, Alexandre ra lệnh.

- Tại sao ?

Chỉ cần một ánh mắt của Thiếu tá cũng đủ để chấm dứt mọi câu hỏi. Vị trung úy làm theo trước khi quay lại với người khiếu nại của mình. Gomez bỏ mảnh giấy vào túi, lên lầu và đóng kín cửa phòng làm việc. May mắn thay, anh không gặp bất kỳ thành viên nào trong đội của mình.

Anh châm một điếu thuốc, mở cửa sổ và tìm một số điện thoại trong danh bạ. Một người bạn cũ, làm việc tại đồn cảnh sát Sarcelles. Cũng là chỉ huy.

Anh ta không hỏi Alexandre câu hỏi thông thường: Laval thế nào rồi ? Mặc dù chắc chắn anh ta biết. Nhưng có đủ sự tế nhị để không nhắc đến nó.

Sau vài câu xã giao, Gomez đi thẳng vào vấn đề.

- Lúc trước, anh có kể cho tôi nghe một câu chuyện, về một cô gái đến trình báo không biết bao nhiêu lần...

- Nói rõ hơn ?

- Một cô gái cứ hai hoặc ba ngày lại xuất hiện để nói rằng có một gã đang quấy rối cô ta. Rằng hắn vào nhà

cô ta khi cô ta ngủ, di chuyển đồ đạc trong căn hộ...

- À vâng, tôi nhớ rồi ! Nhưng mà lâu lắm rồi đây ! Ít nhất cũng phải... một năm trước, phải không ?

- Khoảng đó, Gomez xác nhận. Cô khách hàng của anh sau ra sao rồi ?

- Không biết nữa, anh bạn già ạ ! Cô ta làm chúng tôi phát điên trong nhiều tuần liền và rồi chúng tôi không gặp lại cô ta nữa.

- Anh có thể đưa tôi các biên bản lưu và đơn trình báo không ? Tôi muốn kiểm tra một thứ. Có lẽ là để đối chiếu với một vụ khác.

- OK, tôi sẽ chuẩn bị tất cả cho anh. Mai anh qua lấy nhé ?

- Mai tôi qua, Alexandre xác nhận. Cảm ơn, anh bạn.

- Không có gì. Sophie thế nào rồi ?

Gomez nghiêng chặt răng. Anh có cảm giác như nôn ra trái tim mình khi trả lời.

- Cô ấy đã chết.

Cloé dán mắt vào cửa ra vào của tòa nhà. Đến mức
mỏi cả mắt.

Cô đã bấm chuông nhà Bertrand, anh ta không trả lời.
Vì vậy, cô chờ anh ta về.

Sẽ chờ cả đêm, nếu cần.

Cô nghĩ lại về gã cảnh sát kia, kẻ tiếp tục coi cô là đồ
điên và đã công khai chế nhạo cô. Rốt cuộc, cô chỉ có
thể trông cậy vào chính mình.

Một bóng người tiến lại trên vỉa hè. Mặc dù trời tối,
Cloé lập tức nhận ra Bertrand. Trái tim cô như nhào lộn
trong lồng ngực.

Ngay khi anh ta vừa đi qua chiếc Mercedes, Cloé
bước xuống. Cô chạy theo, đuổi kịp anh ta trước khi
anh biến vào trong tòa nhà.

- Bertrand !

Anh ta quay lại, tay đặt trên tay nắm cửa. Cô đứng
cách một khoảng hợp lý. Không được lao vào anh ta,
không được cầu xin, không được khóc. Không được
làm anh ta sợ.

- Chào buổi tối. Anh có nhận được tin nhắn của em
không ?

- Ừ.

Rõ ràng là anh ta sẽ không làm cho cô dễ dàng gì.

- Em nói chuyện với anh một chút được không ?

Anh ta không trả lời ngay, lạnh lùng nhìn cô từ đầu đến chân.

- Anh chỉ ghé qua thôi, cuối cùng anh ta nói. Anh phải đi tiếp, xin lỗi.

- Cho em vài phút, làm ơn.

Cô ấy không rung động giọng, chỉ thêm chút hơi ấm.

- Được thôi, anh ta gật đầu. Lại đây.

Cô theo anh, họ băng qua đại sảnh, lên tầng ba. Cô có cảm giác như đang bám theo một người lạ. Một người lạ mà cô muốn ôm chầm, hôn, chạm vào.

Anh mở cửa căn duplex của mình, né sang một bên để cô bước vào.

- Em muốn uống gì không ?... Whisky ?

- Không. Cái gì nhẹ hơn ấy.

Anh vào bếp lấy một chai rượu vang.

- Ngồi đi, anh đề nghị.

Cloé ngồi xuống đi-văng. Ngay ở mép, như thể cô không muốn làm phiền. Mọi chuyện diễn ra tốt hơn dự tính.

Bertrand mở chai saint-émilion, rót đầy hai ly trên bàn trà.

- Anh nghe đây.

- Em muốn hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô nói đơn giản.

Anh ngả người vào ghế bành đối diện cô, nâng ly lên môi.

- Đơn giản thôi... Anh đã quyết định chia tay em.

- Như vậy sao ?

Anh nhún vai một cách hồ hững khiến Cloé đau lòng.

- Không, anh thừa nhận. Thành thật mà nói, anh đã nghĩ đến chuyện này một lúc rồi.

Cô cúi mắt xuống.

- Là vì chuyện đó, phải không ? Điều em kể với anh về gã đàn ông luôn theo dõi em khắp nơi...

- Đúng là anh đã bắt đầu thấy chứng hoang tưởng của em thật là phiền phức.

- Em không hoang tưởng. Hơn nữa em sẽ chứng minh cho anh thấy.

Cô lôi từ trong túi ra chiếc hộp đựng thẻ ngân hàng.

- Anh thấy cái biên lai này không ? cô nói. Đó là biên lai mua đồ ở Casino... Anh còn nhớ chứ ?

Bertrand gật đầu.

- À, hôm nay em đã kiểm tra tài khoản qua mạng và em nhận ra giao dịch mua hàng đó vẫn chưa được trừ tiền. Điều đó là hợp lý, vì số in trên biên lai không phải là số thẻ của em ! cô nói thêm với vẻ hơi đắc thắng.

Miễn cưỡng, Bertrand đồng ý liếc nhìn tờ biên lai nổi tiếng kia.

- Nhìn mấy chữ số sau các dấu sao kia, Cloé nài nỉ.

- 9249, Bertrand đọc, nheo mắt.

- Trong khi số thẻ của em kết thúc bằng 8221 !

- Rồi sao ?

- Sao là sao ? Điều đó có nghĩa không phải em đã đi mua đồ ngày hôm đó. Không phải em đã chắt đầy tủ lạnh. Đúng là có ai đó đã lén đặt biên lai này vào hộp thẻ của em để khiến em nghĩ mình đang phát điên !

- Điều đó không giải thích được làm sao đồ ăn lại xuất hiện trong bếp của em, Bertrand chỉ ra, bỏ mẩu giấy nhỏ xuống bàn trà. Tất cả chuyện này thật cường điệu. Có lẽ em đã lấy nhầm biên lai của ai đó vút trên thảm máy tính tiền. Thỉnh thoảng chuyện đó xảy ra mà...

Cô sửng sốt. Anh vẫn không tin cô dù cô vừa đưa ra một bằng chứng. Một bằng chứng mà ngay cả trung úy ở Créteil cũng không cho là có giá trị.

Cloé có cảm giác như đang di chuyển trong một cung điện gương, một mê cung bằng kính. Ngay khi cô nghĩ mình đã tìm thấy lối thoát, cô lại liên tục vấp phải những chướng ngại vô hình.

Vô hình, như Cái Bóng vậy.

- Cần gì nữa để thuyết phục anh ? cô thì thào.

Bertrand lại nhún vai.

- Được thôi, không sao, cô giả vờ. Em sẵn sàng không nói về chuyện này nữa, tự mình xoay sở.

- Điều đó chẳng thay đổi gì. Chấm hết rồi, Cloé. Hết rồi. Em hiểu điều đó nghĩa là gì chứ ?

Tay cô siết chặt ly rượu. Cô gắng sức để không khóc. Để không quỳ xuống dưới chân anh và nài nỉ. Hoặc khoét mắt anh.

Những ham muốn lẫn lộn.

- Em tưởng chúng ta yêu nhau, cô nói.

Bertrand nở một nụ cười khó nhận thấy. Nhưng Cloé thấy rõ mồn một.

- Dù sao thì, anh chưa từng yêu em.

Lưỡi dao lại đâm sâu vào ruột gan cô. Giờ đây, Bertrand sẽ còn xiết nó trong vết thương, cô biết điều đó.

- Anh đã có những khoảnh khắc vui vẻ với em, đó là sự thật. Anh không hối tiếc gì, ngược lại là khác. Nhưng mọi thứ đều có kết thúc. Và chúng ta, đã xong rồi. Anh đã lật sang trang mới.

- Em không thể tin được ! Cloé nói to hơn một chút.

- Nhưng em sẽ phải tin thôi.

Môi cô bắt đầu run rẩy, cô cảm thấy dòng nước mắt trào lên tận mắt.

Cuộc chiến khóc liệt để không khóc.

- Nhưng em yêu anh !

Anh thở dài, uống cạn ly.

- Anh không muốn làm em đau đớn, anh tuyên bố đáp lại. Anh không tin em yêu anh. Em đau khổ vì anh là người quyết định chia tay. Và em không quen với việc bị đá.

- Sai rồi !

- Không, Cloé. Anh hiểu em hơn em nghĩ đấy...

Anh đứng dậy, dấu hiệu cho thấy cuộc nói chuyện đã kết thúc.

- Em đã định tự tử khi anh bỏ đi.

Viên đạn cuối cùng. Bất cứ thứ gì để khiến anh nao núng. Cô sẽ chết vì xấu hổ sau này.

- Thôi nói nhảm đi, Cloé. Em trông hoàn toàn sống nhăn răng kia mà...

Cô ném cho anh một ánh nhìn hòa lẫn phần nộ và tuyệt vọng.

- Anh tiếc là em đã không chết sao ?
- Đi đi, giờ. Anh không muốn nghe thêm nữa.
- Em đã cố tự tử, cô nhắc lại. Bởi vì anh đã bỏ em.

Anh đặt tay lên vai cô. Ở sự chạm đó, cô như bị sét đánh.

- Vậy thì em đã sai khi làm vậy, anh nói. Anh thực sự không xứng đáng, anh đảm bảo với em. Vậy nên giờ, em về nhà và quên anh đi. Được chứ ?

Chương 31

Maillard mặt anh ủ rũ. Thế nhưng, Cậu Bé vẫn chưa chết.

Alexandre, ngồi đối diện anh ta, kiên nhẫn chờ anh ta nói hết những gì muốn nói.

- Alex, tôi biết công việc rất quan trọng với anh. Tôi biết anh đang trải qua chuyện gì, nhưng...

- Không, anh không biết đâu, Thiếu tá sửa lại.

- Được rồi, nhưng cứ cho là tôi hình dung được anh đã sống thế nào kể từ khi Sophie chết. Và dù công việc này là tất cả những gì còn lại với anh, tôi nghĩ anh cần nghỉ ngơi một chút.

- Anh nghĩ ?

- Tôi ra lệnh cho anh nghỉ ngơi, vị sĩ quan cấp trung tá nói rõ. Xét đến thành tích công tác của anh, IGS (Thanh tra Nội bộ) muốn thăm vấn Laval trước khi đưa ra bất kỳ quyết định nào. Tất nhiên, với điều kiện thằng bé tỉnh dậy. Điều mà tất cả chúng ta đều hy vọng.

- Thế mà tôi đã kể hết với họ rồi, Alexandre thổ lộ. Khi họ đến bệnh viện, tôi đã thú nhận toàn bộ. Một mea culpa (lời tự thú lỗi) xứng tầm cổ điển ! Họ còn cần gì hơn nữa ?

- Lời khai của Laval. Người ta quyết định cho anh tạm lánh đi trong lúc chờ đợi. Tôi đã chuẩn bị sẵn tờ giấy xin nghỉ phép, anh sẽ ký nó. Và nếu cần, anh sẽ tiếp tục với giấy nghỉ ốm.

- Tôi hiểu. Sao không thẳng thừng cách chức tôi luôn? Như thế sẽ rõ ràng hơn !

- Tôi không có ý định sa thải cảnh sát giỏi nhất của mình. Anh chỉ cần nghỉ ngơi và tiêu hóa hết mọi chuyện đang ập xuống đầu anh. Villard sẽ đảm nhiệm tạm quyền trong thời gian anh vắng mặt.

- Hoàn hảo, tôi thấy anh đã tính toán hết rồi.

Gomez ký vào tờ giấy, ném bút và đi về phía cửa. Maillard đứng phất dậy.

- Alex ! Nghe này... Tôi không có lựa chọn nào khác. Tôi luôn ủng hộ anh, nhưng lần này, tôi không thấy giải pháp nào khác. Đó là giải pháp tốt nhất tôi có thể nghĩ ra lúc này. Và tôi chắc chắn anh sẽ trở lại với chúng tôi.

Alexandre đóng sầm cửa lại, vị trung tá ngã phịch xuống ghế.

* * *

Em về nhà và quên anh đi.

Đương nhiên. Thật đơn giản làm sao. Thật dễ dàng làm sao. Thật dễ hèn làm sao.

Đồng hồ tốc độ của chiếc Mercedes không vượt quá ba mươi cây số một giờ. Không dễ để nhìn rõ đường đi qua một màn nước mắt.

Anh chưa từng yêu em. Anh đã lật sang trang mới.

Móc hàm phải, móc ngược trái. Đối thủ ngã gục.

Cloé đã nghĩ rằng vẫn còn một cơ hội. Rằng mọi thứ vẫn có thể, rằng cô sẽ thắng.

Giờ đây cô chắc chắn rằng tất cả đã mất. Vẫn chưa hiểu tại sao.

Thật vô lý.

Bertrand đã không muốn nghe cô. Cảnh sát cũng vậy.

Cô đơn hoàn toàn, cô lập tuyệt đối.

Cô sụp xuống đi-văng và chờ đợi, cam chịu, một cơn khóc nữa. Mắt nhìn vô hồn, trái tim bị gạt ra rìa.

Anh chưa từng yêu em. Câu nói vang lên kỳ lạ trong đầu cô, như thể hộp sọ cô trống rỗng. Thế nhưng, cô có cảm giác như nó đang tràn ngập.

- Đồ khôn ! Đồ đều...

Ngay cả việc chửi rửa anh cũng không làm cô nhẹ lòng. Cô đứng dậy, đôi chân suýt nữa đã phản bội cô. Cô mở cánh cửa tủ bar, nhìn những chai rượu như những khả năng.

Uống cạn hết tất cả ? Không, tôi sẽ không lặp lại nữa đâu...

Chết vì anh. Để chứng minh cho anh. Rằng tôi, tôi đã yêu anh. Rằng tôi, tôi vẫn còn yêu hắn.

Thật lố bịch. Anh sẽ hoàn toàn chế nhạo điều đó thôi. Hơn nữa, tôi có thực sự yêu anh không ?

Cô đau khổ bởi vì chính mình là người quyết định chấm dứt...

Cô chộp lấy một chai rượu bất kỳ. Bánh xe bất hạnh đã chỉ định chai gin. Nó sẽ làm cô ngất đi thôi. Cô rót đầy một ly đến miệng, do dự trước khi uống cạn một

hơi.

Một sự tra tấn, một cực hình mà cô tự gây ra cho mình. Tay cô bám chặt vào dây tủ bằng gỗ óc chó ; ánh mắt cô bám chặt vào những bức ảnh trang trí trên tường.

Cha cô và cô. Mẹ cô, cha cô và Juliette. Lisa, ngay trước khi...

Cloé nhú mảy. Không phải do rượu. Không thể nào đã thế !

Cô chớp lấy tám ảnh cuối cùng, kéo nó từ từ về phía mình.

Trong ảnh, đó không phải là Lisa.

Nó không còn là Lisa nữa. Đó là một xác chết quái dị với những hốc mắt trống rỗng, những mảng thịt rữa nát đang bong ra khỏi khung xương sọ. Và một nụ cười ghê tởm.

Cloé thả tám ảnh ra như thể nó đang bỏng rát rồi bắt đầu gào thét.

* * *

Con thuyền mong manh tiến gần một cách nguy hiểm đến khúc sông chảy xiết. Nó xoay tròn, lắc lư ngày càng mạnh. Cloé không có cảm giác tôi đang ở trên giường. Mà là trên một chiếc thuyền nhỏ đe dọa sẽ vỡ tan trong dòng nước. Tay cô bám chặt vào ga trải giường, mắt cô cố gắng nhìn chằm chằm vào chiếc đèn chùm treo trên trần nhà, thứ đang đung đưa và xoay tít trong một cơn bão tưởng tượng.

Chai gin đã cạn. Đã ném xuống biển, không có lời nhắn nào bên trong.

Cô có thể viết gì đây ?

Cứu với. Giúp tôi với. Tôi không biết tôi đang đi đâu nữa. Tôi không nhận ra tôi nữa.

Cloé nghe thấy những âm thanh kỳ lạ. Những tiếng cười khúc khích lặp lại vô tận, những tiếng kêu xé lòng lấp đầy cái đầu tội nghiệp của cô.

Và cả tiếng trái tim cô đang suy sụp. Nó đập loạn nhịp mà không tìm thấy phanh hãm.

Phải uống thuốc buổi sáng. Dù giờ là buổi tối.

Nhanh lên, trước khi trái tim đập thành thịch của cô vỡ ra như một trái cây chín quá.

Cô cố gắng đứng dậy, ngã vật xuống sàn nhà. Cô không cảm thấy đau đớn, bò bằng bốn chân vào hành lang tối om. Đến được nhà bếp, cô đứng thẳng dậy và lấy hộp thuốc. Hai viên thay vì một, sẽ an toàn hơn.

Cô tựa vào tường để trở về phòng khách. Có lẽ cần phải uống nhiều hơn nữa để đạt đến sự lãng quên ? Quên đi việc cô đã bị vứt bỏ như một thứ rác rưởi. Quên đi việc cô là một mục tiêu.

Cô lấy lại khẩu P38 trên ghế sofa, giờ nó lên trước mặt. Bằng một phép màu nào đó, cô lại đứng vững được, và bắt đầu cười. Một nụ cười đáng sợ, đến từ hư vô.

- Anh nghĩ anh làm tôi sợ à ? Lộ diện ra đi, đồ hèn nhát ! Đến đây đánh nhau này ! Nào, đến đây !... Anh đâu rồi ? Tôi biết anh ở đó mà !

Cô ngừng cười, lắng nghe sự im lặng đang chế nhạo mình.

Tưởng tượng nghe thấy tiếng động sau lưng, cô xoay người lại và bóp cò. Độ giật làm cô mất thăng bằng mong manh, cô ngã ngửa ra sau.

Hộp sọ cô đập mạnh xuống sàn, tầm nhìn mờ đi, khung cảnh nhân đôi.

Cô nằm giữa tấm thảm, ngửa mặt, hai tay giang rộng như thánh giá.

Những phút tiếp theo thật khủng khiếp. Cảm giác của một cơn hấp hối trước khi chết. Cảm giác như cơ thể bị xé xác, bị vằm nát, bị nghiền nát.

Rồi sự căng thẳng từ từ hạ xuống. Những con bướm đủ màu lấp đầy bầu trời trong xanh. Một nụ cười nở trên môi cô. Cô cảm thấy dễ chịu. Dễ chịu một cách kỳ lạ. Gần như đạt đến cực khoái. Tiếng cười lại trỗi dậy trong cô.

- Anh sẽ không đến đâu, nhỉ ? Anh quá sợ tôi rồi !

Cô bắt đầu xoay tròn một cách nhẹ nhàng, lại trèo lên con thuyền của mình, bị cuốn theo dòng nước. Chỉ có điều giờ cô không còn sợ những khúc sông xiết hay những mỏm đá ngầm, thậm chí cả Cái Bóng.

Thực ra, chẳng còn sợ gì nữa.

- Tên tôi là...

Cô vừa quên mất tên mình.

Khi cô mở mắt, trời đã tối đen. Cloé không biết mình đang ở đâu.

Các ngón tay cô chạm vào sàn nhà, cô nhận ra mình không ở trên giường. Nằm ngửa, hình như là trên sàn. Đầu cô đang đặt lên thứ gì đó mềm mại và êm ái.

Cô sẵn sàng khép mí mắt lại. Chỉ có điều cô cảm thấy nguy hiểm.

Cô ngồi dậy một cách khó khăn, ngồi bất động một lúc. Chóng mặt dữ dội, cảm giác như vừa nuốt một khúc gỗ và bị búa đập vào đầu. Cô rên rỉ nhẹ, thận trọng đứng dậy. Con buồn nôn đến thêm vào chứng đau nửa đầu.

Cô đưa tay ra phía trước, cảm nhận khoảng không. Tiến tới một cách mò mẫm, cuối cùng cô chạm vào một bức tường và nhẹ nhàng men theo nó. Các ngón tay cô cuối cùng chạm vào một công tắc, ánh sáng ủa đến. Chói lóa và đau đớn.

Khi cô có thể mở mắt ra lần nữa, Cloé nhận ra với sự nhẹ nhõm rằng tôi đang ở trong phòng khách. Cô đã nằm trên tấm thảm, gần bàn uống nước. Đầu đặt trên một chiếc gối.

Gối của cô.

Cơn buồn nôn trở nên tồi tệ hơn, dạ dày cô cồn cào. Cô lao vào nhà vệ sinh, lại quỵ xuống. Không thể thấp hơn được nữa. Chết say, đang nôn ra nỗi tuyệt vọng của mình.

Làm thế nào cô lại ra nông nỗi này ?

Cô nhớ lại sự suy sụp. Đồn cảnh sát, Bertrand, chai gin, khuôn mặt của Lisa bị xúc phạm... Trái tim cô hoảng loạn, những viên thuốc... Cái khoái cảm kỳ lạ đó... Cảm giác tràn đầy đó... Và rồi chẳng còn gì.

Lại đứng trên đôi chân của mình, Cloé loạng choạng đến nhà bếp và pha cà phê. Chiếc đồng hồ cho cô biết đã là 3 giờ sáng. Cô đã bất tỉnh trong bao lâu ? Ít nhất sáu tiếng.

Cô uống cạn một tách cà phê arabica lớn, các ý nghĩ dần dần sáng rõ hơn. Cô rút đầy tách thứ hai, lảng ra phòng khách. Ở đó, cô chộp lấy chiếc khung bảo vệ tấm ảnh Lisa. Xuyên qua tấm kính vỡ, cô nhìn thấy nụ cười trẻ thơ của em gái mình. Khuôn mặt rạng rỡ của cô bé. Khuôn mặt tử thần ghê tởm đã biến mất.

- Chết tiệt, cô thì thâm. Nhưng mình đã thấy nó mà...

Cô đặt lại chiếc khung lên dây tủ, không rời mắt khỏi nó, cảnh giác sự biến đổi không xảy đến.

Cô quay đầu, nhìn lỗ thủng trên tường. Nơi viên đạn từ khẩu P38 đã cắm vào. Rồi mắt cô dừng lại trên chiếc gối đã đỡ lấy gáy cô suốt nhiều giờ đồng hồ. Cô cố gắng tập trung để sống lại chính xác những khoảnh khắc trước khi ngất đi.

- Tôi đã ở trong phòng ngủ, trên giường. Tôi đứng dậy, tôi ngã. Tôi bò bằng bốn chân đến nhà bếp...

Bò bằng bốn chân, đúng vậy. Điều đó, cô chắc chắn.

- Tôi không thể mang theo một cái gối trong khi bò bằng bốn chân.

Cloé lao ra cửa vào, thấy rằng cửa không được khóa. Cô vịn chót, ngã vật người xuống tựa lưng vào tường.

Hắn đã ở đây. Lần nữa.

Hắn sẽ luôn ở đây.

Ta chơi với em, như con mèo lớn chơi với con mèo.
Người biết đấy, ngay trước khi ăn thịt nó...

Được rồi, thiên thần của ta, ta thừa nhận : ta đã gian lận các luật chơi của trò chơi này. Để em không từ bỏ ván cờ mà chúng ta đã bắt đầu quá nhanh.

Ta cho em thứ để kháng cự, thứ để tìm thấy sức mạnh chiến đấu, hết lần này đến lần khác.

Ta dìm em xuống vực sâu thẳm, ta nâng em lên những đỉnh cao.

Ta đánh thức em và ta ru ngủ em.

Để làm em mất phương hướng, để làm em lạc lối.

Để kéo dài sự thống khổ của em và niềm khoái lạc của ta.

Em, con rối thảm hại đó, kẻ tuân theo mọi mệnh lệnh nhỏ nhất của ta !

Ta ở xung quanh người, gần bên em.

Ta ở trong tim những suy nghĩ của em và đằng sau mọi hành động của em.

Ta ở trong mỗi quyết định mà em nghĩ là mình đang đưa ra.

Ta ở trong đầu em và thậm chí trong huyết quản của em, thiên thần của ta...

Chương 32

Quy tắc số một : không bao giờ uống rượu nữa, phải luôn giữ kiểm soát.

Quy tắc số hai : không bao giờ quên khóa cửa khi mình về nhà.

Quy tắc số ba : không bao giờ rời khỏi khẩu súng lục. Phải giữ nó bên mình, ngày lẫn đêm.

Quy tắc số bốn : nhìn thấy là bắn. Bắn để giết.

Cloé lặp đi lặp lại nhiều lần bài ca dài này. Những quy tắc vàng cho con mồi mà cô đã trở thành. Phải tuân thủ một cách tuyệt đối, nếu cô không muốn kết thúc trên bàn mổ của một bác sĩ pháp y.

Hắn hoặc mình. Sự lựa chọn thật nhanh chóng.

Ngoại trừ việc cô vẫn tiếp tục nghi ngờ rằng kẻ săn mồi bí ẩn kia muốn cô chết.

Hắn đã có bao nhiêu cơ hội để tiêu diệt tôi rồi... Lẽ ra chuyện đó đã phải xong từ lâu.

Hắn muốn thứ gì đó khác. Nhưng là gì ? Hắn đang tìm kiếm điều gì ?

Trừ khi hắn chỉ đang cố ý kéo dài thời gian...

Cloé rùng tôi ; cô uống một tách trà xanh, tạm thời từ bỏ cà phê. Chứng nhịp tim nhanh của cô hầu như không cho cô chút nghỉ ngơi nào. Không nghỉ ngơi gì nữa, trái tim cô có lẽ quá mỏng manh để chịu đựng nhiều áp lực đến vậy. Vốn đã mệt mỏi rồi.

Cô liếc nhìn đồng hồ, nhận thấy đã đến giờ đến văn phòng.

Một ngày mới bắt đầu, và có lẽ sẽ là ngày cuối cùng.

* * *

Alexandre đặt bàn tay mình lên vách ngăn bằng kính. Ở phía bên kia, Laval vẫn tiếp tục chiến đấu cho sự sống của mình.

Có lẽ là ngày cuối cùng của anh ta. Trái tim này, có thể ngừng đập bất cứ lúc nào.

Thiếu tá ngấm nhìn anh ta trong nhiều phút, gần như quên thở.

Đêm qua, anh cũng chẳng ngủ được bao nhiêu. Dù vậy, anh đã nằm trên giường của mình, hay đúng hơn là giường của Sophie, bỏ lại chiếc ghế dài bằng nhựa ở hành lang.

Một y tá, một người mới, yêu cầu anh rời khỏi khu điều trị, Gomez nghe lời. Anh đẩy cửa, bước vào hành lang dài im lặng. Đôi chân nặng trĩu, cơn đau đầu khủng khiếp.

Ngay khi vừa bước chân ra ngoài, anh chầm một điều thuốc, leo lên xe và đặt còi hụ lên nóc xe. Anh còn một quãng đường dài để đến Sarcelles, không muốn lãng phí thời gian vì kẹt xe vào buổi sáng.

Những phút giây bất động bất tận ấy khiến tâm trí anh liêu lĩnh lao vào những vực thẳm vừa tối tăm vừa sâu thẳm.

Anh thích nghĩ về người phụ nữ lạ mặt kia khiến anh nhớ đến Sophie hơn.

Anh thích thuyết phục bản thân rằng cô ấy cần anh. Rằng anh vẫn có thể có ích cho ai đó.

* * *

- Chiều nay em có uống cà phê với Cloé.

- Cô Cloé thân yêu đó thế nào rồi ? Quentin hỏi thăm.

Đầu ngón tay, Carole vẽ những hình thù tưởng tượng trên ngực không một sợi lông của người tình. Những trái tim, như thể cô mới lại 14 tuổi vậy.

Họ đã gặp nhau tại nhà cô, vào khoảng 5 giờ chiều, cho một cuộc tình vụng trộm ngắn ngủi nhưng đầy khoái lạc.

- Cô ấy không ổn, Carole tiết lộ. Ngày càng tệ hơn...
Thằng thần mà nói, cô ấy làm em sợ.

- Tới mức đó sao ?

- Cô ấy vẫn luôn bị thuyết phục rằng có một gã theo dõi cô ấy khắp nơi, rằng hắn vào nhà cô ấy khi cô ấy vắng mặt hoặc thậm chí khi cô ấy đang ngủ...

- Có thể là thật đấy ! Quentin nhấn mạnh. Sao em không tin cô ấy ?

- Em sẽ phải giải thích chi tiết cho anh, nhưng câu chuyện của cô ấy không đứng vững được, em đảm bảo với anh ! Anh tưởng tượng một gã vào nhà cô ấy, không hề có dấu vết phá cửa, và còn chất đầy tủ lạnh của cô ấy ?

Quentin bật cười, Carole đủ ý tứ để không bắt chước theo.

- Đương nhiên, nhìn từ góc độ đó thì đúng là hoang tưởng ! Nhưng sao cô ấy lại nói dối ?

- Em không nghĩ cô ấy nói dối. Em nghĩ không may là cô ấy bị thuyết phục rằng đó là sự thật.

- Chết tiệt... Hoang tưởng cấp tính ?

- Có vẻ đúng như vậy.

- Khoan đã, người ta không thể trở thành kẻ hoang tưởng chỉ trong một ngày !

- Cô ấy luôn hơi hơi như vậy rồi, Carole khẳng định. Luôn nhìn thấy âm mưu khắp nơi, nghi ngờ tất cả mọi người...

- Nghi ngờ mọi người không có nghĩa là mắc chứng hoang tưởng, người y tá nhắc lại.

- Em biết chứng hoang tưởng là gì, Carole tự bảo vệ. Và em nói với anh là cô ấy bị vậy. Dù sao thì điều đó cũng làm em lo lắng. Cô ấy hoàn toàn trôi dạt mất rồi... Vội lại, để chấp thêm đỉnh chóp, Bertrand đã đá cô ấy.

- Ái...

Quentin hôn lên vai Carole, rồi đứng dậy.

- Anh đi rồi sao ?

Anh đáp lại ánh mắt rầu rĩ của cô bằng một nụ cười có gì đó hờ hững.

- Anh đã rất muốn ở lại lâu hơn, nhưng một tiếng nữa anh phải vào ca trực.

Anh nhặt quần áo, đi về phía phòng tắm.

Carole đi theo, tiếp tục nói chuyện với anh trong khi anh tắm.

- Theo anh, em có thể làm gì để giúp cô ấy ? cô hỏi.

- Hả ? Anh không nghe thấy gì !

Carole lặp lại câu hỏi, trong khi vẫn để ánh mắt mình tận hưởng thêm chút nữa thân hình mà cô ngày càng trở nên phụ thuộc vào, mỗi ngày một chút.

- Cô ấy nên đi gặp một bác sĩ tâm lý, Quentin trả lời. Một bác sĩ giỏi, nếu có thể. Anh có thể giới thiệu cho em một người, nếu em muốn. Nhưng khó nhất sẽ là thuyết phục cô ấy đi. Nếu cô ấy không nhận thức được vấn đề của mình, cô ấy sẽ từ chối.

Quentin bước ra khỏi buồng tắm, Carole đưa cho anh một chiếc khăn.

- Cảm ơn em... Cô ấy là bạn thân nhất của em, em nên có thể thuyết phục cô ấy chứ ?

- Em đã thử rồi, nhưng cô ấy cứ khẳng khẳng giữ vững lập trường. Em thậm chí còn chắc chắn đó là lý do Bertrand bỏ cô ấy.

- Có thể lắm. Anh ta có lẽ đã sợ hãi.

Anh ôm lấy Carole, hôn lên cổ cô. Cô nhắm mắt lại, mơ về một sự kéo dài thêm.

- Anh sẽ không bỏ rơi em chứ, hả ? cô thì thầm.

- Không bao giờ... Nhưng giờ anh thực sự phải đi rồi. Những bệnh nhân đáng yêu của anh đang chờ đợi !

- Họ thật may mắn !

Anh nhìn cô, ngạc nhiên.

- May mắn ? Vì được nằm viện trong một bệnh viện tâm thần à ?

- Vì có anh ở bên họ cả đêm...

* * *

Hắn sẽ ở đó chứ ?

Chắc chắn là trong Cái Bóng. Rình mò từng cử động nhỏ nhất của cô.

Dù vậy, Cloé mong muốn một cuộc đối mặt. Cô muốn kẻ săn mồi lộ diện. Ngay cả khi trận đấu tay đôi cuối cùng chắc chắn sẽ gây chết người cho cô.

Sự mong muốn đó mạnh hơn nỗi sợ phải đối diện với hắn hay nỗi sợ thất bại trong cuộc chạm trán.

Cô không chịu nổi việc hắn quan sát cô mà cô không hề hay biết, ẩn nấp trong Cái Bóng. Cô muốn đối mặt mình chìm vào đôi mắt hắn. Đối mặt với hắn, cuối cùng.

Một kẻ thù bằng xương bằng thịt, với một khuôn mặt, một làn da.

Một giọng nói và một mùi hương.

Trong khi cô chưa từng thực sự nhìn thấy hắn, họ gần như đã trở nên quen thuộc. Quen thuộc một cách khủng khiếp. Những mối liên hệ kỳ lạ được dệt nên giữa nạn nhân và kẻ hành hạ cô.

Cloé tắt động cơ và nắm lấy khẩu P38. Cô nhét nó vào túi trước khi bước xuống xe. Cột đèn đường vẫn hồng, con đường chìm trong một Cái Bóng mờ ảo đáng

lo ngại.

Mọi thứ giờ đây đều trở nên đáng lo ngại. Mảng tối nhỏ nhất, ngày mới lên trên những điều vô định, âm thanh nhỏ nhất nhất... Đó là cuộc sống hàng ngày của con mèo. Trở thành một mục tiêu trước cả khi là một con người. Tự đặt ra một câu hỏi kinh hoàng nhất trong số mọi câu hỏi : hắn sẽ giết mình như thế nào ? Chậm rãi? Nhanh chóng ?

Cơn hấp hối kéo dài hay cái chết bất ngờ ?

Rõ ràng, hắn thích câu giờ. Điều đó báo trước những điều tồi tệ nhất...

Cloé nhanh chóng về nhà. Cô quan sát khu vườn, thọc tay vào túi. Các ngón tay cô đặt lên bóng súng bằng kim loại. Thật yên tâm.

Chầm chậm, cô tiến về phía bậc thềm. Mặc dù trời lạnh và ẩm ướt, cô có cảm giác như đang cháy rực từ bên trong. Cô tự tiêm cho mình một liều dưỡng khí. Ngay cả nếu hắn đã đến trong lúc cô vắng nhà, thì hắn cũng đã đi rồi. Biến mất từ lâu lắm rồi.

Nhưng ngay khi cô đặt chân lên bậc thang đầu tiên, cô nhìn thấy hắn.

Trong một phần tư giây, cô tự hỏi liệu hấn có thực sự ở đó hay cô đang bị ảo giác.

Ngồi trên thanh lan can bằng đá, gần cửa ra vào, người đàn ông lạ mặt đứng dậy. Hấn cao lớn, mặc đồ đen.

- Chào buổi tối, hấn nói bằng một giọng trầm đục.

Chương 33

Cloé có cảm giác như bị một cú đâm vào bụng, cô nghệt thờ.

Khoảnh khắc chờ đợi từ lâu, cũng là khoảnh khắc lo sợ từ lâu.

Cô chỉ kịp thoáng nhìn thấy khuôn mặt của hắn. Nhưng ánh sáng yếu ớt từ đường phố chiếu rõ đôi mắt của hắn. Thật khiếp sợ.

Quy tắc số bốn : nhìn thấy là bắn. Bắn để giết.

Người đàn ông bước xuống một bậc thang, Cloé giờ khẩu P38 về phía trước.

Hắn lập tức đứng hình.

- Bình tĩnh nào !... Tôi là Alexandre Gomez, tôi là sĩ quan cảnh sát. Bỏ vũ khí xuống ngay lập tức.

Vừa nói, hắn vừa có một cử động đơn giản của cánh tay để lấy thứ gì đó trong áo khoác. Một tia chớp lóe lên chói mắt nổ tung trong đầu Cloé.

Nhìn thấy là bắn. Bắn để giết.

Hắn hoặc mình.

Cô bóp cò. Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Gomez lao xuống các bậc thang và, trước khi Cloé kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn đã giật lấy khẩu súng.

- Cô điên rồi hay sao vậy ?! hắn gào lên. Tôi đã nói là tôi thuộc cảnh sát !

Hắn nhét khẩu P38 vào thắt lưng quần jean, dí tằm thẻ chuyên môn vào sát mũi cô. Cloé thoáng thấy ba sọc.

Ba màu.

Xanh, trắng, đỏ.

Ba từ.

Bắt giữ, xét xử, tù đầy.

Cô vừa mới định bắn hạ một cảnh sát, chắc sắp ngất xỉu.

- Tôi đang đợi cô, Alexandre nói thêm trong khi cất thẻ vào túi trong áo khoác. Và vì không có cồng, nên tôi tự tiện vào.

Cloé vẫn im lặng, hoàn toàn hóa đá.

Mình suýt nữa đã giết một cảnh sát. Mình đã rút súng trước mặt anh ta, mình tiêu rồi.

- Tôi muốn nói chuyện với cô, viên thiếu tá tiếp tục. Chúng ta có thể vào trong được không ?

Thấy cô không phản ứng gì, hắn nắm lấy tay cô, áp tải cô đến cửa ra vào.

- Mở cửa đi, làm ơn.

Hắn giật lấy chìa khóa từ tay cô và quyết định đẩy cô vào trong. Khi cánh cửa đóng sầm lại sau lưng, Cloé giật nảy mình. Bàn tay kia lại siết chặt lấy cánh tay cô, Gomez dẫn cô đến phòng khách, mò mẫm tìm công tắc và ép cô ngồi xuống ghế sofa. Cô trông như một con búp bê bằng sáp, không phản ứng.

Choáng váng.

Alexandre thử mở vài cánh cửa trước khi tìm thấy cái đúng ; cửa quầy bar. Hắn lấy một cái ly, rót vào một ngón tay rượu Orard 1795.

- Uống đi, tôi nghĩ cô cần một chút gì đó để lấy lại tinh thần !

Cô vâng lời, một làn sóng âm áp tràn ngập người cô.

Gomez đặt khẩu P38 lên bàn trà, ngồi xuống ghế bành đối diện cô.

- Đỡ hơn chưa ? Ít nhất thì cô không định làm tôi mệt thêm chứ ?

- Tôi suýt nữa đã giết anh, Cloé thì thầm.

- Làm gì có nguy cơ nào ! viên cảnh sát trả lời với một nụ cười chế nhạo. Phải lên đạn trước khi bắn. May mắn cho tôi là cô không biết sử dụng loại súng cỡ nòng này.

Nụ cười của hắn biến mất nhanh như khi nó xuất hiện. Hắn hơi nghiêng người về phía trước, như để nhét từng từ sâu vào hộp sọ của cô.

- Nếu không, tôi đã chết rồi.

- Tôi biết là phải lên đạn. Tôi chỉ quên mất, tôi đã hoảng lên... Anh sẽ bắt tôi chứ ?

Hắn nhún vai, quan sát kỹ lưỡng khung cảnh xung quanh.

- Rất có thể, hắn trả lời một cách bất cần. Tôi có đủ thứ để tống cô vào tù một thời gian đấy.

Cloé lại có cảm giác muốn ngất đi. Chỉ cần nghĩ đến việc phải vào tù.

- Tôi đã tưởng đó là... hấn ta.

- Tôi đoán vậy. Và chính về hấn ta mà tôi đến đây để nói chuyện với cô.

Hấn lại nhìn chằm chằm vào cô bằng đôi mắt điên loạn của mình. Đôi mắt trông như những hàm răng mạnh mẽ sẵn sàng xé nát cô.

- Xin lỗi vì đã làm cô sợ, cô gái. Đó không phải là ý định của tôi.

Với những động tác nhanh nhẹn và chính xác, hấn tháo đạn khẩu P38, nhét đạn vào túi.

- Cô còn cái nào khác không ?... Còn hộp đạn nào khác không ?

Cloé do dự một giây.

- Không, cô nói dối. Khẩu súng này cũ rồi, chỉ có mỗi một hộp đạn thôi.

Hấn nài nỉ, không rời mắt khỏi cô.

- Tôi có thể lục soát ngôi nhà đây, cô biết không. Vì vậy, tốt hơn hết là nói sự thật với tôi.

Giọng nói của hắn đầy đe dọa, những ngọn lửa tiếp tục thiêu đốt Cloé từ bên trong. Tuy nhiên, cô vẫn khẳng khái giữ vững lập trường. Đến mức này rồi... Tội mưu sát một cảnh sát.

- Tôi nói thật đấy.

- Được rồi, Alexandre chấp nhận và ngả người ra sau ghế.

Hãy kể cho tôi nghe tất cả, từ đầu. Tôi đã đọc hai biên bản lưu động, nhưng tôi muốn nghe chi tiết.

- Anh quan tâm đến vụ của tôi ? cô ngạc nhiên.

- Sao cô nghĩ tôi ở đây ? Gomez đáp lại bằng một nụ cười chế nhạo khác. Để uống rượu khai vị à ?

- Nhưng cảnh sát... viên cảnh sát...

- Cô có thể nói là flic (thằng cớm), đó không phải là một lời xúc phạm đâu, Alexandre thích thú nói.

- Viên cảnh sát đã tiếp tôi nói rằng anh ta không thể mở cuộc điều tra.

- Đó là việc của tôi để quyết định. Vậy hãy kể cho tôi nghe, được chứ ?

Cloé gật đầu, nuốt thêm một ngụm rượu cognac để lấy dũng khí. Gã này làm cô ấn tượng. Ánh mắt của hắn quá xáo trộn khiến cô không thể nhìn thẳng. Vì vậy, cô cúi mắt xuống. Những từ ngữ khó thốt ra, người đối thoại với cô vẫn trơ như đá. Không có dấu hiệu mất kiên nhẫn từ phía hắn.

- Chuyện bắt đầu như thế nào ? Vào lúc nào ? hắn hỏi để khuyến khích cô.

- Hắn đã theo tôi trên phố, vào một buổi tối...

Cô quay trở lại với một hồi tưởng đau đớn. Rồi sau đó không ngừng nói. Thi thoảng cô ngẩng đầu lên, rồi lập tức lại cúi xuống.

Hàng tuần trời lo âu, sợ hãi tột cùng. Cô không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào, ngay cả việc chia tay với Bertrand. Ngay cả việc cô tự tử bất thành.

Cứ như thể cô đang độc thoại trước một bức tường thành. Tuy nhiên, cô cảm thấy hắn đang lắng nghe cô. Ngay cả khi hắn không ghi chép gì, hắn ghi nhớ từng lời, từng cử chỉ.

Cuối cùng, lời thú tội dài dòng của cô cũng kết thúc. Sự im lặng sau đó kéo dài vài phút. Đến mức trở nên khó xử.

- Cô điên rồi à ? Đột nhiên Gomez hỏi.

Cloé ngẩng đầu lên.

- Xin lỗi ?

- Tôi hỏi cô có điên không, Alexandre bình tĩnh lặp lại.

Hắn thấy khuôn mặt người phụ nữ trẻ biến đổi, trở nên cứng rắn một cách khó tin. Cô lấy lại sức lực với tốc độ kinh ngạc.

- Anh không tin tôi, phải không ? Anh chỉ nghĩ tôi điên thôi ?

- Đừng lạc đề. Xin hãy trả lời câu hỏi của tôi.

Cô sắp nổ tung. Sắp tổng cổ hắn ra khỏi nhà bằng vũ lực.

- Không, tôi không điên ! cô hét lên và bật dậy khỏi ghế sofa.

Cô đi tới đi lui, cảm thấy ánh mắt (hắn) dán chặt vào da thịt cô. Vào linh hồn cô.

- Tôi không gàn dở, mẹ kiếp ! Tên đó có thật ! Và tôi bắt đầu phát chán với việc mất thời gian với lũ cảnh sát không có khả năng hiểu rằng tôi đang gặp nguy hiểm !

Cô chờ đợi một câu đáp lại nhưng không thấy, Gomez vẫn điềm nhiên.

- Tên đó muốn lấy da lấy thịt tôi, anh nghe rõ không? Cloé giãy nẩy. Hắn muốn giết tôi, hoặc tệ hơn !

Ở phía bên kia vẫn không có gì. Thế là Cloé hoàn toàn rơi vào cơn thịnh nộ.

- Các anh chỉ là một lũ bất tài !... Cút khỏi đây !

Hắn không nhúc nhích một milimet, chỉ đơn giản tiếp tục quan sát kỹ từng cử động của cô.

Cơn giận của Cloé tự nguôi ngoai, cô ngồi xuống đối diện hắn.

- Tôi không biết nữa, cô thì thăm. Có lẽ rốt cuộc thì tôi cũng gàn dở thật...

Lại một nụ cười nữa của Gomez. Nhưng lần này không có vẻ mỉa mai. Một nụ cười, một nụ cười thật.

- Tôi tin cô, hấn nói. Tôi nghĩ gã đó có thật và hấn ta muốn hại cô.

Cô nhìn hấn với vẻ sững sốt, tìm kiếm xem hấn đang chơi trò chơi gì.

- Vậy tại sao anh lại hỏi tôi có điên không ?

- Để biết xem cô có điên không. Nhưng việc cô xem xét khả năng mình đã tưởng tượng ra tất cả chứng tỏ cô minh mẫn. Ít nhất là trong chừng mực có thể.

Vì bức bối, cô có một cử động đầu nhẹ mà Gomez thấy vô cùng gợi cảm.

- Anh có những phương pháp kỳ lạ thật !

- Được rồi, tôi có vài câu hỏi muốn hỏi cô.

- Cứ hỏi đi... Anh muốn uống gì không ?

- Rất sẵn lòng, Alexandre trả lời.

Cloé hướng về quầy bar, hấn vẫn cứ nhìn theo cô. Như thể hấn đang nhìn thấu vào sâu bên trong cô. Cô trông giống Sophie một cách kỳ lạ, đồng thời lại rất khác cô ấy.

- Anh thích uống gì ?

- Whisky. Không đá.

- Tôi cứ tưởng cảnh sát không bao giờ uống rượu khi đang làm nhiệm vụ.

- Thế cô còn tưởng gà mái có răng nữa không ?

Trong khi cô phục vụ anh ta, hắn châm một điếu thuốc mà thậm chí không thèm xin phép. Cloé đặt trước mặt hắn một cái gạt tàn bằng pha lê và chai single malt.

- Cảm ơn, cô Beauchamp.

Cô ngồi lại vào chỗ đối diện hắn, cố chịu đựng ánh nhìn của hắn. Thật không thể tin được là ánh nhìn đó lại khó chịu đến thế.

- Ai có chìa khóa nhà cô kể từ khi cô thay ổ khóa ?

- Fabienne, người giúp việc của tôi. Và Bertrand, bạn trai cũ của tôi.

- Cô tặng chìa khóa như quà sinh nhật hay sao vậy ?

Bị chạm tự ái, Cloé đáp trả ngay lập tức.

- Người giúp việc của tôi, tôi thấy điều đó là hợp lý.

- Cứ cho là vậy. Còn bạn trai cũ của cô ?

- Đó là để cho anh ấy hiểu rằng anh ấy vẫn là người nhà ở đây.

- Cô đã không lấy lại chúng khi hắn ta đá cô à ? Alexandre ngạc nhiên.

Bị đá... Một từ thật tổn thương. Gã này chẳng có chút tế nhị nào. Tuy nhiên, Cloé hiểu rằng hắn rất sắc sảo.

- Không, cô thừa nhận. Tôi đã nghĩ chúng tôi sẽ quay lại với nhau.

- Hừm... Lạ là hắn ta không trả lại chìa khóa cho cô.

- Anh ấy không liên quan gì đến chuyện này.

- Thật sao ? Làm sao cô có thể chắc chắn như vậy ?

Cô không tìm được câu trả lời nào chấp nhận được cho một cảnh sát.

- Tôi biết thế, thế thôi.

- Cô chả biết cái gì cả, Cloé ạ. Nhưng cô là kiểu người luôn tin rằng mình biết tất cả.

Hắn ta sắp khiến cô nổi điên lần nữa. Cô cố gắng kìm nén, được chừng nào hay chừng ấy. Giằng xé giữa ý muốn cản trở và ý muốn tìm sự bảo vệ trong vòng tay

hắn.

Gã này sẽ là vị cứu tinh của cô, cô biết điều đó.

- Tôi phải lấy lại mấy chìa khóa, phải không ?

- Quá muộn rồi. Hắn đã có đủ thời gian để làm chìa khóa dự phòng. Điều cần làm bây giờ là thay ổ khóa một lần nữa và không phát tán chìa khóa của cô bừa bãi nữa... Nói cách khác, không đưa chúng cho bất kỳ ai nữa.

- Người giúp việc thì cần chứ...

- Không cho ai hết, đã hiểu chưa ? Tự xoay xở bằng cách khác đi.

- Được rồi, Cloé nhượng bộ trong khi đang tính toán làm điều hoàn toàn ngược lại.

Làm sao để giải thích cho gã cảnh sát cứng đầu này hiểu rằng Fabienne không có tài xuyên qua cửa và tuyệt đối không thể nào làm việc vào buổi tối hay cuối tuần ?

- Tôi sẽ đi hỏi những người hàng xóm, Alexandre nói tiếp.

- Có bắt buộc không ạ ? người phụ nữ trẻ ngắt lời.

- Tôi cần biết liệu họ có thấy ai đó vào nhà cô trong lúc cô vắng mặt không.

- Và anh sẽ thu thập dấu vân tay ? Hẳn hẳn đã chạm vào cả đồng thứ ở đây.

- Gã này có vẻ với tôi là bất cứ thứ gì trừ một thằng ngốc. Vì vậy, tôi sẽ rất ngạc nhiên nếu hắn để lại danh thiếp.

- Nhưng...

- Găng tay, người ta chẳng làm ra cho chó đâu, chỉ huy Gomez quả quyết. Vô ích khi phí thời gian của chúng ta.

Gomez châm một điếu thuốc mới. Cloé kìm lại ý định đi mở cửa sổ.

- Đưa tôi hóa đơn thanh toán bằng thẻ, cái hóa đơn mua sắm ấy.

- Tôi không còn giữ nó nữa. Tôi đã lấy nó ra khỏi túi khi tôi ở nhà Bertrand, để cho anh ấy xem. Và tôi đã để quên nó ở đó.

- Hãy bảo anh ta trả lại cho cô, nó có thể hữu ích với tôi... Và bây giờ, hãy nói cho tôi một chút về bạn trai cũ của cô. Ý tôi là, chồng cũ của cô.

Hắn cảm nhận được rằng chỉ cần nhắc đến người đàn ông này cũng đủ khiến cô vô cùng khó chịu. Điều đó không làm hắn khó chịu. Hắn muốn xô đẩy cô để khiến cô rời khỏi bệ đỡ của mình.

- Chúng tôi đã ở bên nhau bảy năm, kết hôn được năm năm. Anh ấy... Chúng tôi...

- Cứ từ từ, Gomez nói.

Cô hít một hơi thật sâu.

- Lúc đầu, mọi thứ thật tuyệt vời. Nhưng rồi mọi thứ trở nên tồi tệ. Anh ấy... anh ấy đã phải đối mặt với những vấn đề trong công việc và... anh ấy trở thành một kẻ nghiện rượu.

Cô dừng lại, uống thêm một ngụm cognac nữa.

- Tôi thấy thật khó để nói về chuyện này, cô thừa nhận.

- Tôi sẽ giúp cô, Alexandre đề nghị. Hắn ta bắt đầu nhậu nhẹt và trở nên bạo lực khi uống quá nhiều. Những hành động mất kiểm soát, những lời lẽ đe dọa... Cho đến cả cái tát. Cô đã tha thứ, nhiều lần... Có lẽ thậm chí hắn ta còn xin lỗi, thề với cô rằng sẽ không tái phạm. Ngoại trừ việc hắn đã tái phạm, nhiều lần. Ngày càng

bạo lực hơn. Cho đến khi cô kết thúc trong bệnh viện.

- Sao anh biết tất cả những chuyện này ? Anh đã tìm thấy đơn kiện của tôi ?

Hắn lại mỉm cười, hài lòng với hiệu ứng mình tạo ra.

- Không. Nhưng tôi thuộc lòng câu chuyện rồi. Một mẫu kinh điển mà ! Bao nhiêu ngày trong bệnh viện ?

- Một tháng. Tôi bị gãy xương. Anh ta đã bị kết án, phải ngồi tù hai tháng.

- Cô đã gặp lại hắn ?... Đừng xấu hổ khi nói với tôi nếu có. Liệu cô có lại ngủ với hắn sau chuyện đó không?

- Không, không bao giờ ! Luật sư của tôi đã lo tất cả mọi thứ cho vụ ly hôn. Tôi đã sắp xếp để không phải nhìn thấy mặt anh ta nữa.

- Nếu không, cô đã lao vào lại, phải không ? Gomez phỏng đoán.

Cô cựa quậy một chút trên ghế sofa, những ngón tay cô vò một cái gối.

- Tôi không nghĩ thế, không.

- Cô có nghĩ đó có thể là hắn, kẻ tấn công bí ẩn của cô không ?

- Lúc đầu, tôi đã nghĩ thế. Nhưng... Giờ tôi không biết nữa.

- Tôi sẽ tìm hiểu về hắn, xem hiện giờ hắn trọ ở đâu... Nói cho tôi đi, Cloé, cô vẫn còn yêu hắn ?

Cô siết chặt hàm.

- Không.

- Cô nói dối rất tệ. Còn cái gã Bertrand này, cô yêu anh ta ?

- Tại sao lại hỏi những câu này ? Tôi không thấy liên quan đến...

- Tôi cần biết một số điều để nắm bắt được tình hình, để nắm bắt được con người cô.

Hắn im lặng một lúc, nghịch gói thuốc Marlboro.

- Cô có điều gì đó muốn giấu à, Cloé ?

Cô ngày càng khó chịu, lau lòng bàn tay vào váy. Rồi cô nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Tôi đã giết em gái tôi.

Gomez tiếp nhận tin đó mà không chớp mắt.

- Nó lên 8, tôi 11. Tôi phải trông nó, tôi đã dẫn nó theo để chơi những trò nguy hiểm. Nó... Nó bị ngã, gãy cột sống và vỡ sọ. Giờ nó thành người thực vật rồi.

Gomez suy nghĩ trước khi tiếp tục trên mảnh đất lắt léo này.

- Cô xoay xở với cảm giác tội lỗi của mình như thế nào?

Cloé không trả lời. Để làm gì ?

- Có lẽ để tự trừng phạt mình vì chuyện đó mà cô đã chấp nhận làm bao cát cho ông chồng cũ, phải không ?

- Anh là cảnh sát hay bác sĩ tâm thần ? Bác sĩ tâm thần nghiệp dư, Cloé nói bằng giọng điệu chua chát.

Hắn chỉ mỉm cười. Khi cô chưa ngoa, cô còn quyền rũ hơn nữa. Điều đó làm cho đôi mắt hổ phách của cô lấp lánh.

- Vợ tôi đã bỏ đi vài tuần trước, Alexandre đột nhiên thốt ra.

- Tôi rất tiếc. Nhưng sao anh lại nói với tôi điều đó ?

- Cô trông giống cô ấy. Đó là lý do tại sao tôi quyết định quan tâm đến vụ của cô.

Cloé tái mét.

- Tôi nhớ anh rồi... Tôi đã gặp anh ở đồn cảnh sát, phải không ?

- Chính xác.

Hắn đứng dậy, Cloé bắt chước.

- Còn tôi, tôi đã giết một trung úy của mình, chưa đầy một tuần trước. Và tôi đang xoay xở với cảm giác tội lỗi rất tệ.

Một gã cảnh sát kỳ lạ.

- Vì sự thiếu thận trọng của tôi, anh ta đang giữa ranh giới sống chết. Họ đã cắt một chân của anh ta, anh ta bị khá nhiều vết gãy và chắc chắn có tổn thương não... Anh ta mới 25 tuổi.

Cloé không biết nói gì với anh. Cô nhìn anh đi về phía cửa ra vào mà không phản ứng. Rồi, đột nhiên, cô lao theo.

- Thiếu tá ! Xin đừng để tôi ở lại một mình. Tôi sợ.

Gomez quay lại, mỉm cười với cô.

- Tôi chỉ là thiếu tá thôi. Đóng cửa lại và chèn một cái ghế dưới tay nắm cửa. Hoặc đi đến khách sạn nếu cô thích... Tôi chỉ là một cảnh sát thông thường, hãy nhớ lấy. Chẳng phải nhà tâm lý, cũng chẳng phải vệ sĩ.

Dù vậy, anh đưa cho cô một tấm danh thiếp.

- Chỉ cần có bất kỳ dấu hiệu báo động nào, đừng ngần ngại. Điện thoại di động của tôi luôn bật.

Cô lấy tấm card, xem kỹ nó rất lâu. Cô ngạc nhiên khi thấy trên đó có đầy đủ thông tin liên lạc của anh ta. Địa chỉ, số điện thoại cố định và di động.

- Cảm ơn, thiếu tá Gomez.

- Tôi tên là Alexandre.

- Và... vợ anh, anh đã ở bên cô ấy bao lâu ?

- Mười tám năm... Chúc cô ngủ ngon, Cloé.

Cô nhìn anh bước xuống những bậc thềm rồi khóa cửa. Cô đứng tựa vào cửa một lúc, một nụ cười buồn thương in hằn trên môi.

Cuối cùng, cô không còn cô đơn nữa.

Một người chơi mới bước vào sân, len lỏi vào cuộc chơi.

Thế là, em nghĩ mình đã được cứu rồi. Em tưởng mình đã tìm được một đồng minh đủ mạnh để chống lại anh...

Một lần nữa, em lại nhầm rồi, thiên thần của anh.

Sẽ không có gì và không ai có thể đứng giữa chúng ta đâu.

Điều đó, anh có thể thề với em.

Ván cờ này chỉ dành cho hai ta. Chỉ mình em và anh thôi.

Để xem ai giỏi hơn nào.

Và người giỏi hơn chính là anh.

Chương 34

Ngồi trong phòng khách, chỉ với bạn là cà phê và điều thuốc, Gomez lại một lần nữa nghiên cứu những đơn khiếu nại mà người bạn già của anh đã đưa cho anh vào đầu ngày.

Laura Paoli, người khiếu nại bí ẩn, đã nộp bốn đơn, cùng với ba biên bản lưu. Đủ để bị coi là một kẻ gây rối hoặc một kẻ điên hạng nhất.

Sự việc bắt đầu từ khoảng mười bốn tháng trước, thời điểm Laura lần đầu tiên đến đồn cảnh sát này ở Yvelines.

Sự việc... Một người đàn ông theo cô ta trên phố, bằng ô tô hoặc đi bộ. Một người đàn ông mà cô ta không thể mô tả chính xác. Kẻ cố tình để bị nhìn thấy. Chỉ là thoáng thấy thôi.

Mặc đồ đen, khá cao.

Khá ít manh mối.

Những đồ vật di chuyển bên trong căn hộ của cô khi cô vắng nhà, thậm chí trong khi cô ngủ. Những thứ khác biến mất rồi lại xuất hiện một cách kỳ diệu vài ngày sau. Điện bị cắt, rồi đến điện thoại.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Laura Paoli này đã trải qua những gì Cloé Beauchamp đang trải qua.

Một bản làm lại của cùng một cục hình.

Vấn đề là biết câu chuyện kết thúc thế nào. Điều đó, hồ sơ không nói. Bởi không có cuộc điều tra nghiêm túc nào được tiến hành. Tất cả các đơn khiếu nại đều đã được đóng lại, lưu trữ.

Nhưng Gomez không phải là người tin vào những kết thúc có hậu. Khuynh hướng tự nhiên nghiêng về bi quan.

Anh gấp tập hồ sơ lại và ngã người vào ghế bành. Cà phê của anh nguội dần, điều thuốc cháy dở.

Anh đã biết chương trình làm việc ngày mai của mình. Tìm gặp Laura Paoli này, nếu cô ta chưa chạy trốn đến tận cùng một vùng đất hoang dã nào đó, và thậm chí cô ta. Tìm xem điểm chung giữa cô ta, một phụ nữ độc thân khoảng ba mươi tuổi, sống một mình với lũ mèo, và Cloé Beauchamp là gì.

Ở độ tuổi khác nhau đáng kể, hai nạn nhân không cùng nghề nghiệp và không cùng địa vị xã hội, vì Laura thời điểm xảy ra sự việc làm việc trong một siêu thị. Một nhân viên thu ngân so với một nữ tổng giám đốc

tương lai của một đại công ty quảng cáo...

Alexandre muốn có một bức ảnh của Laura nổi tiếng đó, để biết liệu cô ta có xinh đẹp như Cloé không.

Cloé... Người mà anh không thể xóa khuôn mặt khỏi tâm trí. Người hiện lên chồng khít, như một lớp can, lên khuôn mặt của người vợ quá cố yêu dấu của anh.

Những giọt nước mắt trào ra mà anh không cố gắng kìm lại.

Một chiếc bình đựng đầy tro. Đó là tất cả những gì còn lại của em. Những gì còn lại của chúng ta.

Thứ tro đó, khiến anh có cảm giác như đang ở trong miệng, trong cổ họng. Phủ lên toàn thể giới một lớp màng xám xịt ghê tởm. Khiến anh mất đi hương vị của mọi thứ, hương vị của cuộc sống. Nhưng điều tệ nhất, có lẽ, là nỗi đau. Thứ được đánh bóng ngày qua ngày.

Bởi vì anh đang dần quen với sự vắng mặt của em. Bởi vì anh sợ sẽ quên mất em đã từng là ai. Và anh thực sự là ai.

Không có em, anh chẳng là gì cả, thực sự.

Cloé gác máy, đợi một lúc, rồi lại quay số. Cô biết anh ta sẽ không bắt máy, điện thoại di động của anh ta rõ ràng đã tắt. Không sao ; cô không thấy chán khi nghe giọng nói của anh ta lặp lại tin nhắn ghi âm trên hộp thư.

Đó là tất cả những gì cô có thể có được từ anh, từ giờ trở đi. Vài từ ngữ không dành cho cô và cô nghe lặp đi lặp lại. Hơi ấm và sự trầm trọng của âm sắc mà cô nhớ.

Đó là tất cả những gì còn lại của Bertrand đối với cô.

Đây là lần thứ ba đêm nay cô gọi. Số ảm, tất nhiên. Nhưng trong khi cô chờ đợi, trái tim đập loạn nhịp, câu nói quen thuộc Xin chào, bạn đã gọi đến số máy của Bertrand, cô ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng chuông rồi Bertrand ngay lập tức bắt máy.

Giọng nói thật của anh, như một cú sốc điện.

- A lô ?

Trái tim cô như leo lên rồi lao xuống những sườn dốc thẳng đứng, một cơn rừng tê chạy dọc trên bề mặt da.

- A lô ? Bertrand lặp lại.

- Là em.

- Cloé ?

Cô tưởng như nghe thấy anh thở dài, nhưng anh không gác máy. Thế đã là may rồi.

- Em cần nói chuyện với anh, cô nói thêm.

- Em có biết mấy giờ rồi không ?

Cloé cứng người trên đi vắng.

- Em muốn lấy lại chìa khóa, cô nói giọng khô khan. Và cái thẻ ngân hàng em để quên ở chỗ anh lần trước.

- Và em gọi cho anh lúc nửa đêm vì chuyện đó ?!

- Em có những ngày rất bận.

Anh cười khẩy, cô cảm thấy các cơ của mình càng siết chặt hơn.

- Anh có thể mang chúng đến cho em được không ? cô tiếp tục, cho chút ngọt ngào vào giọng điệu. Em có thể đến chỗ anh, nếu anh thích...

- Không cái nào hết. Anh sẽ bỏ tất cả vào hộp thư. Ngày mai, không thất hứa.

Ngớ ngẩn thay, cô đã không nghĩ đến phương án đó.

- Khó khăn lắm sao khi gặp lại em ?

- Không. Nhưng anh nghĩ vậy tốt hơn.

- Em, em rất muốn gặp lại anh. Điều đó... sẽ thực sự làm em vui.

Cô ngay lập tức hối hận vì đã buông thả bản thân như vậy. Vì lại hạ mình thấp đến thế, một lần nữa.

- OK, Bertrand trả lời. Anh sẽ ghé qua chỗ em. Nói cho anh biết mấy giờ.

Cô suýt hét lên vì vui sướng, một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt.

- Khoảng 20 giờ 30, được không ?

- Hoàn hảo. Chúc em ngủ ngon, Cloé.

Anh gác máy, cô để cho niềm vui sướng bùng nổ. Cô biết rằng cuối cùng anh sẽ nhớ cô mà thôi. Điều đó là không thể tránh khỏi. Nó đã được định sẵn.

Người ta không thể từ bỏ Cloé Beauchamp như thế được.

Cảm giác như cô đang đóng băng. Như tấm ga trải giường ướt sũng, lạnh cóng. Như trái tim sắp nổ tung.

Bàn tay siết chặt, móng tay cắm sâu vào da thịt. Những cơn co thắt làm run rẩy đôi chân. Cơ bắp căng cứng, hàm nghiến chặt, hơi thở ngắn dồn dập.

Cloé cam chịu. Cô vật lộn ra khỏi chăn, cảm thấy cái lạnh cắn xé da thịt. Nhanh chóng, cô mặc áo choàng tắm trước khi xỏ chân vào dép đi trong nhà.

Đến bếp, cô lao đến cánh cửa tủ. Cái tủ chứa những viên con nhộng nổi tiếng chống lại chứng nhịp tim nhanh, chất làm chậm nhịp tim. Tay cô run đến mức khó mở nắp lọ.

Cô uống thuốc với một cốc nước đầy và vẫn tựa người lên mặt bếp.

Mất cô hướng về chiếc đồng hồ ; 3 giờ 30 sáng.

Một đêm dài mất ngủ.

Cô thềm rượu kinh khủng.

Bất cứ thứ gì có thể giúp cô ngủ. Ngay cả một nhát búa vào đầu cũng được chào đón.

Làm cho mình bất tỉnh, bằng cách này hay cách khác.

Cô muốn nhắm mắt lại quá, cần ngủ quá. Chỉ có điều cơ thể cô kiên quyết từ chối chìm vào giấc ngủ.

Cô mơ về thuốc ngủ, đã quên mất rằng chúng suýt giết chết cô. Nếu không có, cô chọn những thuốc an thần được kê đơn bởi bác sĩ thần kinh. Kém hiệu quả hơn, đúng vậy, nhưng cô không có lựa chọn nào khác.

Cô uống hai viên một mạch. Do dự một giây, lại nuốt thêm hai viên nữa.

Sau tất cả, ông ta đã nói chúng không mạnh lắm mà.

Thay vì quay lại phòng ngủ, cô đi vào phòng khách và đứng chân trước quầy bar.

Không, Cloé. Hãy nhớ lấy : nguyên tắc số một : không bao giờ uống nữa, phải luôn giữ kiểm soát.

Cô bỏ đi, rồi lại quay lại. Như bị một thổi nam châm thu hút.

- Chỉ một ly thôi !

Cùng với thuốc an thần, nó sẽ giúp cô ngủ được vài tiếng, có lẽ vậy.

Cô đã cầm chai whisky trên tay rồi. Chai whisky chết tiệt ấy.

Không cần ly, cứ việc uống thẳng từ cổ chai. Vài ngụm thôi, không hơn.

Thêm một ngụm nữa. Hai, ba...

Thật kinh khủng.

Cô cất chai đi, khóa cửa quầy bar lại, lau môi bằng ống tay áo choàng tắm. Cô ghét bản thân, thấy mình thảm hại.

Tránh những tấm gương, cô quay lại phòng ngủ và chui vào trong chăn.

Cơ run lấy bầy làm cô rung lên từ đầu đến chân. Nó kéo dài thêm những phút dài vô tận.

Rồi điều kỳ diệu nho nhỏ xảy ra. Cơ thể cô thư giãn dù tim vẫn đập thành thịch. Giờ đây cô lại ở trên con thuyền của mình, được đưa đẩy bởi một làn gió nhẹ và ngọt ngào. Cô mỉm cười với hư vô.

Bertrand sẽ đến, vào ngày mai. Anh sẽ ôm em vào lòng. Anh không thể cưỡng lại được, chắc chắn vậy. Không người đàn ông nào có thể cưỡng lại em.

Chúng ta sẽ là hai người, một lần nữa.

Con thuyền quay càng lúc càng nhanh. Làn gió nhẹ dần biến thành một cơn bão nhiệt đới. Thành cuồng phong, thành bão.

Thay vì chìm vào giấc ngủ, Cloé có cảm giác như mình đang tỉnh lại, đang thức tỉnh. Các giác quan của cô báo động, bộ não quay với tốc độ của một máy ly tâm.

Rồi sự bình yên trở lại. Tâm trí cô ra đi, nhẹ nhàng. Điềm đến xa xôi. Không biết.

Một cuộc hành trình elip, một vòng lặp vô tận mà cô trượt trên đó. Rồi trượt khỏi.

Nó kéo dài hàng giờ, cô thậm chí không còn nhận ra nữa.

Bertrand ở đó, ngay lập tức bị thay thế bởi gã cảnh sát với ánh mắt điên kia. Bởi người đàn ông mặc đồ đen, và khuôn mặt người đó cô không thể nhìn thấy. Cô phân vân giữa mơ và thực, không còn biết tôi đang ngủ hay đang thức. Đang mở mắt hay nhắm mắt.

Cô quay tròn, càng lúc càng nhanh. Đi xa, càng lúc càng xa.

Xa đến mức cô không nghe thấy cửa mở.

Cũng không nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng trong hành lang.

Xa đến mức cô không thấy Cái Bóng xuất hiện ở lối vào phòng ngủ.

- Chào buổi tối, em yêu...

Chương 35

Gomez không đủ can đảm ghé qua bệnh viện.

Để làm gì chứ, dù sao đi nữa ? Cậu Bé có nghe thấy những lời cầu nguyện dài của anh, có nhận ra sự hiện diện của anh sau tấm kính đó không ?

Alexandre thích lao đầu vào cuộc điều tra của mình hơn. Chuyện điên rồ này.

Thật là đúng lúc ; anh ta sắp trở nên điên rồ rồi.

Cứu Cloé trước khi quá muộn. Cứu lấy một ai đó, ít nhất.

Anh ta, kẻ mà dạo gần đây, gieo rắc quá nhiều xác chết sau lưng.

Anh bước ra khỏi xe, đi bộ vài mét để tìm đúng số nhà. Một ngôi nhà rất khiêm tốn trong khu dân cư bình dân ở Sarcelles. Liên kề với nhà của những người hàng xóm, bị bao quanh bởi một rừng các tòa nhà cao tầng đang che bóng một cách ác ý. Một khoảnh sân nhỏ xíu phía trước, với ba chậu hoa anh thảo đang cố hết sức để bắt chước một khu vườn.

Trên hộp thư, không thấy tên Laura Paoli. Gomez dù vậy vẫn bấm chuông và chờ đợi. Không ai trả lời. Thế là một cuộc điều tra bắt đầu với một khởi đầu trục trặc !

Anh lê bước đến nhà bên cạnh, thử vận may lần nữa. Một bà lão xuất hiện ở ngưỡng cửa, mặc chiếc áo choàng tắm sặc sỡ. Một chợ hoa thu nhỏ của riêng bà.

- Có chuyện gì thế ?

- Cảnh sát tư pháp đây, thưa bà !

Anh ta đưa ra thẻ của tôi xuyên qua những đường uốn khúc của cổng. Bà lão thận trọng tiến lại gần.

- Tôi là sĩ quan cảnh sát, tôi có vài câu hỏi muốn hỏi bà.

- Cảnh sát ? Nhưng có chuyện gì xảy ra thế ?

- Không có gì nghiêm trọng, bà đừng lo. Bà có thể mở cửa cho tôi được không ?

- Nó mở rồi... Ổ khóa bị hỏng rồi.

Gomez đẩy cánh cổng, cố gắng mỉm cười với chủ nhà. Anh biết mình trông đáng sợ, và chỉ cần nhìn vẻ mặt của người phụ nữ tám mươi tuổi, anh hiểu rằng bà ta đang khiếp sợ. Phải nói là bà ta quá nhỏ bé và quá gù

lưng nên gần như chỉ mới tới thắt lưng anh.

Đột nhiên anh có cảm giác mình là một gã khổng lồ xù xì. Kiểu như một con gấu hang động không được vuốt ve kỹ lưỡng.

- Đừng sợ, thưa bà. Chỉ là một cuộc điều tra láng giềng... Chúng ta vào trong nhé ?

Bà do dự, Alexandre lại mỉm cười với bà, gần như trật khớp xương gò má. Thiếu luyện tập trầm trọng, đau nhức cơ được đảm bảo.

Bên trong tối tăm và nghèo nàn, nhưng sạch sẽ và có mùi thơm tinh tế.

- Tôi đang ăn sáng, anh có muốn một tách cà phê không ?

- Rất sẵn lòng, thưa bà. Cảm ơn bà nhiều.

Thêm chút mật ngọt vào giọng nói, thêm sự dịu dàng vào cử chỉ. Làm cho bà tin tưởng.

- Nhà bà đẹp thật đấy, anh ta nói dối.

Bà mang cho anh nước trái cây trong một cái bát lớn, hơi sứt méo. Họ ngồi quanh bàn ăn, được phủ một tấm vải sếp cũ kỹ kẻ ô vuông đỏ trắng. Đã lâu lắm rồi

Gomez không thấy một thứ như vậy.

- Tôi đang tìm một người phụ nữ mà chắc bà đã từng biết : Laura Paoli.

- Laura ?

- Vâng, hàng xóm của bà.

- Hàng xóm cũ, bà lão sửa lại. Cô ấy không sống ở đây lâu rồi.

- Và bà có biết tôi có thể tìm cô ấy ở đâu không ?

- Không, thưa ông.

- Tại sao cô ấy lại đi ?

- Cô ấy mất việc và không thể trả tiền thuê nhà nữa. Cô ấy đã tìm được một căn studio nhỏ, ở khu vực gần ga. Nhân tiện, cô ấy để mấy con mèo lại cho tôi.

- Hồi đó cô ấy làm việc ở đâu ?

- Ở siêu thị Carrefour. Cái ở trong trung tâm thương mại lớn, ở cửa ngõ thành phố... Ông biết chứ ?

Gomez gật đầu bằng cằm.

- Cô ấy rời ngôi nhà từ khi nào ?

- Để xem nào... Đã sáu tháng rồi đấy. Có lẽ hơn. Thời gian trôi nhanh quá...

Bà phác một cử chỉ bằng tay, được cho là đại diện cho bước chạy điên cuồng của thời gian.

- Và cô ấy có cho bà tin tức gì kể từ khi chuyển đi không ?

Bà lão vụng về chải lại tóc bằng bàn tay trái đã bị viêm khớp hành hạ.

- Chẳng có gì. Ông có tưởng tượng được không ? Không một cuộc điện thoại, không một gì. Cô ấy thậm chí còn không hỏi thăm Mistoufle. Đó là con mèo lớn tuổi nhất trong hai con của cô ấy. Nó cũng đang yếu lắm rồi. Già không tốt đâu, ông biết đấy... Có lẽ tôi nên đi mặc quần áo, bà chột nhận ra.

Bà cài lại khuy áo choàng, Gomez mỉm cười dịu dàng với bà.

- Bà ổn như vậy rồi, đừng lo. Là tôi đột ngột ghé qua lúc tỉnh mơ, xin lỗi bà... Trước khi Laura bị sa thải, bà có nhận thấy điều gì bất thường không ? Cô ấy có thay đổi cách cư xử không ? Cô ấy có vẻ sợ hãi không ?

- Cô ấy trở nên ít cười hơn, đúng vậy. Tôi đã nghĩ là cô ấy có vấn đề. Trông như cô ấy buồn vậy. Tôi hầu như không còn thấy cô ấy trong vườn nữa. Cô ấy nhốt mình trong nhà, ngay cả trong những ngày nghỉ.

- Cô ấy có tâm sự với bà điều gì khiến cô ấy buồn không ?

- Không.

- Cô ấy có tiếp khách không ?

- Lúc đầu cô ấy có bạn trai. Nhưng sau đó, tôi không thấy anh ta nữa. Có lẽ anh ta bỏ cô ấy và đó là lý do tại sao cô ấy không còn tinh thần nữa.

- Có lẽ vậy thật.

- Tại sao ông lại đi tìm cô Laura ?

- Tôi cần lời khai của cô ấy trong một vụ án cũ, Gomez vừa nói vừa đứng dậy. Dù sao thì bà cũng đã giúp tôi rất nhiều. Và cảm ơn vì ly cà phê nữa. Nó ngon tuyệt.

Không thể nuốt nổi, đắng kinh khủng. Làm sao bà ấy sống sót nổi với thứ này mỗi sáng nhỉ ?

Alexandre hướng về phía cửa, được bà chủ nhà đi theo sau, cố gắng không để bị bỏ lại phía sau.

- Tạm biệt thưa bà.

- Tạm biệt ông. Này... Nếu ông tìm thấy cô ấy, ông có thể cho tôi biết tin tức của cô ấy chứ ? Cô ấy là một người tốt, Laura.

- Tôi sẽ cố, anh hứa.

* * *

Khoảnh khắc rất đặc biệt ấy. Lối đi quanh co giữa giấc mơ và hiện thực. Nơi ta nhẹ nhàng rời khỏi giấc mộng, nơi ý thức vật lộn để giành lại thế thượng phong. Một lần cuối, thân thể Lisa lao vào khoảng không và vỡ tan dưới chân cô. Thế là, Cloé tỉnh dậy.

Một cơn đau nhói ở trán, như thể một chiếc kim siết chặt lấy hộp sọ cô suốt nhiều giờ liền.

Cô ngồi bật dậy trên mép giường ; mí mắt nặng trĩu, đôi chân bủn rủn.

Cô đã mơ thấy hấn trong đêm. Những hình ảnh đã bắt đầu trôi đi. Đã mờ nhòa. Chẳng mấy chốc, chúng sẽ được lưu trữ vào những nỗi thống khổ trong tiềm thức của cô.

Nhưng cô nhớ rất rõ là Cái Bóng đã ở trong cơn ác mộng và nói chuyện với cô. Chỉ có điều cô đã quên mất

những lời nói rồi. Nhưng vẫn còn cảm giác hẫng ở rất gần, ấn tượng về sự hiện diện của hẫng.

Cô nhìn đồng hồ báo thức, mất một giây để nhận ra đã hơn 9 giờ rồi.

- Chết tiệt !

Cloé lao vào phòng tắm, xối nước lên khuôn mặt còn đang mụ mị.

Nó đập mạnh trong đầu cô, như thể có thứ gì đó muốn thoát ra. Hoặc muốn chui vào. Không nghi ngờ gì nữa, đó là tác động gây buồn nôn của ly cocktail rượu whisky-thuốc men.

Buổi họp quan trọng lúc 10 giờ với Pardieu và toàn thể ban lãnh đạo. Cuộc họp ban điều hành hàng tháng.

Cô bỏ qua bữa sáng, chỉ nuốt vội viên thuốc, tạt qua vòi sen thật nhanh trước khi mặc vội quần áo. Chải tóc qua loa và thế là cô đã lao xuống những bậc thềm. Cô sẽ trang điểm trong xe.

9 giờ 30. Cô vẫn còn một cơ hội để đến đúng giờ.

Chiếc Mercedes khởi động vọt lên, trượt nhẹ trong khúc cua đầu tiên do mặt đường ướt và tốc độ quá cao. Đèn đỏ nối tiếp nhau, không chút thương xót.

9 giờ 45. Chiếc xe sedan lao vào đường cao tốc.

Một trăm mét sau đó, ùn tắc đầu tiên. Một đoàn xe dài bất tận với đèn phanh sáng đỏ.

- Chết tiệt ! Cloé lại giận dữ thốt lên.

Thế là hết : cô sẽ đến muộn. Lại thêm một lần nữa bị trễ ý.

* * *

Trung tâm thương mại thức giấc. Các cửa hiệu vẫn chưa kéo rèm lên. Chỉ có siêu thị là đã mở cửa cho những khách hàng sớm.

Gomez dừng lại ở quầy lễ tân, rút thẻ ra thay lời chào.

- Tôi cần gặp người chỉ huy.

Cô nhân viên lễ tân trợn mắt lên nhìn anh.

- Người chỉ huy về việc gì ạ ?

Anh thở dài. Ly cà phê của bà lão hành hạ ruột gan anh còn hơn cả thứ rượu rẻ tiền tồi tệ nhất.

- Giám đốc, nếu cô thích. Và là việc khẩn cấp.

- Giám đốc ư ? Nhưng... ông ấy không có ở đây. Chưa tới.

- Vậy thì trưởng phòng nhân sự vậy.

- Việc gì thế ạ ?

Bình tĩnh nào, Alex. Cô gái tội nghiệp kia có can dự gì đâu.

Anh mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt cô. Cô ta lập tức tái mét.

- Điều tra cảnh sát, cô thân mến. Vậy làm ơn cho tôi, nhanh chóng gọi ông ấy xuống đi.

Cô nhắc điện thoại, xin lỗi trước khi thông báo tin xấu.

Cảnh sát ở đây rồi, thưa ông.

Trưởng phòng nhân sự lập tức đi xuống từ văn phòng, bắt tay Gomez. Một cái bắt tay nhũn như quả vả chín quá. Đi kèm với ánh mắt giả tạo.

- Ông Pastor, giám đốc nhân sự, ông ta tuyên bố một cách khoa trương.

- Thiếu tá Gomez, Cảnh sát Tư pháp. Không giám đốc cái gì hết.

Ông Pastor, giám đốc nhân sự, phác ra một cử chỉ lùi lại nhẹ trước sự xác xược của người đối diện.

- Tôi có thể giúp gì cho ông ?

- Ông có văn phòng chứ ?

- Đương nhiên ! Trưởng phòng nhân sự đáp lại với một nụ cười mà Gomez thấy thật đáng ghét.

Thế là quyết định rồi : nếu hôm nay anh phải trút giận lên ai đó, thì đó sẽ là gã này. Kiêu ngạo, tự mãn. Áo sơ mi được là phẳng nếp, cà vạt xấu xí và giày đánh xi bóng lộn.

Con mồi hoàn hảo.

- Vâng, chỉ đường cho tôi, tôi theo sau.

- Ông có lệnh không ?

Nếu đang trong tâm trạng, Alexandre đã bật cười.

Nhưng anh không có tâm trạng. Và gò má anh cũng không chịu nổi.

- Một lệnh để vào văn phòng của ông ? Sao không luôn là con dấu của nhà vua ?

- Ý tôi là...

- Là sao ? Tôi có vài câu hỏi muốn hỏi ông. Nhưng nếu ông thích, tôi có thể mời ông về đội của tôi trên một chiếc xe trắng xinh xắn có gắn đèn xoay màu xanh. Chỗ chúng tôi gọi nó là thùng rác. Và mấy thứ rau sống, ông biết rồi đấy, phải không ? Thôi, tùy ông.

Cô nhân viên lễ tân ngoảnh lại để bật cười thầm.

- Được rồi, đi theo tôi, trưởng phòng nhân sự đầu hàng.

Vài phút sau, họ đã ở trong cái văn phòng nổi tiếng trông giống như một cái chuồng gà, từ đó có thể nhìn bao quát toàn cảnh cung điện khổng lồ của chủ nghĩa tiêu dùng quá độ.

- Ông muốn dùng cà phê không ? Pastor đề nghị, người đang đổ mồ hôi quá nhiều.

- Không, cảm ơn. Khi tôi nhìn cà vạt của ông, tôi chỉ muốn nôn thôi.

- Lúc nào ông cũng khó chịu như vậy sao ? vị trưởng phòng nhân sự bức tức.

- Đôi lúc còn tệ hơn, tôi đảm bảo với ông đấy.

- Tôi hiểu... Tôi có thể giúp gì cho ông ?

- Ông làm việc ở đây bao lâu rồi ? viên cảnh sát tấn công.

- Sắp được chín năm.

- Hoàn hảo. Laura Paoli, cái tên đó có gợi cho ông nhớ điều gì không ?

Vị trưởng phòng nhân sự vắt óc suy nghĩ, đầu óc vẫn còn hoạt động chậm chạp vì giờ giấc.

- Bị sa thải khoảng một năm trước, Gomez thêm vào. Làm nhân viên thu ngân ở đây.

- Có lẽ... Tôi không thực sự nhớ nữa.

- Hãy nhớ lại, Thiếu tá yêu cầu. Hoặc đi tìm hồ sơ của cô ta.

- Tôi có thể biết tại sao ông lại quan tâm đến cô ấy không ?

Alexandre cảm thấy những mililit kiên nhẫn cuối cùng rời bỏ huyết quản của mình.

- Tôi sẽ giải thích khái niệm cho ông : câu hỏi, là tôi hỏi. Còn ông, ông trả lời. Đơn giản vậy thôi, phải không ? Ngay cả một đứa trẻ 5 tuổi cũng hiểu. Vậy, nếu ông không nhớ Laura Paoli, hãy đi tìm hồ sơ của cô ta. Và nhanh lên.

- Đừng hung hăng như vậy, ông ! vị trưởng phòng nhân sự bị xúc phạm.

- Lúc này, tôi chưa hung hăng đâu. Chưa đâu. Nhưng nếu ông cứ khăng khăng, nó có thể đến đấy.

Anh ghim ánh mắt mình vào ánh mắt lảng tránh của người trưởng phòng nhân sự. Một gã năm mươi tuổi dề xồm với đôi má nhão và làn da rám nắng giả tạo, hẳn là hẳn ta rất khoái trá trong việc khủng bố đội quân nhân viên thu ngân của mình.

Vị trưởng phòng nhân sự nhận ra mình phải tổng khứ gã thô lỗ này đi càng nhanh càng tốt và vội vàng lục lại các hồ sơ treo trong tủ. Cuối cùng ông ta cũng tìm thấy hồ sơ của Laura, được xếp trong một hộp lưu trữ.

Ông ta mở hồ sơ ra trên bàn, lướt qua nhanh chóng. Gomez hiểu rằng thao tác này là thừa. Gã đạo đức giả bản thủ này nhớ rất rõ Laura Paoli nhưng rất muốn khiến anh tin điều ngược lại.

- Đúng vậy, cô ấy đã rời khỏi biên chế của chúng tôi mười một tháng trước.

- Rời khỏi biên chế, ý ông là ông đã tống cổ cô ấy... Tôi dịch có đúng không ?

- Đúng vậy, chúng tôi đã phải chia tay với cô ấy.

Cứ như thể hần ta đang nói về con chó của mình, bị xích lại một gốc cây trên đường đi nghỉ mát.

- Tôi có thể biết tại sao không ? Gomez tiếp tục.

- Sa thải vì phạm lỗi.

- Cho tôi xin chi tiết.

Vị trưởng phòng nhân sự giả vờ xem xét kỹ hồ sơ. Làm mọi cách để không phải đối mặt với ánh mắt điên cuồng kia.

- Nhiều lần đi trễ, nhiều lần vắng mặt không có lý do, sai sót về tiền nong.

- Tại sao ?... Tại sao lại trễ, vắng mặt, sai sót về tiền nong ?

- Nhưng tôi làm sao biết được !

- Ông đã từng gặp cô ấy trước khi đuổi việc, phải không ? Ông hẳn đã hỏi cô ấy câu đó chứ !

- Có lẽ... Chắc vậy. Tôi hình như nhớ là cô ấy viện dẫn những vấn đề cá nhân. Nhưng chúng ta không thể chấp nhận những thứ kiểu đó được. Vấn đề cá nhân, ai chả có.

- Đúng vậy ! Gomez thích thú. Và trước đó, cô ấy là kiểu nhân viên thế nào ?

- Bình thường, không có gì để chê, Pastor thừa nhận.

- Trong hồ sơ có ảnh không ?

Vị trưởng phòng nhân sự gật đầu.

- Cho tôi xem.

Alexandre cuối cùng cũng thấy được khuôn mặt của Laura. Một cô nàng tóc nâu xinh xắn với nụ cười đáng yêu. Anh ta tháo ghim bức ảnh ra khỏi bìa hồ sơ, bỏ vào túi.

- Tôi cần biết thêm, viên thiếu tá tiếp tục. Tôi phải thăm vấn những đồng nghiệp từng tiếp xúc với cô ta.

Trưởng phòng Nhân sự tái mặt như chiếc áo sơ mi của ông ta.

- Tôi sẽ mất một lúc đấy, Gomez nói thêm một cách đầy ác ý. Có thể mất hàng giờ. Trừ khi ông nói cho tôi biết liệu cô ta có bạn bè nào ở đây. Những người có thể chỉ cho tôi tìm thấy cô ta hôm nay.

- Ồ... Thật ra, tôi tin là cô ấy rất thân với Amanda... Cô Jouannet, một nhân viên thu ngân khác của chúng tôi.

- Cô ấy có ở đây không ?

- Tôi sẽ kiểm tra lịch làm.

Trưởng phòng Nhân sự nhấp chuột, mở một bảng tính.

- Amanda... Amanda... Cô ấy vừa mới bắt đầu ca làm.

- Tốt. Gọi cô ấy lên đây.

- Không thể được. Cô ấy đang ở vị trí làm việc, sẽ phải quay lại khi nào...

- Gọi cô ấy lên đây, Gomez lặp lại. Ngay lập tức.

Pastor nghĩ đến việc chống lại thái độ của tên cảnh sát trong một giây. Gọi an ninh, tổng hấn ra khỏi nơi này. Nhưng cuối cùng ông ta lại chọn cách tránh gây ra tai tiếng.

Một cuộc điện thoại sau, Amanda nổi tiếng xuất hiện trong văn phòng. Vẻ mặt lo lắng, rõ ràng là hoảng sợ khi được gọi lên gặp tên chủ nô này.

Gomez mỉm cười với cô và tự giới thiệu. Rồi anh quay sang Trưởng phòng Nhân sự.

- Để chúng tôi nói chuyện riêng. Và vui lòng đóng cửa lại khi ra ngoài.

Pastor lại do dự muốn phản đối. Gomez gần như giẫm lên chân ông ta. Anh tiến tới, ép ông ta lùi ra hành lang. Rồi anh đóng sập cửa ngay trước mặt ông ta và mời nhân viên thu ngân ngồi xuống trong khi anh ta chiếm lấy ghế bành của Pastor.

- Thư giãn đi, cô... Hẳn ta chắc chẳng vui vẻ gì mỗi ngày đâu nhỉ ! viên cảnh sát nói đùa, giọng trầm.

Amanda e dè mỉm cười với anh ta.

- Ít nhất thì cũng phải nói thế ! Cô thì thâm. Đúng là một tên phát xít con !

- Được rồi, tôi đang tìm một người mà cô biết và từng làm việc ở đây... Laura Paoli.

- Laura ?

- Cô là một trong những người bạn của cô ấy, phải không ?

- Vâng, nhưng...

Amanda có vẻ choáng váng vì anh này nhắc đến Laura với cô.

- Cô biết tôi có thể tìm cô ấy ở đâu không ? Gomez chắc vẫn.

Cô gái gật đầu.

- Vậy thì, nói đi ! Viên thiếu tá sốt ruột.

- Nghĩa trang Trung tâm, lối đi số 14.

* * *

Cloé bước xuống xe buýt, vặn bẹo mắt cá chân. Mọi thứ cứ sai hết cả từ sáng nay.

Cô lao vào lối qua đường dành cho người đi bộ, giữa một đám đông chen chúc. Cô lại muộn rồi. Carole đang đợi cô trong nhà hàng yêu thích của họ cho một bữa trưa chỉ có hai người. Họ đã gặp nhau ngày hôm qua, nhưng Carole cứ nài ép. Tôi muốn nói chuyện với chị, chị yêu à...

Vừa đi, Cloé vừa nhớ lại buổi sáng kinh hoàng của mình.

Cô đã đến phòng họp muộn bốn mươi lăm phút, ấp úng vài lời xin lỗi trước khi ngồi xuống cạnh Ông Cù, như thường lệ.

Cô vẫn còn nhớ từng lời nói. Từng chữ mà Pardieu thốt ra.

Cô Beauchamp ! Thật là tử tế khi cô tham gia cùng chúng tôi ! Hy vọng là cô đã ngủ ngon ?

Trước mặt mọi người. Trước mặt tất cả các quản lý của công ty.

Sự sỉ nhục công khai, hình phạt tồi tệ nhất. Sao ông ta dám ?

Nụ cười mỉa mai của Matthieu Ferraud, giám đốc sáng tạo. Thằng nhãi trẻ tuổi tự phụ đó. Và Martins thì khoái chí... Một cơn ác mộng.

Bị mất bình tĩnh nặng nề, Cloé đã lúng túng khi trình bày các hồ sơ trong chương trình nghị sự. Nhầm lẫn các tên, các con số, các ngày tháng. Phơi bày trước mắt toàn thể hội nghị sự thiếu chuẩn bị và thiếu tập trung rõ rệt của cô.

Trình diễn một cảnh tượng thảm hại về sự bất tài của mình.

Cuối cùng thì biển hiệu sáng của nhà hàng cũng hiện ra và Cloé suýt nữa thì bị xe hơi tông phải khi cô băng qua đường không đúng chỗ.

Cô đẩy cửa nhà hàng, chật ních người và ồn ào.

Liếc nhìn xung quanh : Carole ngồi ở phía trong. Cloé đến chỗ cô ấy, họ hôn nhau.

- Có ồn không, chị yêu ? Carole hỏi thăm.

- Ôi không... Tôi đã có một buổi sáng thật tệ !

Cloé kể nhanh cho cô ấy nghe tóm tắt những gì mình đã trải qua ngay sáng hôm đó, chỉ bỏ qua không nói rõ việc cô thức dậy lúc nửa đêm để uống whisky.

- Trời, Carole thất vọng. Chị sẽ phải thật hoàn hảo trong những tuần tới, nếu không Ông Cụ có thể sẽ rút lại quyết định nhường chỗ cho chị đây...

Hai người bạn gọi món với người phục vụ rồi Carole bắt đầu cuộc thẩm vấn.

- Và ngoài cái vụ thất bại sáng nay ra, chị thế nào ?

Cloé nhún vai.

- Bertrand tôi nay đến.

- Tuyệt ! Carole thốt lên. Chị có nghĩ là... ?

- Tôi chẳng nghĩ gì cả. Anh ấy phải qua trả chìa khóa nhà tôi. Nhưng tôi hy vọng là chúng tôi có thể nói chuyện. Bởi vì tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra. Và rồi ai mà biết được, có thể anh ấy sẽ đổi ý... Tôi đã định nấu cho anh ấy một bữa tối ngon, dù sao đi nữa. Tôi sẽ thử làm anh ấy mềm lòng !

Các đĩa thức ăn được mang ra, nhưng Cloé không đói. Dù sao thì cô cũng ăn ngày càng ít. Đã có lúc cô trải qua cả ngày mà không nuốt bất cứ thứ gì.

- Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về những gì chị nói với tôi lần trước, Carole nói tiếp.

Cloé cảm thấy bạn mình đang gặp khó khăn khi tìm từ ngữ. Rằng cô ấy sắp sửa đề cập đến một chủ đề gai góc. Cơ bắp cô căng lên, trong một phản xạ phòng vệ. Sự gương khiên chắn lên vô hình.

- Chị có còn cảm giác là có một người đàn ông đang theo đuổi chị không ?

Carole đã đặt câu hỏi thật nhẹ nhàng. Dù vậy, Cloé vẫn có cảm giác như bị tát vào mặt.

- Cảm giác ? Cô đáp lại một cách khô khan. Đó không phải là cảm giác. Đó là sự thật.

- Nghe này, Clo... Tôi rất muốn tin chị, tôi đảm bảo. Chúng ta là bạn đã hai mươi năm và chị biết là tôi quý chị, nhưng chiều theo chị thì không phải là giúp chị.

Khuôn mặt Cloé đóng lại, Carole vẫn cứ tiếp tục theo mạch của mình.

- Tôi nghĩ chị có một vấn đề.

- Chuyện đó thì chắc chắn rồi ! Cloé châm biếm.

- Tôi không đùa đâu. Tôi tin là chị đang mắc một dạng hoang tưởng nào đó.

- Càng lúc càng hay !... Để chị biết, tôi qua một sĩ quan cảnh sát đã đến nhà tôi. Anh ta, anh ta tin tôi, anh ta nghiêm túc với tôi. Và anh ta sẽ tiến hành một cuộc điều tra.

Carole sửng sốt nhưng không bị thuyết phục. Những người hoang tưởng đang lên cơn thường rất giỏi trong việc thuyết phục những người xung quanh, điều đó ai cũng biết. Vậy thì, với sự quyến rũ giúp sức, Cloé rất có

thể đã lừa được một cảnh sát.

- Tôi đã nói chuyện này với Quentin, chị biết đấy...

- Chị kể chuyện đó với bạn trai chị ? Cloé bật ra. Nhưng chị có quyền gì ?

- Đừng hiểu theo cách đó, tôi xin chị, Carole thở dài. Tôi tự nhủ rằng, với nghề của anh ấy, anh ấy có thể giúp tôi hiểu. Và anh ấy đồng ý với tôi.

- Thật sao ? Tôi rất vui khi biết rằng anh ta cũng nghĩ tôi điên !

Cloé đẩy mạnh đĩa thức ăn của mình ra và khoanh tay.

- Chúng tôi chỉ muốn giúp chị thôi ! Carole nhắc.

- Viên cảnh sát đó, anh ta muốn giúp tôi. Còn chị...

- Đừng nói thế.

Carole lấy từ trong túi ra một mảnh giấy, đặt nó cạnh đĩa của bạn mình. Cloé mở mảnh giấy ra, đọc được một cái tên và một số điện thoại.

- Đây là thông tin liên lạc của một bác sĩ tâm lý, Carole nói rõ. Quentin biết ông ta, anh ấy nói đó là người giỏi

nhất. Chị phải đến gặp ông ta thay mặt anh ấy, Clo à. Chị không nên cứ ở trong tình trạng này...

Trên môi Cloé, một nụ cười dao động giữa tức giận, nhục nhã và độc ác.

- Chính chị mới nên đi gặp ông ta, cô giáng xuống.

Carole há hốc miệng một giây, trước khi thêm :

- Chị nói đúng, mọi người đều nên đến gặp bác sĩ tâm lý.

- Không, không phải mọi người. Nhưng chị, thì không nghi ngờ gì. Ông ta có lẽ có thể nói cho chị biết tại sao chị lại đi ngủ với một gã đàn ông có vợ.

Carole cũng nhận lại một cái tát.

- Chị không nên nói những điều như vậy, cô thì thâm.

- Còn chị, chị không nên xem tôi như một kẻ điên. Bởi vì tôi đã không bịa ra bất cứ điều gì. Bởi vì gã đó có thật và hắn muốn giết tôi. Tôi đã tin rằng chị là bạn tôi.

- Tôi là bạn chị mà ! Carole tự bảo vệ.

Cô ấy sắp khóc. Nhưng Cloé không mềm lòng.

- Kẻ phản bội không phải là bạn, cô nói thêm.

Cô đứng dậy, mặc áo khoác vào. Rồi cô vò nát mảnh giấy trước khi ném nó vào đĩa của Carole.

Bên ngoài một cơn mưa phùn đang chờ cô. Cùng với một cơn gió mà cô cảm thấy thật lạnh lẽo.

Trái tim Cloé đập mạnh. Rất mạnh. Quá mạnh, như thường lệ. Cô bước đi, nhanh, trên vỉa hè, phớt lờ đám đông, cơn mưa, cái lạnh.

Khi cô đi đến cuối phố, cô khóc nức nở.

* * *

Nghĩa trang Trung tâm, lối đi số 14.

Trước ngôi mộ của Laura Paoli, Gomez rùng mình. Anh nghĩ về Cloé.

Đừng để tôi một mình, tôi sợ...

Cô đúng khi sợ hãi đây, Cloé.

Trên ngôi mộ, một bó hoa đã héo. Điều đó có nghĩa là ai đó đã đến đây vài tuần trước. Sẽ phải tìm ra là ai. Và nhanh chóng.

Một người thân ? Hay kẻ sát nhân, có lẽ vậy ?

Gomez kéo cổ áo khoác lên và quay trở lại lối ra. Anh ta không đi nhanh ; giữa những ngôi mộ, anh ta cảm thấy hơi như ở nhà. Một cảm giác kỳ lạ.

Anh ta bước vào văn phòng người gác nghĩa trang, xuất trình thông hành đặc biệt của mình và đặt câu hỏi cho một gã có vẻ ngoài lạnh lùng như đá cẩm thạch.

Vài phút sau, anh ta rời khỏi đó với một cái tên và một địa chỉ. Anh trai của Laura, rõ ràng là vậy. Gomez hy vọng anh ta sẽ sẵn sàng trả lời các câu hỏi của mình qua điện thoại. Với điều kiện là tìm được số của anh ta. Nếu không, anh ta sẽ phải đến tận nơi.

Quá xa để lái xe đến, anh ta sẽ phải đi tàu. Điều đó không thực sự làm anh ta hào hứng.

Lần cuối cùng anh ta lên tàu là với Sophie.

Họ vừa biết được rằng cô ấy sắp chết.

* * *

Ván cờ bắt đầu trở nên dài, đã đến lúc bắt đầu một ván mới.

Đó là điều hăn nghĩ đến ngay trước khi chia tay Cloé.

Kể từ đó, Bertrand cảm thấy thoải mái. Hắn cảm thấy tự do. Vẫn luôn tự do, chơi theo ý mình.

Một bông hoa khác để hút mật. Rồi để cắt đứt.

Hắn lại lên đường săn mồi, tìm kiếm con mồi mới, món đồ chơi mới của hắn. Nhưng hắn không vội. Bởi vì ván cờ với Cloé vẫn chưa hoàn toàn kết thúc. Phần hay nhất vẫn còn ở phía trước. Nhân tiện, nó đã bắt đầu rồi. Khi hắn chấm dứt mối quan hệ của họ.

Phần hay nhất, luôn là để dành cho cuối cùng.

Hắn rất thích những giọt nước mắt. Những tiếng thét, nỗi đau. Hắn thích làm tổn thương, hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Mỗi người một thú vui.

Hắn không thể làm gì khác. Tại sao phải ép buộc bản chất thật của mình ?...

Làm tổn thương, đến chết nếu có thể. Nếu không, sẽ ít vui hơn. Thậm chí có thể trở nên nguy hiểm. Luôn luôn kết liễu con mồi, phòng khi nó phản kháng và tấn công trở lại.

Với Cloé, hắn đã rất thỏa mãn và hy vọng rằng chưa kết thúc.

Lịch sử lặp lại, người chơi ngày càng giỏi hơn. Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.

Đầu tiên là tìm ra đúng đối tượng. Cô gái sẽ yêu hắn.

Và sau đó trở thành một thứ ma túy đối với cô ta.

Làm cho cô ta hạnh phúc, vẽ ra cho cô ta một hiện tại say đắm, một tương lai yên bình.

Hành động một cách nhẹ nhàng. Luôn luôn nhẹ nhàng, đó là cách duy nhất để thực sự làm tổn thương.

Che giấu sự kinh hoàng đằng sau bức màn dịu dàng, một nụ cười, một sự chú ý. Giấu đi sự thối rữa dưới một tấm thảm dày những cánh hoa hồng ném dưới chân cô ta.

Với Cloé, nó đã hoạt động một cách tuyệt vời. Sự tỉnh ngộ đã quá bất ngờ... Hắn vẫn còn thích thú về điều đó !

Và cô ta vẫn còn hy vọng. Chinh phục lại hắn. Cô ta sẽ chiến đấu đến cùng, sẽ quỳ gối xuống.

Chúng càng mạnh mẽ, chúng càng rơi xuống thấp. Đó là điều chắc chắn.

Và đó là một niềm khoái cảm không gì sánh bằng.

* * *

Cloé dọn bàn xong. Cô đã cố gắng ở lại văn phòng đến 6 giờ chiều, để ra về sau ông chủ. Dù sao, cô cũng sẽ kịp giờ.

Khăn trải bàn đẹp, âm nhạc, mùi hương hấp dẫn tỏa ra từ nhà bếp.

Váy hơi gợi cảm một chút, nhưng không quá, trang sức kín đáo, kiểu tóc hoàn hảo.

Một cái bẫy hoàn hảo.

Bertrand sẽ sẵn sàng mắc bẫy, cô chắc chắn như vậy.

Cô không thể quên được thảm họa của ngày hôm nay.

Tối nay, cô có thuyết phục bản thân rằng mình sẽ sửa chữa sai lầm. Lại quyến rũ được Pardieu, chứng minh với ông ta rằng cô có thể đáp ứng được.

Thiếu tá cảnh sát này sẽ vô hiệu hóa Cái Bóng, mang ánh sáng trở lại cuộc đời cô.

Bertrand sẽ lại rơi vào vòng tay của cô.

Rồi cô sẽ mạnh mẽ như trước đây. Mọi thứ sẽ trở lại bình thường, sớm thôi. Chắc chắn như vậy.

Cloé hoàn thiện nốt chiếc bẫy nhưng của mình. Một chút nước hoa, loại mà Bertrand thích.

Nhiều lần, cô muốn tự rót cho tôi một ly whisky. Để thư giãn, để giảm bớt mức độ lo lắng. Tuy nhiên, cô đã cưỡng lại.

Đôi lúc, cô nghĩ về Carole. Về cuộc chia tay mà với cô dường như không thể cứu vãn.

Rốt cuộc thì chẳng có gì phải hối hận. Người ta không buộc tội bạn thân nhất của mình là điên rồ !

Nhưng trong khi không thể hối tiếc về hành vi của mình, Cloé vẫn thấy đau. Một nỗi đau không xác định dâng lên từng đợt. Một nỗi bất an mơ hồ mà cô cho là do ngày hôm nay quá mệt mỏi nhưng rồi sẽ kết thúc theo cách đẹp nhất, chắc chắn vậy.

Cô thích đẩy sự nghi ngờ vào sâu thẳm trong lòng mình. Phớt lờ nó.

Cái Bóng có thật, mình không phải là kẻ hoang tưởng. Carole đã sai, cô ấy đã đánh mất mình. Thật đau lòng, nhưng không thể tránh khỏi. Và rồi, cô ấy cần mình hơn là mình cần cô ấy, cô nghĩ.

Tuy nhiên, ai, giữa người chủ và kẻ nô lệ, lại phụ thuộc nhiều hơn... ?

20 giờ 40 khi tiếng chuông cửa vang lên. Cloé vội vàng đi mở cửa và gửi đến Bertrand một nụ cười dịu dàng. Anh ta rất lịch lãm, ăn mặc chỉnh tề. Dấu hiệu đầu tiên của chiến thắng được báo trước.

Cloé mời anh ta vào, cởi áo khoác cho anh. Anh ta đưa chìa khóa cho cô, cô giả vờ không thấy và dẫn anh vào phòng khách.

- Em rót cho anh một ly nhé ?

- Anh sẽ không ở lại lâu đâu, anh cảnh báo khi nhìn thấy bàn ăn đã được dọn sẵn.

Cloé không để bị lung lay. Cô đã đoán trước sẽ có thái độ kiêu này. Không thể nào dễ dàng như vậy được, chắc chắn anh ta sẽ thể hiện một sự kháng cự nào đó, làm cho người ta mong muốn mình. Đó là trò chơi.

- Dù sao thì anh cũng có thời gian để uống một ly chứ?

- Nếu em muốn, anh đồng ý.

Anh ta ngồi vào một trong những chiếc ghế bành, cô rót cho anh thứ đồ uống khai vị yêu thích của anh. Một ly rượu saint-joseph trắng. Cloé đã phải đi ba cửa hàng trước khi tìm thấy nó.

- Anh khỏe không ? cô hỏi.

- Khỏe. Còn em ?

- Em ổn, cô đảm bảo.

Cô ngồi xuống đối diện với anh, bắt chéo đôi chân cong tròn trong đôi tất màu da.

- Cảnh sát yêu cầu em lấy lại chìa khóa, cô giải thích. Một sĩ quan đã tiếp quản cuộc điều tra. Họ đang truy lùng gã đàn ông đã quấy rối em nhiều tuần nay.

Bertrand không giấu nổi ngạc nhiên.

- Em tin tưởng, Cloé khẳng định. Anh cảnh sát đó có vẻ đặc biệt hiệu quả. Em nghĩ anh ta sẽ bắt được tên bệnh hoạn đó và giải thoát cho em một lần và mãi mãi.

- Anh ta có mạnh mẽ gì không ?

- Anh ta mới chỉ điều tra từ hôm qua thôi.

Cloé cảm thấy mình phải củng cố lời nói của mình, thậm chí phải nói dối.

- Hai người của anh ấy đã đến hôm nay để lấy dấu vân tay... Và anh ấy khuyên em nên thay ổ khóa một lần nữa.

- Thật sao ? Bertrand đáp lại với một nụ cười mỉm. Vậy tại sao em lại muốn lấy lại chùm chìa khóa của anh? Nếu em thay khóa, thì anh không thấy nó có ích gì !

Cloé nhìn anh với ánh mắt táo bạo.

- Đó là cái có để gặp lại anh.

Anh ta cười, uống cạn ly một hơi những gì còn lại trong ly.

- Em không thay đổi chút nào, anh ta chỉ nói.

- Có chứ. Em tin là có... Anh có mang theo biên lai thẻ ngân hàng không ? Cảnh sát cần nó.

- Anh không tìm thấy nó, Bertrand thừa nhận. Chắc anh đã vứt nó đi rồi.

- Tiếc quá... Đáng tiếc, nhưng cũng đành vậy.

Bertrand đặt ly rỗng xuống bàn, xem đồng hồ.

- Em đã chuẩn bị món anh thích nhất. Anh ở lại ăn tối chứ ? Cloé tiếp tục.

Đó không phải là một câu hỏi, mà giống một lời khẳng định hơn.

- Xin lỗi, anh không có thời gian.

Cloé cố không để bị mất ổn định. Đó là trò chơi, vâng. Ngay cả khi cô bắt đầu nhìn thấy trước thất bại.

- Tất nhiên là anh có ! Như vậy, chúng ta có thể nói chuyện và em sẽ cho anh thấy em đã thay đổi như thế nào.

Bertrand đặt chùm chìa khóa xuống bàn trước khi đứng dậy.

- Anh không ở lại. Anh đến để trả chìa khóa cho em, đó là những gì chúng ta đã thỏa thuận, phải không ?

- Thôi nào, em không hiểu tại sao anh lại sợ ăn tối với em...

Khiêu khích anh ta, có lẽ vậy ?

- Anh không sợ. Nhưng anh đã trễ giờ rồi. Có một người phụ nữ đang chờ anh và anh rất nóng lòng muốn đến gặp. Và người phụ nữ đó, không phải là em.

* * *

Cloé đứng im, bất động, trước cửa kính phòng khách.

Cô giống như một bức tượng đá. Đúng hơn là một tác phẩm điêu khắc bằng cát. Sẵn sàng tan rã trước làn gió nhẹ nhất, con sóng nhỏ nhất.

Anh ta đã ở với một người phụ nữ khác, rồi. Đã thay thế em, rồi. Em chẳng là gì đối với anh ta nữa. Bị xóa khỏi ký ức của anh, bị trục xuất khỏi cuộc đời anh. Cô ta có gì hơn em ?

Chắc hẳn đã gặp cô ta khi chúng tôi còn đang ở bên nhau, không thể khác được. Chính vì cô ta mà hẳn đã đá em.

Bị lừa dối trước khi bị bỏ rơi. Tất cả.

Cloé kéo rèm cửa, mở quầy bar. Quên đi những quy tắc vàng của con mèo. Hai cuộc chia tay trong cùng một ngày hoàn toàn biện minh cho một ngoại lệ với quy định. Đặc biệt là khi đã cuối tuần, cô ấy không có nguy cơ đến muộn vào sáng hôm sau. Rằng cô ấy có thể ngủ

say suốt cả ngày nếu muốn.

Khóc lóc cả ngày, nếu muốn.

Cloé vẫn chưa thích rượu. Vì vậy, cô ép tôi nuốt một liều lượng được tính toán kỹ lưỡng gồm Martini và gin. Cô ấy tiếp tục một cách có phương pháp bằng cách uống cạn chai rượu saint-joseph đã được mở cho aperitif và thêm vào hỗn hợp đó một viên thuốc tim nổi tiếng của cô cùng ba viên thuốc an thần.

Hai, không hơn, bác sĩ thần kinh đã kê đơn. Nhưng trong hoàn cảnh đặc biệt...

Cô nhìn những bức ảnh gia đình, dừng lại trên khuôn mặt của Lisa, người bỗng dưng có vẻ như đang phân xét cô.

Những ngọn nến cuối cùng cháy hết một cách vô ích trên bàn. Thế là, Cloé túm lấy tấm khăn trải bàn trắng, giật mạnh nó trong một tiếng hét kinh hoàng đầy phần nộ tiếp theo là một tiếng vỡ long trời lở đất. Ly pha lê và đồ sứ vỡ tan. Dễ dàng như trái tim cô vậy.

Mọi thứ thật mong manh.

Cô ngã vật xuống ghế sofa, chờ đợi sự giải thoát. Chìm đắm, quên lãng. Chỉ trong một đêm.

Khám phá chiều sâu của vực thẳm vì không thể chinh phục được những đỉnh cao.

Trong tay phải cô, khẩu P38, một lần nữa được nạp đạn đầy.

Trong lòng ngực cô, một bản hòa tấu của bộ gõ. Và những tiếng nức nở khiến cô ngạt thở.

* * *

Bertrand nằm dài trên ghế sofa, bật TV.

Có lẽ anh ta đã hơi quá tay. Một chút sai sót trong tính toán trong ván cờ.

Lẽ ra anh ta nên để lại cho cô ấy một chút hy vọng, dù là nhỏ nhoi. Để cô ấy bò lết trước mặt anh ta, hết lần này đến lần khác. Nhưng anh ta vẫn giữ vững sự tự tin, tự thuyết phục tôi rằng vẫn còn một hiệp đấu nữa. Rằng cô ấy chưa hoàn toàn bị knock-out.

Anh ta nhìn chăm chăm vào trần nhà, nở nụ cười.

Hồi nhỏ, anh ta thích xé cánh bướm. Thích nhìn chúng sau đó, dính trên mặt đất, vật lộn và hấp hối từ từ.

Khi trở thành một người đàn ông, anh ta bắt đầu xé cánh của những thiên thần.

* * *

Gomez không thực sự biết mình đang làm gì ở đó. Anh ta đến để tìm kiếm điều gì. Anh ta cảm thấy lạc lối, đã đi một con đường ngẫu nhiên. Trừ khi sự ngẫu nhiên chẳng có liên quan gì đến chuyện này...

Khi trông thấy cô ấy, anh ta nghĩ đến việc quay trở lại. Nhưng đã quá muộn : Valentine tiến về phía chiếc xe. Vì vậy, Gomez bước xuống, tự hỏi mình sẽ có thể nói gì với cô ấy.

- Chào buổi tối, Alexandre, cô ấy nói với nụ cười e lệ giả tạo.

Cô ấy đã mặc đồ cảnh sát, bộ đồ đó trông cũng không tệ lắm.

- Chào buổi tối, Valentine. Tôi muốn gặp cô, anh ta thú nhận ngay lập tức.

- Chúng ta xưng hô là bạn mà, phải không ?

- Đúng vậy, nhưng tôi có cảm giác lần cuối chúng ta gặp nhau là từ một thế kỷ trước !

- Cũng không sai ! Valentine cười. Tôi cứ nghĩ anh sẽ gọi cho tôi sớm hơn.

Không một chút trách móc trong giọng nói của cô.

- Tôi đã định, nhưng... Cô ấy chết rồi. Sophie chết rồi.

Valentine quay đi chỗ khác một lúc.

- Tôi không biết. Tôi thực sự xin lỗi.

- Cảm ơn.

- Tôi đã nghe về... về trung úy trong đội của anh.

- Anh ấy thì vẫn còn sống, nhưng có lẽ không được bao lâu nữa... Cô thấy đấy, cái chết đang lảng vảng quanh tôi.

- Đừng nói vậy, Alexandre.

Cô gái trẻ liếc nhìn đồng hồ, hơi bối rối.

- Lẽ ra anh nên gọi cho tôi. Chúng ta đã có thể gặp nhau sớm hơn, bởi vì bây giờ, tôi phải đi làm. Nhưng chúng ta có thể gặp nhau vào ngày mai, nếu anh muốn. Tôi sẽ rất vui.

Có lẽ đó là câu nói mà anh ta đang chờ đợi. Điều anh ta đến để tìm kiếm. Để biết rằng ai đó muốn có sự hiện diện của anh.

- Ngày mai, tôi không thể. Tôi không ở Paris. Nhưng tôi sẽ sớm gọi cho cô, tôi hứa.

Cô ấy không tin anh một giây nào, nhưng dường như vẫn không trách anh. Cô ấy đã hiểu rằng mình sẽ phải chờ đợi thêm nữa. Cô ấy nhón chân trên đôi giày ranger, đặt một nụ hôn gần miệng anh.

Anh nhắm mắt lại, kéo cô ấy vào lòng. Ôm một người phụ nữ trong vòng tay khiến anh thấy dễ chịu. Nó cho anh cảm giác mình vẫn còn sống.

- Tôi sẽ gọi cho cô, anh nhắc lại. Đi đi, bây giờ.

Cô ấy dành cho anh một nụ cười cuối cùng rồi bỏ chạy về phía đồn cảnh sát. Gomez dõi theo cô bằng mắt, cho đến khi cô biến mất vào sâu trong lòng tòa nhà.

Điện thoại di động của anh rung trong túi quần jean, anh không nhận ra số đó nhưng vẫn nhắc máy với một linh cảm xấu.

Anh chỉ nghe thấy hơi thở. Một tiếng rên rỉ.

- Alo ?

- Hử ở đây ! một giọng nói như từ cõi chết thì thầm.

Gomez nhú mào.

- Cloé ? Là cô à ?

- Hẳn ở đây... Đến đi, làm ơn !

- Hãy bình tĩnh... Cô ở đâu ?

- Nhà tôi ! Hẳn ở đây, đến nhanh đi !

- Hẳn ở trong nhà ? Cô có thấy hẳn không ?

- Giúp tôi !

- Tôi đến đây, Gomez nói và đặt đèn xoay trên nóc chiếc 407. Tôi sẽ đến đó trong vài phút. Cố lên, Cloé !

Cuộc liên lạc đột ngột bị ngắt khi chiếc xe khởi động với tiếng lốp kêu ré và lao đi, còi hú vang, xuyên qua thành phố đang chìm trong giấc ngủ.

Chương 36

Alexandre tắt còi hú, tháo đèn xoay. Đạp hết ga, cuối cùng anh cũng rẽ vào phố Moulines. Anh đỗ xe cách ngôi nhà vài mét, ngay lập tức bước xuống, khẩu Sig-Sauer trong tay.

Anh băng qua khu vườn, nhanh chóng leo lên các bậc thềm. Một cách thận trọng, anh thử nắm nắm cửa chính và nó không kháng cự lại anh. Trong hành lang tối om, anh áp sát vào tường. Một tia sáng yếu ớt phát ra từ phòng ăn giúp anh định hướng.

Tiến lên không một tiếng động, anh đến ngưỡng cửa căn phòng lớn nơi một chiếc đèn bàn đang bật. Khi nhìn thấy đồng bát đĩa vỡ chất đống trên sàn, sự căng thẳng của anh tăng lên một bậc. Xuất phát từ số 91, anh đã mất một lúc để đến nhà Cloé, bất chấp còi hú.

Có lẽ anh đã đến quá muộn.

Với sự thận trọng tối đa, anh kiểm tra phần còn lại của ngôi nhà. Không một ai trong bếp cũng như trong phòng ngủ của Cloé. Phòng khách cũng vậy.

Chết tiệt, cô ấy ở đâu ?

Hắn ta đã bắt cóc cô ấy rồi sao ? Hay cô ấy đã chạy trốn ?

Dù sao thì không phải bằng ô tô. Anh đã để ý thấy chiếc Mercedes trên phố.

Quay trở lại, anh dừng lại trước cánh cửa cuối cùng. Phòng tắm, đã khóa.

- Cloé, cô có trong đó không ? anh thì thầm.

Áp tai vào cửa, anh nghe thấy những tiếng rên rỉ.

- Cloé ! Là tôi, Gomez. Mở cửa !

Kẻ tấn công có lẽ đã nhốt mình trong đó với cô ấy.

Alexandre dùng vai húc mạnh vào cửa, nó không nhúc nhích. Anh nghe thấy một tiếng hét kinh hoàng từ phía bên kia, ra sức phá tan chướng ngại vật. Cuối cùng, then cửa bật tung dưới áp lực và Gomez bị hất văng về phía trước, suýt mất thăng bằng.

- Cloé !

Cô ấy đang co quắp trong một góc, giữa bồn tắm và chậu rửa. Hai tay bịt chặt tai, trán đặt trên đầu gối.

Anh ngồi xồm trước mặt cô, nắm lấy cổ tay cô, buộc cô phải ngẩng đầu lên.

- Cloé ? Tôi ở đây rồi, mọi chuyện ổn cả rồi.

Khuôn mặt cô biến dạng vì nước mắt và nỗi khiếp sợ. Đồng tử giãn nở, môi run lẩy bẩy.

- Tôi ở đây rồi, anh lặp lại nhẹ nhàng. Không có ai khác ở đây cả. Tôi đã kiểm tra cả ngôi nhà... Mọi chuyện ổn rồi, bây giờ.

Anh ôm chặt cô, vuốt ve mái tóc cô. Cô thở mạnh, bám lấy anh đến mức móng tay cô ấn sâu vào gáy anh.

- Hãy bình tĩnh nào, anh thì thầm. Hãy nói cho tôi chuyện gì đã xảy ra...

Anh giúp cô đứng dậy nhưng cô hoàn toàn đổ gục vào vòng tay anh.

- Cô bị thương à ? Thiếu tá lo lắng hỏi.

Cô nức nở, không thể thốt ra lấy một lời. Vì vậy, anh bế cô ra đến ghế sofa, ngồi xuống cạnh cô và kiên nhẫn chờ đợi cô lấy lại được chút bình tĩnh.

Ánh mắt hoảng loạn của cô đảo quanh những bức tường, trần nhà, như một con chim bị mắc kẹt trong chiếc lồng chật hẹp. Alexandre quan sát cô với nỗi lo âu, nghĩ đến việc gọi bác sĩ.

Rồi, đột nhiên, anh hiểu ra.

- Nhưng... cô hoàn toàn phê thuốc rồi !

Trên bàn uống nước, những chai rượu rỗng, những hộp thuốc. Không còn nghi ngờ gì nữa.

Khuôn mặt Gomez biến sắc.

- Cloé, cô có nghe thấy tôi không ?

Cô ấy vẫn không trả lời, như thể tâm trí cô đang ở một nơi khác. Rõ ràng là ở trong địa ngục.

Một cơn ác mộng do ma túy.

Alexandre buông lỏng áp lực. Sau nỗi sợ rằng mình đã đến quá muộn, chính là cơn giận đang nảy mầm trong ruột gan anh.

- Này ! Cô có nghe thấy tôi không ?... Không, cô đã đi quá xa để nghe thấy tôi rồi !

Anh nắm lấy vai cô, lắc mạnh.

- Thôi nào, Cloé, nhìn tôi đi ! Nghe tôi này, chết tiệt !

Anh ép cô ngồi dậy, đầu cô lắc lư sang một bên.

- Cô đã dùng chính xác cái gì vậy ?

Anh bỏ cuộc, cô ngã ngửa ra lại trên đồng gối. Anh đi vào bếp, lấy trộm một chai nước trong tủ lạnh. Phải làm cô tỉnh lại, càng nhanh càng tốt.

Khi Cloé bị dội vòi nước lạnh lên đầu, cô co rúm người lại từ đầu đến chân, hét lên những tiếng như kẻ điên. Cô vật lộn, Gomez thậm chí còn bị trúng một quả đấm vào hàm.

- Cút đi ! Cô hét lên. Cút đi !

Viên thiếu tá bỏ cuộc, ngã vật xuống ghé bành đôi diện và châm một điếu thuốc.

Cloé co quắp người lại, run rẩy như chiếc lá. Cô tiếp tục rên rỉ những từ ngữ chẳng có ý nghĩa gì.

- Chỉ thiếu có thứ này nữa thôi, Gomez thở dài.

* * *

Một tiếng động đánh thức anh.

Kiệt sức, Alexandre mất vài giây để nhớ ra rằng anh không ở trong chiếc ghế bành của mình, bên cạnh Sophie. Bởi vì cô ấy đã chết. Và anh đã ngủ quên trong nhà một người phụ nữ khác.

Một thân chủ.

Anh đứng dậy, một cơn đau chết người xuyên qua lưng. Anh đẩy cánh cửa phòng tắm hé mở, chán nản trước cảnh tượng.

Cloé, quỳ gối trước bồn cầu. Không phải là lời cầu nguyện của Công giáo hay Chính thống giáo.

- Sẽ ổn thôi chứ ? Anh lắm bảm.

Anh, người đã không uống rượu, nhưng lại có cảm giác đang trải qua cùng một cơn nôn nao. Cô đứng dậy, giặt nước xả bồn cầu và súc miệng. Ánh mắt của gã cảnh sát làm cô khó chịu.

- Tôi sẽ đi tắm. Nếu anh vui lòng để tôi một mình...

Alexandre di chuyển về phía bếp với ý định pha cà phê. Anh ngáp đến mức như muốn trật hàm, vẩy nước lên mặt và gáy dưới vòi nước ở bồn rửa.

Ba giờ sáng. Một đêm tồi tệ.

Anh đi tìm tách và đường. Anh bày mọi thứ ra một cái khay, nó nhắc anh nhớ đến lúc anh chuẩn bị bữa sáng cho Sophie yêu dấu của mình.

Vài phút sau, Cloé ra phòng khách gặp anh, mặc một chiếc áo choàng tắm trắng như mặt cô. Mái tóc dài ướt của cô rủ nặng trên vai.

Đôi mắt thâm quầng, sưng húp của cô đậu nặng nề lên người anh.

- Tôi đã pha cà phê. Và tôi khuyên cô nên uống nó.

- Cảm ơn, cô trả lời bằng giọng nói rè rè. Cảm ơn anh đã ở lại.

- Bỏ mặc cô trong tình trạng đó thì chẳng khác nào không cứu giúp người gặp nguy hiểm ! Cô cảm thấy thế nào rồi ?

- Tôi buồn nôn...

- Không nói thì ai chả biết ?

Anh rót cà phê, thêm một viên đường vào tách của mình.

- Cô đã giấu tôi, cô bé... Cô đã quên không nói với tôi rằng cô là người nghiện rượu.

Cloé nhìn chăm chăm vào đôi chân trần của mình. Một nổi xấu hổ kinh khủng làm thân nhiệt của cô tăng vọt. Cảm giác như khuôn mặt cô đang phồng lên vì khí hydro.

- Tôi không phải là nghiện rượu ! Cô tự vệ. Tôi... tôi đã không như thế, trước đây.

- Trước cái gì ?

Cô nhúng môi vào cà phê, nhắm mắt. Nó quá nóng.

- Trước khi hấn biến cuộc đời tôi thành cơn ác mộng.

- Và giải pháp của cô là làm cho bản thân say khướt à ? Thật là thông minh làm sao !

Sẽ không có chút thương hại nào, Cloé biết điều đó. Anh ta chỉ ngủ được ba tiếng, trên một chiếc ghế bành không thoải mái, và anh ta cần trút giận lên ai đó. Cũng là điều dễ hiểu.

- Tôi biết đó không phải là giải pháp, Cloé đáp lại một cách khô khan. Cảm ơn anh đã nhắc tôi, thật là tế nhị làm sao.

- Sự tế nhị không phải là thế mạnh của tôi. Và ngoài rượu ra, cô đã dùng thứ gì khác ?

- Chẳng có gì cả.

- Đừng có giờ trò đố với tôi ! Viên thiếu tá ra lệnh. Khi tôi đến tối qua, cô không chỉ đơn giản là say rượu. Đừng xem tôi như thằng ngốc, OK ? Cô đã dùng ma túy.

- Không có ! Cloé rên rỉ.

Một cơn đau đầu âm ỉ đang dần lấn át cơn buồn nôn. Mỗi lời nói của gã cảnh sát đâm vào cái đầu tội nghiệp của cô như một ngọn giáo rọc lửa.

- Cocaine ? Crack ? Crystal (meth) ? Speed ball (hỗn hợp heroin và cocaine) ?... Hút hay chích ?

- Không có thứ nào cả, Cloé kiệt sức. Tôi thậm chí còn không biết anh đang nói về cái gì.

- Không thể nào, Alexandre khẳng khẳng. Chỉ riêng rượu không thể đưa ai vào tình trạng như vậy.

Cô nhắm mắt lại, ngả đầu ra sau. Cô mệt mỏi quá... Và giờ lại phải chịu đựng một cuộc thẩm vấn thực sự.

- Tôi nhắc lại với anh là tôi chỉ uống rượu thôi, cô thì thào. Tôi thậm chí còn chưa ăn tối... Tôi đã uống thuốc, thế thôi.

- Thuốc gì ?

- Thuốc an thần bác sĩ kê cho tôi.

Gomez bật ra một tiếng cười nhỏ.

- Thuốc an thần ? Vậy thì, tôi có thể thề trên Kinh Thánh rằng cô đã dùng mọi thứ, trừ thuốc an thần ! Cô tốt hơn hết là nói sự thật cho tôi đi, cô Beauchamp. Nếu không, lần sau cô gọi tôi, tôi sẽ không bận tâm đến nữa đâu.

Cloé hít một hơi thật sâu và cố gắng chịu đựng ánh mắt của gã cảnh sát.

- Tôi đã uống hai ly Martini-gin và cả chai croze-hermitage, cô nói, phát âm rõ từng âm tiết. Sau đó, tôi uống ba viên thuốc an thần và một viên nang Ysorine.

- Cái đó là cái gì ?

- Một thứ thuốc cho tim.

- Cô bị bệnh tim à ?

- Chứng nhịp tim nhanh Bouveret. Nghe nói không có gì nghiêm trọng.

- Vậy, tôi qua đã xảy ra chuyện gì ?

- Tôi đã gặp lại Bertrand. Tôi đã nghĩ rằng... Tôi đã tin rằng chúng tôi vẫn còn một cơ hội, nhưng...

Alexandre có một cử chỉ hơi bức bối. Anh là cảnh sát, không phải là cố vấn hôn nhân. Và thân chủ của anh đang thực sự bắt đầu làm anh phát cáu.

- Nhưng hẳn ta đã cho cô hiểu rằng chuyện đó thực sự đã kết thúc, phải không ? Thế là, để quên đi, cô đã uống cạn phân nửa số chai rượu có ở đây và hút một thứ rác rưởi gì đó mà tôi không biết...

Cô vẫn chưa đủ sức để nổi giận, nhưng cô rất muốn ném anh ta ra khỏi nhà. Ngoại trừ việc anh ta là chỗ dựa duy nhất của cô. Và cô không quên điều đó.

- Tôi vừa nói với anh là tôi chỉ uống rượu và...

- Thôi ngay trò đùa với tôi đi, cô Beauchamp ! Khi tôi tìm thấy cô, cô đang ảo giác ! Không thể nào dễ dàng được... Cô nói nhảm nhí, cô thậm chí còn tặng tôi một quả dâm !

- Đừng la hét nữa, Cloé nài nỉ. Anh có thể lục soát căn nhà nếu anh muốn. Anh sẽ không tìm thấy ma túy ở đây đâu. Ở đây không có và chưa từng có. Nhưng tôi khó lòng chứng minh điều đó với anh, chắc chắn rồi. Tôi nghĩ là rượu và thuốc không hợp nhau.

Gomez cười một cách hơi căng thẳng.

- Hãy cho là vậy đi. Thế thì, tại sao tôi qua cô gọi tôi? Đó không phải là để an ủi cô về việc người yêu cô bỏ đi, tôi hy vọng thế ? Bởi vì tôi không cung cấp loại dịch vụ đó.

Càng lúc càng bị sỉ nhục, thế nhưng Cloé không phản kháng. Nỗi sợ hãi phải ở một mình quá lớn. Anh ta có thể xúc phạm cô, điều đó cũng chẳng thay đổi được gì.

- Lúc đó tôi đang ở đây, trên ghế sofa, gần như đã ngủ thiếp đi. Và đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng ai đó mở cửa chính... Bởi vì nó đã khóa mà, anh biết đấy. Nhưng tôi nghe thấy tiếng chìa khóa xoay trong ổ khóa. Tôi tưởng tôi sắp lên cơn đau tim ! Tôi chạy trốn vào phòng tắm và tôi nghe thấy tiếng bước chân đi trong hành lang. May mắn thay, tôi có điện thoại di động trong túi, nên tôi đã gọi ông. Hấn đã cố mở cửa phòng tắm, tôi hét lên rằng tôi vừa mới gọi cảnh sát. Hấn... hấn nói với tôi rằng hấn sẽ trở lại, rằng đó chỉ là chuyện hoãn lại.

- Hấn đã nói chuyện với cô ? Gomez ngạc nhiên.

- Vâng. Anh sẽ trở lại, thiên thần của anh... Đó chỉ là chuyện hoãn lại thôi.

- Thiên thần của anh ? ... Cô có nhận ra giọng nói của hắn không ?

Cloé lắc đầu.

- Nó rất kỳ lạ, như bị nghẹt lại. Sau đó, tôi không nghe thấy gì nữa, cho đến khi anh đến. Thế đấy.

- Thật là hấp dẫn ! Alexandre cười nhạo khi uống cạn tách cà phê.

- Tôi không thấy có gì là buồn cười cả ! Cloé ném lại với vẻ mặt giận dữ.

- Không, chẳng có gì buồn cười, dĩ nhiên rồi... Sau đó, cô có thấy một băng nhóm những yêu tinh xanh lè đáng sợ chui ra từ bồn cầu không nhỉ ?

Cloé không trả lời, chỉ nhìn anh như muốn xuyên thủng.

- Đừng có giỡn mặt với tôi, cô Beauchamp, Alexandre cảnh báo.

- Hắn đã đến, tôi nói với anh đấy. Và đã đi trước khi anh đến.

- Giờ thì tôi biết cô là một con nghiện rượu rồi, tôi có xu hướng không tin cô nữa... Lạ nhỉ ?

- Trong trường hợp đó, hãy ra đi. Hãy ra khỏi nhà tôi.

Anh ngả sâu vào ghế bành, nhìn cô bằng đôi mắt dò xét.

- Cô chỉ sợ một điều : rằng tôi sẽ nghe lời cô. Tôi có sai không ?

Cô nhìn chăm chăm vào bức tường, khoanh tay.

- Đến nước này rồi, với tôi cũng vậy thôi. Hẳn cứ việc đến cắt cổ tôi đi.

- Cắt cổ cô ? Theo tôi, đó là chuyện khác mà hẳn muốn làm với cô đấy, Alexandre đùa cợt.

Cloé cảm thấy nỗi kinh hãi làm lạnh giá làn da vẫn còn ẩm ướt của cô.

- Cô đã thay ổ khóa chưa ?

Cô ấy cố gắng lấy lại bình tĩnh trước khi trả lời.

- Thợ khóa sẽ tới vào cuối chiều thứ Hai.

- Tuyệt.

- Tôi cứ tưởng đó chỉ là một yêu tinh xanh lè đáng sợ!

Gomez pha cho mình một cà phê, lần này thêm hai viên đường.

- Người ta không cảnh giác đủ với mấy yêu tinh đâu, tôi đảm bảo với cô đấy. Nhất là khi chúng màu xanh. Toàn là lũ phiền phức.

- Nếu anh không nghiêm túc với tôi, thì tôi không hiểu anh đang làm gì ở đây nữa, Cloé thở dài.

- Tôi đã dành cả ngày để điều tra đây, anh ta tiết lộ. Nếu tôi không nghiêm túc với cô, cô nghĩ tôi sẽ phí thời gian như vậy sao ?

Cô nhún vai, không biết nói gì thêm.

- Điều duy nhất tôi đang cố nhét vào cái đầu cứng đầu của cô, đó là uống rượu khiến cô dễ bị tổn thương hơn. Và phải dừng lại. Điều đó, và cả ma túy nữa.

- Tôi có dùng ma túy đâu, chết tiệt ! Cloé hét lên. Anh làm tôi phát điên lên được đấy.

Anh ta ngạc nhiên khi nghe thấy cô cao giọng như vậy.

- Hãy giữ phép lịch sự. Tôi nhắc cô là cô đang nói chuyện với một sĩ quan cảnh sát. OK, cô sạch sẽ, không ma túy, tôi sẵn sàng tin cô. Nhưng những loại thuốc mà

khi trộn với rượu, sẽ khiến cô rơi vào trạng thái y như một phê thuốc vậy. Vì vậy, không thêm rượu nữa, được chứ ?

- Được rồi... Tôi có thể biết một ngày điều tra của anh đã thu được gì không ?

- Tôi đã thăm vấn hàng xóm của cô nhưng không ai trong số họ nhìn thấy một người đàn ông lang thang quanh đây cả.

- Anh đã lấy có gì vậy ?

- Tôi nói với họ đã có một vụ đột nhập vào nhà cô... Sau đó, tôi đi gặp người giúp việc của cô. Cô ấy chỉ cho tôi chỗ cất những chùm chìa khóa của chủ nhà. Một tủ có khóa, không có gì để kê. Và chồng cô ấy cao 1,74 mét.

- Ông đã hỏi chiều cao chồng cô ấy ? Cloé ngạc nhiên.

- Cô đã nói với tôi gã đó cao, phải không ? Chồng của Fabienne là một trong số ít người có quyền tiếp cận các chìa khóa. Vì vậy tôi muốn biết. Nhưng tôi cho rằng ý cô nói cao là trên 1,80 mét, phải không ?

- Vâng.

- Tốt... Ngoài ra, tôi đã tìm hiểu về chồng cũ của cô. Và chúng ta có thể loại anh ta khỏi danh sách nghi can. Bởi vì anh ta lại vào tù rồi. Đoán xem vì lý do gì ?

- Bạo hành gia đình, Cloé thử đoán.

- Trật lất !... Anh ta đã đập một gã trên phố. Thôi, giờ tôi đi ngủ đây.

- Anh có thể vào phòng tôi, Cloé đề nghị.

Anh ta nhìn cô, sững sốt.

- Xin lỗi ?

- Nếu anh buồn ngủ, anh có thể dùng phòng ngủ của tôi. Còn tôi, tôi sẽ ở lại đây.

- Cô Beauchamp, tôi sẽ không dọn vào ở đây cùng cô đâu. Tôi nhắc lại, tôi là cảnh sát, không phải vệ sĩ. Tôi không được phân công bảo vệ cô...

- Hẳn có thể quay lại.

- Không, điều đó khó có thể xảy ra và tôi không thể ở đây suốt đời được. Vì vậy, cô hãy ngoan ngoãn đi ngủ và giữ điện thoại di động bên mình, OK ?

Cô đưa mắt nhìn anh đầy van nài, anh đột nhiên nghĩ đến người thuê vĩnh viễn ở nghĩa trang trung tâm, lối đi 14.

- Tôi có một chuyến tàu phải bắt vào sáng mai và...

Anh ngược mắt lên trời.

- OK, được rồi, tôi sẽ ở lại.

- Cảm ơn thiếu tá. Phòng ngủ thì...

- Tôi biết phòng cô ở đâu. Tôi đã khám xét cả ngôi nhà tối qua, khi tìm gã đàn ông tàng hình. Nhưng tôi nghĩ cô cần một cái giường hơn tôi. Cô trông thực sự rất tệ !

- Cảm ơn, anh thật tử tế.

- Không có chi. Còn tôi sẽ nằm ghế sofa, như một chú chó bảo vệ tốt mà tôi vốn là.

Khi anh ấy nhắm mắt, sẽ dễ dàng hơn để ngắm nhìn anh.

Thế là Cloé quan sát anh, tùy thích. Không có nụ cười châm biếm và ánh mắt của kẻ tâm thần, anh có một khuôn mặt dễ chịu, vẫn trẻ trung bất chấp những dấu vết mệt mỏi. Những cánh tay mạnh mẽ kết thúc

bằng đôi bàn tay đẹp mà Cloé đột nhiên muốn nắm lấy trong tay mình.

Anh đã ngủ thiếp đi trên đi văng, trong một tư thế kỳ lạ.

Để không làm phiền anh hoặc không thể hiện ra mình đang khiếp sợ đến mức nào cô đã để anh có thời gian chớp mắt trước khi đến bên anh. Bởi vì cô, dĩ nhiên, không thể nào chớp mắt được.

Cô có cảm giác như tôi đã nuốt hàng lít và hàng lít cà phê ngọt pha amphetamine. Đã nhiều tuần cô không còn biết ngủ nghĩa là gì. Trừ khi cô nuốt một liều thuốc an thần lớn. Tuy nhiên, Alexandre đang ở đây. Cuối cùng thì đã an toàn, cô có thể nhắm mắt, cho phép mình một giấc nghỉ ngơi xứng đáng. Nhưng cô không thể.

Không thể nữa.

Người ta có thể sống được bao lâu mà không ngủ ? Khi trái tim đã đập quá nhanh ?

Cô đã lợi dụng lúc Gomez bất tỉnh để giấu khẩu P38 đã trượt ra sau ghế sofa. Để anh không nhận ra cô đã nạp đạn lại và tịch thu nó. Bởi vì cô không thể tưởng tượng nổi dù chỉ một giây rằng anh sẽ bắt giữ cô. Bây giờ khi họ đã quen nhau...

Nhón chân, cô vào bếp và uống nửa lít nước. Con khát dai dẳng ấy, không rời bỏ cô.

Liếc nhìn qua cửa sổ, Cloé thấy bình minh sắp lên. Rồi cô quay lại bên viên cảnh sát đang ngủ, người không nhúc nhích dù chỉ một milimet. Đôi mắt cô lại đặt lên anh, quan sát chi tiết không ngừng. Tuy nhiên, cô nghĩ về Bertrand. Liên tục.

Tên khốn đó, tên khốn đê tiện đó.

Cô sẽ làm mọi thứ để anh ấy quay lại với cô. Vâng, cô nghiện. Vâng, cô đang thèm nhớ.

- Tại sao cô không ở trong phòng mình ?

Cô giật nảy mình. Đôi mắt điên kia đã mở ra trong Cái Bóng mờ mờ.

- Tôi không tài nào ngủ được, Cloé thì thâm.

- Muốn ngủ thì tốt hơn nên lên giường.

- Tôi đã thử rồi.

- Hãy thử lại đi, viên cảnh sát gằm gù, quay lưng lại với cô.

- Tôi làm phiền anh à ?

- Tôi thấy kỳ kỳ khi cảm thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào tôi như thế... Cô thích tôi hay sao ?

- Tôi bị mất ngủ từ khi gặp phải những rắc rối này. Và tôi không ngừng nghĩ về Bertrand.

Anh quay lại đối mặt với cô, thở dài một hơi dài.

- Hãy quên anh ta đi.

- Tôi không thể.

- Cô nghiện anh ta, có vẻ như... Hai người đã ở bên nhau bao lâu ?

- Sáu tháng.

Anh nghĩ về mười tám năm chung sống với Sophie. Thật ngắn ngủi, thật mãnh liệt.

- Đó chẳng là gì trong một đời người cả, anh nói.

- Không quan trọng. Đó không phải là điều quan trọng.

- Có lẽ vậy... Tối qua anh ta đã nói gì với cô ?

- Rằng anh ta có hẹn với một người phụ nữ khác.

- Đúng là một quý ông ! Và cô muốn móc mắt anh ta ra, phải không ?

- Của ai ? Cô ấy hay anh ta ?

- Cả hai, thưa đại úy !... Cách tốt nhất để trả thù, là tìm cho mình một gã đàn ông khác.

- Tôi không muốn trả thù. Tôi muốn anh ấy quay lại.

Alexandre ngồi dậy, không còn hy vọng ngủ lại được nữa. Anh đưa tay lên tóc, nhìn một cái ngáp.

- Tôi không tin được ! anh nói, lắc đầu. Tôi ở đây, lúc 6 giờ sáng, nghe một người phụ nữ xa lạ mặt bơ phờ kể về những rắc rối tình cảm của cô ấy ! Tôi chắc đang gặp ác mộng, không thể nào khác được !

- Anh muốn một bữa sáng ngon lành không ? Cloé mỉm cười.

- Tôi nghĩ tôi xứng đáng có nó, quả thực vậy.

- Chuyến tàu của anh mấy giờ ?

- Chín giờ ba mươi hai. Ga Lyon.

- Anh đi cuối tuần ở phương Nam à ?

- Tôi đi một ngày đến vùng Lyon. Để điều tra về yêu tinh xanh bí ẩn của cô.

- Anh có manh mối gì à ?

- Không có gì. Tôi chọn đi Lyon hoàn toàn ngẫu nhiên. Đó là một nơi dễ chịu, phải không ?

Cô ngược mắt lên trời.

- Tại sao anh không nói với tôi ?

- Khi tôi bắt được hắn, tôi sẽ nói với cô, Alexandre hứa. Thế còn bữa sáng ?

- Coi như xong rồi, Cloé nói và đứng dậy.

Ngay khi cô rời khỏi phòng, Alexandre lại nằm dài trên ghế sofa và nhắm mắt lại. Cô ấy thực sự rất giống Sophie. Thật ấn tượng, gần như đáng sợ. Mỗi lần nhìn cô, tim anh lại đau nhói.

Tuy nhiên, nếu có thể, anh sẽ dành quãng thời gian còn lại của cuộc đời mình chỉ để ngắm nhìn cô.

Chương 37

Chuyến đi dường như bất tận với anh. Toa tàu chật cứng, nóng bức. Một số hành khách chăm chú xem phim trên máy nghe nhạc cá nhân ; số khác may mắn ngủ được một cách say sưa... Thế nhưng, bốn năm đưa trẻ cứ khóc thét không ngừng ở cuối toa, có lẽ vì phản kích trước chuyến đi hoặc vì mệt mỏi.

Rồi có người đàn ông này, ngay trước mặt anh. Người không ngừng gọi điện, gần như từ khi họ rời Paris. Kể về cuộc sống của mình, nhằm chán hết mức có thể, với bất kỳ ai chịu nghe và lại còn cười phá lên đều đặn theo từng khoảng thời gian. Có những người may mắn có được niềm vui để cười...

Cuối cùng, hắn ta cũng cúp máy và Alexandre không tìm được một tiếng thở phào nhẹ nhõm. Anh nhắm mắt lại, cố quên đi nơi tôi đang ở. Anh nghĩ về Cloé, không ngừng nghĩ về cô ấy. Nó xoay vòng trong đầu anh, cái đầu cũng đang nóng bừng lên.

Laval trên giường hấp hối, Sophie trong chiếc bình hủy táng, Laura trong nấm mồ. Và Cloé thì đang sống những giây phút bấp bênh.

Alexandre không cần máy nghe nhạc cá nhân để tự xem một bộ phim. Một bộ phim kinh dị.

Tên bệnh hoạn đó sẽ giết cô ấy, anh chắc chắn điều đó. Trừ khi anh kịp trời cổ hấn lại trước.

Tất nhiên, anh có thể canh chừng trước nhà cô ấy suốt ngày ; nhưng kẻ giết người có vẻ cực kỳ ranh mãnh và chắc chắn sẽ không dễ dàng để mình mắc bẫy như thế. Cần phải có người theo dõi và nhiều đội hỗ trợ, nhưng Gomez sẽ không có thêm viện trợ nào vì anh đang tiến hành cuộc điều tra này một cách hoàn toàn bất hợp pháp. Vì anh được cho là đang trong thời gian nghỉ phép bắt buộc, đang thực hiện tang lễ, như viên đội trưởng sẽ nói.

Vì vậy, sẽ phải tìm ra một manh mối. Và manh mối duy nhất, chính là Laura. Truy ngược lại dòng đời của cô ấy, trong những tháng trước khi cô chết, để khám phá ra điều gì đã giết chết cô khi cô chưa đầy 30 tuổi. Tìm ra kẻ hoặc người đã sắp đặt cái chết của cô với, không nghi ngờ gì, một tài năng tội phạm khác thường.

Đôi lúc, anh tự nhủ lẽ ra mình nên đưa thông tin cho sếp, chuyển giao nhiệm vụ. Nhưng các bằng chứng quá mỏng manh đến mức không ai sẽ nhúc nhích ngón tay út cả.

Có lẽ Gomez cũng muốn vụ án này để được đến gần cô gái đó và xa rời cuộc sống của mình. Nhưng điều đó, anh không thừa nhận với bản thân.

Anh bắt đầu thiu thiu ngủ, một nụ cười hài lòng làm giãn nét mặt anh. Đó là lúc chuông điện thoại di động đang nguyên rửa lại một lần nữa tấn công màng nhĩ anh. Gã kia nhắc máy và bắt đầu, lần thứ n, kể lại những chuyện vô nghĩa chỉ làm mình hấn cười.

Gomez cảm thấy một thứ gì đó quen thuộc trở dậy trong mình.

Cơ thịnh nộ bạo lực không kiểm soát được.

Anh vỗ nhẹ lên vai người hàng ghế bên cạnh, kẻ quay về phía anh với bộ mặt kiêu học sinh xuất sắc, chuyên ngành trader.

- Sẽ tử tế hơn nếu anh ra khoang giữa để gọi điện. Ở đằng kia, anh thấy chứ ?

Kẻ đó đáp lại anh bằng một nụ cười kỳ lạ, nửa kiêu kỳ, nửa ngạc nhiên. Rồi hấn ta bình thản tiếp tục cuộc trò chuyện.

Ừ, xin lỗi nhé... Không, không có gì đâu, chỉ là một gã khó chịu...

Alexandre bật dậy khỏi chỗ ngồi, túm lấy kẻ quấy rầy bằng cả vạt của hắn và nhấc bổng hắn lên. Người hành khách làm rơi chiếc điện thoại quý giá của mình, tròn xoe mắt. Không một lời, viên cảnh sát nhặt chiếc iPhone lên và lôi mạnh chủ nhân của nó đến cửa ra toa tàu.

- Anh không ồn à, hả ? người hành khách cuối cùng cũng hét lên. Anh bị bệnh đấy ! Tôi sẽ gọi cảnh sát, anh sẽ xem đấy ! Họ sẽ tống anh vào nhà thương điên, đồ đàn độn !

Alexandre ép hắn ta vào cửa nhà vệ sinh, áp sát mặt tôi vào mặt hắn.

- Không cần đâu : cảnh sát chính là tôi đây. Và nếu anh dám bước chân vào toa này với cái điện thoại chết tiệt của anh, tôi thề là tôi sẽ bắt anh nuốt nó đấy. Hiểu chưa ?

Kẻ xấu số gật đầu nhiều lần. Gomez nói lỏng tay, vồ vào vai hắn một cái giã vờ thân thiện đến mức trật khớp vai và quay về chỗ ngồi của mình, dưới ánh mắt sừng sốt của các hành khách. Ngay cả lũ trẻ cũng im bật, có lẽ sợ sẽ chịu chung số phận.

Mẹ ơi, mẹ xem, ông kia có sùng kìa...

Một người phụ nữ, ở đây ghé bên kia, gửi đến anh một nụ cười nhỏ đầy biết ơn trước khi lại chìm đắm vào việc đọc cuốn tiểu thuyết của mình.

Alexandre lại chìm đắm vào việc ngắm nhìn phong cảnh, để cho thần kinh mình từ từ dịu xuống. Chỉ còn hơn nửa tiếng nữa là anh sẽ đến Lyon Part-Dieu.

Đột nhiên anh muốn gọi cho Cloé, để xem cô ấy thế nào. Chỉ có điều anh không dám lôi điện thoại ra...

* * *

Lái chiếc xe của mình, Cloé lang thang không mục đích rõ ràng. Không thể ở yên trong nhà, cô đã bỏ chạy, không lâu sau khi Alexandre rời đi. Giờ đây cô đang ở đâu đó trong vùng Essonne, một nơi cô chưa từng đặt chân đến. Nhưng ít nhất, cô chắc chắn đã thoát được Cái Bóng.

Hôm nay mặt trời thật rực rỡ. Thế mà cô vẫn thấy lạnh cóng. Một trận bão tuyết trong lòng, làm cứng lại tâm hồn cô và co rút các cơ bắp. Các ngón tay cô run rẩy, một cơn giật thần kinh làm mí mắt trái cô giật liên hồi.

Cô lại liếc nhìn vào gương chiếu hậu, không thấy gì khả nghi. Đương nhiên là vẫn có xe cộ, nhưng không chiếc nào theo cô từ khi cô rời khỏi vùng 94.

Nhìn thấy một con đường nhựa nhỏ ăn sâu vào rừng, như một lời mời gọi thầm lặng, cô đánh tay lái sang phải và đi vào đó. Muốn đuổi chân thư giãn, sưởi ấm dưới ánh mặt trời.

Cô bỏ chiếc Mercedes lại trong một bãi đậu xe nơi đã có sẵn vài chiếc xe và quyết định đi bộ một chút trên con đường đất rộng. Cô bắt gặp một cặp vợ chồng trẻ với hai đứa con của họ, một đứa trong số đó đang học giữ thăng bằng trên xe đạp ; cô mỉm cười khi thấy những người bình thường sống một cuộc sống bình thường.

Những người không liên tục ngoái lại để kiểm tra xem có ai theo dõi tôi không.

Những người sẽ không sợ hãi khi thấy mặt trời lặn, tối nay. Những người sẽ không sợ bóng đêm buông xuống và những bước chân vang lên trong chính ngôi nhà của mình.

Nhưng liệu tối qua cô có thực sự nghe thấy gì đó không ? Giờ cô không còn thực sự chắc chắn nữa. Trong một phút bộc trực thành thật, cô nhận ra mình đã trong

một trạng thái tinh thần không ổn định đến mức rất có thể đã tưởng tượng ra cuộc viếng thăm nửa đêm đó.

Dù sao thì nó cũng có vẻ thật.

Dù sao thì điều đó thật khó xảy ra. Rằng hẳn ta dám, như vậy, vào nhà cô trong khi cô đang ở đó. Trong khi hẳn không biết cô đang ở một mình hay có người đàn ông nào bên cạnh.

Cái Bóng của sự điên loạn lại hiện ra trước mặt cô, đe dọa và cười nhạo.

Cloé biết rằng Cái Bóng có thật. Nhưng cô cũng biết tôi đang bước đi trên một sợi chỉ mỏng manh, như một kẻ đi trên dây mà không có lưới an toàn. Và chỉ cần một cử động đột ngột, cô có thể rơi xuống vực thẳm. Nơi lý trí và trật tự không còn tồn tại.

Nơi Cái Bóng ngự trị.

* * *

Không được ai chờ đợi, Gomez hy vọng mình không phải chịu đựng hai giờ trên tàu một cách vô ích.

Tài xế taxi báo với anh rằng họ sắp đến nơi. Nhìn những con số màu đỏ nhảy liên tục trên đồng hồ tính tiền, anh tự nhủ mình thật ngu ngốc khi tiến hành cuộc

điều tra này một mình và lén lút. Một trăm euro cho tàu TGV và giờ là bốn mươi euro taxi mà sẽ không bao giờ được hoàn lại. Chưa kể chuyến về...

Nhưng anh cảm thấy mình có một vai trò phải thực hiện. Rằng cô gái đó không tình cờ gặp anh trên bờ sông Marne, rồi ở đồn cảnh sát.

Anh cảm thấy anh là người duy nhất có thể giúp cô ấy không phải chết.

Vì vậy, tiền bạc thực sự chẳng có ý nghĩa gì. Hơn nữa, kể từ khi Sophie ra đi, anh thực sự không biết làm gì với nó. Đương nhiên, sau khi trả tiền thuê nhà và các hóa đơn, anh chẳng còn lại là bao. Nhưng chút ít ỏi đó với anh dường như hoàn toàn vô dụng. Tặng cái gì, cho ai ?

Tự thưởng cho bản thân cái gì, khi anh chẳng còn hứng thú với bất cứ thứ gì ? Kể mà, rốt cuộc, chỉ mơ ước được đoàn tụ với người vợ yêu dấu đã khuất của mình, ngay cả khi đó là trong sự lãng quên. Chỉ còn việc tìm ra con đường đúng đắn mà thôi.

Alexandre đột nhiên nghĩ đến Valentine. Cô gái ấy lướt qua tâm trí anh như một ý nghĩ kỳ quặc, không báo trước. Thỉnh thoảng. Anh thậm chí không thể nói liệu

mình có muốn ngủ với cô ấy không. Valentine thu hút anh, điều đó rõ ràng và là điều tương hỗ. Thế nhưng, anh sẽ chỉ làm tổn thương cô ấy và tự hỏi liệu mình đã sẵn sàng phạm phải tội lỗi đó chưa.

Vả lại, cũng đã lâu lắm rồi anh không làm tình với một người phụ nữ...

- Thừa anh, đến nơi rồi.

- Anh có thể đợi tôi được không ? Nếu tôi thấy việc này sẽ lâu, tôi sẽ ra trả tiền cho anh và gọi một chiếc taxi khác để về lại ga.

Alexandre đứng sững trước cánh cổng, được trang trí bằng những đầu nhọn thép mạ vàng. Một ngôi nhà tư sản, đặt trong một khu vườn được tạo hình. Trên hộp thư, cái tên anh đang tìm : Romain Paoli. Anh bấm chuông, vẫn tiếp tục bắt chéo ngón tay (cầu may), và một giọng nữ trả lời anh.

- Cảnh sát Tư pháp. Tôi muốn nói chuyện với Romain Paoli.

Anh chờ đợi, cánh cổng điện từ từ mở ra. Đằng sau là một phụ nữ trạc bốn mươi tuổi, ăn mặc như để đi lễ nhà thờ Chủ nhật. Quần đen, áo choàng màu kem.

- Xin chào, thưa cô, tôi có vài câu hỏi muốn hỏi chồng cô.

- Anh ấy không có ở đây. Ông nên quay lại vào cuối buổi chiều. Có chuyện gì vậy ?

- Chỉ là tôi vừa từ Paris đến để gặp anh ấy và tôi phải bắt một chuyến tàu về tối nay... Làm ơn cho tôi biết tôi có thể tìm thấy anh ấy ở đâu. Liên quan đến em gái của anh ấy.

- Viviane ấy à ?

- Không, Laura.

- Laura ? Nhưng... cô ấy đã qua đời rồi.

- Tôi biết. Vậy, tôi có thể tìm thấy anh ấy ở đâu ?

- Tôi không biết chính xác. Anh ấy đi đạp xe leo núi (VTT) với một người bạn.

Alexandre cúi đầu xuống như trong những ngày tồi tệ. Không cần phải gắng sức nhiều.

- Và nếu cô gọi cho anh ấy thì sao ? Tôi đoán anh ấy có điện thoại di động chứ ?

- Vâng, tất nhiên rồi, tôi có thể thử.

Cuối cùng cô ta mời anh vào và bỏ mặc anh trong một phòng khách rộng lớn được sắp xếp gọn gàng đến hoàn hảo. Không một hạt bụi trên những món đồ trang trí hay các đồ nội thất phong cách Empire. Một nơi mà thời gian dường như đã chậm lại, thậm chí là ngưng đọng. Một cỗ quan tài sang trọng cao cấp.

* * *

Đôi chân cô đã đưa cô đi xa hơn cô tưởng. Cloé cảm thấy dễ chịu trong khung cảnh khác thường này. Những buổi đi dạo trong rừng không phải là hoạt động ưa thích của cô, nhưng sự im lặng và yên tĩnh này thật hoàn hảo để làm dịu đi những nỗi lo âu của cô. Cô hiểu rõ hơn lý do tại sao cha cô lại tự thưởng cho mình một cuộc đi dạo một mình vào mỗi buổi sáng. Mặc dù kể từ sau tai nạn, ông đã từ bỏ nó. Tạm thời, Cloé hy vọng vậy.

Thỉnh thoảng cô gặp ai đó và ném trái sự cô đơn gần như trọn vẹn này. Thật thuận lợi cho việc suy ngẫm, cho những câu hỏi. Những điều không ngừng dày vạc cô.

Cuối cùng cô cũng nhìn thấy bãi đỗ xe, nơi chỉ còn lại ba chiếc xe. Phải nói là đã đến giờ ăn trưa và không còn nhiều người đi dạo trong rừng nữa.

Nhưng Cloé, cô ấy không thực sự đói.

Không còn đói, không còn buồn ngủ... Đồng hồ sinh học của cô đã bị đảo lộn.

Cô thọc tay vào túi để tìm chìa khóa chiếc Mercedes, ngẩng đầu lên. Ngược sáng, cô trông thấy một bóng người đang tựa vào ca-pô xe của cô.

- Không...

Một người đàn ông, mặc áo hoodie đen có mũ và đeo kính màu.

* * *

- Chồng tôi hy vọng sẽ không lâu nữa. Nhưng anh ấy không ở gần đây, anh biết đấy.

Alexandre đã cho tài xế taxi về và đang chờ đợi trong phòng khách rộng lớn.

- Trong khi chờ, tôi có thể mời anh một tách cà phê hay trà không ?

- Cảm ơn, không cần đâu, Gomez trả lời.

- Có lẽ anh đói ? Chắc hẳn anh chưa kịp ăn trưa...

Anh ta nhìn cô với một nụ cười mỉm. Để ý thấy cô đã đi vòng qua phòng tắm để chải lại tóc và trang điểm lại.

Và thậm chí còn thay quần áo. Cô đã đổi bộ đồ chần chu lầy một bộ ít chần chu hơn nhiều.

- Tôi sẽ không làm phiền cô, anh nói. Thay vào đó, hãy nói với tôi về Laura.

Cô ngồi xuống ghé bàn, ngay trước mặt viên cảnh sát, gửi đến anh một nụ cười quyến rũ.

- Laura tội nghiệp, cô thở dài, đưa một bàn tay được chăm sóc hoàn hảo vuốt qua mái tóc dày của mình. Cô ấy không được sinh ra để hạnh phúc...

- Hạnh phúc là gì ?

Câu hỏi làm cô ngạc nhiên, cô tò mò nhìn Alexandre nhưng ngay lập tức đảo mắt đi chỗ khác. Gomez đã quen với điều đó. Rất ít người có thể chịu được ánh mắt của anh.

- Tôi không biết... Đó là xây dựng gia đình, tìm thấy một sự cân bằng nào đó.

- Đó là quan niệm về hạnh phúc của cô sao ? Thiếu tá ngạc nhiên.

- Ồ... vâng, sao lại không !

- Sao lại không, quả thật... Vậy, Laura không được sinh ra để hạnh phúc ?

- Cô ấy không ổn định. Cô ấy đã học hành thất bại, là nhân viên thu ngân ở một siêu thị.

Cô vừa nói điều đó với một chút ngờ vực, thương hại và ghê tởm. Như thể cô vừa thông báo rằng Laura mắc một căn bệnh truyền nhiễm.

- Tôi biết cô ấy là nhân viên thu ngân, Alexandre nói tiếp. Điều tôi muốn biết là cô ấy đã chết như thế nào. Cô ấy đã tự sát, nhưng bằng cách nào ?

- Cô ấy đã lao mình qua cửa sổ căn hộ của mình, từ tầng sáu. Thật khủng khiếp...

Vậy đó không phải chỉ là một lời kêu cứu. Mà đúng hơn là một vé đi một chiều.

- Theo cô, tại sao cô ấy lại chấm dứt cuộc đời mình ?

Bà Paoli nhún vai, cúi người về phía trước để phủi đi một hạt bụi tưởng tượng trên mũi giày của mình. Chủ yếu là để khoe đường cổ áo sâu đầy gợi cảm. Gomez tận hưởng cảnh tượng và đột nhiên chính anh cảm thấy một chút thương hại. Một quý bà tư sản hào hứng khi được gặp một cảnh sát có vẻ ngoài giống kẻ côn đồ.

Nhưng một người phụ nữ hẳn phải chịu đau khổ, mới có thể phô bày mình như vậy trước ánh mắt của người lạ.

- Cô ấy có để lại lời giải thích nào không, một bức thư ?

- Không, không có gì cả. Nhưng cô ấy không ổn định, tôi đã nói với anh rồi.

- Điều đó là không đủ để lao mình xuống đất.

- Bạn trai của cô ấy đã bỏ cô ấy... Mà, đúng là một gã tồi, một kẻ thất bại, nhưng tôi nghĩ việc phát hiện ra chỉ có một mình đã ảnh hưởng đến cô ấy. Với lại cô ấy đã mất việc và, nói thật với anh, cô ấy có vấn đề về tâm lý.

- Loại nào ?

- Cô ấy bị điên một nửa rồi, tôi tin vậy, bà Paoli thì thâm.

- Có ai khác trong nhà này không ? Alexandre hỏi.

- Xin lỗi ?

- Chúng ta có đang ở một mình ở đây không ?

- Vâng, chúng ta đang một mình... Nhưng tại sao lại hỏi vậy, thưa thiếu tá ?

Mắt cô chớp nháy như cây thông Noel, Alexandre mỉm cười.

- Vậy tại sao cô lại thì thầm ? anh thì thầm.

Bà Paoli ực hắng.

- Vâng, xin lỗi, tôi không hiểu tại sao...

- Vậy, cô ấy bị điên một nửa ?

- Cô ấy có đi gặp bác sĩ tâm thần.

- Điều đó không có nghĩa là cô ấy bị điên, Gomez nhấn mạnh. Rất nhiều người đi gặp bác sĩ tâm lý, cô biết đấy.

- Tôi biết, vâng. Chính tôi, tôi cũng đã từng đi.

Cô vừa lại thì thầm. Anh nhẹ nhàng kéo ghế của mình lại gần ghế của cô hơn, làm dịu ánh mắt. Cứ thế tham gia vào trò chơi của cô trong khi chờ người chồng gia trưởng trở về.

- Và tại sao vậy, thưa bà Paoli ?

- Ồ... chồng tôi đã phản bội tôi, anh biết đấy...

Anh đã có thể đánh cược về điều đó. Cá rằng cô ta sẽ tiết lộ cho anh một điều gì đó thân mật trước mười lăm phút đầu trò chuyện.

- Ô hay ? Phải chăng anh ấy cũng điên ?

Cô cười với anh, hơi bối rối ; má cô ửng hồng lên một màu hồng xinh xắn.

- Bởi vì phải điên mới phản bội một người phụ nữ như cô chứ.

Bà Paoli cười khúc khích một cách ngớ ngẩn.

- Anh thật tử tế !

- Không, tôi chỉ có mắt để nhìn thấy thôi.

Cô không ngờ rằng nó lại hiệu quả đến thế, nhanh đến thế. Đột nhiên cảm thấy hơi choáng ngợp trước tình hình.

- Vậy, Laura có gặp bác sĩ tâm thần ?

Bà Paoli gật đầu.

- Nhưng cô ấy, cô ấy thực sự có vấn đề. Cô ấy hoang tưởng, theo như tôi biết.

- Thật nghiêm trọng. Và cô ấy đã tưởng tượng những gì ?

- Đủ thú chuyện kỳ lạ.

- Cô ấy nghĩ rằng mình bị một kẻ lạ mặt quấy rối ?

- Làm sao anh biết điều đó ? cô đáp lại, sững sốt.

- Đoán, đó là nghề của tôi. Khi tôi nhìn thấy cô, tôi đã đoán rằng cô đã từng đau khổ.

- Thật sao ? Anh là cảnh sát hay... ?

- Một cảnh sát giỏi, là một cảnh sát có bản năng. Vậy, cô ấy nghĩ rằng mình bị một kẻ lạ mặt quấy rối, rằng ai đó muốn giết cô ấy ?

- Đúng vậy. Cô ấy khẳng định là bị theo dõi, mọi lúc. Rằng người ta đã vào nhà cô ấy, rằng người ta ăn cắp đồ đạc của cô ấy. Nhưng đó không phải là một vụ trộm! Chỉ là những đồ vật biến mất hoặc bị di chuyển chỗ. Cô ấy thậm chí còn đi báo cảnh sát, nhiều lần ! Nhưng có lẽ anh biết điều đó ? Bà Paoli nhận ra.

- Vâng, tôi biết. Và khi cô ấy kể với cô tất cả những chuyện đó, cô đã phản ứng thế nào ?

- Chúng tôi không nói chuyện với nhau nhiều, cô ấy và tôi. Cô ấy đã tâm sự với chồng tôi. Anh ấy hiểu rằng cô ấy mất kiểm soát, đã thuyết phục cô đi gặp chuyên gia... Anh không thấy nóng quá chứ ? Tôi thấy trong nhà này thực sự rất nóng.

- Có phải là tôi làm cô nóng không, Lucie ? Alexandre ám chỉ với một nụ cười nhấn mạnh.

- Anh ? Nhưng... Làm sao anh biết tên tôi ?

Cô lúng túng tìm từ, rõ ràng là bối rối. Mặc bầy chính mình.

- Nó ở trên hộp thư... Chồng cô đã phản bội cô với ai?

- Một đồng nghiệp. Tôi đã bắt gặp anh ấy với cô ta. Ngay ở đây, hơn nữa !

- Anh ấy không được thông minh lắm, nói tôi nghe ! Hẳn là đã rất kinh khủng, Alexandre thở dài. Cô biết tên bà ấy không ?

- Annabelle.

- Tôi đang nói về bác sĩ tâm lý của Laura, Alexandre sửa lại.

- À... Tôi không nhớ rõ lắm. Chồng tôi có nói với tôi, nhưng... Hình như là một phụ nữ, có phòng khám ở Val-d'Oise. Nhưng anh vẫn chưa nói cho tôi biết tại sao anh lại quan tâm đến Laura nhiều như vậy ?

Cánh cửa vào mở ra, sức quyến rũ lập tức bị phá vỡ.

- Chồng tôi về rồi đây, Lucie thông báo trong khi mặc một chiếc áo vest lên trên áo lót dây.

* * *

Cloé đứng sững lại vài giây. Người đàn ông nhắc朦胧 khỏi ca-pô chiếc Mercedes, đứng chắn trước mặt cô, hai cánh tay bắt chéo. Khoảng hai mươi mét ngăn cách họ nhưng cô đã có cảm giác như tôi đã rơi vào đôi bàn tay đeo găng da của hắn. Vì vậy, Cloé lùi lại từ từ.

Một bước lùi. Rồi một bước nữa, mà làm như không có ý định.

Hắn nhìn chằm chằm cô, sau cặp kính râm. Một chiếc khăn che kín cằm và cả miệng hắn.

Chính là hắn, không còn nghi ngờ gì nữa.

Khi hắn tiến tới, Cloé quay gót và phóng lên con đường đất. Cô chạy, nhanh nhất có thể, bắt đầu gào thét. Cứu với ! Giúp tôi với !

Tiêu phí sức lực một cách vô ích, bởi lẽ chẳng có ai ở đó cả.

Ngoại trừ hần.

Cô liếc nhìn ra phía sau. Hần đang chạy, nhanh hơn cô. Đang tiến lại gần một cách nguy hiểm.

Cô không cảm thấy mệt mỏi, cũng không thấy hụt hơi. Chỉ thấy sợ hãi. Được kích thích bởi một liều adrenaline mạnh, Cloé lao thẳng về phía trước. Sức mạnh được nhân lên gấp bội bởi nỗi khiếp sợ, cô phá mọi kỷ lục về tốc độ.

Cô chợt nhớ ra mình có khẩu P38 trong chiếc túi đeo chéo. Phải lấy nó ra, nhưng không được chậm lại.

Lại một lần nữa liếc nhìn ra sau. Không có ai. Hần đã biến mất khỏi tầm nhìn của cô. Cô dừng lại, túm lấy khẩu súng, suýt nữa thì đánh rơi nó vì cô run quá. Gần như ngất xỉu, cô không thể thở được nữa. Tuy nhiên, cô nhớ ra là phải lên cò trước khi bắn.

Trái tim cô như sắp vỡ tung, những nhịp đập như búa bổ đập vào thái dương. Cô giữ khẩu P38 bằng cả hai tay, tìm kiếm mục tiêu. Con đường vắng tanh, im lặng tuyệt đối. Nỗi kinh hoàng tột cùng.

- Chết tiệt, hắn đâu rồi ? cô rên rỉ. Hắn đâu rồi ?

Cô xoay một vòng tròn hoàn chỉnh, vẫn chẳng thấy gì. Cô thậm chí còn ngược mắt nhìn lên trời, như thể hắn có thể bay lên được. Một cơn đau nhói xé bụng cô, những đốm sáng nổ tung trước mắt cô, như những bong bóng xà phòng. Cô soi xét các vùng lân cận, một lần nữa, vẫn giương cao vũ khí trước mặt. Khu rừng yên bình giờ đã trở nên thù địch, không chút thương xót. Một nơi có đầy những quái vật ẩn nấp trong những đám dương xỉ cao.

Một tiếng động khiến cô quay đầu lại. Chỉ là một con chim đang kêu lên và bay đi.

Cloé hạ tay xuống, cố gắng lấy lại hơi thở bình thường. Cô đứng yên, bất động, giữa con đường. Không biết nên chạy trốn theo hướng nào. Không biết hắn đang ở đâu. Liệu cô có nên tiếp tục cuộc chạy trốn điên cuồng, quay lại chỗ chiếc xe hay không được nhúc nhích.

Những phút dài dằng dặc, một khẩu súng nòng lớn giữa đôi bàn tay run rẩy. Nhịp tim của cô mới chỉ bắt đầu chậm lại. Nó đã chịu đựng được cú sốc. Mặc dù cô đã tin chắc rằng nó sắp nứt toác ra.

- Có lẽ tôi đã mơ...

Cô nói một mình, giữa chốn không người.

- Có lẽ hẳn ta không có ở đó !

Có đây, Cloé.

Chương 38

Hành trình trở về dường như còn dài hơn cả lúc đi. Tuy nhiên, chuyến tàu TGV thì vắng khách hơn, nhiệt độ thì mát mẻ hơn.

Và trên hết, Alexandre đã không lãng phí thời gian. Những gì vợ chồng Paoli tiết lộ với anh càng củng cố thêm niềm tin rằng Laura đã phải chịu đựng một khổ nạn giống hệt Cloé. Một sự tra tấn đã dẫn cô đến chỗ ngừng cuộc chiến và gục ngã trên một vỉa hè vô danh.

Trừ khi cô ấy không nhảy xuống theo ý muốn, mà có ai đó đã giúp cô một tay.

Tuy nhiên, xung quanh cô, không ai thấy gì cả.

Hay đúng hơn, mọi người đều thấy một người phụ nữ trở nên điên dại.

Không một tâm hồn nào thấu hiểu, lắng nghe. Tin tưởng cô.

Và cô ấy đã chết vì điều đó.

Kẻ sát nhân bí ẩn này xảo quyệt, gian trá và sở hữu một trí thông minh tội phạm khác thường.

Đầu tiên, chọn một mục tiêu. Hiện tại, Alexandre vẫn chưa biết tiêu chí lựa chọn của hắn là gì. Điều duy nhất anh chắc chắn, đó là gã đàn ông này có gu tốt về phụ nữ... Dựa vào những bức ảnh anh đã thấy ở nhà anh trai mình, Laura rất có duyên. Cũng giống như Cloé.

Tiếp theo, quấy rối nạn nhân cho đến khi cô ta mất phương hướng, mất người thân và công việc. Giống như loài thú săn mồi cô lập con mồi trước cuộc tấn công cuối cùng.

Sự cô đơn làm cho người ta dễ bị tổn thương, tên khốn đó hiểu rất rõ điều đó.

Ngược lại, điều mà Gomez hoàn toàn không biết, đó là mục đích của kẻ sát nhân không mặt này. Đẩy họ đến chỗ tự kết liễu cuộc đời mình hay chính tay hắn giết họ rồi ngụy tạo vụ án thành tự sát ?

Ngày thứ Hai tới, anh dự định sẽ đến nằm trên đi-văng của vị bác sĩ tâm thần đã điều trị cho Laura vài tuần trước khi cô thực hiện cú nhảy thiên thần. Cũng sẽ phải tìm kiếm thêm những trường hợp tương tự trong khu vực. Bởi vì Alexandre tin chắc rằng kẻ biến thái này không phải mới tập tành.

Viên cảnh sát từ từ vạch ra kế hoạch của mình, theo nhịp điệu của cảnh vật lướt qua trước đôi mắt mệt mỏi của anh. Nhưng việc tiếp tục cuộc điều tra của anh được dự báo là sẽ khó khăn, bởi lẽ anh đang bị gạt ra ngoài lề.

Vấn đề còn lại là liệu anh có nên chia sẻ những phát hiện của mình với Cloé hay không. Hiện tại, cô ấy vẫn nghĩ rằng đó có thể chỉ là một sự trả thù đơn thuần, những hành vi ác ý. Nhưng nếu tiết lộ với cô rằng cô đang đối phó với một kẻ tâm thần nguy hiểm, Alexandre có thể sẽ khiến cô hoảng sợ tột độ. Và rồi cô có nguy cơ suy sụp vì hoảng loạn.

Có lẽ sẽ nhảy qua cửa sổ. Hay lao xuống đường tàu.

Nên gửi cô ấy đi nghỉ mát ở quần đảo Kerguelen hay giữ cô lại làm môi nhử để kẻ sát nhân lộ diện ? Rõ ràng, nếu muốn có cơ hội bắt được tên cặn bã này, thì giải pháp thứ hai là bắt buộc. Hơn nữa, anh chắc chắn rằng Cloé sẽ cự tuyệt việc chạy trốn và từ bỏ vị trí của mình.

Anh hầu như không quen biết cô ; thế nhưng, anh đã biết rằng chạy trốn không phải là bản chất của cô.

Gomez đi vào nhà vệ sinh của toa tàu, tránh hít phải mùi hôi thối. Rồi, trước khi trở về chỗ ngồi, anh gọi cho Cloé. Anh nghe thấy hộp thư thoại của cô, mỉm cười

khi lần đầu nghe tin nhắn của cô.

Xin chào, đừng thất vọng vì không thể nói chuyện trực tiếp với tôi, tôi hứa sẽ gọi lại cho bạn rất nhanh thôi !

- Chào buổi tối, Cloé, tôi là thiếu tá Gomez. Tôi chỉ muốn biết tình hình của cô thế nào. Tôi vừa từ Lyon về, đang trên tàu... Hãy gọi lại cho tôi, nếu cô có thể. Chỉ để nói với tôi liệu mấy yêu tinh hôm nay có để cho cô yên không !

Trở lại chỗ ngồi, anh nhìn Cái Bóng trùm xuống, ở đâu đó giữa Lyon và Paris.

* * *

Đó là một cảm giác buộc cô phải trở về. Một cảm giác lạnh lẽo, ngày càng trở nên rõ rệt. Mi mắt cô từ từ mở ra, rồi lập tức khép lại. Chúng nặng trĩu...

Cuối cùng, Cloé cũng giữ được đôi mắt mở to. Chỉ có điều cô chẳng thấy gì cả.

Đương nhiên rồi, trời tối mà.

Những giây tiếp theo thật không thực. Cô mê sảng, nói nhảm, du hành vào những chiều kích không xác định. Tất cả đều như ác mộng. Cô tự hỏi liệu mình có

đang mơ, một lần nữa, hay mình thực sự ở đây, trong cơ thể mà cô không còn cảm thấy nữa. Cô muốn chìm đắm lại vào quên lãng, cũng nhiều như muốn thoát khỏi trạng thái nửa tỉnh nửa mê này.

Không một ý niệm gì về nơi mình đang ở, về giờ giấc, thậm chí cả ngày tháng.

Vì vậy, cô chiến đấu. Cố gắng một cách dai dẳng.

Với bàn tay phải, cô dò dẫm và nhận ra mình đang nằm trên đất. Sau đó, cô chạm vào khuôn mặt mình, dường như được làm bằng bìa cứng. Vô cảm.

Với một nỗ lực không lồ, cô trụ dậy được. Giờ thì cô đã ngồi dậy, hai tay buông thõng, miệng há hốc, hít không khí như thể đang thiếu thốn nó. Cô run rẩy, lạnh cóng từ đầu đến chân.

Đương nhiên rồi, cô hoàn toàn trần truồng.

Chính khi chạm vào chân, rồi bụng mình, cô mới nhận ra điều đó.

Đây là lúc nỗi sợ hãi ập đến. Cái lạnh và sự kinh hãi hòa vào nhau để cản xé cô tới tấp.

Cô cố gắng nhớ lại. Nhìn thấy lại mình trong một khu rừng, giữa ban ngày.

Cái Bóng, dựa vào xe. Cái Bóng, đuổi theo cô. Và rồi, khẩu súng lục, sự im lặng...

Cô vẫn nhớ có ai đó tấn công mình từ phía sau, một bàn tay đeo găng da đập mạnh vào miệng cô.

Sau đó, cuộn phim gãy đoạn. Một kiểu hố đen.

Cloé nghiêng răng lập cập, ép hai cánh tay vào ngực để tự bảo vệ mình. Xung quanh cô, là những tán cây và những cây dương xỉ mà cô đoán là thế, khi giờ đây mắt cô đã quen với Cái Bóng.

Cô đứng dậy, bàn chân giẫm lên nền đất băng giá.

Trần trỗng, giữa một khu rừng, giữa đêm khuya. Hoàn toàn lạc lối, hoàn toàn cô đơn.

Trừ phi... Cô quay một vòng, mong đợi sẽ thấy ánh lên một đôi mắt hiểm ác. Đôi mắt của người đàn ông mặc đồ đen.

Hắn ta vẫn còn ở đó, gần cô chẳng ? Hắn có đang quan sát cô trong khi cô vật lộn không ?

Cô lắng nghe chăm chú nhưng không nghe thấy gì ngoài tiếng răng cô va vào nhau, nhịp đập thất thường của trái tim tội nghiệp bị dày vò của cô. Và bài ca kinh hãi của gió trên những tán cây cao.

Cô quy xuống đầu gối, sờ soạng trên mặt đất tìm kiếm quần áo hoặc túi xách của mình. Tìm kiếm một thứ đồ vật quen thuộc để bám víu.

Cuối cùng, bàn tay trái của cô chạm vào một mảnh vải. Quần áo của cô vẫn còn đó, cùng với giày và túi xách. Một niềm vui lớn trào dâng trong cô. Một niềm vui ngắn ngủi, nhanh chóng bị cơn hoảng loạn kéo tới.

Cố gắng kiểm soát cơn run, cô vội vã mặc lại quần áo, mò mẫm mặc những thứ tối thiểu. Quần jean, áo thun dài tay, áo khoác nhung và giày thể thao. Kệ những thứ còn lại.

Cô lục lọi túi xách nhanh chóng. Chìa khóa chiếc Mercedes vẫn ở trong đó, khẩu P38 cũng vậy. Cùng với điện thoại di động của cô. Cô bật nó lên ; pin đã cạn, nó lập tức tắt ngấm.

Phải chuồn khỏi đây, nhanh.

Cô tiến thẳng về phía trước, giữa những bụi rậm, hai tay giơ lên che chắn. Bàn chân cô vấp phải một cái rễ, cô lao người về phía trước, trầy xước lòng bàn tay và đầu gối. Cô lập tức đứng dậy, can đảm tiếp tục tiến lên giữa những cây dương xỉ. Cứ mười giây cô lại ngoái lại dù chẳng thể phân biệt được gì. Với nỗi lo sợ rằng hần

ta ở đó, ngay sau lưng cô. Rằng hắn tóm lấy tóc cô, kéo cô trở lại trong nanh vuốt của hắn.

Mắt cá chân cô bị treo, cô rên rỉ nhưng không dừng lại.

Nỗi sợ hãi thúc đẩy cô ngày càng nhanh, ngày càng xa.

Cuối cùng, khung cảnh trở nên thưa thớt hơn, cô bước chân lên một con đường rộng. Chắc hẳn là con đường nơi cô đã đứng khi hắn tóm lấy cô... Giữa bên trái và bên phải, cô do dự. Không thể định hướng được.

Cô chọn bên trái, lao đi hết tốc lực, bất chấp cơn đau dọc theo chân mình. Ôm chặt chiếc túi vào bụng, cô chạy như ma đuổi. Phổi cô như bốc cháy, cô bắt đầu hét lên để tự tạo dưỡng khí.

Chỉ một tiếng hét, thậm chí không phải là tiếng kêu cứu.

Đột nhiên, cô có vẻ như trông thấy từ xa một khối màu đen và cô cầu nguyện đó là chiếc xe của mình. Với bàn tay run rẩy, cô lấy chìa khóa trong túi, nhấn nút. Khi đèn xi-nhan bật sáng, cô cảm thấy một sự nhẹ nhõm dữ dội.

Chắc hẳn đó chính là hạnh phúc. Chỉ có điều nó chỉ kéo dài vài giây.

Bản chất của hạnh phúc là vậy.

Cô lao vào bên trong chiếc Mercedes, lập tức khóa cửa lại. Cô quay lại để kiểm tra ghế sau rồi cuối cùng khởi động xe. Đồng hồ trên xe cho cô biết đã 19 giờ 49. Cô cứ tưởng là đang ở giữa đêm khuya.

Cô cứ tưởng tôi đã bị kết án tử hình.

Lùi xe, thao tác nhanh để quay trở lại đường. Cloé chỉnh điều hòa lên 27 độ mức tối đa rồi nhấn hết ga.

Nhưng cô không đi xa. Một cây số sau, cô buộc phải đưa chiếc xe sang số bên lề đường. Suốt nhiều phút dài, cô khóc, cô gào thét. Cần phải cho nó thoát ra, trước khi cô ngạt thở.

Cuối cùng, cô lau má bằng tay áo khoác. Bình tĩnh nào, Clo... Phải rời khỏi đây thôi !

Cô hạ tấm che nắng xuống, nhìn khuôn mặt xước xát và bẩn thỉu của tôi trong gương. Và đột nhiên, một nỗi lo sợ mạnh hơn bất kỳ nỗi nào khác tràn ngập trong cô.

Hắn đã làm gì mình ?

Giờ đây khi nghĩ mình đã an toàn, cô nhận ra mình tỉnh dậy hoàn toàn trần truồng.

Hắn đã cởi đồ mình. Đã đặt tay lên người mình. Có lẽ còn tệ hơn thế.

Cô kéo phéc-mơ-tuya quần jean xuống, đưa tay xuống giữa hai đùi.

Cô muốn biết.

Tên khốn đó đã làm gì cô trong khi cô bất tỉnh.

Nước mắt lại ứa ra, hai bên đùi cô khép chặt vào các ngón tay. Một cơn buồn nôn chớp nhoáng xoáy trong dạ dày cô, cô vừa kịp mở cửa xe để phun ra một dòng mật.

Cô lại đóng kín cửa xe, tiếp tục run rẩy.

Hắn đã hãm hiếp mình.

Cảm giác như cơ thể cô đang cứng lại. Như nó đang chết.

Một dòng chất lỏng băng giá chảy trong huyết quản, một dòng chất lỏng nóng ấm trên gò má.

Có gì đó vừa gãy vụn bên trong.
Và điều đó không thể đảo ngược.

Chương 39

Alexandre trả tiền taxi và phóng xuống phố, dưới cơn mưa như trút nước. Anh chạy đến cửa tòa nhà, bấm mã số và vào trú.

Bước chân anh nặng nề, anh cảm thấy mệt mỏi dù cả ngày chỉ ngồi ì trên ghế. Khi cuối cùng lên đến tầng hai, tay anh siết chặt vào lan can. Một hình hài người đang co quắp trước cửa nhà anh. Trán đặt trên đầu gối, run rẩy như chiếc lá.

- Cloé ?

Anh đỡ cô dậy, cô đổ gục vào vòng tay anh. Anh do dự một chút, rồi cuối cùng ôm chặt lấy cô.

- Cloé, bình tĩnh nào... Chuyện gì xảy ra vậy ?

Cô không thể nói nên lời, chỉ biết nức nở. Mặt cô bị thương, tay dính máu. Cô không diễn kịch.

Không buông cô, anh mở cửa căn hộ và dẫn cô đến phòng khách nhỏ. Cô bám lấy anh như bám vào phao cứu sinh, thở hổn hển. Anh quyết định không thúc ép cô, kiên nhẫn chờ đợi lời giải thích.

- Trông cô có vẻ lạnh cóng... Tôi sẽ đi pha cho cô thứ gì đó nóng.

Anh để khẩu súng vào ngăn kéo có khóa, lập tức vào bếp.

Trái tim anh đập quá nhanh. Anh linh cảm điều tồi tệ nhất, biết rằng cô gái này vừa trải qua chuyện gì đó nghiêm trọng. Khi người ta mất khả năng nói, nghĩa là cú sốc đã quá dữ dội.

Anh hâm nóng nước trong lò vi sóng, lấy một cái tách và một gói trà. Anh mang tất cả đến cho người gặp nạn.

Trên ghế sofa, Cloé vẫn khóc ; cô nhìn chằm chằm vào bức tường trước mặt. Một bức tường trắng treo bức chân dung của Sophie.

- Uống đi, anh ra lệnh.

Cô cầm lấy tách trà anh đưa, anh chợt nhận thấy vết rách trên chiếc quần jean ở đầu gối phải của cô. Anh ngồi xuống cạnh cô, không rời mắt khỏi cô. Để nắm bắt bất kỳ dấu hiệu nào trên khuôn mặt cô. Một ánh mắt đôi khi có thể nói lên rất nhiều...

- Chuyện gì đã xảy ra vậy, Cloé ? Nói cho tôi nghe đi, làm ơn.

Anh cởi áo khoác da ra, khoác lên vai cô.

- Cô bị thương à ?

Vẫn im lặng, không một lời. Cô không nhìn anh, như thể cô đang xấu hổ.

Xấu hổ vì điều gì ?

Alexandre bắt đầu hiểu. Một cơn giận âm ỉ xâm chiếm anh.

- Cô đến đây là đúng rồi, anh nói nhẹ nhàng.

- Tôi không biết phải đi đâu... Hẳn ta ở khắp nơi !

Những lời đầu tiên, cuối cùng.

- Hẳn đã làm gì cô ?

Cloé nhắm mắt lại, cố gắng kể lại điều không thể nói thành lời. Nhưng miệng cô từ chối để nỗi kinh hoàng thoát ra. Thế là, Alexandre nắm lấy vai cô, kéo cô vào lòng. Như vậy, có lẽ cô sẽ dễ nói hơn. Nếu cô không phải đối mặt với ánh mắt anh.

- Nói đi, cô làm ơn. Đừng sợ, anh thì thăm.

Chẳng có gì to tát đâu, thiên thần của ta. Chỉ là những bước khởi đầu thôi.

Nhưng ta hy vọng là em thích !

Ta đã khao khát được ném thử em.

Ta đã không nhầm. Ta đã chọn em rất đúng.

Dù sao thì ta cũng không bao giờ nhầm lẫn. Hoặc hiếm khi lắm...

Và mỗi sai lầm đều ở đó để dạy chúng ta, để giúp chúng ta tiến bộ.

Em đã bắt cản, thiên thần của ta. Bắt cản quá ! Lựa chọn đi lạc trong khu rừng, đưa trẻ thân yêu của ta... Thật là thiếu ý thức !

Em đã làm ta hơi thất vọng, ta thừa nhận. Nhưng ta biết em sẽ không tái phạm đâu. Bởi vì mỗi sai lầm đều dạy chúng ta điều gì đó.

Mà nói thế thì, điều đó cũng không cứu được em đâu.

Từ giờ trở đi, em sẽ sống với nỗi sợ hãi ăn sâu vào tận xương tủy.

Cơ thể xinh đẹp của em. Mà ta đã có thể chiêm ngưỡng một cách thông thả. Mà ta đã có thể chạm vào... Chạm và thậm chí là xâm nhập.

Em biết không, đó không phải là lần đầu tiên.

Em thật xinh đẹp khi ngủ ! Nhưng ta thích em mở mắt hơn.

Và lần tới, em sẽ nhìn ta, ta hứa với em đấy.

Khuôn mặt ta thậm chí sẽ là điều cuối cùng em nhìn thấy.

Hình ảnh cuối cùng em mang theo xuống mồ.

Chương 40

Phải vào thôi, Alexandre nhắc nhở nhẹ nhàng.

Cloé siết chặt hai bàn tay vào nhau. Cô vẫn còn run, trong khi hệ thống sưởi phả luồng không khí nóng bỏng vào khoang xe.

- Tôi không thể...

- Tôi sẽ ở bên cạnh cô, tôi sẽ không buông tay cô đâu.

Anh mở cửa xe bên phụ, Cloé không nhúc nhích. Anh nắm lấy tay cô trong tay mình, cô kháng cự.

- Tôi vào thôi, anh lặp lại. Tôi hứa với cô mọi chuyện sẽ ổn thôi.

- Tôi trông không chín chu được.

Alexandre buồn bã mỉm cười.

- Nếu cô ghé tiệm làm tóc và tiệm làm móng, họ sẽ không bao giờ tin cô đâu !

Cô rút tay lại, ném cho anh một ánh mắt chua chát.

- Đi theo tôi, Cloé.

- Sẽ chẳng có ích gì đâu !

Anh ngồi xồm xuống vỉa hè.

- Cô có tin tưởng tôi không ? Anh hỏi.

Cô chỉ đơn giản gật đầu.

- Vậy thì, nghe tôi này... Cô phải tố cáo để bọn tôi tóm được thằng khốn đó và khiến hắn không thể gây hại được nữa.

- Tôi đã tố cáo rồi !

- Không giống đâu. Tối nay, họ sẽ nghiêm túc với cô, tin tôi đi.

- Nhưng anh là cảnh sát ! Và tôi đã kể hết cho anh rồi...

Làm sao giải thích tình hình với cô ấy bây giờ ? Không phải lúc để thú nhận với cô rằng anh không có thẩm quyền điều tra vụ này.

- Chính vì thế, tôi là cảnh sát. Nên tôi biết phải làm gì. Cô đi với tôi, ngay bây giờ.

Giọng anh trở nên thuyết phục hơn, cuối cùng Cloé cũng chịu rời xe. Gomez vẫn nắm tay cô, sợ cô bỏ chạy. Vào lúc họ bước vào đồn cảnh sát, cô giật tay ra khỏi tay anh.

- Tôi sẽ phải khám nghiệm y tế à ?

- Ủ. Không thể làm khác được. Can đảm lên...

Đột nhiên không báo trước, Cloé quay người chạy đi hướng khác. Gomez đuổi theo kịp cô trước cửa, nắm lấy vai cô.

- Dừng lại đi, chết tiệt ! Tôi không có lựa chọn nào khác đâu, tôi đảm bảo.

Cô cố thoát khỏi anh, anh giữ chặt cô.

- Cloé, nghe tôi này, làm ơn. Nếu tôi không bắt thằng rác rưởi đó, hắn sẽ đi xa hơn. Hắn sẽ không buông tha cô. Cô có nghe không ?

Cô nhìn đi chỗ khác, cố gắng kìm nước mắt.

- Nếu cô không làm những gì tôi nói, cô đang cho hắn tự do hành động ! Đó là điều cô mong muốn sao ? Để hắn tiếp tục khủng bố cô ?

Anh lại dẫn cô về phía tòa nhà, với cảm giác kinh khủng như đang dắt cô đến lò mổ.

- Tôi hứa đây là thử thách cuối cùng cô phải chịu đựng, anh nói thêm.

Cô rất muốn tin điều đó. Nhưng ngay cả bản thân anh dường như cũng không thực sự bị thuyết phục.

Kiệt sức, cô để mình được dẫn tới quầy tiếp tân, nơi một nhân viên nhìn chằm chằm vào cô. Phải nói là cô chắc hẳn có một khuôn mặt đáng sợ.

- Chào buổi tối. Tôi đang đi cùng một người bạn, cô ấy đến để tố cáo.

Cloé không ngờ anh lại giới thiệu cô là một người bạn. Nhưng nhờ mưu mẹo đó, họ được ưu tiên qua mọi người và hai phút sau đã ở trong một văn phòng nhỏ xíu, đối diện một chàng trai trẻ chưa đầy 25 tuổi. Cloé muốn nói chuyện với một phụ nữ hơn, nhưng không phản đối và ngoan ngoãn ngồi xuống trước khi đưa thẻ căn cước của mình.

- Cô bé bị tấn công chiều nay, Gomez giải thích. Cô ấy hơi bị sốc, nhưng cô ấy sẽ kể cho anh nghe chuyện đã xảy ra.

Viên trung úy mỉm cười với Cloé, có lẽ để tạo sự tin tưởng.

- Tôi đang nghe đây, thưa cô.

Cloé tập trung để không khóc. Bất cứ thứ gì, trừ việc gọi lên lòng thương hại. Cô hít một hơi thật sâu, rồi lại một hơi nữa. Mặc dù cái lạnh thấu xương này, cô lại muốn họ mở cửa sổ. Tiếc là không có.

- Cứ từ từ, viên cảnh sát nói thêm một cách tử tế. Tôi hiểu chắc chắn là không dễ dàng.

- Tôi... tôi đã đi dạo trong rừng...

Viên trung úy không ghi chép gì. Anh ta chỉ chăm chú lắng nghe.

- Rừng Sénart, tôi nghĩ thế. Tôi đã đi dạo khá lâu và rồi tôi muốn quay lại chỗ chiếc xe của mình.

Cô dừng lại, Alexandre đặt tay lên vai cô.

- Tiếp đi, Cloé.

- Đó là lúc tôi thấy hắn. Hắn đang dựa vào xe em. Mặc đồ đen, với cái mũ trùm đầu. Hắn đeo kính râm mình một kiểu... khăn quàng cổ, che nửa khuôn mặt.

Hai cảnh sát chăm chú lắng nghe từng lời cô nói, dù Alexandre đã biết câu chuyện. Nhưng biết đâu anh sẽ nghe một phiên bản chi tiết hơn. Và rõ ràng hơn. Không có những tiếng nức nở.

- Khi tôi thấy hắn, tôi đã bỏ chạy, tôi chạy ngược trở lại...

- Tại sao ? Viên trung úy hỏi.

- Tại sao ư ? Cloé lặp lại. Nhưng... bởi vì đó là hắn !

- Hắn là ai ?

Cloé nhắm mắt lại. Trong phòng, im lặng bao trùm. Thật ngột ngạt.

Cô nhận ra mình sẽ lại phải kể lại tất cả từ đầu. Giải thích, hết lần này đến lần khác. Có lẽ sẽ bị coi là một kẻ điên.

Khi cô mở mắt ra, cô bắt gặp ánh mắt của Gomez.

Kỳ lạ thay, cô không còn thấy đôi mắt ấy đáng sợ nữa. Chúng thậm chí còn đẹp đến kinh ngạc.

Thế là, cô bám víu vào ánh mắt ấy như sợi dây cuối cùng giúp cô không bị lạc lối. Như ngọn hải đăng cuối cùng giúp cô không bị chết đuối. Sức mạnh trong cô được hồi sinh.

Không, đồ khốn, ta chưa hết đau. Chưa chết đâu. Ngươi sẽ không tiêu diệt ta dễ dàng như thế đâu.

Người muốn chơi với ta, người nghĩ ta không có vũ khí sao ? Người nhầm rồi. Ta không cô đơn và ta vẫn còn ý chí chiến đấu. Ta sẽ chứng minh cho người thấy.

Trong khi Cloé bắt đầu nói liến thoắng, Alexandre nở một nụ cười.

Có lẽ lần này kẻ sát nhân đã không chọn đúng mục tiêu của hắn...

* * *

- Mọi chuyện thế nào rồi ? Gomez hỏi thăm.

Cloé không trả lời, anh đã đoán trước điều đó. Anh dập diều thuốc, mở cửa xe. Cô trườn vào xe, nhưng Alexandre không nổ máy. Trước tiên anh muốn cô nói với anh một lời. Chỉ một lời thôi.

- Có khó khăn không ?... Tôi hiểu mà.

- Anh không thể hiểu được ! Cloé gằn giọng.

Anh hơi ngạc nhiên trước cơn giận hướng vào mình. Rốt cuộc thì anh không có trách nhiệm. Nhưng nếu điều đó có thể giúp cô nhẹ nhõm, anh sẵn sàng chịu đựng những lời trách móc và cả sự hung hăng của cô.

- Anh còn chờ gì nữa mà không chạy xe ?

Anh vào số một, chiếc xe rời xa viện pháp y.

- Bác sĩ kết luận thế nào ? Alexandre hỏi năm phút sau.

Cloé vẫn nghiền chặt hàm, ánh mắt đờ đẫn.

- Cô có quyền được khóc, thiếu tá nói rõ.

Anh tăng tốc một chút, cố gắng thư giãn.

- Vậy, bác sĩ đã nói gì ? Tôi cần biết, điều đó quan trọng cho những bước tiếp theo.

- Tôi không muốn nói về chuyện đó !

- Trả lời đi, Gomez ra lệnh mà không cần cao giọng. Cô ấy áp thái dương vào tấm kính lạnh giá.

- Không có dấu vết đánh đập, ngoại trừ những vết bầm tôi tự gây ra khi ngã. Không có dấu vết của... bất cứ thứ gì.

Gomez đã có thể cá là như vậy. Gã đó đủ thông minh để không để lại DNA của hắn sau lưng.

- Cô đã yên tâm chưa ?

- Tôi muốn về nhà bây giờ.

- Cô có thể đến nhà tôi, nếu cô muốn, Gomez đề nghị.

Thật tệ cho việc vi phạm nội quy. Đến mức này rồi thì...

Cloé do dự. Đương nhiên, cô sợ phải ở một mình trong nhà mình. Chỉ nghĩ đến thôi, cổ họng cô đã nghẹn lại.

Đương nhiên, hẳn có thể quay lại, đêm nay. Nhưng cô cần trở về hang ổ của mình, với những đồ đạc, những thói quen của mình. Bám víu vào những hình ảnh quen thuộc, vào những mùi hương mà cô biết.

Giữa sự hỗn loạn, cô cần những điểm mốc.

- Tôi phải đi làm sáng mai, tôi không thể ngủ ở nhà anh được. Và tôi cần phải tắm.

- Tôi có phòng tắm, Gomez nói với một nụ cười mỉm. Và ngày mai là Chủ nhật.

Cloé không biết bịa thêm có gì nữa. Thà nói sự thật.

- Tôi cần được ở một mình. Nhưng cảm ơn anh vì đã đề nghị.

Anh ta lại tăng tốc, cô bám chặt vào bảng taplô. Sự căng thẳng có thể cảm nhận được.

Cloé muốn giết ai đó. Muốn hét lên. Muốn đập đầu vào tường.

Alexandre muốn hút một điếu thuốc, muốn tóm được tên bệnh hoạn vừa gây chấn thương tâm lý cho cô gái này. Có lẽ là suốt đời.

Anh muốn ôm cô, an ủi cô.

- Xin lỗi vì cô đã phải chịu đựng chuyện đó, anh ta đột nhiên nói.

Cô tự hành hạ mình một cách thực sự để không khóc.

- Tôi cam đoan với cô là hắn sẽ trả giá, Gomez thêm vào.

Họ không trao đổi thêm một lời nào nữa cho đến khi chiếc Peugeot đỗ lại ở phố rue des Moulins.

- Tôi sẽ đi cùng cô, thiếu tá thông báo. Tôi sẽ kiểm tra hiện trường.

Đề nghị này làm Cloé yên tâm, nhưng trên hết cô rất mong được ở một mình. Để không phải giả vờ mạnh mẽ nữa.

Họ bước vào nhà, Cloé đứng sững trong phòng khách. Đứng đối diện cửa sổ. Trong khi Gomez đi kiểm tra từng phòng.

- Không có gì đáng báo cáo, cuối cùng anh ta nói.

- Chúc ngủ ngon, thưa thiếu tá. Và cảm ơn anh.

Alexandre thấy khó mà bỏ mặc cô với số phận của mình.

- Tôi sẽ gọi cho cô vào ngày mai. Và cô, đừng ngần ngại. Cô có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào, ngày hay đêm.

Anh đặt một tay lên vai cô, cảm thấy cô co rúm lại từ đầu đến chân.

- Hẳn nghĩ tôi là một con điên, người phụ nữ trẻ thì thâm.

- Ai ?

- Bác sĩ... Ông ấy... ông ấy nói với tôi rằng tôi không có gì, hoàn toàn không có gì. Rằng đó có lẽ là một trò đùa ác ý mà người ta đã trêu tôi... Một trò đùa ác ý, anh có tưởng tượng được không ?

- Đừng nghĩ đến nó nữa, Gomez khấn khoản. Đơn kiện sẽ đi theo trình tự của nó. Và chúng ta sẽ bắt được hắn, hãy tin tôi đi.

- Không ai bắt được hắn đâu, Cloé tiên đoán.

Gomez có cảm giác như bị tát, bàn tay anh siết chặt trên vai người phụ nữ trẻ.

- Tôi sẽ chết, tôi biết mà. Tôi cảm thấy vậy.

Anh bắt cô quay lại ; cô không khóc, lạnh lùng một cách khủng khiếp.

- Để giết cô, hắn sẽ phải giết tôi trước.

Cuối cùng anh rời khỏi nhà và ngay khi cô khóa cửa then cài then chốt sau lưng anh, Cloé cởi quần áo của mình. Hay đúng hơn là giật chúng ra khỏi da thịt, như thể chúng đang bỏng rục.

Thay vì bỏ chúng vào thùng đồ bẩn, cô ném thẳng chúng vào thùng rác. Nếu có lò sưởi, cô sẽ ném chúng vào lửa. Mọi thứ hắn đã chạm vào phải biến mất.

Nhưng cô không thể tự lột da mình, không thể tự lột da sống. Vì vậy, cô nhốt mình trong phòng tắm, bước vào bồn tắm và đặt mình dưới vòi nước nóng. Rất nóng.

Cho đến khi bỏng mình.

Cô kỳ cọ một cách thái quá, chà xát làn da của tôi một cách điên cuồng.

Hoảng loạn.

Cuối cùng, có lẽ cô sẽ tự lột nó ra. Cô sẽ dành cả đêm nếu cần.

* * *

Gomez kéo cổ áo khoác lên.

Một đêm lạnh giá giữa bao nhiêu đêm khác. Một đêm anh sẽ không ngủ. Như bao nhiêu đêm khác.

Đỗ xe cách ngôi nhà ba mươi mét, anh quan sát. Đôi mắt anh không chớp.

Nếu tên khốn đó lộ mặt ra, anh sẽ khiến hắn hối hận vì đã được sinh ra.

Nhưng người đàn ông vô hình vẫn cứ vô hình. Cũng hợp lý, sau tất cả. Alexandre vẫn cố phác họa chân dung của hắn, điều đó giúp anh tỉnh táo. Anh tự hỏi điều gì có thể kết nối Laura và Cloé, ngoài một sức quyến rũ rõ ràng.

Theo bức chân dung mà anh trai anh vẽ, Laura là một người chiến đấu, không có thói quen bỏ cuộc. Đúng là cô ấy không có sự thăng tiến nghề nghiệp như Cloé, có lẽ vì cô đã bỏ dở việc học đại học năm 20 tuổi theo một cơn bốc đồng, để theo một người đàn ông đến tận cùng thế giới. Nhưng một thời gian trước khi chết, cô đã có can đảm học lại hàm thụ và thậm chí còn học các lớp buổi tối. Và, đáng ngạc nhiên hơn, cô dành chút thời gian rảnh rỗi ít ỏi còn lại để vận động chống lại bạo lực đối với phụ nữ trong hiệp hội nữ quyền mà cô là phó chủ tịch.

Vừa châm một điếu thuốc, Thiếu tá nhận ra rằng kẻ biến thái này không thích những con mồi dễ dãi. Hẳn ta chắc hẳn thích việc chúng chống cự hẳn, chiến đấu đến cùng. Cho đến chết.

Hắn thích chúng đẹp và mạnh mẽ. Không khuất phục và nguy hiểm.

Đã gần 4 giờ sáng, Gomez đau nhức vùng thắt lưng. Nhưng nỗi đau của anh không quan trọng. Điều duy nhất quan trọng, là Cloé có thể ngủ an toàn.

Điều duy nhất quan trọng với anh, là người phụ nữ này lấy lại được cuộc sống của mình. Trong khi anh đã đánh mất cuộc sống của mình.

* * *

Ai đó gõ vào cửa kính xe, Gomez giật tôi tỉnh giấc. Trời đã sáng, Cloé đứng trên vỉa hè, quần trong một chiếc khăn choàng lớn. Thiếu tá ngồi thẳng dậy trên ghế, kính xe hạ xuống.

- Chào, Cloé nói với một nụ cười nhỏ.

Anh cứng hàm vì lạnh, một cơn đau dữ dội xé nửa khuôn mặt anh.

- Anh đã qua đêm ở đó à ?

- Chắc là vậy, Alexandre trả lời.

- Vào đi, tôi sẽ pha cà phê cho anh.

Anh không để cô phải mời lần thứ hai, theo Cloé vào bếp.

Cô trông có vẻ bình tĩnh hơn hôm qua, gần như điềm tĩnh. Điều đó không làm Thiếu tá yên tâm.

- Tôi đã thấy xe anh khi mở cửa chớp. Tôi muốn kiểm tra xem anh có chết cóng không đấy !

- Cô thật tử tế. Cô đã ngủ được chứ ?

- Không, cô thừa nhận khi đặt một tách cà phê trước mặt anh. Anh dùng đường, tôi nghĩ vậy ?

- Vâng, làm ơn. Và... cô cảm thấy thế nào ?

Cô quay lưng lại với anh rất nhanh. Cô tránh ánh mắt của anh, điều đó rõ ràng.

- Tôi ổn, cảm ơn.

- Đến ngồi đi, Alexandre nài nỉ.

Cloé ngồi xuống đối diện với vị khách của mình. Sự bối rối của cô là hữu hình.

- Nói cho tôi biết cô thế nào, viên cảnh sát lặp lại. Và tôi muốn sự thật, không phải lời nói dối.

Cô hơi những bàn tay vào chiếc cốc, nhìn chăm chăm vào mặt bàn.

- Anh đói chứ, chắc vậy ? Tôi sẽ chuẩn bị bữa sáng cho anh.

- Trả lời tôi, Gomez ra lệnh. Bữa sáng có thể chờ.

Cuối cùng cô ngẩng mắt nhìn anh, anh thấy môi dưới của cô run run nhẹ.

- Tôi không ổn. Rất không ổn...

Anh chỉ muốn cô thừa nhận điều đó, như thế nó có thể thay đổi được điều gì.

- Ai ở vị trí của cô cũng sẽ không ổn.

- Anh biết gì về hắn ?

- Không có gì, Alexandre nói. Tôi chưa có đủ yếu tố để...

- Anh nói dối ! Cloé cắt ngang. Đến lượt anh phải thành thật.

Anh uống một ngụm cà phê, châm một điếu thuốc.

- Cô nói đúng. Nhưng điều đó có nguy cơ khiến cô gục ngã.

Có lẽ lẽ ra anh nên chọn một từ khác.

- Cứ nói đi, Cloé đòi hỏi bằng giọng sắc lẹm.

- Tôi đã tìm thấy một người phụ nữ đã chịu đựng điều tương tự như cô... Cách đây khoảng một năm.

Cloé như bị sét đánh, Alexandre có cảm giác cô sắp ngã khỏi ghế và vỡ tan thành ngàn mảnh trên sàn nhà. Ngàn mảnh của một đồ sứ trắng đẹp và mỏng manh.

- Một người đàn ông chỉ mình cô ấy nhìn thấy, nhưng không thể miêu tả được. Một người đàn ông đã quấy rối cô ấy... Hoàn toàn cùng một kịch bản chỉ khác một vài chi tiết.

- Ý anh là... là...

- Ý tôi là gã đó không phải mới làm chuyện này lần đầu. Đây không phải là sự trả thù hay tôi không biết là gì. Đó là một kẻ bệnh hoạn.

Cloé nghẹn thở, như thể vừa bị sặc. Alexandre im lặng, để cô có thời gian tiêu hóa thông tin trong nhiều phút dài.

- Và rồi cô ấy thế nào ? Cloé hỏi cuối cùng.

- Cô ấy đã chết, Alexandre nện xuống. Chính thức, đó là một vụ tự sát.

Cloé đứng dậy khỏi ghế một cách thô bạo, loạng choạng trước khi bám vào mặt bàn bếp.

Gomez không nhúc nhích. Cô đã muốn sự thật, phải chấp nhận nó.

- Cô có quyền sắp vali và bỏ chạy, cuối cùng anh nói.

Cô ấy không trả lời, vẫn cúi người về phía trước. Anh tự hỏi liệu cô ấy sẽ nôn hay ngất xỉu. Có lẽ bắt đầu khóc lóc...

Cuối cùng cô ấy quay lại, nhìn thẳng vào mắt anh.

- Tôi sẽ không chạy trốn đâu.

- Hãy suy nghĩ kỹ đi, viên cảnh sát khuyên.

- Nhưng các anh sẽ bắt hấn chứ ! Các anh... các anh sẽ bố trí một đội trước nhà tôi và...

- Có điều khác tôi phải nói với cô, Alexandre ngắt lời. Tôi không đang trong ca trực.

- Sao cơ ?

Lần này, anh là người cúi mắt. Thú nhận điều này khó khăn hơn anh nghĩ.

- Về mặt chính thức, tôi không tiến hành vụ điều tra này. Hơn nữa, về mặt chính thức, không hề có vụ điều tra nào cả.

- Tôi không hiểu gì cả... Anh giải thích đi ! Người phụ nữ trẻ hét lên.

- Tôi đã kể với cô về viên trung úy đang ở bệnh viện, giữa ranh giới sống chết. Vì tôi. Tôi đã lôi anh ấy vào một chiến dịch quá nguy hiểm. Cấp trên cho tôi nghĩ việc bắt buộc, tôi thậm chí nghĩ rằng IGS (Thanh tra Nội bộ) sẽ sa thải tôi.

Cloé nhìn anh chăm chăm một cách giận dữ, như sẵn sàng lao vào anh.

- Khi tôi đọc các biên bản của cô, tôi đã nghiêm túc xem xét chúng. Bởi vì một người bạn của tôi, một viên thiếu tá, đã kể cho tôi nghe một câu chuyện giống một cách kỳ lạ với chuyện của cô. Vì vậy, tôi tự nhủ rằng cần có ai đó giúp cô. Ngay cả khi tôi không được phép làm điều đó... Vậy đấy, cô biết tất cả rồi. Ngày mai, tôi phải gặp nhà tâm lý học từng điều trị cho Laura, cô gái trẻ đã tự sát. Bằng cách điều tra về cô ấy, tôi đang cố gắng tìm hiểu thêm về gã đàn ông này, về phương thức của hắn.

Cloé quay lại ngồi xuống, cuối cùng. Bởi vì cô không còn đứng vững nổi. Trong lòng cô, một sự pha trộn của phần nộ, thất vọng và bối rối. Những cảm xúc mạnh mẽ gần như xóa đi nỗi sợ hãi.

Viên cảnh sát này có phải cũng là một kẻ bệnh hoạn? Hay là hy vọng cuối cùng của cô ?

- Đó là lý do tại sao tôi qua phải trình báo, viên thiếu tá tiếp tục. Tôi hy vọng họ sẽ tiến hành một cuộc điều tra, bây giờ. Ngày mai, tôi sẽ ghé thăm giám đốc của tôi. Tôi sẽ giải thích cho ông ấy tất cả những gì tôi biết, tất cả những gì tôi đã phát hiện về Laura. Và tôi hy vọng ông ấy sẽ giao vụ điều tra này cho tôi và các phương tiện để thực hiện nó.

- Và nếu ông ấy từ chối ? Cloé hỏi.

- Tôi sẽ dành những đêm của tôi trước nhà cô.

- Đó là tất cả những gì anh có thể đề nghị ?

Quá nhiều sự khinh miệt trong giọng cô...

- Tôi không thể làm gì hơn. Xin lỗi.

- Và nếu hắn ta xuất hiện, anh có thể làm được gì ?

Quá nhiều tức giận, trong mắt cô. Gần như là hận thù.

- Nếu hắn ta lộ mặt, tôi sẽ lo liệu hắn.

- Vì anh không có thẩm quyền, thì dựa vào quyền gì...?

- Nếu tôi gửi hắn ta đến bệnh viện hoặc nhà xác, hắn sẽ không thể chạm vào cô nữa.

- Nếu anh làm thế, anh sẽ tự hủy hoại mình vĩnh viễn!

- Điều quan trọng là cô. Phần còn lại, tôi mặc kệ. Những gì có thể xảy ra với tôi sau đó hoàn toàn không quan trọng với tôi.

- Đừng nói dối nữa ! Tôi tin rằng anh không muốn mất việc. Bởi vì đó là tất cả những gì còn lại với anh.

- Cô nhầm rồi, Gomez sửa lại với ánh mắt lạnh lùng. Tôi chẳng còn gì cả. Hoàn toàn không còn gì.

Anh mặc áo khoác và rời khỏi phòng. Cloé lao theo, tóm lấy cánh tay anh.

- Anh đi đâu ?

Alexandre muốn cần. Không nghi ngờ gì, vì cô nói với anh như nói với một con chó.

- Tôi trở lại xe của tôi. Cảm ơn vì tách cà phê.

Cloé đứng chắn giữa anh và cánh cửa.

- Hãy ở lại đây !

- Tôi không ở đây để tuân theo lệnh của cô. Và tôi không là chỗ trú giận của cô !

Cô ấy trông giống như một con báo sắp nhảy vào cõ hòng anh. Sophie cũng thật đẹp khi cô ấy nổi giận... Tuy nhiên, cô ấy thanh lịch hơn.

- Tôi thật là xui xẻo ! Cloé buông ra. Viên cảnh sát duy nhất quan tâm đến trường hợp của tôi là một kẻ bị ruồng bỏ, một tên lừa đảo !... Biết đâu, anh là đồng lõa của hắn !

Anh kìm nén một mong muốn điên cuồng buộc cô phải im lặng.

- Cô đang hoảng loạn đấy ! Và nếu tôi không đủ hiệu quả với cô, hãy đi tìm ai khác.

Anh không nghĩ rằng cô lại phản ứng tệ đến vậy. Thậm chí còn hy vọng cô sẽ thấy anh anh hùng. Anh đột nhiên tự hỏi tại sao mình lại đến giải cứu cô.

- Anh đã coi tôi như một con ngốc ! Biến đi !

- Nếu cô muốn tôi đi, hãy để tôi qua.

Cô không nhúc nhích, tiếp tục khiêu khích anh. Vì vậy, anh nắm lấy vai cô, dịch chuyển cô đi một mét và cuối cùng mở cửa.

- Đừng bao giờ chạm vào tôi nữa !

Cô gần như lên cơn kích động.

- Không có nguy cơ đó đâu, Alexandre đáp lại khi lao xuống các bậc thềm. Và gửi lời chào của tôi đến bạn của cô nhé, ngay khi hắn đến thăm cô !

Cloé mất đi giọt máu lạnh cuối cùng và tiếp tục hét lên.

- Đồ khốn ! Chẳng lạ gì khi vợ anh bỏ anh ! Cô ấy làm đúng khi bỏ đi, đồ ngốc khốn nạn !

Alexandre quay lại. Ngạc nhiên, Cloé vội vã lùi vào nhà rồi cố gắng đóng cửa lại.

Quá muộn.

Gomez hất một cái vai, cô bị đẩy ngã về phía sau, suýt mất thăng bằng.

- Ô xin lỗi ! Alexandre cười nhạt. Tôi không nghe rõ câu nói cuối cùng của cô... Cô vừa nói gì cơ ?

Theo bản năng, Cloé lùi lại vài bước.

- Hãy ra khỏi nhà tôi.

Giọng cô đã hạ xuống một tông, anh nhún mạnh nụ cười của mình. Nụ cười khiến địa ngục phải run sợ. Cloé biết cô vừa vượt qua giới hạn. Và rằng gã này thật nguy hiểm.

Chạy trốn cũng chẳng ích gì vì chỉ có một lối ra và anh ta đang chắn trước nó.

- Cuối cùng thì tôi cũng muốn uống thêm một tách cà phê, Gomez nói thêm. Cô cho phép chứ ?

Anh lướt qua người cô, bình tĩnh vào bếp ngồi xuống. Cloé vẫn đứng sững trong hành lang, không biết nên có thái độ nào. Cô nghĩ đến việc bỏ chạy khỏi chính ngôi nhà của mình, cố nhớ lại mình đã để chìa khóa xe ở đâu.

Chiếc xe của cô, đậu dưới nhà Gomez

Nếu cô đi bộ, anh ta sẽ đuổi kịp. Vậy thì tốt hơn là đối mặt với anh ta.

Cô đến chỗ anh, nhận thấy anh đã tự rót cà phê.

- Cứ tự nhiên như ở nhà ! Người phụ nữ trẻ thốt ra.

- Cảm ơn, cô thật tử tế.

Anh ta trông có vẻ đang vui vẻ. Ngoại trừ việc hận thù bùng cháy trong mắt anh, đã trở lại thành mắt của một kẻ điên.

Giận dữ.

Cloé lấy một con dao nằm trên bàn bếp và giấu nó sau lưng. Rồi cô đứng đối diện anh và chịu đựng ánh mắt của anh.

- Thế nào, cô nghĩ tôi là đồng lõa của hắn ? Có lẽ thậm chí chính là tôi ! Viên cảnh sát cười. Vì tôi là một thằng khốn... Không, tôi quên mất rằng tôi chỉ là một thằng ngốc khốn nạn... Vậy thì tôi không đủ thông minh để là gã tâm thần khét tiếng đó !

- Tôi không nói vậy, Cloé thì thầm. Tôi không nói đó là anh.

Anh thêm một viên đường vào tách, không rời mắt khỏi cô.

- Tôi làm cô sợ hãi, cô gái ? Cô đang giấu gì sau lưng vậy ? Một con dao, tôi cá đấy ! Cô thực sự tin rằng cô có cửa thắng sao ?

- Tôi muốn anh ra khỏi nhà tôi, ngay bây giờ.

- Để tôi uống nốt cà phê đã, cô không phiền chứ ? Tôi đã dành cả đêm để run rẩy trong xe của mình, chỉ để canh chừng một kẻ cuồng loạn. Điều đó xứng đáng được một chút phần thưởng, phải không ?

Anh uống cạn cà phê, đứng dậy. Nhưng, thay vì hướng về phía cửa, anh đi thẳng về phía cô.

- Và tôi đói, anh nói thêm.

Cloé như hóa lỏng tại chỗ. Anh ép cô vào bồn rửa, vươn tay ra mở tủ bếp và lấy một gói bánh quy. Anh áp miệng vào tai cô.

- Vợ tôi không bỏ tôi, anh thì thâm. Cô ấy đã chết trong đau đớn khủng khiếp.

Một cơn lạnh lớn bất ngờ ôm lấy Cloé.

- Tôi... tôi xin lỗi. Tôi đã không hiểu...

Cô thậm chí không cố gắng thoát ra, ý thức được rằng mình không có cơ hội nào.

- Cô không hiểu gì cả. Cô nghĩ tôi cao hơn tất cả mọi người. Cô nghĩ tôi hoàn hảo... Tên bệnh hoạn đó đã không chọn cô một cách ngẫu nhiên, tôi tin vậy.

- Anh biết gì về điều đó ? Cloé phản công.

- Đó là điều hiển nhiên.

Cloé nuốt một lời xúc phạm. Cô biết rằng chỉ cần thêm một từ, một từ duy nhất, cô có thể gây ra một thảm họa.

- Tôi thậm chí có thể hiểu được tại sao người ta muốn hủy hoại cô...

Trái tim Cloé quay cuồng, cô ngạt thở.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy, cô Beauchamp ? Cô mất tiếng rồi sao ?

Im lặng và cúi mắt, cô không thấy một lựa chọn nào khác. Không kích động những thanh hồng rực lên của cơn giận anh. Những thứ chiếu sáng ánh mắt điên loạn của anh.

Đôi mắt với sự im lặng của cô, Alexandre lấy lại bình tĩnh. Anh đưa tay ra phía sau cô, chớp lấy con dao và ném nó vào bồn rửa.

- Không nên chơi với thứ đó, anh nói. Nguy hiểm đấy.

Cuối cùng anh cũng bỏ đi, Cloé lại thở được.

- Dù sao thì, chúc may mắn ! Anh nói từ hành lang.
Và lại cảm ơn vì tách cà phê.

Ngay khi anh vừa đóng cửa, Cloé để mình trượt xuống sàn nhà. Anh ta không chạm vào cô, nhưng cô có cảm giác như vừa bị đánh đập tơi tả.

Cô thấy mình trở về những năm trước, bất động trong sự im lặng và choáng váng đó, thứ đến sau bạo lực.

Chương 41

Hoàng hôn đã đến sớm hơn cả tiếng đồng hồ. Bầu trời thấp và nặng trĩu đến mức dường như sắp đè bẹp những mái nhà.

- Cửa cô đây, hết mười chín euro rưỡi, thưa cô.

Cloé đưa cho tài xế taxi một tờ hai mươi euro.

- Cứ giữ lấy tiền lẻ đi, cô nói.

Cô lập tức quay lại chiếc Mercedes của mình, đỗ ngay sau xe của Alexandre. Ngẩng đầu lên, cô trông thấy một ô ánh sáng trên mặt tiền tối om của tòa nhà. Vậy là anh ta đang ở nhà.

Cloé bồn chồn nghịch chiếc chìa khóa. Chỉ muốn bỏ chạy, nhưng mà...

Cô đã nghĩ về chuyện này suốt mấy tiếng đồng hồ. Không có lựa chọn nào khác, cô phải đến đây. Phải nói chuyện với anh ta. Ngay cả khi chỉ nghĩ đến việc đối đầu với Gomez cũng khiến cô thấy không chịu nổi.

Nhưng cô phải làm thôi. Bởi vì cô không còn ai khác và một tên tâm thần đã chọn cô làm mục tiêu.

Bởi vì cô đang chết dần trong cô độc và anh ta là hy vọng duy nhất của cô.

Bởi vì mọi người đều cho rằng cô điên không còn thuốc chữa. Tất cả mọi người, trừ anh ta.

Bởi vì anh ta cứng cõi, mạnh mẽ và thông minh. Một bức tường thành vững chắc giữa cô và Cái Bóng.

Giờ chỉ cần tìm ra những lời lẽ phù hợp, những lời sẽ khiến anh ta mềm lòng. Cô sẽ phải hạ mình xuống. Có lẽ thậm chí phải sử dụng sự quyến rũ của mình. Cách thức không quan trọng, chỉ cần kết quả : thuyết phục anh ta trở lại làm vệ sĩ của cô.

Cloé đứng trước lối vào của một tòa nhà khá khiêm tốn, thậm chí có thể nói là xấu xí. Tối hôm trước, cô đã vào được bằng cách bấm chuông ngẫu nhiên. Cuối cùng cũng có người mở cửa cho cô.

Hôm nay, cách đó không hiệu quả. Đặt nhiều kỳ vọng vào hiệu ứng bất ngờ, cô muốn tránh thông báo trước bằng mọi giá.

Gã thô lỗ đó hoàn toàn có khả năng để cô đứng ngoài vỉa hè.

May mắn thay, sự may mắn mỉm cười với cô khi một cặp đôi bước ra từ tòa nhà. Cloé nhân cơ hội chui vào và leo lên tầng hai. Với mỗi bậc thang, ruột gan cô lại thất lại một chút.

Anh ta không thể bỏ rơi tôi. Anh ta không có quyền làm thế và tôi không đáng bị như vậy.

Đến nơi, cô chỉnh lại trang phục và mái tóc trước khi gõ ba cái.

Gomez không phải kiểu người nhìn qua lỗ nhìn ; Cloé nhận ra ngay khi anh ta mở cửa. Anh ta rõ ràng là ngạc nhiên.

- Này, này... Cô Beauchamp ! Gió xấu nào đưa cô đến đây thế ?

Anh ta dường như vừa mới tắm xong ; tóc vẫn còn ướt, cạo râu sát da. Mặc một chiếc áo phông đen in đầu lâu trên một chiếc quần jean cũ sờn.

- Chào buổi tối... Tôi đến để lấy xe của tôi.

- Nó không có ở đây. Ra đường mà tìm.

Cloé nén một nụ cười. Anh ta có vẻ căng thẳng hơn là gì khác.

- Nhân tiện tôi lên đây để nói với anh một lời.

- Ý tưởng thật duyên dáng làm sao !

Anh ta chống tay lên khung cửa, khoanh tay trước ngực.

- Anh không mời tôi vào nhà sao ? Thế không được lịch sự lắm đâu !

- Tôi là một kẻ thô lỗ, viên thiếu tá thì thâm với một nụ cười góm ghềnh. Và tôi đang rất muốn đóng sầm cánh cửa này vào mặt cô đấy. Vì vậy, hãy nhanh chóng nói những gì cô cần nói đi.

Cloé liếc một phen. Cô xô anh ta và cưỡng ép chui vào nhà. Lẽ ra anh ta có thể ngăn cản cô, nhưng đã để mặc cho cô làm.

- Tôi không muốn bàn chuyện này ngoài hành lang, cô nói thêm.

Gomez đóng cửa và đứng chắn trước mặt cô. Họ đứng trong một lối vào nhỏ xíu, kiểu như đầu một hành lang tối, dẫn vào một phòng khách với nội thất nghèo nàn. Chính Cloé đã đến đây tối hôm qua, nhưng cô chỉ còn nhớ một cách mơ hồ.

Cô không dám đi sâu hơn vào trong.

Mình đã vào được rồi, thế đã là may.

- Thế nào ? Cô có điều gì gấp gáp đến thế cần nói với tôi ?

- Tôi xin lỗi, về chuyện sáng nay. Lẽ ra tôi không nên phản ứng tệ như vậy. Vâng, chỉ thế thôi.

Cô có cảm giác như vừa mới nằm vật xuống đất.

- Thế thôi ư ?... Tôi cho rằng đây là lúc trong kịch bản mà tôi được cho là sẽ trả lời cô rằng chuyện đã qua rồi và tôi lại sẵn sàng giúp đỡ cô. Có phải vậy không ?

Chính xác là vậy. Vậy thì đi đi, nói đi !

- Không có gì bắt buộc anh phải làm thế, cô đáp lại.

- Đúng vậy ! Rất vui khi nghe cô nói điều đó.

- Nhưng đó là công việc của anh mà, Cloé nhắc lại một cách vụng về. Và tôi chắc rằng anh muốn kết thúc vụ điều tra này.

Cô cười với anh một cách hỗn xược, thậm chí là láo xược. Quên mất cái vẻ hạ mình rồi.

- Điều tôi thích ở cô, đó là cô chẳng nghi ngờ gì cả ! viên cảnh sát ném vào.

- Nghe này, thiếu tá, tôi biết sáng nay tôi đã làm anh nguội lòng, nhưng...

- Cô không làm tôi nguội lòng, Alexandre sửa lại. Cô đã đối xử với tôi như cú, nói chuyện với tôi như với một con chó và, cuối cùng, là xúc phạm tôi.

- Đừng có phóng đại ! Cloé thở dài.

- Tôi phóng đại ư ? Câu đó là hay nhất đấy !

Anh ta lại khoanh tay, như một đứa trẻ bướng bỉnh.

Một đứa trẻ cao mét chín và nặng cả trăm ký.

- Lẽ ra anh nên chơi đẹp với tôi ngay từ đầu, Cloé tiếp tục. Chúng ta đã không đến nông nỗi này.

- Đúng là lỗi của tôi, quá rõ rồi !

- Anh sẽ giúp tôi chứ ?

- Cô vẫn luôn nghĩ người khác là để phục vụ cô hay chỉ riêng tôi thôi ?

- Tôi chưa bao giờ nghĩ anh là người phục vụ tôi ! Cloé tự bảo vệ.

Anh ta nhận thấy cô đang nghịch một lọn tóc của mình. Cực kỳ khó chịu.

- Ô có đây, thưa cô ! Và tôi tin cô nên tự đặt cho mình một số câu hỏi. Có vẻ như cô coi người khác như những kẻ hầu của mình, cô sử dụng họ theo ý thích... Và tôi không phải là người của cô, thưa điện hạ !

Cloé muốn tát anh ta, điều đó thực sự sẽ là điều tồi tệ nhất nên làm.

- Thôi được, anh sẽ giúp tôi, có hay không ? cô hỏi bằng một giọng sắc lẹm.

Cô vừa cao giọng, ngay lập tức hối hận.

- Hãy nhớ cho, tôi chỉ là một kẻ bị ruồng bỏ, thậm chí không phải cảnh sát thực thụ. Chỉ là một kẻ mạo danh.

- Anh bỏ rơi tôi, phải không ?

- Chính xác là vậy, Gomez xác nhận.

- Thế còn tôi thì phải làm gì ?

Alexandre bỏ mặc cô trong phòng đợi để quay lại ngồi vào ghế sofa. Cloé hiểu rằng mình không được mời đi theo.

Anh ta bình thần uống cạn ly, trong khi cô nhìn chăm chăm vào anh với một quả lựu đạn đã rút chốt dưới mỗi mí mắt.

- Cô muốn làm gì thì làm, cuối cùng anh ta trả lời. Thành thật mà nói, tôi méo quan tâm.

Anh ta rót thêm một ly bourbon nữa và châm một điếu thuốc.

- Tôi không tiền cô đâu, cô biết đường mà.

Đằng sau những làn khói trắng cuộn lên, Cloé đoán được nụ cười bất cần của anh.

- Anh thật tồi tệ ! cô khạc ra.

- Cô không phải người đầu tiên nói với tôi điều đó. Hãy sáng tạo hơn đi.

Cloé do dự không muốn ra về. Vẫn còn kế hoạch B. Đây rủi ro, tất nhiên, nhưng trong tình cảnh này của cô...

Cô bước vào phòng khách, nhưng vẫn đứng cách xa. Anh ta nhìn cô với vẻ thích thú.

- Cô vẫn còn ở đây à ?

- Tôi có thể trả tiền cho anh, Cloé đề nghị một cách khô khan.

Cô lại một lần nữa khiến anh ta ngạc nhiên. Đôi mắt anh ta phản bội điều đó.

- Ý cô là bằng tiền à ? anh ta ám chỉ với một giọng điệu đặc biệt khó chịu.

Cô đứng há hốc mồm. Alexandre bật cười khẽ và uống cạn ly.

- Đương nhiên là bằng tiền rồi ! Anh tưởng tôi là ai ?

- Cô nghĩ tôi cần tiền của cô ? Cô nghĩ tôi đang đi ăn xin hay sao ?

- Hãy nói xem anh muốn bao nhiêu.

Cô cứng nhắc như công lý. Gomez cảm nhận được cô đang đau khổ nhưng không thể thương hại cô. Kỳ lạ thay, cô càng sa lầy, anh ta càng muốn ấn đầu cô xuống.

Giá như cô có thể cởi bỏ lớp áo giáp, thể hiện nỗi sợ hãi của mình. Giá như cô có thể chạm được đến anh ta.

Nhưng chẳng còn mấy thứ có thể chạm được đến anh ta nữa.

- Tôi quá đắt so với cô.

- Tôi có rất nhiều tiền.

Anh ta rời khỏi ghế sofa và nắm lấy tay cô để dẫn cô ra lối vào.

- Tôi không phải đồ để mua, viên thiếu tá tuyên bố khi mở cửa.

Với một cử chỉ thô bạo, cô giật thoát khỏi tay anh và đưa tay phủ nhẹ lên áo khoác, như thể anh vừa làm bẩn nó.

- Vì cô có nhiều tiền như vậy, hãy thuê lấy một vệ sĩ.

- Anh sẽ có cái chết của tôi trong lương tâm !

- Tôi có quá nhiều thứ trong lương tâm rồi, Alexandre thở dài. Tạm biệt, cô Beauchamp.

* * *

Alexandre gần như uống hết chai bourbon.

Nó đâu có đầy, thưa ông công tố...

Chân gác lên bàn trong phòng khách, anh hút hết điều thuốc Marlboro cuối cùng.

Đã hai tiếng kể từ khi cô rời đi. Hay đúng hơn là kể từ khi anh ném cô ra ngoài. Anh tự hỏi cô ấy đang ở đâu. Anh đặc biệt tự hỏi tại sao mình lại tỏ ra khắc nghiệt với cô ấy như vậy. Rốt cuộc thì, cô ấy đã đến để xin lỗi ngay cả khi cô ấy không biết cách thực hiện.

Sophie nhìn anh, xuyên qua làn khói thuốc. Và ánh mắt cô nghiêm khắc. Không thể chối cãi.

- Cô nhỏ đó thật không thể chịu nổi, Alexandre biện hộ. Cô ta nghĩ mình có quyền làm mọi thứ và xem người khác như nô lệ của mình !

Giờ thì anh tự nói chuyện một mình rồi.

Điều đó xảy ra với anh, kể từ khi Sophie bỏ anh.

Anh ực những ngụm Jack Daniel's cuối cùng, quăng chiếc ly qua vai.

- Cô ta hãy tự xoay xở đi vì cô ta quá mạnh mẽ mà !

Sophie tiếp tục nhìn chăm chăm vào anh, Gomez đảo mắt đi. Một sự khó tiêu của hồi hận khiến anh buồn nôn.

Ngay khi đứng dậy, anh thấy những đường thẳng cong lại, những con sóng vỗ vào tường. Anh bám vào tựa ghế sofa, nhắm mắt lại. Ngay cả việc uống rượu,

anh cũng không còn biết làm nữa.

Anh loạng choạng đến phòng tắm, đưa gáy dưới vòi nước lạnh.

Anh ngẩng đầu lên, đối mặt với chính mình trong gương.

- Cô ấy giống em, đúng vậy. Nhưng cô ấy thật khác em...

Trong bếp, anh uống một cốc cà phê đặc. Rồi một cốc nữa.

Tôi tồn tại để làm gì ?

Hàng trăm lần, anh tự đặt câu hỏi đó. Kể từ khi cô ấy không còn ở đó, anh lang thang vô định trong một thế giới bị tàn phá bởi sự vắng mặt của cô. Một thế giới sau thảm họa hạt nhân nơi anh không may là một trong những kẻ sống sót.

Một thế giới không màu, không mùi, không hương vị. Không thương xót.

Một thế giới giống như địa ngục. Như hình dung của anh về nó.

- Anh đã rất muốn cô ấy được như em !

Anh quay lại ngã người trên đi văng, nhìn chăm chăm vào bức tường chẳng có gì để nói với anh. Anh ghét chính mình, một kẻ nghiện rượu vô công rồi nghề, nằm vật ra trên một chiếc sofa rẻ tiền. Sự suy đồi.

Anh đang trên bờ vực.

Không, không phải trên bờ. Bị treo ngược bởi chân, đầu anh đã ở trong đó. Tầm nhìn không thể tốt hơn vào một vực thẳm không đáy. Và anh nhận ra thứ duy nhất trì hoãn cú lao xuống, chính là cuộc truy lùng.

Kỳ lạ khi nghĩ rằng một kẻ tâm thần lại là người giữ sợi dây giúp anh không rơi xuống.

Anh mặc áo khoác, lấy khẩu Sig-Sauer và chìa khóa chiếc Peugeot trước khi tắt đèn. Trong khi anh xuống cầu thang bám vào lan can, giọng nói của Sophie vang vọng trong bộ não ngập rượu của anh.

Đó không phải là lý do đủ để cô ấy chết đâu, anh yêu...

Gomez bước vào xe, nổ máy.

- Em thắng rồi, em yêu, anh quay lại cuộc săn thôi. Anh phải bắt thằng khốn đó. Nếu anh không làm điều đó vì con mụ cuồng loạn kia, thì anh phải làm vì Laura.

Thật dễ dàng để tìm có, những lời bào chữa vững chắc. Gomez chỉ sợ rơi vào khoảng không. Trì hoãn thời khắc đó, đó là điều duy nhất anh quan tâm.

* * *

Trong cuộc sống, có những nhu cầu sống còn. Thiết yếu, nguyên thủy. Nhắc nhở chúng ta rằng chúng ta không là gì khác ngoài động vật.

Trong số đó, một nơi để cảm thấy an toàn. Một nơi trú ẩn, một chỗ nương thân. Một cái hang, một nơi trú ngụ.

Khi nơi đó không còn nữa, ta trở thành một con vật bị săn đuổi, nỗi sợ hãi ăn sâu vào cơ thể.

Khi ta không còn cảm thấy an toàn ở bất cứ đâu, ta trở thành một con mồi đơn thuần. Một con mồi, luôn chạy trốn và ngoái lại không ngừng, không còn tìm thấy sự yên bình.

Giờ đây Cloé đã ý thức được điều đó. Và nó thật đau đớn. Đau đớn khủng khiếp.

Sau khi lái xe hơn một giờ trên những con đường buồn tẻ và trơn trượt, không mục đích và không hy vọng, cô đã trở về nhà. Điểm xuất phát. Bởi vì luôn

phải quay trở lại.

Bạn có thể sếp vali và bỏ chạy...

Bỏ việc, từ bỏ chức vụ tổng giám đốc. Từ bỏ tất cả những gì cô đã xây dựng.

Biến mất, bốc hơi trong sương mù của một buổi sáng lạnh giá. Điều đó có lẽ còn khó khăn hơn cả việc đối mặt với nỗi sợ. Cô ngồi trong phòng khách, khẩu P38 trong tầm tay.

Tại sao hắn lại để nó cho tôi ? Hắn đã có thể lấy nó khi tôi bất tỉnh. Trong khi hắn... Hắn thậm chí không sợ tôi làm hại hoặc giết hắn. Hắn nghĩ tôi toàn năng.

Chắc chắn là vì hắn như vậy thật.

Những câu hỏi tại sao nối tiếp nhau với tốc độ chóng mặt. Chúng nảy lên trong đầu cô, va vào những bức tường đau đớn của hộp sọ. Điều chính yếu, có lẽ, là tại sao lại là tôi ?

Câu hỏi mang tính nghi thức đó khi tai họa ập đến, khi người ta có cảm giác tôi là mục tiêu duy nhất của nó.

Bởi vì tôi đẹp, chắc vậy. Quyển rũ. Là một người quan trọng. Bởi vì tôi đã thành công, tôi kích thích sự ghen tị, sự thèm muốn.

Một món ăn thượng hạng, chắc chắn rồi. Một thách thức. Hoặc một nỗi ám ảnh.

Người ta trấn an tôi theo cách có thể. Tìm một nguyên nhân, một lý do.

Gã cảnh sát đó đã bỏ rơi tôi. Như Bertrand trước đó. Tuy nhiên, tôi đã cố hết sức. Tuy nhiên, tôi đã xin lỗi.

Một tên khốn bình thường.

Hắn ta đứng ở một điểm, có lẽ cô nên thuê dịch vụ của một vệ sĩ hoặc một thám tử tư. Một tay lính đánh thuê, một gã lực lưỡng sẽ ngủ trên thảm chùi chân của cô suốt đêm. Một con chó bảo vệ tốt với những chiếc răng nanh mạnh mẽ.

Tiếng chuông cửa làm tim cô gần như nổ tung. Dù vậy, Cái Bóng không bao giờ báo trước.

Cloé đặt khẩu súng lục vào túi áo hoodie bằng vải polar và đi chậm rãi về phía tiền sảnh, bật đèn trên đường đi. Cô áp tai vào cửa, tự hỏi ai có thể đến thăm cô.

- Ai vậy ?

- Gomez.

Sự ngạc nhiên thật lớn. Tuy vậy... Cloé cười gượng và vịn chót. Điều đầu tiên cô nhìn thấy là đôi mắt của anh, trong đó phản chiếu ánh sáng của lối vào.

Hai lỗ nhìn vào chiều sâu của địa ngục. Đúng là anh.

- Và nếu đó không phải là tôi thì sao ? viên cảnh sát ném ra.

- Xin lỗi ?

- Làm sao cô chắc chắn đó là tôi ?

- Tôi đã nhận ra giọng anh, Cloé nói.

- Thật sao ? Chỉ với một từ ?

Cloé khóa cửa then cài rồi đi trước anh đến phòng ăn. Ở đó, anh cởi áo khoác, ngồi vào một chiếc ghế bành.

- Anh muốn uống gì không ?

- Tôi say rồi.

Cloé rùng mình, cố che giấu cảm xúc của mình. Một sự nhẹ nhõm sâu sắc, một nỗi sợ thầm kín. Cô không

biết hai thứ đó có thể kết hợp với nhau.

- Thay vào đó, pha cà phê cho tôi, Gomez ra lệnh.

Cô đi vào bếp, rút khẩu P38 mà cô giấu trong tủ, đằng sau các hộp đồ hộp. Rồi cô bắt tay vào pha cà phê. Một nụ cười trẻ con lấp lánh trên môi cô.

Anh quay lại rồi. Tôi thắng rồi, tôi là nhất.

Tôi không phải sợ anh, thật nực cười. Anh sửa nhưng không cần.

Cô đặt bình cà phê, một tách và lọ đường lên bàn thấp, ngồi đối diện anh. Trong khi anh đổ đầy cốc của mình, Cloé nhìn chăm chăm vào anh. Anh có vẻ không say, trái với những gì anh nói.

- Cô lẽ ra nên kiểm tra xem có phải tôi không trước khi mở cửa, anh nói tiếp trong khi húp cà phê. Mai nhờ thợ khóa lắp một ống nhòm cho cửa.

- Được rồi... Cảm ơn anh đã thay đổi quyết định.

Cô vừa nói điều đó với một giọng điệu chiến thắng. Đó không phải là một lời cảm ơn. Mà là một sự khẳng định.

Tôi thắng, anh đã nhượng bộ.

- Không phải vì nỗ lực thảm hại của cô mà tôi thay đổi ý định. Và nếu tôi đồng ý nhận việc này, thì sẽ phải theo một số điều kiện.

Nụ cười của Cloé biến mất. Cô nhớ lại đề nghị của anh, cái gọi là kế hoạch B ; anh sẽ đòi tiền cô. Cô tính toán xem có bao nhiêu tiền đang ngủ yên trong sổ tiết kiệm của mình, quyết định một số tiền không vượt quá. Như thế cuộc sống của cô không đáng giá toàn bộ số tiền trong ngân hàng.

- Tôi đang nghe đây, cô nói.

Alexandre châm một điếu thuốc, ngả người vào ghế bành.

- Cô không bao giờ được nói chuyện với tôi như sáng nay nữa và cô phải nghe lời tôi, không được hỏi lại.

Cloé có cảm giác như nuốt phải một cái bòn cầu.

- Thế thôi à ?

- Nếu cô làm được thế, đã là quá tốt rồi ! gã cảnh sát cười nhạo.

- Anh không muốn tiền sao ?... Mọi công việc đều xứng đáng được trả lương !

- Tôi đã có lương rồi. Tôi đang nghỉ phép, không phải thất nghiệp. Và tôi nhắc lại, tôi không phải đồ để mua.

Rốt cuộc, anh không lợi dụng tình hình.

Rốt cuộc, hử anh n không phải là quái vật. Đúng hơn là một người tử tế.

- Chú ý, cô Beauchamp, nếu cô không tôn trọng điều kiện của tôi, tôi sẽ không bước chân vào đây nữa, rõ chưa ?

- Rõ không thể hơn, Cloé đảm bảo.

- Hoàn hảo. Cà phê của cô dở tệ. Như nước rửa chân vậy...

- Tôi có thể pha cho anh một cốc đặc hơn, nếu anh muốn.

Anh ném cho cô một nụ cười tổn thương.

- Đừng có diễn quá ! Bộ cánh phụ nữ phục tùng không hợp với cô tí nào.

- Thế thì phải biết anh muốn gì chứ, anh Gomez.

- Bắt thằng khôn đó, đó là điều tôi muốn. Đó là thứ duy nhất tôi quan tâm.

- Vậy mục tiêu của chúng ta là giống nhau.

- Kể cho tôi nghe tất cả từ đầu, viên cảnh sát ra lệnh trong khi đổ đầy tách của tôi một lần nữa. Tôi muốn nghe lại toàn bộ câu chuyện. Có thể có một chi tiết tôi đã bỏ lỡ.

Cloé thở dài.

- Anh sẽ qua đêm ở đây à ? cô hỏi.

- Cô thấy phiền à ?... Hay là cô muốn thế ?

Cô giả vờ bị xúc phạm, điều đó lại khiến anh mỉm cười.

- Ngày mai tôi có việc, cô ấy nói thêm.

- Chà, cô kể chuyện càng nhanh thì tôi càng đi sớm.

- Chắc chắn rồi. Anh nói đi, về chuyện sáng nay...

- Không cần quay lại chuyện đó nữa, viên thiếu tá ngắt lời.

- Có chứ. Tôi chỉ muốn nói với anh rằng... Khi anh thông báo với tôi rằng anh không có nhiệm vụ, ngay sau khi nói cho tôi biết gã đàn ông đang theo đuổi tôi là một tên tâm thần nguy hiểm, tôi đã phản ứng tệ. Tôi

thậm chí còn rất tệ với anh. Nhưng đó chỉ là vì tôi đã sợ. Rất sợ. Và khi người ta sợ, người ta...

- ... liền vênh nanh ?

- Đúng vậy, phải rồi, Cloé thì thâm.

- OK, Alexandre trả lời. Tôi hiểu rồi. Nhưng điều đó không bào chữa cho hành vi của cô.

- Anh luôn cứng nhắc như vậy sao ?

- Điều đó cho chúng ta một điểm chung, cô không nghĩ vậy sao ?

Cô ấy bắt đầu cười, kín đáo. Thanh lịch. Gomez cũng thư giãn, dù hơi miễn cưỡng.

Nhưng ngay giây phút sau, cô không cười nữa. Cô thậm chí đã sắp khóc. Cô rời ghế sofa, đi ra phía sau anh và dừng lại trước cửa sổ, giả vờ nhìn ra ngoài.

Alexandre uống cặn cà phê, cố gắng không thúc ép cô.

- Chuyện gì vậy ? Anh đơn giản hỏi.

- Không có gì, ổn thôi.

- Vậy thì lại đây ngồi đi và kể cho tôi nghe.

Cloé nghe lời nhưng chọn chiếc ghế bành kia thay vì ghế sofa. Không ngồi ngay trước mặt anh, mà ở bên cạnh anh. Anh xoay người nhẹ để có thể nhìn thấy cô trong tầm mắt. Cô thu chân lại dưới người, cắn xé móng tay của ngón trỏ. Đây không phải là lần đầu tiên Gomez thấy cô đáng thương. Ngay khi cô buông vũ khí xuống, cô trông giống như một đứa trẻ hơi ngang bướng, hơi mong manh. Mà người ta muốn bảo vệ.

Vừa quyền rũ không cưỡng lại được vừa nguy hiểm.

- Cô có muốn chúng ta làm việc này vào ngày mai không ? Nếu cô cảm thấy không ổn, chúng ta có thể...

- Không. Tôi không muốn anh đi. Tôi cần anh.

Anh giấu sự bối rối của mình sau làn khói của một điều thuốc mới.

- Hấn không sợ gì cả, Cloé thì thào. Hấn biết tôi có vũ khí, đã có thể lấy súng của tôi, nhưng đã không làm thế.

Alexandre quyết định không ngắt lời cô, không nhìn chằm chằm vào cô. Như thể anh lặng lẽ rời khỏi phòng. Để cho cô cảm giác như đang tâm sự với một máy quay cố định. Anh sẽ giải quyết vấn đề khẩu súng sau. Hoặc để cô giữ nó, anh vẫn chưa biết.

- Hắn không sợ gì cả, người phụ nữ trẻ lặp lại, hắn tự tin. Hắn muốn mọi người nghĩ tôi điên. Đến bản thân tôi cũng tự hỏi liệu tôi có đang phát điên không. Có lẽ tôi sẽ trở nên điên thật, cứ thế này... Hắn đã cho tôi thấy hắn không chịu được việc tôi rời xa hắn. Hắn đã trừng phạt tôi khi tôi đặt vài trăm cây số giữa chúng ta. Hắn nhắm vào cha tôi, hắn biết điều đó sẽ làm tôi đau đến thế nào. Đó là để buộc tôi quay lại, buộc tôi đối mặt với hắn. Hay đúng hơn, buộc tôi phải ở trong tầm kiểm soát của hắn... Có vẻ như hắn đoán trước được từng cử động của tôi, hắn theo dấu tôi. Như thể hắn có thể nhìn thấy tôi, mọi lúc. Trong khi tôi, tôi chẳng bao giờ nhìn thấy hắn. Hắn xuất hiện, hắn biến mất... Hắn biết mặt tôi và thậm chí cả cơ thể tôi bây giờ. Trong khi tôi, tôi không biết hắn trông như thế nào... Tôi chỉ biết hắn cao lớn và có sức mạnh.

Cô tạm dừng, Alexandre phải chờ. Bị mê hoặc bởi giọng nói ngọt ngào của cô, giọng nói truyền tải nỗi đau và nỗi kinh hoàng với một sự duyên dáng không tưởng.

Chắc chắn, hắn ta không chọn cô một cách ngẫu nhiên.

- Hắn đã cởi đồ tôi, hôm qua. Hắn là hắn đã có cả thời gian. Hắn đeo găng tay, cái đó tôi nhớ. Găng tay đen. Có lẽ hắn đã cởi chúng sau khi cho tôi uống thuốc?

Điều đó, tôi không biết... Những gì tôi biết, là hắn đã thỏa mãn.

Cô đã cắn xong móng tay, chuyển sang cắn da. Alexandre cảm thấy một làn sóng nhiệt dâng lên trong người. Một thứ gì đó khiến anh khó chịu đến mức muốn chạy trốn.

- Tôi không ngừng nghĩ về nó, Cloé nói tiếp. Về những gì hắn đã làm với tôi... Nó gặm nhấm đầu óc em, nó gần như không cho tôi thở. Tôi bất tỉnh, hắn có thể muốn làm gì với tôi thì làm. Có lẽ hắn đã... Không, không phải có lẽ : tôi chắc chắn hắn đã lạm dụng tôi ! Ngay cả khi nó không để lại dấu vết. Tôi, tôi biết điều đó, tôi cảm thấy nó...

Vị thiếu tá đưa tay lên miệng, như để che giấu những gì anh đang cảm thấy. Trong khi Cloé không nhìn anh. Cô ấy không ở đây, cô ấy đang ở nơi khác.

Trong tay hắn.

- Hắn không muốn giết tôi, mà muốn hủy hoại tôi. Đó không phải là một chuyện. Hắn xé từng mảnh thịt của tôi trong mỗi lần chúng ta gặp nhau. Và hắn sẽ tiếp tục, cho đến khi chẳng còn gì của tôi cả...

Sự bối rối của Alexandre gia tăng. Không nghi ngờ gì nữa bởi vì đôi khi anh nghe thấy một nốt khao khát rung lên trong giọng nói của cô, một sự gọi cảm lộ ra trong cử chỉ của cô.

Hắn đã thắng, cô muốn thuộc về hắn. Chẳng mấy chốc, cô sẽ sẵn sàng nhượng bộ hắn, để cho hắn giết mà thậm chí không tự vệ. Và điều đó là không thể chịu nổi.

Alexandre đứng phắt dậy, Cloé ngừng nói.

- Chúng ta sẽ tiếp tục vào ngày mai, anh nói và lấy chiếc áo khoác da cũ của mình.

- Anh đi à ?

- Tôi sẽ không đi xa.

Cô nhận thấy anh không nhìn cô. Rằng anh không còn nhìn cô nữa. Như thể cô đột nhiên trở thành một cảnh tượng không thể chịu nổi.

Cô đuổi theo anh khi anh đã ở trong hành lang.

- Xin hãy ở lại... Tôi sợ phải ở một mình.

- Cô có việc ngày mai, hãy nhớ lấy. Vậy nên cô cần phải ngủ.

- Tôi không ngủ nữa, Cloé tiết lộ. Đã nhiều tuần rồi.

- Không thể nào ! Viên cảnh sát bác bỏ.

- Một giờ, lúc này lúc khác... Nhưng nếu anh ở đây, tôi sẽ uống một viên thuốc ngủ và tôi có thể ngủ được cuối cùng.

Alexandre đang phòng thủ. Không nhượng bộ.

- Tôi không phải con gấu bông của cô. Hãy mua lấy một con thú nhồi bông đi.

- Hãy ngừng đối xử với tôi như vậy, thiếu tá ! Tôi không đáng bị như thế, chết tiệt !

Anh không trả lời, nhìn chăm chăm vào cánh cửa với mong muốn ngày càng lớn được chạy trốn.

- Tôi có thể chuẩn bị cho anh phòng khách. Anh sẽ được thoải mái, tôi đảm bảo. Dù sao thì cũng không ai đợi anh.

Anh đưa mắt nhìn thẳng vào mắt cô, cuối cùng.

- Cảm ơn vì đã nhắc tôi nhớ điều đó, anh nói với vẻ mặt giận dữ.

- Xin lỗi, Cloé thì thầm.

Cô tiến lại gần, quá gần. Nắm lấy tay viên cảnh sát trong tay mình. Anh không cố gắng rút tay lại.

- OK, cuối cùng anh nói. Tôi sẽ ở lại đêm nay, bởi vì cô vẫn chưa thay ổ khóa. Nhưng đây là lần cuối cùng.

- Cảm ơn anh.

Cô đưa các ngón tay tôi lên dọc theo cánh tay anh. Cô áp sát vào anh, anh nhắm mắt lại.

- Đừng có thể, Cloé.

- Tại sao ? Tôi biết tôi khiến anh thích mà...

Vẫn sự tự tin đó, không lay chuyển. Tự tin về bản thân, về sức quyến rũ của mình, về những gì mình khơi gợi ở người khác.

- Và anh cũng khiến tôi thích, cô nói thêm.

- Không. Chỉ là cô đang cần tôi.

Anh đẩy cô ra với sự tế nhị tối thiểu mặc dù anh muốn ghì cô vào bức tường ngay gần đó. Cũng như anh muốn bế cô đến tận giường của cô.

Anh không còn thực sự biết mình đang ở đâu. Anh muốn gì, anh từ chối điều gì. Thật quá đột ngột.

Lại quá dễ đoán.

Có khuôn mặt của Sophie. Hiện lên chồng lên khuôn mặt cô.

Có nỗi lo âu vô lý rằng mình sẽ không làm được.

Có mùi hương tượng của kẻ khác trên da cô. Tên khốn đó đã chạm vào cô chỉ mới ngày hôm qua.

Cloé lại từ từ tấn công, vòng tay qua cổ anh, cố gắng hôn anh. Anh giống như một bức tượng bằng đồng.

- Tôi làm anh sợ à ? Cô thì thầm. Có phải vì tôi giống cô ấy ?

Anh lại đẩy cô ra một lần nữa, cô từ bỏ. Đột nhiên rất khó xử.

- Xin lỗi anh, tôi đã tưởng rằng... Thật ngu ngốc. Tôi sẽ chuẩn bị phòng cho anh. Tôi chỉ mất năm phút thôi.

Cô nhanh chóng bỏ đi, anh vẫn đứng ì ra hành lang như kẻ ngốc.

Chạy trốn hay ở lại. Kháng cự hay lao vào.

Cloé xuất hiện trở lại, anh có cảm giác như cô chưa từng rời xa.

- Phòng của anh đã sẵn sàng... Anh có cần gì khác không ?

Anh quên trả lời.

Nhìn chăm chăm vào cô trong nhiều giây. Cô đã khóc, đôi mắt cô vì thế mà còn đẹp hơn.

Khi anh tiến lại gần, cô không ngạc nhiên.

Khi anh đặt hai tay lên mặt cô, cô quên mất tại sao anh lại ở đây.

Khi anh hôn cô, ôm lấy cô, cô quên mất rằng mình sẽ chết.

Một nơi để cảm thấy an toàn. Cuối cùng.

Chương 42

Khi Cloé tỉnh dậy, cô ngạc nhiên.

Vì đã ngủ được. Không cần thuốc ngủ, không cần rượu. Chỉ bằng cách nhắm mắt lại.

Trời còn sớm, ban ngày vẫn chỉ là một lời hứa. Lời hứa duy nhất mà người ta biết chắc sẽ được giữ.

Alexandre đã rời khỏi hơi ấm của chăn ga. Anh ngồi trên ghế bành, nhìn cô. Với một cường độ mà chỉ đôi mắt của anh mới có thể làm được.

- Anh thức lâu rồi à ? Cloé hỏi.

- Tôi không ngủ.

- Sao anh không lại gần tôi ?

Cô mời gọi anh bằng một cử chỉ nhỏ của bàn tay, bằng một nụ cười khiêu khích.

Anh không nhúc nhích.

- Nào, lại đây ! Cô nài nỉ bằng giọng điệu đầy dâm dục.

Cuối cùng, anh vượt qua khoảng cách ngăn ngủi ngăn cách họ, trèo lên giường theo cách của một con thú dữ đang tiếp cận con mồi.

Cloé đang ở dưới chăn, anh không xâm phạm vào đó. Anh nằm nghiêng, tiếp tục nhìn cô.

Rồi anh từ từ kéo xuống đồng vải vóc rồi rầm đang che chở cơ thể cô.

Cô nắm lấy những thanh chắn của giường, một tù nhân tự nguyện.

Khi anh đặt một bàn tay lạnh giá lên bụng nóng bỏng của cô, cô cắn chặt môi mình.

- Nhắm mắt lại Alexandre ra lệnh.

Cô vâng lời.

Chỉ để cảm nhận, cảm thấy. Tưởng tượng.

Người ta nhìn thấy rõ hơn nhiều khi nhắm mắt lại.

Bàn tay ấy, mềm mại đến khó tin, đi lên đến tận cổ họng cô, rồi lại đi xuống hông cô.

Nhưng nỗi đau không ở xa. Ở ngay đó, ngay dưới làn da cô.

- Anh nghĩ hấn đã làm gì tôi ? Cô hỏi bằng một giọng khẽ khó nghe.

- Tôi nghĩ hấn đã làm cô thế này, viên cảnh sát thì thâm vào tai cô.

Bàn tay anh trở nên ít nhẹ nhàng hơn khi nó luồn lách giữa hai chân cô.

Cloé khếp chặt đùi tôi trong một phản xạ. Quá muộn, anh đã ở trong cô rồi.

- Đừng cử động. Hãy nhớ lại, cô đã bất tỉnh, hoàn toàn phó mặc cho hấn...

Giọng anh rung lên những sắc thái tàn nhẫn, biến thái. Đây đe dọa.

Cloé nghe thấy trái tim mình hoảng loạn, đập mạnh trong lồng ngực và lên tận đầu cô.

- Tôi nghĩ hấn cũng đã làm thế này nữa...

Bằng tay kia, Alexandre siết lấy cổ họng cô. Chỉ vừa đủ, không ngăn cản cô thở.

Cloé muốn thoát khỏi anh. Muốn chống cự lại anh.

Muốn nhượng bộ anh và thậm chí muốn khuyến khích anh.

Có gì đó buộc cô phải phục tùng ý muốn của anh. Niềm vui thích khi cho anh thứ anh mong đợi.

- Bây giờ cô nhớ ra chưa ? Alexandre hỏi.

Những hình ảnh ủa về trong não của người phụ nữ trẻ. Cảm giác sống dậy, hòa lẫn vào nhau.

- Cô có thích thế không ?

- Tôi không biết... Tôi không biết !

- Đừng mở mắt viên cảnh sát lại ra lệnh. Chưa phải lúc.

Anh rê đôi môi mình trên làn da cô, máu dồn lên não Cloé. Ngay sau mí mắt cô, một bầu trời đỏ gạch ngang bởi những tia chớp.

- Tôi, Tôi đã thích thế Gomez tiết lộ. Và anh đã nóng lòng được làm lại !

Một tiếng sét đánh khổng lồ.

Cloé mở mắt và nhìn thẳng vào mắt Alexandre. Như thể đang lao vào một bồn tắm dung nham nóng chảy.

- Là anh sao ? Cô thì thâm đầy khiếp sợ.

- Cô muốn đó là ai chứ ?

Anh cười, tay siết chặt hơn vào cổ họng Cloé.

- Chúa ơi ! Cô rên rỉ.

- Chúa của cô, là tôi đây.

Nỗi sợ hãi trở nên mạnh hơn ham muốn. Cô cố gắng đẩy anh ra, chạy trốn. Anh ghì chặt cô xuống nệm và dồn toàn bộ trọng lượng lên người cô. Những ngón tay của anh đã biến thành lưỡi dao rạch nát da thịt cô.

Cô hét lên, vật lộn. Anh cắn cô đến chảy máu, xé những mảnh thịt của cô.

Chẳng mấy chốc, nỗi đau trở nên quá lớn khiến nó đòi hỏi sự im lặng.

Chẳng mấy chốc, Cloé thậm chí không thể la hét nữa.

Đầu hàng, buông bỏ. Cho anh thứ anh khao khát.

Cơ thể cô làm mọi ngon, linh hồn cô làm vật tế.

Chết đi trong tay anh và quên rằng đã có lần cô từng yêu cuộc sống.

Chương 43

Gomez mặc chiếc quần jean và rời khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại phía sau.

Ở phòng khách, anh lấy lại chiếc áo khoác da, mặc nó ngay trên da thịt và đi ra bậc thềm.

Tựa vào lan can bằng đá, anh tận hưởng không khí mát mẻ ban đêm trong nhiều phút liền, một nụ cười mím trên môi.

Anh cảm thấy dễ chịu. Thanh thản một cách kỳ lạ.

Dù vậy, anh đã chắc chắn rằng điều đó sẽ làm anh đau đớn.

Không khí như bị tích điện, cơn bão vẫn tiếp tục gầm rền ở phía xa. Thỉnh thoảng một tia chớp rạch ngang bầu trời sữa đục, để lại một vết sẹo thoáng hiện.

Cuối cùng, Alexandre ngồi xuống bậc thềm đầu tiên và châm một điếu Marlboro.

Đã lâu lắm rồi anh không cảm thấy một sự bình yên đến thế... Và dù biết rằng nó sẽ không kéo dài, vì anh biết nó không thể kéo dài, anh vẫn tận hưởng từng giây

từng phút của sự khoan hồng vừa kỳ diệu vừa ngăn
ngủi này.

Trong khi tránh nghĩ về những gì sẽ đến sau.

Chương 44

Khi Cloé tỉnh dậy, cô ngạc nhiên.

Vì đã ngủ được. Không cần thuốc ngủ, không cần rượu. Chỉ bằng cách nhắm mắt lại.

Trời còn sớm, ban ngày vẫn chỉ là một lời hứa. Lời hứa duy nhất mà người ta biết chắc sẽ được giữ.

Alexandre đã rời khỏi hơi ấm của chăn ga. Ngồi trên ghế bành, anh nhìn cô. Với một cường độ mà chỉ đôi mắt của anh mới có thể làm được.

Cloé ngồi dậy từ từ, siết chặt tấm ga giường trên người. Cô run rẩy, mồ hôi lạnh vã ra ở lưng quần.

- Cô mơ về tôi à ? Alexandre đoán.

Trong ánh sáng đầu tiên của bình minh, giọng anh đục đục, gần như phi nhân tính.

Cloé run rẩy ngày càng nhiều, đối mặt với bóng người bất động đang hòa lẫn vào Cái Bóng kia.

- Hoặc có lẽ cô mơ về hắn...

Anh đuổi người một cách uyển chuyển, đến bên cô trong chưa đầy một giây. Cloé đẩy tấm ga giường ra

rồi phóng khỏi giường. Nhưng giữa cô và cánh cửa, là Alexandre. Kẻ đang nhìn chăm chăm vào cô một cách kỳ lạ.

Anh đặt một chân xuống đất, cô lùi lại đến khi va vào tường.

- Tôi làm em cô à ?

Anh ôm lấy cô, đặt môi tôi lên chỗ nối của cổ cô. Cô nghẹt thở, trái tim cô như hấp hối.

- Chuyện gì xảy ra vậy, Cloé ?

Anh gạt một lọn tóc đang che ngang mặt cô, quan sát nỗi khiếp sợ đang lớn dần một cách vô hạn trong mắt cô.

- Là anh sao ? Người phụ nữ trẻ rên rỉ.

- Phải, là tôi, Alexandre trả lời với một nụ cười trìu mến. Thì cô muốn là ai chứ ?

- Trời ạ !

Cô gục vào vòng tay anh, anh đỡ lấy không cho cô ngã, rồi đặt cô nằm xuống giường.

- Nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra với cô đi, Gomez lo lắng. Nói đi cô...

- Anh sẽ giết tôi à ?

Viên cảnh sát nhìn cô, sửng sốt. Rồi đột nhiên, anh hiểu ra.

- Sao cô có thể tin một chuyện như vậy chứ ? Anh trách móc bằng giọng ghen ngào.

- Tôi nằm mơ thấy chính là anh... Giấc mơ trông thật quá ! Anh cắn tôi đến chảy máu, anh siết cổ tôi...

Gomez nhặt nhanh quần áo đang vớt trên thảm, rồi khỏi phòng mà không nói thêm lời nào. Trong lúc anh vào nhà tắm và đóng cửa lại, Cloé vui mặt vào gối và bắt đầu gào thét, đấm nắm đấm xuống nệm.

Chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng sao mà chân thực đến thế.

Cô lại làm anh tổn thương, một lần nữa. Anh sẽ lại bỏ rơi cô, một lần nữa.

Thế là, cô lao đến phòng tắm, bước vào mà không gõ cửa. Anh đã ở trong buồng tắm nhưng cô không chút do dự xông vào dưới vòi sen. Ôm lấy cổ anh, cô hôn anh không ngừng. Và xin lỗi, không ngừng.

- Cô điên hử rồi ! Alexandre nói.

- Phải !

Cô bật cười, anh siết chặt cô trong vòng tay.

Một khoảnh khắc, thoáng qua mà ngọt ngào, anh quên mất rằng đã có lúc mình từng muốn chết.

[

Sao em dám, thiên thần của anh ?

Hắn ta đã đặt tay lên người em... Và em đã để mặc cho hắn làm.

Em làm ra vẻ ta đây cao quý nhưng thực ra em chỉ là một con đĩ, một con điếm.

Một thứ vô giá trị.

Thế nhưng, không ai có quyền chạm vào em. Không ai, ngoài anh.

Em biết rõ điều đó, nhưng em đã cố tình làm anh đau.

Em đã thành công, anh thừa nhận đấy ! Chúc mừng nhé, thiên thần : con thịnh nộ của anh giờ đây là không có giới hạn.

Vì vậy, anh sẽ phải nhắc em nhớ các quy tắc.

Anh sẽ cho em thấy cái giá phải trả vì không vâng lời anh. Vì lừa dối anh, vì phản bội anh.

Có lẽ em muốn khiêu khích anh ? Thách thức anh ? Để xem anh có khả năng làm được những gì, chắc hẳn là vậy.

Em sẽ thấy, thiên thần của anh.

Sớm thôi, anh hứa với em.

Chương 45

Gomez nhắc máy khi đang lái xe.

- Là tôi đây, Maillard thông báo bằng giọng khô khan. Đến đây ngay, tôi cần gặp anh.

- Tôi cũng đang định ghé qua, Alexandre tiết lộ. Nhưng tôi có việc phải làm trước...

- Ngay lập tức ! Vị thanh tra yêu cầu. Anh đến đây ngay, đã rõ chưa ?

Alexandre nhìn giờ trên bảng đồng hồ. Nữ bác sĩ tâm thần của Laura chỉ khám bệnh vào buổi sáng, anh không muốn lỡ mất. Mới 9h45, vẫn kịp. Và đây không phải lúc làm trái ý Maillard, người vốn đã có vẻ như dậy trái giấc.

- OK, tôi đến đây.

Thiếu tá gác máy không một lời xã giao, Gomez đặt đèn xoay trên nóc xe và quay đầu ngay giữa đại lộ.

Ông ấy muốn gì tôi, trong khi tôi đang nghỉ phép ?

Hoặc là IGS (Thanh tra Tổng cục Cảnh sát) đã ra quyết định, hoặc Maillard đã nghe phong phanh về vụ

điều tra anh đang tiến hành bí mật. Dù thế nào đi nữa, cuộc gặp này có nguy cơ sẽ rất căng thẳng.

Khoảng mười lăm phút sau, Alexandre đỗ xe trước trụ sở cảnh sát và đi thẳng lên văn phòng của ông chủ.

- Chào, anh nói.

Vị thanh tra nhìn chằm chằm vào cấp dưới với sự tức giận rõ rệt. Nhưng Alexandre đã quen rồi.

- Chuyện gì vậy ? Anh hỏi khi ngồi xuống ghế.

- Anh đang nghỉ phép đúng không ? Maillard tấn công ngay. Tôi không nhầm chứ ?

Alexandre thở dài và lấy gói thuốc lá từ túi áo sơ mi ra.

- Chính anh là người cho tôi nghỉ phép, tôi không hiểu sao anh lại hỏi tôi câu đó.

- Vậy thì anh có thể giải thích cho tôi biết anh đang làm cái quái gì với cô gái đó không ?

- Cô gái nào ?

- Đừng có xem tôi như thằng ngốc, Alex ! Trung tá giận dữ.

- Anh đang nói đến Cloé Beauchamp ?

- Phải, tôi đang nói đến Cloé Beauchamp, Maillard xác nhận. Tôi đang nói về một con điên mà...

- Cô ấy không điên, Alexandre ngắt lời bằng giọng bình tĩnh. Và cô ấy cần chúng ta bởi vì cô ấy đang gặp nguy hiểm.

Vị giám đốc mở một hồ sơ trên bàn.

- Cô ta cần một bác sĩ tâm thần. Và anh không phải là bác sĩ tâm thần, Alex. Tâm thần, thì có lẽ, nhưng bác sĩ tâm thần thì chắc chắn là không !

- Cảm ơn lời khen.

- Anh phải giữ im lặng, anh phải nghỉ ngơi, đi đâu đó cho khuây khỏa... Để người ta quên anh đi !

- Nếu không ai nghiêm túc với cô ấy, cô ấy sẽ chết. Đó là điều anh muốn sao ?

Maillard có vẻ bị lung lay bởi sự tự tin của người bạn.

- Cái gì cho phép anh khẳng định như vậy ?

- Khi tôi biết được lý do cô ấy đến gặp chúng ta, tôi lập tức thấy mối liên hệ với một vụ án khác mà tôi đã

nghe nói. Một cô gái, ở vùng 95, đã nhiều lần tố cáo về cùng một loại vấn đề.

- Rồi sao ? Những kẻ mất trí, hẳn là có kha khá đang vương vãi ở chỗ chúng ta cũng như ở vùng 95 !

- Rồi sao ? Alexandre đáp lại và nhìn thẳng vào mắt ông. Thế thì, con mất trí kia đã chết.

Vị thanh tra im lặng một lúc. Alex biết mình đã đánh trúng.

- Chết như thế nào ?

- Chính thức thì là tự sát. Cú nhảy của thiên thần.

Trên môi Thiều tá hiện lên một nụ cười chế nhạo. Điềm xấu.

- Tự sát, hả ?

- Rất có thể là cô ta đã bị đẩy xuống, Thiều tá bổ sung.

- Đầy người nhảy qua cửa sổ. Chuyện xảy ra hàng ngày. Và khá hiếm khi họ cần được giúp đỡ để nhảy.

- Sao anh không tin tôi ?

- Tôi luôn tin anh, Alex. Nhưng anh không có quyền điều tra vụ này.

- Vậy thì trong trường hợp đó, hãy giao cho ai khác.

- Không thể.

- Tại sao ?

- Bởi vì không có vụ án nào cả ! Tôi đã đọc các biên bản sự vụ và đơn tố cáo được nộp tối thứ Bảy. Tôi đã gọi cho bác sĩ khám cho cô gái đó. Chẳng có gì cả, Alex. Trống rỗng. Hoàn toàn trống rỗng ! Xem khối lượng công việc hiện tại, tôi sẽ không huy động ai chỉ vì một cảnh sát đang nghỉ phép có một linh cảm mơ hồ !

- Đừng có la hét nữa, Alexandre nài nỉ. Tôi không phải là một cảnh sát bình thường và tôi có những manh mối không chỉ là một linh cảm mơ hồ. Hồ sơ trống rỗng vì tên khốn đó rất tinh ranh.

- Không, Alex. Tôi không mắc bẫy đâu. Cô gái đó đang lừa chúng ta, cô ta có vấn đề cần giải quyết và nên đi gặp chuyên gia. Còn về phần anh, kể từ khi... kể từ khi Sophie không còn nữa, anh chỉ toàn làm trò ngốc nghếch.

Gomez chịu đòn. Anh đã đoán trước điều đó.

- Anh không còn tin vào bản năng của tôi nữa sao ?

- Không phải lúc này, Maillard quả quyết. Dù sao thì, công tố viên cũng đã đóng đơn tố cáo hôm thứ Bảy rồi. Vì vậy, chúng ta không thể điều tra.

Đó không phải là điều ngạc nhiên lớn, nhưng Alexandre vẫn nuôi một hy vọng.

- Cô gái đó bị điên, vị giám đốc của anh lặp lại. Vậy nên tránh xa cô ta ra, OK ?

- Cô ấy đang bị đe dọa, tôi biết mà !

- Cô ấy nghĩ là mình bị đe dọa, cần phân biệt rõ điều đó.

Gomez im lặng, Maillard cao giọng.

- Đừng có bắt tôi phải áp dụng các biện pháp kỷ luật với anh ! Tôi không muốn thế đâu.

Alexandre nhìn chăm chăm vào người bạn vài giây cho đến khi anh ta phải cúi mắt xuống rồi đóng sập cửa lại mà không nói thêm lời nào. Khi đi ngang qua bàn làm việc của mình, anh dừng lại một chút. Thật kỳ lạ, anh có cảm giác mình không còn thuộc về nơi này nữa.

Một người xa lạ, mà ngay cả những bức tường cũng khước từ.

* * *

Cloé mở hộp thư của mình vừa lúc uống xong ly espresso. Nathalie đang tiến bộ, cà phê của cô ta giờ cũng uống được rồi.

Một email từ Pardieu với tiêu đề KHẨN CẤP thu hút sự chú ý của cô. Cô nhấp vào, nhận thấy nó được gửi cùng sáng hôm đó lúc 8h15 tới toàn thể các quản lý của công ty.

Tất cả được triệu tập đến một cuộc họp bất ngờ, vào đầu giờ chiều.

Một luồng nóng bỏng thốc lên ngực cô. Ngày trọng đại đã đến. Ông ấy sẽ thông báo với tất cả mọi người.

Cloé mỉm cười và nhắm mắt lại. Hôm nay, là ngày đăng quang. Hôm nay, cô sẽ nắm giữ chiến thắng.

Cô cần phải chia sẻ điều này với ai đó, cần phải hét nó lên cho cả thế giới biết. Cô lấy điện thoại di động, mở danh bạ. Nhưng gọi cho ai đây ?

Đương nhiên, cô quay số của Alexandre. Anh ta nhắc máy gần như ngay lập tức.

- Tôi đây, Cloé. Anh đang bận à ?

- Tôi đang lái xe, nhưng không sao... Có chuyện gì thế ?

- Ông Cụ triệu tập tất cả bọn tôi cho một cuộc họp bất ngờ chiều nay. Ông ấy sẽ thông báo ai sẽ là người kế nhiệm ông ấy... Thế đấy, cuối cùng thì tôi cũng sẽ được chính thức chỉ định !

- Tốt quá, Alexandre trả lời.

- Có vẻ như điều đó chẳng làm anh vui gì cả !

Cô chợt nhận ra mình hầu như chẳng biết gì về người đàn ông này. Thế mà, lại là anh ta người mà cô muốn trút bầu tâm sự.

- Không phải vậy đâu, Gomez đáp. Tôi có vài chuyện phiền muộn, tối nay tôi sẽ kể cho cô. Giờ tôi có cuộc hẹn rồi...

- Được rồi. Tôi hôn anh nhé.

- Tôi cũng thế.

Anh cúp máy, Cloé đọc lại email từ Pardieu. Tay cô siết chặt lấy con chuột.

Thật lạ là Ông Cụ đã không nói với cô về việc này trước khi gửi nó.

Nhưng tại sao ông ấy phải nói với cô chứ, sau tất cả ? Ông ấy đã thông báo tin vui cho cô từ nhiều tuần trước rồi. Và lại, cô nhớ lại là sáng nay ông đã cười với cô rất tình cảm, khi cô ghé qua chào ông. Họ đã nói chuyện khá lâu, cô một lần nữa xin lỗi vì đã đến muộn vào thứ Sáu trước khi kể cho ông nghe về một hợp đồng lớn mà cô sắp ký được. Một món quà trời cho, đối với Công ty. Và Ông Cụ có vẻ đặc biệt hài lòng.

Vì vậy, không, không được để sự nghi ngờ nào gặm nhấm cô.

Cô ngả người ra sau trên ghế, tận hưởng khoảnh khắc. Cảm giác như một nàng công chúa trong đêm trước ngày đăng quang. Sớm thôi, cô sẽ là bà chủ của nơi này.

Bao năm làm việc chăm chỉ, bao hy sinh khổng lồ. Và cuối cùng, phần thưởng cũng đến.

Cô ước gì có thể thông báo điều này với Bertrand. Cô đã qua đêm với một người đàn ông khác, mà vẫn còn nghĩ đến anh ta. Lẽ ra anh ấy phải ở đây, bên cạnh cô. Thế mà anh ta lại quá xa. Vết thương lòng, vẫn còn hở, dường như không chịu lành lại.

Sau niềm vui, là nước mắt.

Tôi đã không bao giờ ngủ với tên cảnh sát đó nếu anh không bỏ rơi tôi !

Đột nhiên, khi cô nhắm mắt lại và tưởng tượng khuôn mặt Bertrand, có điều gì đó ập đến với cô một cách dữ dội. Một điều gì đó suýt làm cô ngã khụy.

Một điều hiển nhiên.

Mỗi lần con quái vật đó xuất hiện, Bertrand đều không có ở đó.

Tôi đã từng thoáng thấy Cái Bóng trên phố, khi tôi đi với Carole. Nhưng chưa bao giờ khi tôi ở bên Bertrand. Tại sao ?

Lần đầu tiên tên bệnh hoạn đó theo dõi tôi trên phố, là sau một buổi tối mà Bertrand đã không đi cùng tôi.

Quá nhiều sự trùng hợp đáng ngờ... Tâm trí cô bắt đầu chạy đua với tốc độ chóng mặt, sự việc ở nhà để xe ủa về trong ký ức.

Bertrand hoàn toàn có thể tự tay cắt điện, rồi giăng cái bẫy đó cho tôi. Có gì chứng minh cho tôi rằng anh ta thực sự chứng kiến vụ tai nạn xe hơi đó ?

Cái buổi tối tôi nhìn thấy Cái Bóng trong vườn... Vài phút sau, Bertrand bấm chuông cửa nhà tôi.

Vụ tai nạn của cha tôi... Tôi đã đưa cho anh ta địa chỉ của cha mẹ tôi và kể qua điện thoại rằng sáng nào cha tôi cũng đi dạo.

Các sự việc lướt qua nhanh chóng trong đầu cô, cô thấy khó thở.

Không, không thể nào !

Thế mà, dường như một bức màn vừa được giật tung. Bầu trời sáng rõ, cô nhìn thấy rành rành. Phân biệt được đường nét của từng thứ.

Cái Bóng và Bertrand chỉ là một.

* * *

- Ông phải đặt lịch hẹn trước đã, thưa ông.

Gomez trình ra thẻ cảnh sát, với cảm giác như đang phát một đồ giả.

- Tôi cần gặp bác sĩ rất gấp. Tôi đã để lại lời nhắn, hôm thứ Bảy.

- Vâng, tôi đã nhận được khi tôi đến, người thư ký trả lời. Nhưng bác sĩ Murat có lịch tư vấn suốt buổi sáng.

Alexandre dành cho cô một nụ cười mà anh hy vọng là có sức quyền rũ.

- Tôi sẽ len vào giữa hai bệnh nhân. Việc này rất quan trọng, cô biết đấy... Tôi thực sự cần gặp bà ấy. Và tôi sẽ không lấy mất của bà ấy quá nhiều thời gian đâu, tôi hứa đấy.

- Tôi sẽ nói với bác sĩ ngay khi bà ấy ra khỏi phòng khám, người thư ký đảm bảo. Trong lúc chờ, xin ông vui lòng ngồi đợi ở phòng chờ nhỏ, đằng kia...

- Được rồi. Cảm ơn bà.

Anh ngoan ngoãn đi ngồi trong căn phòng nơi đã có một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi trông có vẻ không được khỏe. Cái cây xanh có vẻ còn khỏe hơn anh ta.

Anh ta toát mồ hôi hột và đang gặm móng tay một cách có phương pháp. Viên cảnh sát hy vọng anh ta sẽ khá hơn khi ra khỏi phòng khám so với lúc vào.

- Ông đến lâu chưa ? người bệnh nhân hỏi bằng giọng không vững. Bà ấy thực sự rất giỏi, ông sẽ thấy. Tôi, tôi đã gặp bà ấy mỗi tuần được năm năm rồi.

- À... Và nó có giúp ích gì cho ông không ?

- Có. Trước đây, ông thấy đấy, tôi đã không bao giờ dám nói chuyện với ông.

- Tôi trông đáng sợ đến thế sao ? Alexandre lo lắng hỏi.

- Không, không phải vậy ! Là tại tôi... Tôi bị chứng sợ hãi. Tôi không thể nói chuyện với người khác. Ý tôi là, trước đây tôi không thể. Giờ thì đỡ hơn rồi. Còn ông? Có lẽ ông ngại... nói ra lý do tại sao ông đến đây. Tôi thật tò mò quá !

- Không, tôi không ngại đâu, Gomez đáp. Tôi đến để nói với bà ấy về một vụ tự sát.

Người bệnh nhân tròn mắt, rõ ràng là bị sốc. Gomez đáng lẽ nên im miệng.

- Không được ! Không được đâu, tôi cam đoan với ông đấy ! Tự sát không phải là giải pháp !

- Tôi là thiếu tá cảnh sát và tôi cần một lời khuyên trong một vụ điều tra của mình, Alexandre nhanh chóng sửa lại.

- Ô, xin lỗi ! Tôi tưởng rằng...

- Không sao đâu.

Cánh cửa phòng khám mở ra đúng lúc ; nữ bác sĩ tâm thần tiễn một phụ nữ trẻ ra rồi trao đổi vài giây với thư ký của tôi trước khi xuất hiện ở cửa phòng chờ. Bà chào người bệnh quen thuộc và nhìn Gomez từ đầu đến chân.

- Thiếu tá ? Tôi sẽ tiếp ông ngay bây giờ. Với điều kiện là thật nhanh thôi.

Alexandre bắt tay bà, gửi một cái nháy mắt tới người đàn ông ngồi cạnh chậu cây xanh rồi đi theo nữ bác sĩ tâm thần vào căn phòng khám rộng rãi của bà.

- Xin lỗi bác sĩ vì tôi đã không đặt lịch hẹn trước, nhưng tôi mới biết tên bác sĩ hôm thứ Bảy và chuyện này khá là khẩn cấp.

- Mời anh ngồi, bác sĩ Murat đề nghị.

Gomez ngồi xuống chiếc ghế duy nhất đặt trước bàn làm việc. Nữ bác sĩ tâm thần là một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, ngoại hình khá xấu nhưng có ánh mắt khiến người khác nể sợ.

- Tôi đến để nói với bác sĩ về Laura Paoli. Một bệnh nhân cũ của bác sĩ.

- Laura Paoli... Vâng, tôi nhớ cô ấy, vị bác sĩ gật đầu. Cô ấy dạo này thế nào ?

- Cô ấy đã chết rồi, viên cảnh sát tiết lộ.

Nữ bác sĩ tâm thần không có phản ứng gì rõ rệt.

- Lẽ ra tôi nên nghi ngờ điều đó. Nếu không, anh đã không ở đây... Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy vậy ?

- Cô ấy tự sát bằng cách nhảy qua cửa sổ. Khoảng sáu tháng trước.

Murat dành một chút thời gian để tiêu hóa tin xấu. Sự thất bại.

- Việc cô ấy không đến tư vấn nữa không làm bác sĩ báo động sao ? viên cảnh sát hỏi.

- Không. Chuyện đó xảy ra thường xuyên lắm, anh biết đấy... Các bệnh nhân tự ngưng theo dõi khi họ thấy phù hợp. Và lại, tôi cũng không gặp Laura lâu đâu. Bốn buổi là cùng. Nhưng tôi nhớ cô gái trẻ này bởi vì đó không phải là trường hợp mà ngày nào người ta cũng gặp.

- Điều đó tiện cho tôi đây, Gomez mỉm cười. Thế thì bác sĩ sẽ có thể nói với tôi về cô ấy, về các vấn đề của cô ấy. Trước tiên hãy kể cho tôi nghe Laura đã như thế nào khi cô ấy đến gặp bác sĩ. Tại sao cô ấy lại cần đến bác sĩ...

Nữ bác sĩ tâm thần ngồi thoải mái hơn trên ghế và bắt chéo chân.

- Tôi nhớ là cô ấy nhìn chăm chăm vào chiếc đi-văng như thể nó làm cô ấy sợ hãi. Trong khi cô ấy đã ngồi trên ghế rồi. Người ta bảo tôi điên, thưa bác sĩ, cô ấy đã nói ngay từ đầu. Tôi đã ngạc nhiên, dĩ nhiên rồi. Tôi đã hỏi cô ấy ai là người khẳng định rằng cô ấy bị điên và cô ấy đã nói với tôi : Tất cả mọi người. Bạn bè tôi, gia đình tôi... Sau đó, cô ấy kể cho tôi nghe câu chuyện của mình. Một sự hiện diện vô hình, biến cuộc đời cô thành ác mộng... Những cánh cửa sổ mở toang khi cô vắng nhà, những đồ vật thay đổi vị trí trên giá. Những bức ảnh biến mất trong album. Tiếng động, ban đêm... Ban đầu, tôi nghĩ rằng cô ấy thực sự bị quấy rối, nhưng tôi nhanh chóng hiểu ra rằng cô ấy mắc chứng hoang tưởng.

- Tại sao ? Gomez hỏi.

- À bởi vì cô ấy kể cho tôi nghe những câu chuyện hoang đường không thể tin được ! Tại sao trên đời lại có người đột nhập vào nhà cô ấy và làm sao hấn vào được mà không phá khóa, trong khi cô ấy đã đổi ổ khóa? chỉ để xê dịch mấy món đồ lặt vặt trên giá ?

- Sao lại không ? Thiếu tá quả quyết.

- Bởi vì nó thật vô lý ! Vị bác sĩ tâm thần biện hộ.

- Trừ khi hắn ta cố ý muốn mọi người nghĩ rằng cô ấy điên. Hắn làm những việc hoàn toàn không tưởng trong mắt mọi người, thậm chí trong mắt chính nạn nhân của hắn, để không ai có thể nghĩ trong chốc lát rằng hắn thực sự tồn tại ở ngoài kia chứ không phải chỉ trong đầu người phụ nữ tội nghiệp đó...

- Ông ngụ ý rằng Laura thực sự bị quấy rối ? Ông có bằng chứng nào cho thấy điều đó không ?

- Có.

Anh có cảm giác như Murat vừa bị một gậy nện vào sọ.

- Vậy thì chúng ta đang đối phó với một kẻ đặc biệt biến thái...

- Chính xác, Alexandre xác nhận. Một đồng nghiệp của tôi đã kể cho tôi nghe về Laura Paoli và tình cờ là có một người phụ nữ đã đến đồn cảnh sát nơi tôi làm việc để phàn nàn về những sự việc gần như giống hệt. Thế nên, đương nhiên, tôi đã liên hệ hai chuyện với nhau.

- Ông đang định nói với tôi là hắn ta lại tiếp tục ?

- Thật không may, thưa bác sĩ.

Vị bác sĩ tâm thần tháo kính ra, như thể để không nhìn thấy sự thật hiển nhiên.

- Nhưng như thế không hơi bị vô lý sao ? Bà ấy hỏi. Tôi muốn nói... rằng ông đã nghe nói về Laura và rồi ông lại tình cờ gặp nạn nhân thứ hai ?

- Tên này sống trong khu vực này, hấn sẵn môi quanh đây. Tôi chỉ biết hai nạn nhân của hấn, nhưng biết đâu, còn nhiều hơn nữa. Và chắc chắn, xét theo phương pháp của hấn và thời gian hấn bỏ ra, hấn buộc phải hoạt động trong một khu vực hạn chế. Một kẻ tâm thần có thể đi khắp nước Pháp khi hấn hiếp dâm hoặc giết nạn nhân rồi sau đó trở về nhà một cách bình thản. Ở đây, chúng ta đang đối phó với một gã quấy rối họ trong nhiều tháng. Vì vậy, hấn không thể đi xa khỏi nhà, khỏi nơi làm việc nếu hấn có... Do đó, các nạn nhân của hấn đều tập trung trong cùng một khu vực địa lý.

- Tôi không thể tin được, vị bác sĩ thừa nhận. Và mục đích của hấn là gì, theo ông ?

- Làm cho họ phát điên. Và sau đó giết họ. Laura đã chính thức tự lao mình qua cửa sổ nhưng tôi nghĩ hấn đã giúp cô ấy một tay.

Murat lắc đầu. Rõ ràng bà từ chối tin vào điều đó, mặc dù những xác tín của bà vừa bị lung lay.

- Tại sao lại làm cho họ điên, như ông nói, trước khi giết họ ?

Gomez nhún vai.

- Đừng bắt tôi phải hiểu những động cơ sâu xa của một kẻ tâm thần. Tôi thì quen với bọn buôn ma túy, cướp có vũ trang, ma cô...

- Tôi hiểu, vị bác sĩ tâm lý mỉm cười. Ông biết đấy, tôi đã phát hiện ở Laura một chứng hoang tưởng. Và tôi đã tìm kiếm lý do có thể khiến cô ấy rơi vào loại bệnh lý đó. Nhưng tiếc là cô ấy đã không cho tôi thời gian để hiểu. Cô ấy chỉ đến ba hoặc bốn lần, như tôi đã nói với ông... Có lẽ tôi đã không nói điều cô ấy muốn nghe, nên cô ấy đã không quay lại.

- Đúng vậy, không phải vụ tự sát đã làm gián đoạn các buổi trị liệu, Alexandre xác nhận. Cô ấy tự sát khoảng hai tháng sau khi ngừng đến đây.

- Hãy nói cho tôi biết, người phụ nữ mà ông đang nói đến, người mà là nạn nhân thứ hai...

Bà ấy có một cách nói kỳ lạ khi nói đến từ «nạn nhân». Gomez hiểu rằng mình đã không thuyết phục được bà.

- Tôi đang nghĩ đến điều gì đó... Liệu cô ấy có thể đã nghe nói về Laura không ?

- Họ không quen biết nhau, Gomez khẳng định.

- Ông có chắc chắn họ không có chung bạn bè ? Rằng người phụ nữ này không thể, bằng cách này hay cách khác, biết được câu chuyện của Laura ?

- Tại sao ?

- Nếu nạn nhân thứ hai này...

- Cô ấy tên là Cloé, Alexandre nói rõ.

- Nếu Cloé đã nghe nói về câu chuyện này, nếu nó làm cô ấy sợ hãi, thì sau đó cô ấy hoàn toàn có thể phát triển cùng một loại triệu chứng. Tất nhiên, nếu cô ấy có sẵn tố chất.

Gomez nhìn bà với ánh mắt chật vắn.

- Tôi sẽ nói rõ hơn...

- Tôi rất muốn ! Alexandre châm biếm.

- Hãy tưởng tượng một chút rằng Cloé có những tố chất đặc biệt đó. Nói cách khác, cô ấy có nhân cách hoang tưởng. Sau đó hãy tưởng tượng rằng cô ấy nghe nói về những gì Laura đã trải qua. Cô ấy tự thuyết phục tôi rằng người phụ nữ đó thực sự bị quấy rối. Điều đó làm cô ấy sợ hãi, cô ấy tự nhủ đó là một cơn ác mộng mà cô không muốn trải qua. Cô ấy thậm chí còn nghĩ rằng một kẻ tâm thần đang lang thang trong khu vực. Hẳn ta hoàn toàn có thể nhắm vào cô... Sau đó chỉ cần một tác nhân kích hoạt là cô ấy sẽ đi theo con đường giống như Laura.

- Một tác nhân kích hoạt ?

- Một người đàn ông theo dõi cô ấy trên phố, chẳng hạn. Chuyện đó xảy ra hàng ngày đấy, ông biết không.

- Đó là cách nó bắt đầu, Gomez thừa nhận. Một gã đã theo cô ấy khi cô ấy đi đến chỗ chiếc xe của mình.

- Cloé có tiền sử tâm thần không ? Một nhân cách hoang tưởng ?

- Tôi không biết, viên cảnh sát thừa nhận.

- Cần phải kiểm tra, thừa thiếu tá. Cần phải hỏi người thân, bạn bè của cô ấy... Tất nhiên, những người không chuyên chưa chắc đã dễ dàng phát hiện ra, nhưng tôi

nghĩ ưu tiên của ông là biết xem, có hay không, Cloé đã có thể nghe nói về Laura. Và nếu câu trả lời là có, hãy chắc chắn rằng cô ấy mắc cùng một hội chứng.

- Tôi không nghĩ vậy, nhưng tôi sẽ kiểm tra.

- Giờ tôi phải để ông lại đây. Tôi không thể để bệnh nhân của tôi đợi lâu hơn nữa.

Chương 46

Cloé đã không ăn trưa.

Cô có cảm giác như một sợi dây thòng lọng siết chặt ruột gan mình thêm một chút sau mỗi hơi thở.

Cứ năm phút một lần, cô lại nhìn đồng hồ, ở góc dưới bên phải màn hình. Cô không biết nói thời gian trôi quá nhanh hay quá chậm.

Cuộc họp bắt đầu trong mười lăm phút nữa, Cloé thấy hồi hộp. Như một nghệ sĩ, trước khi bước lên sân khấu.

Cô rời văn phòng để vào nhà vệ sinh. Đối diện tấm gương lớn, cô sửa lại mái tóc, kiểm tra lớp trang điểm, cài khuy áo blouse một cách nghiêm túc hơn.

Một nữ tổng giám đốc nên gọi cảm hay nghiêm khắc?

Tay cô hơi ỉm, cũng như trán cô. Cô nhận ra rằng tôi đã thay đổi. Thực sự, sâu sắc. Chỉ vài tháng trước, cô đã thể hiện sự tự tin hơn. Cảm giác duy nhất cô có thể cảm thấy trong một khoảnh khắc như thế này sẽ là mùi vị của chiến thắng.

Nhưng đã có quá nhiều chuyện xảy ra, trong thời gian quá ngắn...

Hai tay chống lên bề mặt gạch màu xanh lục bao quanh bồn rửa, cô nhắm mắt lại.

Mình đã làm được, ngày trọng đại đã đến. Mình đã làm được, bất chấp những trở ngại, bất chấp tất cả những gì tôi phải đối mặt. Bất chấp những gì Bertrand đã gây ra cho mình.

- Nhưng tôi sẽ kể hết cho Alexandre và anh ta sẽ nghiền nát người thành trăm mảnh !

Cánh cửa mở ra, bóng dáng của Martins hiện lên trong gương. Đồ sộ.

Họ đáng lẽ có thể tránh nhà vệ sinh chung.

- Hồi hộp à ? phó giám đốc chế nhạo.

Hắn nhìn cô với vẻ mặt hả hê.

Philip tội nghiệp, anh không biết những gì đang chờ đợi mình đâu !

- Tôi không có lý do gì để hồi hộp.

- Đúng vậy, vì canh bạc đã đóng rồi, Martins xác nhận với một nụ cười đầy ẩn ý.

Họ nhìn nhau qua ánh phản chiếu, điều đó kéo dài trong mấy giây đồng hồ. Rồi Cloé quay lại văn phòng và đứng mặt tổng giám đốc.

- Đến giờ rồi, Cloé.

- Chúng ta đi thôi, cô nói.

Ông ấy nắm lấy tay cô, sự tiếp xúc khác thường đó khiến cô yên tâm. Họ cùng nhau bước về phía phòng họp lớn, nơi một số quản lý đã chờ sẵn. Như thể họ đang băng qua một nhà thờ để đến bàn thờ.

Bàn ghế đã được dọn vào cuối phòng. Vậy thì đây sẽ là một cuộc họp đứng, hay đúng hơn là một bài phát biểu.

Martins cũng đến, bắt tay vài người. Ánh mắt của hắn lại gặp ánh mắt của Cloé, trong một cuộc đối đầu thâm lặng. Rồi Pardieu đứng gần cửa sổ và yêu cầu im lặng. Các cộng sự tập trung thành hình vòng cung trước mặt ông. Buổi lễ lớn có thể bắt đầu.

- Hôm nay tôi tập trung tất cả các bạn ở đây để thông báo một điều đặc biệt.

Im đến nỗi nghe cả tiếng ruồi bay. Và cả tiếng tim đập nữa, Cloé chắc chắn như vậy.

- Tôi đã quyết định nghỉ hưu trong vòng nửa tháng nữa.

Tin này không làm ai ngạc nhiên. Đã một thời gian nay, các vụ cá cược về người kế vị ngôi vị diễn ra sôi nổi.

- Các bạn yên tâm, bài diễn văn chia tay của tôi không phải cho hôm nay ! Tôi để dành nó cho bữa tiệc chia tay của tôi. Khi các bạn đã uống đủ champagne để có thể chịu đựng được nó !

Vài người cười khẽ, những người khác chỉ mỉm cười. Cloé và Martins vẫn trơ như đá.

- Nếu tôi tập trung các bạn hôm nay, là để nói ai sẽ kế nhiệm tôi điều hành Công ty. Tôi đã phải suy nghĩ rất lâu, cùng với sự tham vấn của HĐQT. Và tôi có thể nói với các bạn rằng sự lựa chọn thật không dễ dàng. Không phải vì tôi không thể thay thế, dĩ nhiên, nhưng... loại quyết định này lúc nào cũng phức tạp.

Đi nào, Ông nội, nói đi ! Cloé thầm cầu xin.

- Kể từ ngày 1 tháng 6, Công ty sẽ được điều hành bởi một người mà tất cả các bạn đều biết vì người đó đã làm việc ở đây được vài năm rồi...

Một quả cầu lửa phát nổ trong bụng Cloé. Cô không thể ngăn đôi môi tôi mỉm cười, đôi mắt tôi liếc nhanh về phía Martins, người đã tái nhợt như xác chết.

- Người này sẽ nhậm chức trong vòng nửa tháng nữa, Pardieu tiếp tục. Và tôi hy vọng tất cả các bạn sẽ thể hiện sự trung thành và tận tụy với người đó như các bạn đã từng với tôi...

Ông quay đầu về phía Cloé, nhìn thẳng vào mắt cô.

- Người kế nhiệm tôi tên là Philip Martins.

Cú sốc mạnh đến mức Cloé có cảm giác như Ông già vừa đâm một nhát dao vào lưng cô.

Hơn nữa, đó chính xác là điều ông ta vừa làm.

- Tôi biết rằng với Philip, công ty sẽ ở trong tay tốt. Vào làm ở đây được tám năm nay, anh ấy đã xây dựng được một kinh nghiệm vững chắc và chứng minh rằng tôi vừa biết đưa ra quyết định đúng vào thời điểm thích hợp, vừa biết làm việc theo tinh thần đồng đội vốn là đặc trưng của Công ty và đã làm nên thành công của nó.

Cloé choáng váng. Những ngôi sao nhỏ nhiều màu vỡ vụn trong tầm nhìn của cô. Cô gần như không nghe thấy gì nữa, chỉ những từ ngữ vô nghĩa.

Kinh nghiệm vững chắc... quyết định đúng đắn... tinh thần đồng đội... thành công...

Không, thực sự, thật vô nghĩa.

Cô lại quay đầu nhìn Philip, để thấy thất bại của mình phản chiếu trong mắt kẻ thù. Thất bại của cô và một bản án tử hình.

Nỗi đau thật khủng khiếp, sự sỉ nhục thật kinh hoàng.

Những ánh nhìn, hả hê hay thương hại, thiêu đốt làn da cô, khoét sâu vào da thịt cô.

Khi những tràng vỗ tay vang lên, chúng tựa như những cái tát.

Và thế là, Cloé bỏ chạy.

Chương 47

Vậy là chúng ta đang đối mặt với một kẻ đặc biệt biến thái...

Chẳng cần gặp bác sĩ tâm lý cũng hiểu được điều đó. Gomez tự nhủ rằng mình thực sự đã phí thời gian. Anh cũng tự nhủ rằng Laura hẳn đã cảm thấy thật cô đơn. Cô đơn, đối mặt với Cái Bóng.

Đến mức chỉ còn một lối thoát duy nhất : lao mình vào cõi vô danh.

Cú lao mình mà Alexandre vừa sợ hãi vừa kỳ vọng.

Anh để xe trên bãi đậu của bệnh viện, lao vào tòa nhà lớn.

Đã mấy ngày rồi anh không đến. Nhưng không phải cảm giác tội lỗi vì đã bỏ rơi Cậu Bé dẫn lối cho anh tới đây. Mà là một nhu cầu cấp thiết.

Nhu cầu được gặp anh ấy, dù chỉ qua một tấm kính.

Đến khoa, Gomez xin phép y tá trưởng được vào.

- Ông Laval đã được chuyển đi rồi, cô thông báo. Tình trạng của anh ấy đã cải thiện, nên họ chuyển anh

ấy vào một phòng bệnh thực sự, ở khoa y học tổng quát.

- Anh ấy tỉnh rồi à ? Gomez hy vọng với nụ cười trẻ thơ.

- Không, anh ấy vẫn hôn mê. Nhưng anh ấy không cần hỗ trợ hô hấp nữa.

Y tá chỉ cho anh đường đi trước khi quay lại với bệnh nhân của mình. Alexandre từ từ lấy lại bình tĩnh. Trong một giây, anh đã tưởng điều kỳ diệu xảy ra.

Anh lại đi vào các hành lang, bị lạc, hỏi đường. Cuối cùng, năm phút sau, anh bước vào phòng Laval trên đầu ngón chân. Như thể sợ đánh thức cậu ấy. Trong khi anh lại muốn đánh thức cậu ấy biết bao...

Anh kéo một chiếc ghế gần giường bệnh, cởi áo khoác và ngồi xuống.

- Chào này, Người đẹp ngủ trong rừng. Phòng mới của anh đẹp thật đấy !

Anh nắm lấy tay Cậu Bé, siết chặt trong tay mình.

- Đúng là anh trông khá hơn rồi.

Mặt Laval gần như đã trở lại bình thường, vẫn thanh tú và cao ráo như xưa. Dĩ nhiên, anh vẫn đang truyền

dịch. Một ống tiêm ở mỗi cánh tay. Anh cũng được nối với một máy theo dõi huyết áp và nhịp tim.

Không còn ống trong mũi hay cổ họng nữa. Một số băng gạc thậm chí đã được tháo bỏ.

Nhưng chân anh đã không mọc lại. Và đôi mắt anh vẫn nhắm một cách vô vọng.

- Tôi mang cho anh cái này, viên thiếu tá nói tiếp, đặt một cuốn sổ nhỏ lên bàn đầu giường. Không phải để đọc đâu, vì nó trắng tinh...

Gomez buông tay trung úy và lấy một cây bút từ túi. Anh mở cuốn sổ trên đầu gối, ghi ngày tháng trên trang đầu tiên.

- Đây là một kiểu nhật ký hành trình, anh giải thích. Tôi sẽ ghi lại vào đây tất cả những tiến bộ mà anh đạt được từng ngày. Tôi cũng sẽ ghi cho anh những ai đến thăm, những chuyện xảy ra mà anh không thể thấy. Nhưng có lẽ anh sẽ muốn biết khi anh... khi anh tỉnh dậy.

Alexandre, với nét chữ sắc nét, viết vài dòng, rồi ngược nhìn Cậu Bé.

- Tôi xin lỗi, anh nói. Đã mấy ngày rồi tôi không đến, tôi biết. Nhưng tôi đang có một vụ trên tay. Một cuộc điều tra.

Anh nhớ lại Laval thích bóng đá đến mức nào. Hơn nữa, anh ấy còn chơi bóng, ở dạng nghiệp dư.

Khi anh ấy còn cả hai chân.

Cổ họng Alexandre thắt lại, anh tìm nước mắt.

- Ngay cả khi tôi đã phải ngồi ghế dự bị kể từ lúc anh nằm trên giường bệnh này, tôi đã quyết định trở lại sân cỏ... Tôi tin là tôi đang theo một vụ lớn. Một tên khốn chuyên nhắm vào các cô gái, hẳn ta tìm cách khiến họ phát điên cho đến khi họ tự lao tôi qua cửa sổ. Máy tâm thần thì không phải sở trường của tôi, nhưng vì không ai thèm quan tâm đến vụ này, nên tôi đã nhảy vào... Tôi nghĩ làm vậy cũng giúp tôi khỏi phát điên lên đấy ! Và dù tôi không đến hằng ngày, tôi muốn anh biết rằng tôi vẫn nghĩ đến mày. Và là nghĩ suốt, hằng ngày. Từng phút một. Từng giây một chết tiệt...

Alexandre đột ngột quay lại, thấy đại úy Villard đứng ở cửa phòng. Người đàn ông mỉm cười, gần như triu mến.

Gomez vội vã buông tay Cậu Bé ra và đóng cuốn sổ lại.

- Anh cứ việc tiếp tục nắm tay anh ấy đi, đại úy nói khi tiến lại gần.

Hai người đàn ông nhìn nhau một lúc, rồi Villard cũng ngồi xuống.

- Anh ấy khá hơn rồi, phải không ?

- Có vẻ vậy, Alexandre gật đầu. Dù sao thì trông anh ấy cũng khá hơn. Với lại, giờ anh ấy đã tự thở được rồi.

- Còn anh, anh thế nào rồi ?

Gomez ngạc nhiên vì Villard hỏi anh câu đó. Anh chỉ nhún vai.

- Anh làm gì với mấy ngày của mình ? Không quá chán chứ ?

- Tôi đan khăn cho cho Hội Cứu trợ Nhân dân.

- Nghe nói anh đang lên điều tra. Có thật không ?

- Anh muốn tôi làm gì khác chứ ! Tôi có biết đan đâu.

Người chỉ huy cuối cùng lại nắm lấy tay Laval trong tay mình.

- Anh có nghĩ anh ấy sẽ tỉnh lại không ? Villard lại hỏi.

- Tôi không biết. Nếu tôi có thể đánh đổi mạng sống của tôi để anh ấy lấy lại được mạng, tôi sẽ làm.

Vị đại úy lắc đầu.

- Anh lúc nào cũng thích những câu nói kịch tính thế, Alex ?

- Đó là sự thật. Là lỗi của tôi khi anh ấy ra nông nổi này. Và tôi thề là tôi ước được ở vào vị trí của anh ấy. Không chỉ để anh ấy không phải chịu đựng những gì anh ấy đang chịu, mà còn vì tôi sẽ thấy ổn thôi nếu được nằm hôn mê.

Villard bỗng cảm thấy rất khó xử.

- Alex, bọn tôi đã không giúp đỡ anh nhiều khi vợ anh bỏ đi, nhưng...

- Anh có thể nói là chết rồi, Gomez ngắt lời một cách gay gắt.

- Khi vợ anh qua đời, Villard sửa lại. Nhưng anh đã không muốn bọn tôi giúp. Anh đã tạo ra một khoảng trống xung quanh mình.

- Không. Tôi đã bị khoảng trống đó nuốt chửng. Không giống nhau đâu.

- Tôi biết anh không muốn thế. Tất cả bọn tôi đều biết anh không muốn thế. Rằng anh không muốn đẩy Laval vào nguy hiểm. Chúng tôi không quên anh là ai đâu.

Gomez cảm thấy những giọt nước mắt mới trào dâng. Thế là, anh mặc vội áo khoác và cúi xuống hôn lên trán Laval.

- Tôi sẽ quay lại vào ngày mai, nhóc con của tôi. Ngoan nào, đừng có quấy rầy các cô y tá.

Rồi anh bắt tay phó của mình.

- Cảm ơn, ông bạn già, anh nói.

- Vì cái gì ? Villard ngạc nhiên.

- Cảm ơn, thế thôi.

Anh bước qua cửa, rảo bước nhanh để nhanh chóng thoát khỏi những hành lang này, nơi âm thầm bốc mùi bệnh tật và cái chết. Ít nhất thì Sophie đã không phải chịu điều đó. Sống những năm cuối đời trong căn hộ của họ, bên cạnh anh.

Ngay khi vừa bước chân ra ngoài, Gomez châm một điếu thuốc và hít một hơi thật sâu làn không khí thoảng hương vị nicotine. Thật tuyệt...

Trở về căn hộ của mình, Alexandre nuốt vội bữa trưa mà các chuyên gia dinh dưỡng sẽ phải phát hoảng, nằm dài trên ghế sofa.

Tối nay, anh sẽ đến chỗ Cloé. Để đảm bảo an toàn cho cô ấy. Bảo vệ cận kề...

Anh đáng lẽ không nên ngủ với cô ấy, anh hoàn toàn ý thức được điều đó. Nhưng lại không thể thực sự hối hận. Anh thậm chí còn nóng lòng mong chuyện đó lặp lại, trong khi ý nghĩ đó khiến anh buồn nôn. Anh cảm thấy ghê tởm chính mình.

Điện thoại di động của anh rung lên, anh vươn tay ra lấy nó từ bàn uống nước.

- Alo ?

- Chào Alexandre, là Valentine đây.

- Valentine..., Gomez lặp lại với một nụ cười. Cô khỏe không ?

- Phải hỏi anh câu đó mới phải, người phụ nữ trẻ đáp.

- Tốt hơn là đừng.

Một chút im lặng, rồi Valentine lên tiếng.

- Tôi tự hỏi liệu tối nay chúng ta có thể gặp nhau không. Tôi không phải trực và tôi còn nợ anh một bữa ăn nhà hàng.

- Cô không nợ tôi gì cả, Thiếu tá nói rõ. Và tối nay, tôi có kế hoạch rồi.

Anh cảm nhận được sự thất vọng từ đầu dây bên kia, do dự một chút. Khoái cảm và tuyệt vọng đôi khi hòa quyện vào nhau thật khéo...

- Nhưng chúng ta có thể gặp nhau chiều nay, nếu cô muốn.

- Đi ăn nhà hàng thì không tiện rồi ! Valentine cười.

- Vậy thì mời tôi uống cà phê.

- OK. Anh muốn đến chỗ tôi không ?

Alexandre hình dung một cuộc hẹn nóng bỏng từ năm đến bảy giờ, và muốn tránh né. Tạm thời thôi.

- Chúng ta có thể gặp nhau trong thành phố, anh nói. Cô có biết quán pub trên phố Racine không ?

- Không, nhưng tôi sẽ tìm thấy thôi, người phụ nữ trẻ đảm bảo.

- Mười bảy giờ ở đó, được chứ ?

- Được rồi, Valentine xác nhận. Hẹn gặp lại anh sau.

- Tôi hôn cô nhé, Gomez nói trước khi cúp máy.

Anh ném điện thoại về phía xa kia của sofa, thở dài. Anh lấy một khung ảnh trên bàn, đặt nó lên đùi mình. Anh buồn bã mỉm cười với Sophie.

- Anh biết, anh đang sai rồi... Nhưng anh vẫn còn ở đây, anh đã giữ lời hứa, em thấy không. Ít nhất là cho đến lúc này. Tuy nhiên, anh đã không hứa với em điều gì, em có nhớ không ?... Làm sao em có thể nhớ được, từ giờ trở đi ? Chỉ còn mỗi mình anh nhớ... Và nó đau đến chết đi được.

* * *

Đau đến chết đi được.

Cloé đã khóa mình trong văn phòng. Đứng đối diện cửa sổ, trán tì vào kính, hai hàm răng siết chặt vào nhau trong nỗi cay đắng thất bại.

Sao Pardieu dám làm điều như vậy với cô ?

Sao tên khốn đó có thể trơ tráo và tàn nhẫn đến thế ?

Nathalie gõ một tiếng vào cửa, lập tức bước vào.

- Cloé ? Tôi đến xem liệu...

- Cút ra, người cấp trên ra lệnh bằng giọng trầm đục.

- Nhưng...

- Cút ra ! Cloé lặp lại mà không quay lại.

Cuối cùng, cánh cửa đóng lại sau lưng cô. Môi cô bắt đầu run rẩy, cổ họng thắt lại.

Không được khóc, phải đợi đến khi về nhà.

Cửa lại mở ra, Cloé nhắm nghiền mắt.

- Tôi đã bảo cút ra !

- Tôi có chuyện cần nói với cô, một giọng nam thông báo.

Một giọng nói mà giờ đây cô căm thù. Cô quay lại đối mặt với Pardieu.

- Tôi hiểu sự thất vọng của cô. Nhưng phản ứng của cô, lúc này... Bỏ chạy như thế... ! Tôi đã mong chờ một chút dè dặt hơn. Một chút chuyên nghiệp hơn.

- Ô, tôi thực sự xin lỗi vì phản ứng của tôi đã không làm hài lòng ông, thưa chủ tịch !

Cô vừa nói chuyện với ông ta bằng một giọng điệu chưa từng có. Sự ngạo mạn lẫn với phần nộ.

- Ông muốn tôi cũng vỗ tay hoan hô ông à ? cô nói thêm.

- Tôi tưởng tượng là cô ghét tôi, cô bé ạ, Pardieu thờ dài. Nhưng...

- Xin ngừng gọi tôi là cô bé. Tôi có tên. Tôi tên là Cloé Beauchamp.

Vị chủ tịch mỉm cười một cách có phần khiêu khích. Như thể tất cả chỉ là một trò chơi.

- Tôi thấy cô hiện không trong trạng thái có thể nghe tôi nói. Chúng ta sẽ nói về chuyện này vào lúc khác.

- Tùy ý ông, thưa chủ tịch, Cloé đáp lại.

Cuối cùng Pardieu cũng rút lui, đóng cửa nhẹ nhàng. Cloé đứng bất động một lúc.

Ánh mắt cô như thiêu đốt những chồng hồ sơ chất đống trên bàn làm việc. Chúng đang nhạo cười cô.

Đột nhiên, cô chộp lấy một tập, ném mạnh vào cửa. Giấy tờ văng tung tóe trên sàn, cô giẫm lên chúng một cách điên cuồng. Rồi, trong sự im lặng chết chóc, cô ném những hồ sơ quý giá của mình, hết tập này đến tập khác, khắp căn phòng.

Cuối cùng, cô sụp xuống ghế bành, hoàn toàn choáng váng.

* * *

Gomez bước ra khỏi vòi sen và đi tìm quần áo sạch. Anh nên nghĩ đến việc giặt giũ trước khi chỉ còn mỗi cái quần đùi.

Anh nhanh chóng xuống cầu thang, quyết định đi bộ đến quán pub, để tận hưởng sự dịu dàng của buổi chiều mùa xuân này. Như thể mặt trời có thể làm tan băng giá.

Chuyện về độ dày...

Anh sắp sửa gặp một người phụ nữ đang mong chờ điều gì đó từ anh. Người mà, không nghi ngờ gì, đã yêu anh. Anh sắp sửa nói với cô ấy rằng cô nên quên anh đi. Hoặc cho cô ấy một tia hy vọng, anh chưa quyết định.

Trước khi gặp một người phụ nữ khác, người mà anh sẽ ôm vào lòng, người mà anh sẽ làm tình, đêm nay.

Tất cả mọi thứ, chỉ để không chìm đắm. Bám víu vào bất cứ thứ gì, bất cứ ai. Lấp đầy khoảng trống đang không ngừng nói rộng trong anh. Và đang hút anh vào một vòng xoáy chóng mặt.

Chìm đắm trong suy nghĩ, hai tay nhét sâu vào túi chiếc áo da cũ, anh bước nhanh, không để ý thấy Cái Bóng đang theo dõi anh từ xa.

* * *

Đã 5 giờ chiều khi Cloé cuối cùng cũng tìm thấy sức mạnh để rời khỏi hang ổ của mình. Cô không thể ở thêm một phút nào nữa trong nơi này dù rằng cô đã muốn rời đi cuối cùng, để khỏi phải chạm mặt ai trong hành lang. Chắc tất cả bọn họ đang hả hê. Cười sau lưng ta. Một lũ khốn.

Cô ta đã bị tát một cú đau điếng đây, cái con Beauchamp ấy. Cô ta đã bị đặt đúng vào vị trí !

Cô tưởng tượng ra những tiếng cười khúc khích, đằng sau mỗi cánh cửa, bịa ra những ánh nhìn chế nhạo. Những lời chế giễu rẻ tiền. Chẳng một giây phút nào, cô nghĩ rằng có người có thể thông cảm cho số phận của mình. Khi kẻ săn mồi chết, con mồi hả hê... !

Cô đã dành cả buổi chiều để nguyên rửa Ông già. Để lắng nghe mầm mống của một sự hận thù, sâu sắc, nảy nở trong lòng mình. Để nghĩ xem làm thế nào cô có thể bắt hấn trả giá. Làm thế nào cô sẽ bắt hấn trả giá. Ngay khi cô tiến gần đến thang máy, cô thấy Martins đi tới từ hướng ngược lại. Ngay khi hấn trông thấy cô, hấn uốn thẳng vai, uốn ngực. Như một kẻ đực đầu đàn muốn thể hiện rằng hấn là kẻ mạnh nhất. Họ không thể tránh khỏi việc đi ngang qua nhau, nhưng ánh mắt họ khéo léo tránh nhau.

Cloé gọi thang máy và liếc nhìn về phía cửa văn phòng của Pardieu, tận cuối hành lang dài. Kẻ thù tồi tệ nhất của cô, từ giờ trở đi. Không, không phải kẻ thù tồi tệ nhất. Bởi cô biết rõ, sự yếu đuối mới của cô sẽ làm bọn đen tối thích thú, biến cô thành một con mồi hoàn hảo.

* * *

Rốt cuộc, anh ấy đã không yêu cầu cô quên anh. Anh ấy đã không yêu cầu cô bất cứ điều gì, nhân tiện.

Alexandre chỉ để mặc cho nó diễn ra. Với cảm giác rằng trái tim anh, một mối đến thế, đang được quần trong một tấm chăn lụa.

Với cảm giác cắn răng nanh vào một miếng thịt mềm và mọng nước, dập tắt cơn khát bằng máu tươi.

Nhưng chẳng có gì, dù vậy, có thể dập tắt cơn khát của anh. Chẳng có gì, cũng vậy, có thể sưởi ấm trái tim anh, vốn đã hấp hối.

Chỉ là một sự hoãn binh.

Khi Valentine nắm lấy tay anh, anh đã không làm gì để rút tay lại.

Khi cô ấy đưa mặt lại gần mặt anh, anh đã hôn cô.

Trước khi đâm cô, giữa quán pub đó.

Tôi có việc phải làm, chúng ta sớm gặp lại.

Cô ấy thậm chí còn không phản đối. Hạnh phúc, rõ ràng, với những mẫu vụn mà anh sẵn lòng cho cô.

Alexandre tới chân tòa nhà của mình, lên thẳng xe và bật đèn xoay trên nóc. Anh không còn là cảnh sát được bao lâu nữa, anh biết điều đó. Vậy nên cứ tận hưởng đi.

Sớm thôi, tất cả chuyện này sẽ kết thúc.

Cloé, Valentine, sự nghiệp của anh.

Cuộc đời anh.

Tất cả chỉ là ảo ảnh. Bởi vì cô ấy đã chết.

Anh thở, anh hút thuốc, anh ăn, anh uống, anh cương cứng. Anh có trái tim đang đập, đôi khi hơi mạnh. Anh có đầy ký ức trong đầu, chúng nổi lên giữa đông đảo nát.

Nhưng tất cả chỉ là ảo ảnh.

Bởi vì anh đã chết.

Chương 48

Cloé đã quên mất người thợ sửa khóa. Anh ta đang chờ trước cửa nhà cô, hút thuốc.

Cô không nghĩ đến việc xin lỗi vì đến muộn, để mặc anh ta làm việc trên cửa ra vào, trong khi cô trốn vào phòng khách. Cô đổ đầy nửa ly whisky, thêm nước cam vào và ngồi ườn trong ghế bành.

Tất cả chuyện này chỉ là một giấc mơ. Một cơn ác mộng. Chắc chắn cô sẽ mở mắt ra. Và mọi thứ sẽ trở lại như cũ.

Ly thứ hai.

Điều đó nhắc cô nhớ về khi Lisa gục ngã. Ngay sau đó, cô đã tự nhủ điều tương tự.

Không thể nào một chuyện kinh khủng như vậy lại xảy ra. Xảy ra với chúng ta.

Đây là một cơn ác mộng, tôi sẽ tỉnh dậy thôi... Sáng mai, mọi thứ sẽ biến mất.

Cô đã không bao giờ tỉnh dậy. Lisa cũng vậy.

Vậy là nó có thật.

Cô bật máy tính xách tay, lôi từ quên lãng bản sơ yếu lý lịch của mình, từ hơn ba năm trước. Vào lúc cô đang nghĩ đến việc rời Cơ quan để đi tìm chỗ khác. Cập nhật nó, viết một lá thư động lực. Và ngày mai, ứng tuyển vào một công ty khác.

Tâm nhìn của cô mờ đi, cô nhắm mắt lại. Bắt đầu lại, từ số không. Hoặc gần như vậy. Khởi động một sự nghiệp mới, trong một ngôi nhà khác. Với những đồng nghiệp mới, một ông chủ mới. Một kẻ khác mà cô sẽ phải liếm giày. Chứng minh rằng cô có giá trị, rằng cô là người giỏi nhất.

- Tôi không phải là người giỏi nhất, cô thì thâm. Tôi chẳng là gì cả...

Cô tức giận lau nước mắt, uống cạn ly.

- Họ đã chọn Martins, điều đó có nghĩa là tôi chẳng còn giá trị gì nữa !

Cô đóng máy tính, đứng phắt dậy đi vòng quanh phòng khách.

- Tất cả là tại anh, đồ rác rưởi ! cô đột nhiên hét lên. Tất cả là vì anh ! Và tôi thề là anh sẽ phải trả giá !

Ở lối vào phòng, người thợ sửa khóa nhìn cô với vẻ mặt sững sờ.

- Cô vừa nói chuyện với tôi à ? anh ta dám hỏi một cách rụt rè.

Cloé lắc đầu ra hiệu không.

- Tôi đang nói chuyện điện thoại, cô giả vờ. Anh làm xong chưa ?

- Chưa, chưa xong... Tôi trở lại làm đây.

Ừ, thì trở lại đi. Hãy làm sao cho thứ rác rưởi đó không thể đặt chân vào nhà tôi nữa.

Bertrand, đồ rác rưởi đó. Nhưng cũng có thể là Martins... Nếu vậy, nhiệm vụ của người đàn ông áo đen đã kết thúc. Cloé sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa và sắp sửa chi ra cả trăm euro cho không. Nhưng một trăm euro là gì khi giấc mơ của cô vỡ tan ?

Vỡ tan. Như cột sống của Lisa.

* * *

Người thợ sửa khóa vẫn còn đó khi Gomez đến nhà người mà anh vẫn gọi là thân chủ của mình.

Viên thiếu tá bắt tay người thợ.

- Cô ấy ở trong phòng khách ! anh ta thì thăm. Và trông cô ấy có vẻ rất cáu kỉnh !

- Cô ấy lúc nào chẳng cáu kỉnh, Gomez nói rõ với một nụ cười.

Gomez quả thật thấy Cloé trong phòng ăn, đứng quay mặt về phía cửa sổ, khoanh tay, đang nhìn chăm chăm vào khu vườn. Trông như thể cô đã đứng đó hàng giờ.

- Chào buổi tối...

[Khi cô quay lại, Alexandre ngay lập tức hiểu ra rằng một ngày của cô thật vất vả.

Ánh mắt cô, như một cuốn sách mở ra trang chương bi kịch.

Anh đến gần cô, nhưng vẫn do dự không chạm vào cô. Với cảm giác kỳ lạ rằng đêm hôm trước giờ đã xa xôi. Rằng họ lại là những người xa lạ.

- Có chuyện gì không ổn vậy ? viên cảnh sát hỏi.

- Tự rót lấy một ly đi, nếu anh muốn, cô đề nghị và quay mặt lại về phía cửa sổ.

Alexandre sau đó mới nhận thấy chai whisky trên bàn uống nước, chiếc ly đã cạn.

- Tôi thấy là cô đã bắt đầu mà không có tôi rồi... Thế mà chúng ta đã nói về chuyện này rồi, phải không ?

- Nếu anh đến để dạy đời tôi, thì cút đi, Cloé buông một câu.

- Tôi đến để đảm bảo an toàn cho cô. Và tôi cảm ơn em vì sự đón tiếp nồng nhiệt của cô.

Anh nghe thấy cô cười khẩy.

- Để đảm bảo an toàn cho tôi ? Hay là để có một khoảng thời gian vui vẻ, nhỉ... ?

Alexandre bắt cô quay mặt về phía mình. Cô đâm mắt vào mắt anh. Giờ đây, cô đã có thể chịu được ánh nhìn của anh. Chuyện thói quen thôi.

- Cô muốn tôi nhắc cô nhớ không ? Alexandre đề nghị. Là cô đã quyến rũ tôi, cô không nhớ à ?

- Tôi đã không phải cố gắng nhiều.

Alexandre mỉm cười, như thể anh đang khắc vào mặt cô.

- Cô muốn gì ? Cô thật không thể cưỡng lại ! Đó là điều cô đang cố nói với tôi à ? Là thật là thằng bạn trai của cô lại bỏ đi... Tôi tự hỏi tại sao ! Cô thật ngọt ngào, thật quyến rũ làm sao !

Cloé thoát khỏi sự kìm giữ của anh, áp trán vào tấm kính.

- Hắn cứ đến giết tôi đi, như thế còn hơn.

Viên cảnh sát thở dài và cuối cùng tự rót cho tôi một ly single malt.

- Tuyệt vời... Tôi đề nghị chúng ta quên những gì vừa nói đi, được chứ ?

- Được, Cloé thì thăm. Tôi đang rất tệ, xin lỗi.

- Tôi đã hiểu. Cô đã thấy hắn ta ? Anh ta giả định trong khi châm một điếu Marlboro.

Chôn vùi trong im lặng, Cloé nhìn chăm chăm vào con đường vắng tanh, bỗng trở nên thú vị lạ thường.

- Bản bắt chước tượng của cô thật hoàn hảo... Khó khăn đến thế sao, khi nói chuyện với tôi ?

Người thợ sửa khóa gõ hai cái rìi rạc vào cửa phòng khách.

- Tôi xong việc rồi, thưa cô. Tôi đã để lại hai bộ chìa khóa ở lối vào cho cô.

Cloé vội lấy chiếc túi xách, lôi ra cuốn séc của mình. Người thợ đưa lại cho cô một hóa đơn và đợi một cách ngoan ngoãn, liếc nhìn chai whisky với hy vọng được mời uống rượu khai vị.

Nhưng Cloé chỉ đơn giản là đưa cho anh ta tờ séc, không một lời nào.

- Vâng, cảm ơn cô. Tôi hy vọng lần này, cô sẽ không còn bị quấy rầy nữa.

- Tạm biệt, Cloé đáp. Tôi không tiễn anh đâu, anh biết đường mà.

Người thợ sửa khóa nhét tờ séc vào cặp và bắt tay cô.

- Chúc buổi tối vui vẻ ! Anh ta nói với một giọng điệu mỉa mai.

Gomez quan sát Cloé, trong khi cô tự rót cho tôi một ly nữa. Ly thứ ba.

- Nào, bây giờ chỉ còn hai chúng ta, Cô có thể nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra với cô được chứ ?

- Hấn đã thắng ! Cloé lằm bằm và bỏ chạy về phía nhà bếp.

Gomez đảo mắt lên trời và theo chân cô.

- Tôi không thích những câu đố đâu, anh nói rõ.

Cloé bật máy rửa bát. Mỗi cử động của cô đều gấp gáp, anh đoán là cô đang kìm nén sự giận dữ của mình.

- Thế thì ? Viên thiếu tá nhấn mạnh. Hấn đã thắng nghĩa là gì ?

- Pardieu đã đưa chức vụ đó cho Martins.

Cô trông thật đáng sợ ; sự căm thù đó, khi cô nói tên Pardieu và tên Martins.

- Chết tiệt, Gomez đơn giản đáp lại. Hấn ta thông báo với em bằng cách nào ?

- Hấn đã triệu tập một nửa nhân viên của công ty và có một bài phát biểu hay ho về người phi thường sẽ kế nhiệm hấn ! Chỉ có điều người đó không phải là tôi. Người ta gọi đó là bị làm nhục trước công chúng, tôi tin vậy.

- Thật là tội tệ viên thiếu tá thừa nhận. Cô đã nói chuyện với hấn ta chưa ? Ý tôi là sau đó...

- Tôi muốn giết hắn. Vì vậy, không, tôi đã không nói chuyện với hắn.

- Cô định làm gì ?

- Tôi không biết nữa... Tìm một chức vụ ở nơi khác, tôi đoán vậy. Sau sự sỉ nhục này, tôi không thấy làm sao tôi có thể ở lại được.

- Tại sao cô lại nói : Hắn đã thắng ?

- Chức vụ đó đáng lẽ thuộc về tôi. Và nếu nó vượt khỏi tay tôi, thì là bởi vì đạo gần đây, tôi đã không đáp ứng được yêu cầu. Tôi đến muộn, tôi phạm sai lầm, tôi vắng mặt... Vì vậy, vâng, hắn đã thắng ! Tôi sẽ không là tổng giám đốc. Tôi sẽ không bao giờ là tổng giám đốc !

Gomez nghĩ lại về giám đốc nhân sự của siêu thị. Tên khốn Pastor đó.

Rất nhiều lần đến muộn, vắng mặt không có lý do, sai sót về tiền nong...

- Nhưng tôi không đáng bị như thế Cloé tiếp tục, người đột nhiên rất muốn nói. Ông già đã quên hết những năm tháng tôi làm việc như điên, tất cả những hợp đồng được ký kết nhờ tôi... Tất cả số tiền tôi đã mang về cho Cái Công ty chết tiệt của lão ta !

- Người ta có trí nhớ ngắn hạn khi điều đó có lợi cho họ.

- Tôi không tin vào câu chuyện về tên tâm thần của anh, Cloé đột nhiên tiết lộ. Tôi tin rằng đó là ai đó muốn làm tôi mất ổn định để chức vụ không thuộc về tôi.

- Ai ?... Cứ nói đi, nói cho tôi biết !

- Martins, rõ ràng rồi.

Gomez ngồi xuống và lấy trộm một quả táo trong giỏ trái cây.

- Hấn đã đoán được là tôi sẽ có được vị trí đó, nên hấn đã làm mọi cách để loại tôi ra ! Người phụ nữ trẻ nổi giận. Thừa nhận đi, giả thuyết của tôi là có lý phải không ?

- Có lý đấy, Gomez nhượng bộ. Tuy nhiên, tôi không tin điều đó. Tôi đồng ý với cô là thế giới công sở thật tàn nhẫn. Nhưng từ đó đến việc mạo hiểm đến thế... Cô đã có thể nhận ra hấn ta, vì cô gặp hấn ta mỗi ngày ở văn phòng mà.

- Không phải hấn ta làm chuyện bẩn thỉu đó, không phải phong cách của hấn ta. Hấn ta đã thuê ai đó.

- Một gã có khả năng làm việc đó, chắc không dễ tìm đâu.

- Tôi tin đó là Bertrand, người yêu cũ của tôi. Điều đó ập đến với tôi, như một lẽ hiển nhiên. Tôi đột nhiên nhận ra rằng anh ta chưa bao giờ có mặt khi Cái Bóng tiếp cận tôi.

- Mỏng manh quá, như một manh mối thôi... Vậy thì động cơ của hắn ta là gì, theo cô ?

- Anh không hiểu sao ? Tiền, dĩ nhiên rồi ! Martins đã trả tiền cho Bertrand. Hắn đã cố tình quyến rũ tôi, và sau đó, hắn chuyển sang tấn công.

- Điều đó không loại trừ, Gomez thừa nhận. Đúng là Bertrand đã từng có chìa khóa nhà cô. Rằng hắn biết thói quen của cô... Tôi sẽ quan tâm đến hắn ta kỹ hơn.

- Bằng cách nào ? Cloé lo lắng hỏi.

- Đó là việc của tôi, tôi xin thông báo với cô. Vì vậy, hãy tin tôi. Hắn ta sẽ không biết gì đâu.

Cô nhìn đắm đắm vào khoảng không, hàm răng nghiến chặt vì thất bại của mình. Vì cơn giận của mình. Gomez nắm lấy tay cô ; cô để mặc cho anh làm.

- Cô muốn chúng ta ra ngoài ăn tối không ? Anh đề nghị. Để cô đổi gió...

- Tôi mệt và tôi không đói. Anh không hiểu chuyện gì xảy ra với tôi đâu !

- Có, tôi tưởng tượng được nỗi thất vọng của cô. Nhưng cô không phải loại người dễ bị gục ngã. Cô sẽ biết cách vùng lên và tìm thấy ở nơi khác những gì cô muốn... Cô mạnh mẽ mà.

Cô bật ra một kiểu cười chua chát, nhuộm màu tuyệt vọng. Kiểu cười báo trước những giọt nước mắt.

- Tôi không mạnh mẽ. Đó chỉ là ảo tưởng... Tôi sợ một Cái Bóng !

- Ai ở vị trí của cô cũng sẽ sợ chết khiếp. Vì vậy, đừng quá khắt khe với bản thân, được chứ ?

Anh buông tay cô ra, vẫn lạnh ngắt.

- Tôi muốn cô lập cho tôi một danh sách tất cả những người cô quen biết.

Cloé tròn mắt.

- Bạn bè, hàng xóm và hàng xóm cũ, đồng nghiệp văn phòng... Tất cả mọi người, kiểu vậy.

- Anh đùa à ?

- Không đùa chút nào Gomez đảm bảo. Tôi biết cô hẳn phải quen biết rất nhiều người, nhưng... điều đó là cần thiết. Nó có thể giúp tôi tìm ra kẻ vô hình.

- Thật sao ? Nhưng tôi nói với anh đó là...

- Chúng ta không biết đó là ai. Chưa biết. Và tôi không muốn loại trừ bất kỳ manh mối nào. Vì vậy, hãy làm những gì tôi nói, làm ơn. Tôi sẽ so sánh danh sách này với những người đã tiếp xúc gần hoặc xa với Laura. Tôi cần phải tìm ra điểm chung giữa cô gái đó và cô.

- Nhưng cô ấy đã chết ! Cloé nhắc lại một cách dửng dưng. Tôi không thấy làm thế nào...

- Tôi sẽ thăm vấn người thân, bạn bè, người yêu cũ của cô ấy.

Cloé im lặng một lúc, vừa nhìn chăm chăm vào anh.

- Họ đã giao vụ điều tra cho anh à ?

Ánh mắt của viên thiếu tá đáp lại ánh nhìn của Cloé.

- Không, anh nói. Sếp tôi cho rằng không có đủ yếu tố. Nhưng điều đó không ngăn tôi tiếp tục. Thực ra, không gì có thể ngăn tôi được.

Cloé không đưa ra bình luận nào. Tuy nhiên, anh đoán là cô giận anh.

- Và tôi vẫn còn vài người bạn trong ngành. Nếu tôi cần một số thông tin, tôi sẽ nhờ họ. Về phần mình, tôi vẫn bị thuyết phục rằng đó là một kẻ bệnh hoạn và hẳn đã nhắm vào Laura trước khi nhắm vào cô.

- Cô ấy làm gì để sống, cô Laura đó ? Cloé đột nhiên hỏi.

- Thu ngân ở một siêu thị.

- Thu ngân, hả ?... Và anh nghĩ rằng chúng tôi có bạn chung ?

Cloé vừa ném ra điều đó với một nụ cười khùng khiếp.

- Ô, xin lỗi ! Viên thiếu tá cười nhạo. Làm sao tôi có thể nghĩ một điều như vậy chứ ?! Làm sao tôi dám tưởng tượng rằng cô Beauchamp có thể có bất kỳ điểm chung nào với một cô thu ngân siêu thị đơn thuần ? Tôi đúng là quá ngu ngốc !

- Dừng lại ! Cloé ra lệnh một cách độc ác.

- Cô mới là người nên dừng lại. Cô khinh thường tất cả những ai không cùng đẳng cấp với cô, có phải vậy không ?

Tiếng chuông cửa ngăn họ tiếp tục con đường tội tệ đó. Cloé hướng về phía cửa, được thiên thần hộ mệnh của cô theo sát.

Một thiên thần hộ mệnh với bộ mặt du côn và một khẩu parabellum 9mm.

- Cô chưa lắp ống nhòm cửa à ? Alexandre trách với giọng thấp.

- Anh ta không có đồ. Với lại tôi phải xin phép chủ nhà...

Thế là, Cloé áp tai vào cửa và hỏi :

- Ai đó ?

- Caro đây, tôi đi với Quentin.

* * *

Nó giống một cuộc chiến chiến hào hơn là một buổi tối thân mật giữa bạn bè.

Ở một bên của bàn trà, trên ghế sofa, Carole và Quentin. Đối diện, ngồi trên ghế bành, Alexandre nhìn chăm chăm vào họ không chút e dè.

Những câu chuyện tầm phào. Ùn tắc giao thông, những ngày đẹp trời sắp đến, nhiệt độ đang tăng.

Vậy tại sao đột nhiên lạnh thế ? Như một cơn gió bắc thổi xuyên qua phòng khách từ đầu này đến đầu kia.

Carole, cực kỳ căng thẳng, cố gắng duy trì một nụ cười gượng gạo, trong khi Cloé rót đầy ly cho khách của tôi và bày lên bàn vài món ăn vặt.

- Bọn tôi đi ngang qua khu này, tôi muốn ghé xem chị thế nào, chị yêu...

Cuối cùng Cloé ngồi xuống phía Alexandre.

- Tôi không được khỏe lắm, cô ấy trả lời bằng giọng lạnh lùng. Có chút vấn đề ở chỗ làm.

- Lại ông già già đó làm phiền cô à ?

- Ông ta sẽ chẳng làm phiền tôi được lâu nữa đâu. Tôi sắp rời Cơ quan rồi.

- Ồ vậy à ? Thế còn chức giám đốc ?

- Đã trao cho Martins rồi, Cloé tiết lộ và nhấp ngụm rượu. Người thứ tư.

- Chết tiệt, Carole nói.

Một khoảng im lặng dài lại khoét sâu thêm hố ngăn cách. Rồi Carole chú ý đến người lạ mặt ngồi đối diện, người mà Cloé chỉ giới thiệu qua tên, không nói thêm gì. Anh ta không có dáng vẻ quen thuộc của những người tình của cô bạn thời cấp ba. Trông giống một tay du côn hơn. Quyến rũ nhưng đáng sợ.

Và đôi mắt đó... Đôi mắt của một kẻ điên.

- Còn anh, Alexandre ? Anh làm nghề gì ?

Gomez nhìn chằm chằm cô, Carole lập tức đảo mắt đi như thể có ánh sáng chói lòa làm cô mù mắt.

- Tôi là thiếu tá cảnh sát.

- Thật sao ? Carole ngớ ngẩn đáp lại.

- Điều đó làm cô khó chịu à ?

- Tại sao lại làm chúng tôi khó chịu ? Quentin xen vào.

Bầu không khí nặng nề đến mức Carole nói lỏng chiếc khăn quàng quanh cổ.

- Thiếu tá Gomez đang điều tra về gã đàn ông đã quấy rối tôi, Cloé thêm vào với một nụ cười hiểm độc. Cô biết đấy, gã mà không hề tồn tại ấy !

Carole thở dài, Quentin đáp lại cô bằng nụ cười của anh.

- Chúng tôi cứ tưởng hai người... là một đôi, anh nói. Cũng hơi khuya để điều tra nhỉ ? Anh làm thêm giờ hả thiếu tá ?

Hai người đàn ông chạm mắt đôi đầu, Quentin không chịu lùi bước.

- Tôi làm việc 24 giờ trên 24, Alexandre đùa nói.

- Chúng ta có một lực lượng cảnh sát đặc biệt hiệu quả ! người y tá cười lớn. Thật yên tâm nhỉ. Anh làm việc ở đồn nào ?

- SDPJ (Cơ quan Cảnh sát Tư pháp Vùng) Val-de-Marne.

- Ồ... Thế cuộc điều tra của anh có tiến triển không ?

- Tiến triển rất nhanh. Tôi sắp tổng cổ gã đó vào sau song sắt rồi.

- Tốt quá, Carole e dè nói.

- Cả hai người đều không tin vào sự tồn tại của kẻ tấn công bí ẩn đó, phải không ? Thiếu tá đoán.

- Đúng vậy, họ không tin, Cloé xác nhận. Họ đã khuyên tôi đi gặp bác sĩ tâm lý. Phải nói là Quentin khá hiểu về những kẻ bệnh hoạn tâm thần... Anh ấy thức cả đêm để trông nom họ. Thế nên đương nhiên, anh ấy thấy họ ở khắp mọi nơi !

- Tôi chưa bao giờ nói cô bị bệnh, Quentin sửa lại với vẻ bình tĩnh đáng ngạc nhiên.

- Không, chỉ nói rằng tôi mắc chứng hoang tưởng. Mà hoang tưởng là gì, nếu không phải là một bệnh tâm thần ?

- Tôi tin rằng chúng ta đã không có một ý hay khi dừng chân ở đây, Quentin thở dài và đặt tay lên đùi Carole.

Carole, người đang dần tan nát, từng giây một.

- Tôi tin là Cloé không muốn gặp chúng ta lắm, người y tá tiếp tục. Vậy, có lẽ chúng ta nên cáo từ và để thiếu tá tiếp tục cuộc điều tra của mình.

Carole ngược mắt nhìn bạn mình ; cô sắp khóc.

- Chị sẽ giận tôi đến hết đời sao ? cô hỏi, ghen ngào. Tôi chỉ muốn giúp chị thôi.

Cloé do dự một giây trước khi trả lời bằng giọng điệu chua chát :

- Tên điên đó đã tấn công tôi. Hắn đã cưỡng hiếp tôi.

Carole suýt làm rơi ly.

- Chúa ơi, nhưng...

Cloé rời khỏi phòng, không nói thêm lời nào. Họ nghe thấy tiếng một cánh cửa đóng sầm lại, ở cuối hành lang. Carole chờ đợi trên ghế sofa, ly rượu vẫn trên tay.

- Các vị nên về đi, Gomez khuyên. Cloé đã có một ngày rất tồi tệ, tôi nghĩ đây không phải thời điểm thích hợp để hòa giải. Có lẽ lần khác...

- Vâng... Tôi... Chúng tôi sẽ đi, Carole thì thầm.

Cả ba đứng dậy, Quentin tiến lại gần Alexandre.

- Chúng tôi yên tâm hơn khi thấy anh ở đây, anh nói.

- Chúa ơi, Carole lại lầm bầm. Nhưng tại sao cô ấy không nói gì với tôi ?

Gomez tiễn họ ra đến cửa, bắt tay họ.

- Ít nhất thì ổ khóa đã được thay chưa ? Quentin lo lắng hỏi.

- Rồi, thợ sửa khóa vừa mới đi. Nhưng sao lại hỏi mấy câu này khi các vị không tin vào sự tồn tại của gã đó ?

- Với những gì cô ấy vừa tiết lộ, tôi nhận ra có lẽ chúng tôi đã nhầm, người y tá buồn bã thừa nhận.

- Có thể lắm, viên cảnh sát gật đầu. Dù sao thì chúc các vị một buổi tối tốt lành.

- Hãy chăm sóc cô ấy thật tốt, thưa thiếu tá, Quentin đơn giản kết luận.

Gomez khóa cửa rồi đi vào phòng ngủ, nơi Cloé đã nằm xuống. Sắp mặt, mặt giấu trong gối. Anh ngồi xuống cạnh cô, vuốt ve tóc cô.

- Họ đi rồi, anh nói nhẹ nhàng. Và tôi tin là họ không sớm quay lại đâu.

- Bọn họ đi chết tiệt hết đi ! một giọng nói nghẹn ngào thốt lên. Tất cả bọn họ đi chết tiệt hết đi...

- Tôi cũng vậy sao ?

Cô quay về phía anh, anh chờ đợi một khuôn mặt đầm nước mắt. Nhưng cô không khóc, khô ráo và cứng rắn như đá.

- Không, không phải anh, cô nói và dựa vào vai anh.
- Tại sao cô nói toạc ra như thế với bạn cô ?
- Cô ấy không còn là bạn tôi nữa. Và tôi muốn cô ta đau như tôi đã đau.

Chương 49

Đã được một tuần.

Một tuần Cái Bóng không xuất hiện. Như thể hắn đã trở về với Cái Bóng.

Hoặc như thể hắn không còn chìa khóa.

Nhưng chẳng cần chìa khóa để theo Cloé trên phố hay đợi cô ở công cơ quan.

Là một mưu mẹo, một cái bẫy, hay là sự kết thúc của cơn ác mộng ?

Sự biến mất đột ngột này củng cố thêm cho giả thuyết của Cloé : Martins là kẻ chỉ huy bản giao hưởng ghê tởm này. Hắn đã đạt được thứ mình muốn, vì vậy đã chấm dứt hợp đồng với Bertrand đồng thời chấm dứt trò chơi tàn nhẫn này.

Trời chưa sáng, Cloé không ngủ. Như thường lệ.

Cái Bóng đã biến mất, nhưng giấc ngủ đã không trở lại. Hai hay ba tiếng, không hơn.

Alexandre đã rời giường để ngồi vào chiếc ghế bành trong phòng ngủ. Như thường lệ.

Cứ như thể anh sợ ngủ bên cạnh cô.

Cái Bóng đã đi rồi nhưng anh vẫn trung thành ở vị trí.

Có lẽ vì anh không thể thiếu mình... ?

Nhón chân, Cloé vào bếp để uống một ly nước lớn và nuốt một viên thuốc. Giờ cô uống bốn hay năm viên mỗi ngày. Có thể sáu, cô không còn đếm nữa.

Thế nhưng, trái tim cô ngày càng đau. Ngày càng đập nhanh.

Nhưng cô cảm thấy ngừng điều trị sẽ là một sai lầm.

Hơn nữa, cô đã không nói về tình trạng xấu đi này với bác sĩ đa khoa của mình. Cô chỉ yêu cầu ông gia hạn đơn thuốc và đừng quên thuốc ngủ, những người bạn trung thành khi chứng mất ngủ trở nên quá sức chịu đựng.

Cái Bóng đã biến mất, đúng vậy. Nhưng không phải là hậu quả. Những vết nhơ bản thủ mà hắn để lại như một kỷ niệm.

- Cô nên đi ngủ lại đi, còn sớm mà...

Cloé giật mình ; cô không nghe thấy Alexandre đến gần.

- Nhất là cô còn có buổi phỏng vấn hôm nay... Cần phải giữ sức khỏe chứ.

Cô giang tay như một lời mời. Anh bế cô lên khỏi sàn và đặt cô lên mặt bếp. Các ngón tay anh kéo dây áo choàng ngủ bằng satin tuột xuống, trên làn da mịn như satin. Anh nhắm mắt, cố gắng nhớ lại sự mềm mại của một làn da khác. Mùi hương của một người phụ nữ khác.

Vợ anh.

- Tôi tưởng tôi phải nghỉ ngơi để giữ sức chứ ! Cloé thì thâm.

- Anh có nói thế không ?

- Anh nói mà.

- Cô nói đúng, anh dừng lại đây ! anh nói và lùi lại một bước.

Cô vòng tay ra sau gáy anh, kéo anh lại gần mình.

- Tôi muốn được khám xét toàn thân, thừa thiếu tá !

Anh bật cười ; cô thích nghe anh cười. Nó hiếm hoi đến mức cô có cảm giác như anh đang tặng cô một món quà. Quý giá, vì anh chẳng tặng nó cho ai khác.

* * *

Đã đến lúc phải đi. Cloé mặc áo khoác, lấy túi xách và ghé qua văn phòng của Nathalie.

- Tôi vắng mặt một hoặc hai tiếng, cô thông báo.

- Vâng, thưa cô Cloé. Có thể liên lạc với cô được không ?

- Chỉ trong trường hợp khẩn cấp thôi.

Ở hành lang, Cloé cố tỏ ra tự nhiên.

Tuy nhiên, cô ấy vẫn đi phỏng vấn xin việc tại một công ty đối thủ.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh... Sau chiến thắng của Martins, cô đã gửi hồ sơ xin việc đến ba công ty. Bốn mươi tám giờ sau, cô nhận được cuộc gọi đầu tiên.

Những cuộc gọi tiếp theo sẽ không lâu nữa, cô tin chắc như vậy. Rốt cuộc, có lẽ cô vẫn còn đáng giá.

Rốt cuộc, có lẽ mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Một vị trí mới, ở một nơi khác, một người đàn ông mới trong đời cô. Dù đó là một cảnh sát góa vợ, đang gặp rắc rối. Kẻ thích ngủ trên ghế bành hơn là trên giường.

Dù đó là một người đàn ông đang flirt với sự tuyệt vọng.

Nhưng Cloé sẽ biết cách khiến anh ta trở lại với hạnh phúc, với hương vị cuộc sống. Cuộc sống của hai người.

Cô bước vào thang máy mà không gặp ai, bấm tầng trệt. Trong khi lẽ ra cô nên tập trung vào buổi phỏng vấn, cô lại nghĩ về Alexandre. Người điều tra ban ngày và thức đêm bên cạnh cô. Bởi vì ngay cả khi Cái Bóng đã biến mất, viên thiếu tá vẫn tiếp tục tìm kiếm kẻ đã hành hạ cô như vậy. Anh ta chưa nói lời cuối.

Cloé cũng vậy...

Vâng, mình sẽ thuần hóa được anh ấy, cô tự nhủ. Để khiến anh ấy thuộc về mình.

Để không còn chỉ là hình bóng của một người phụ nữ đã khuất.

Cô cảm nhận rõ ràng rằng vào lúc này, anh chỉ đang đi ngang qua. Quá cảnh trước khi nhỏ neo đến một điểm đến vô danh.

Mỗi tối, cô đều ngạc nhiên khi thấy anh đứng trước cửa nhà mình.

Mỗi đêm, cô đều ngạc nhiên khi ngủ thiếp đi trong vòng tay anh.

Mỗi sáng, cô đều lo lắng khi thấy anh rời đi.

Không muốn đi tàu điện ngầm, Cloé quyết định ra bãi đỗ taxi gần đó. Trong khi chờ đèn đỏ, cô kiểm tra tin nhắn trên iPhone.

Một cái chạm nhẹ vào vai, cô quay người lại.

Đèn chuyển sang đỏ, đám đông ủa xuống lối qua đường có vạch sơn, như bị cuốn theo dòng chảy của một con sông vô hình và hùng mạnh.

Nhưng Cloé vẫn đứng trên bờ.

Cô không nhúc nhích. Không nhúc nhích nữa. Nhìn chăm chăm vào người đàn ông không mặt kia.

Mũ trùm đầu, kính đen, khăn quàng che kín miệng.

Chân Cloé bắt đầu run lên. Đôi môi cô, ngay sau đó.

- Em sẽ bị trề đấy, Cloé.

- A... anh là ai ?

Ngay cả giọng nói của cô cũng run rẩy.

- Con ác mộng tồi tệ nhất của em, có vẻ đấy... Em tưởng ta đã từ bỏ rồi, phải không? Em tưởng thế là xong hả ? Em nghĩ một cái chốt cửa đơn giản là đủ để làm ta nản lòng ? Em nghĩ một con chó giữ nhà là đủ để xua ta đi ?

Cloé há hốc miệng, hít đầy nỗi khiếp sợ vào phổi. Cô sắp ngạt thở đến nơi. Trừ khi trái tim cô ngừng đập trước.

Giọng nói độc ác đó đâm sâu vào người cô, như một ngòi nọc tiết ra chất độc chết người.

- Em yêu hấn ta à, Cloé ? Yêu tên cảnh sát rác rưởi đó ư ? Hay có lẽ đơn giản là em thích chịch với hấn... Có phải thế không, Cloé ? Em thích thế à ?

Cloé nhìn quanh. Kêu cứu. Nhưng dây thanh quản của cô như bị kẹt lại.

- Hãy biết rằng ta không bao giờ từ bỏ đâu, thiên thần của ta. Không bao giờ.

Mãi đến lúc đó, khi hấn đã đi xa, Cloé mới bắt đầu gào thét. Như một kẻ mất trí.

Chương 50

Alexandre giật mình tỉnh giấc. Anh nhận ra mình đang ngồi sau vô lăng và điện thoại đang reo. Anh ta mò khắp nơi, cuối cùng tìm thấy nó trong ngăn đựng đồ. Quá muộn...

Anh đã rình mò nhiều giờ trước tòa nhà nơi Bertrand sống. Nhiều ngày nay anh bám đuôi hắn, quan sát từng cử động.

Chưa có gì đáng chê trách lắm, vào lúc này. Hắn ta đi làm, dành phần lớn thời gian trong ngày ở đó. Buổi tối, thỉnh thoảng hắn đi lang thang, khi không ngoan ngoãn ở trong căn hộ. Hắn có hành vi có thể coi là bình thường, nếu sự bình thường tồn tại.

Nhưng gã này đáng ngờ, Gomez không thể phủ nhận. Đơn giản vì hắn đã khiến Cloé tin rằng hắn đang qua lại với một người phụ nữ khác và cho đến giờ, viên thiếu tá chưa thấy bóng dáng đàn bà nào lại gần hắn.

Đúng là, anh đang hành động một mình trong vụ điều tra và do đó không thể để mắt tới Bertrand 24/24. Nhưng nếu hắn có một cuộc chinh phục mới trong tay, không thể nào mà anh cảnh sát lại không nhìn thấy ít nhất một lần.

Vậy, tại sao lại nói dối Cloé ? Tại sao lại muốn khiến cô đau khổ như vậy ?

Có lẽ đơn giản chỉ để tổng khứ cô. Để cô từ bỏ hẳn.

Gomez có lẽ đang phí thời gian, để mình bị đánh lừa bởi những xác tín không lay chuyển được của Cloé.

Để tiến hành điều tra đúng đắn, anh nên có khả năng theo dõi song song Martins và tiếp tục điều tra cái chết của Laura.

Cũng có khả năng rà soát các tài khoản ngân hàng của hai người đàn ông, nghe lén họ. Nhưng anh bị trói chân trói tay, hành động hoàn toàn phi pháp. Không có phương tiện về nhân lực, tài chính hay kỹ thuật.

Tuy nhiên, có gì đó mách bảo anh rằng anh sắp tóm được con quái vật này.

Hôm nay, Bertrand đã ở lì trong nhà. Hấn đang nghỉ phép ? Ồm ?

Alexandre châm một điếu thuốc và kiểm tra hộp thư thoại. Giọng nói của Cloé tác động vào anh như một cú đâm vào bụng.

Alex, là tôi đây... Hấn quay lại rồi ! Hấn đợi tôi trên phố, hấn... hấn đe dọa tôi ! Hấn nói những điều kinh

khủng... Sau lời kêu cứu là những tiếng nước nở không dứt.

Gomez bấm số của Cloé, cô bắt máy ngay lập tức.

- Hắn có làm gì cô không ?

- Không...

- Hắn đã nói gì với cô ?

Cloé cố nhớ lại từng lời. Cô hét vào ống nghe.

- Cô bình tĩnh lại đi... Cô bình tĩnh lại đi, tôi xin cô !

Anh nghe thấy tiếng cô khóc. Điều đó làm anh đau. Hơn cả những gì anh tưởng tượng.

- Cô đi phỏng vấn chứ ?

- Vâng, nhưng tôi không biết liệu tôi có thể...

- Cô bình tĩnh lại đi, viên cảnh sát lặp đi lặp lại không biết mệt. Hôm nay hắn sẽ không xuất hiện nữa đâu, tôi chắc chắn. Và tôi sẽ đến đón em tôi nay ở chỗ làm, được chứ ?

- Vâng ! Cloé rên rỉ.

- Can đảm lên, cô sẽ làm được. Tôi chắc là em sẽ làm được... Mạnh mẽ lên. Tôi hôn cô.

- Tôi cũng vậy.

Gomez gác máy, đâm mạnh vào vô lăng.

Ngay lúc đó, anh nhận ra chiếc xe của Bertrand, đỗ cách xe anh ba mươi mét, đã biến mất trong lúc anh ngủ.

* * *

Đã 18 giờ khi cửa thang máy mở ra.

Cloé trông thấy Alexandre đang đi tới đi lui trong sảnh. Họ nhìn nhau một lúc. Thật đau đớn làm sao...

Nỗi sợ hãi đó, lại bám lấy da thịt cô. Vừa khít với cô như một chiếc găng tay.

Cô đã phân nào quên nó đi, gạt nó sang một bên. Hôm nay, nó đã trở lại mạnh mẽ.

Ta không bao giờ từ bỏ, thiên thần của ta.

Rồi Alexandre ôm cô vào lòng, siết chặt cô một lúc lâu.

- Tôi ở đây rồi, anh nói. Thế là hết rồi.

Cô ước gì anh nói đúng. Tuy nhiên, cô biết anh đã nhầm. Và những lời nói không ngừng vang vọng trong đầu cô... *Em thích thế à, Cloé ?... Ta không bao giờ từ bỏ.*

- Đi thôi, Gomez nói. Ta lấy xe tôi. Sáng mai tôi sẽ đưa cô đi.

Cloé để mặc theo, cảm thấy yên tâm vì anh ở đây. Rằng anh quyết định thay cô. Họ lên chiếc 407, đỗ đôi. Alexandre nhận thấy người ngồi cùng xe đang quan sát chi tiết với đầy lo âu những gì xung quanh.

- Cô chắc rằng tên khốn đó đang theo dõi chúng ta ! Cô chắc hẳn đang ở đâu đó...

- Có thể. Nhưng miễn là tôi ở gần cô, hắn sẽ giữ khoảng cách, Alexandre khẳng định.

Chiếc Peugeot len vào dòng xe cộ, Cloé duỗi chân ra. Có cảm giác như cơ bắp của cô hóa gỗ, cô thiếu không khí. Cô mở cửa kính, nhắm mắt lại.

- Nếu anh đã nghe thấy giọng hắn, cô thì thào. Những điều kinh khủng hắn nói với tôi...

- Đây là lần đầu tiên hắn nói chuyện với cô, phải không ?

- Hắn đã nói với tôi vào tối hắn đến nhà tôi. Khi tôi gọi cho anh.

- Lần này cô có nhận ra giọng hắn không ? Alexandre hy vọng.

- Hắn có quàng khăn che miệng.

- Nhưng dù sao, hắn đã ở gần cô, cô có thể thấy khuôn mặt ! Viên thiếu tá nhân mạnh. Hình dạng khuôn mặt của hắn... Cô có cảm giác là mình biết hắn không ?

- Tôi không biết. Có lẽ, có. Nhưng đó chỉ là cảm giác thôi !

- Hắn ta chỉ cách cô vài centimet ! Cô không để ý thấy một chi tiết nào, cái gì đó không ?

- Không ! Cloé rên rỉ.

- Vóc dáng, mùi của hắn... Bàn tay của hắn ?

- Hắn đeo găng tay.

- Thứ khác vậy... Cố nhớ lại đi, quan trọng lắm !

Alexandre giọng cứng nhắc, đầy uy quyền. Cứ như anh đang thẩm vấn một nghi can vậy.

- Tôi biết là quan trọng mà ! Cloé giận dữ. Tôi không nhận ra hẳn, tôi nói với anh rồi !

Cô giấu mặt vào hai bàn tay, Gomez đổi giọng.

- Xin lỗi, anh nói. Chúng ta sẽ nói lại chuyện này sau, khi đã bình tĩnh hơn. Được chứ ?

- Vâng, cảm ơn anh, cô thì thầm lấy một chiếc khăn giấy từ trong túi.

Cô lau nước mắt, co người lại trên ghế. Họ không nói chuyện với nhau nữa cho đến khi tới nơi.

Một khi đã vào trong nhà, Cloé đổ gục xuống ghế sofa, Alexandre ngồi đối diện và lại tiếp tục công kích.

- Buổi phỏng vấn của cô, diễn ra thế nào ?

- Theo anh thì sao ? Với tình trạng của tôi lúc đó... Tôi đã thật thảm hại.

Cô lắc đầu, sống lại với thảm họa. Sự nhục nhã.

Cuộc gặp đó đã là một cực hình. Và sẽ kết thúc bằng một thất bại thảm hại, Cloé chắc chắn như vậy.

Bồn chồn và lo lắng, cô vấp phải từng chữ. Ba người đàn ông ngồi đối diện hẳn phải nghĩ cô là một tay mới

vào nghề !

Cảm ơn cô đã đến, chúng tôi sẽ liên lạc lại.

- Họ sẽ chẳng bao giờ gọi lại đâu. Thế là tiêu rồi.

- Lần sau cô sẽ làm tốt hơn, Alexandre trấn an rồi châm một điếu thuốc.

- Hắn biết tôi định đi đâu.

- Hắn nói với cô à ?

- Không. Chỉ nói là tôi sẽ bị trể... Nhưng tôi chắc chắn hắn cố tình chờ tôi để làm tôi mất bình tĩnh.

- Chưa chắc.

- Hắn biết tôi định đi đâu và muốn tôi trượt buổi phỏng vấn ! Rõ ràng là vậy.

Việc người đàn ông đó biết rõ từng hành động, cử chỉ của cô khiến máu họ đông thành đá.

- Cô đã nói với ai về cuộc hẹn này ? Alexandre hỏi.

- Với anh. Và không còn ai khác.

Alexandre đứng dậy và liếc nhìn xung quanh căn phòng. Anh cúi xuống, lấy tay luôn dưới bàn thấp.

- Anh đang làm cái quái gì vậy ? Cloé ngạc nhiên.

Viên thiếu tá ra hiệu cho cô im lặng và tiếp tục trò của mình. Anh lục soát kỹ lưỡng phòng khách, nhìn sau những khung ảnh treo tường, dưới những chiếc ghế, trong giá sách nhỏ... Việc đó kéo dài nhiều phút trong khi Cloé nín thở.

- Anh đang tìm micro ? cô thì thầm.

- Ừ, nhưng chẳng có gì. Cô biết đấy, có lẽ hắn đang lang thang quanh đây và hy vọng thấy cô. Gần như đến giờ ăn trưa rồi, chắc hắn đợi cô ra ngoài.

Cloé lại lắc đầu, từ chối phiên bản đó.

- Dù sao thì lần này, cô đã thấy hắn ở gần. Cô đã nghe giọng hắn, dù nó bị biến đổi. Vậy nếu đó là Bertrand, cô chắc chắn đã nhận ra. Không thể khác được.

- Tôi không biết...

- Cô đã nhận ra hắn, viên thiếu tá năng nặc.

Cô kiệt sức, nhưng cực kỳ bồn chồn. Những cơn co giật làm run rẩy đôi chân, những cái giật gật xâm chiếm mí mắt cô.

- Bình tĩnh nào, Alexandre nài xin.

- Hấn hỏi tôi có yêu anh không.

Viên thiếu tá cảm thấy khó chịu. Điều đó, cô đã không nói với anh qua điện thoại.

- Hấn hỏi tôi : Cô yêu thằng cóm tôi đáng chết này à? Hay... có lẽ là... cô chỉ đơn giản thích chịch với hấn ?

Cô lại bắt đầu khóc, trong im lặng.

- Làm sao hấn biết chuyện đó ? cô rên rỉ.

- Không khó. Chắc hấn đã thấy tôi vào nhà cô và qua đêm. Hấn đoán là tôi không ngủ trên ghế sofa đâu.

- Nhưng làm sao hấn biết anh là cảnh sát ? Làm sao hấn biết mọi thứ về tôi, về chúng ta ? Không thể nào... Hấn... hấn phải dành thời gian theo dõi tôi ! Hấn phải...

Cô không nói hết câu, bật khóc nức nở. Alexandre nhìn cô một lúc, bất ngờ bất lực. Rồi anh sang ngồi cạnh trên đi-văng và kéo cô vào lòng.

- Hấn muốn gì ở tôi hả ? Hử ? Rốt cuộc hấn muốn gì ở tôi ? Martins đã nhận được vị trí đó, vậy tại sao hấn không để tôi yên ?

- Tôi không biết, Alexandre thì thăm. Nhưng tôi sẽ tìm ra. Tôi hứa với cô.

Chương 51

- Chúc cô một ngày tốt lành, Alexandre mỉm cười.

Một nụ cười gượng gạo chẳng thực sự đánh lừa được ai. Anh đang lo lắng, rõ ràng là vậy. Một nỗi lo khiến Cloé cảm thấy yên lòng.

Cô hôn anh, vuốt ve khuôn mặt anh. Sáng nay, anh không cạo râu. Dù vậy, cô thấy anh còn quynh rũ hơn nữa.

- Gặp anh tối nay... Tôi sẽ lấy lại xe.

- OK, nhưng tôi sẽ đi theo cô.

Cô mở cửa xe, không xuống. Cô vẫn nhìn anh, với một cường độ hiếm có.

- Một ngày không có anh thật dài, cô nói đơn giản.

Lần này, anh dành cho cô một nụ cười thật.

- Đi đi, cô trễ rồi. Tối nay chúng ta sẽ gặp lại. Mọi chuyện sẽ ổn thôi, anh đảm bảo, Alexandre thêm vào với một cái nháy mắt.

Cuối cùng cô cũng rời xe, viên cảnh sát đợi cho đến khi cô khuất hẳn vào trong tòa tháp khổng lồ mới khởi

động và quay lại hướng ngoại ô.

Hướng đến 95. Sarcelles.

Sáng nay, anh có hẹn với Amanda, đồng nghiệp cũ và là bạn của Laura. Để cố gắng biết thêm về những người mà nạn nhân trước đó đã giao du. Bởi vì anh không thể loại trừ giả thuyết về một kẻ tấn công duy nhất.

Gã đó đang chơi khăm anh. Đang giỡn mặt với dây thần kinh của anh.

Anh không mong đợi gì nhiều từ cuộc gặp này, nhưng không muốn bỏ sót bất kỳ manh mối nào. Khi lạc giữa rừng sâu, mỗi lỗi mòn bắt đầu đều là một hy vọng.

Vì đang trễ, anh đặt còi ưu tiên lên nóc xe và lái ở số bốn, đèn pha bật hết cỡ.

Tốc độ, những chiếc xe khác tấp vào lề để nhường đường. Điều đó cho anh cảm giác mình quan trọng. Rằng mình là một nhân vật.

Trong khi thực ra anh chẳng còn là gì nữa.

Chẳng là gì khác ngoài một thằng cớm đang nghỉ phép, bị cấp trên bỏ rơi và khá nhiều đồng nghiệp cũ xa lánh.

Một gã goá vợ không thể vượt qua nỗi đau tang tóc. Dù có ngủ với người đàn bà khác. Bởi vì cô ta giống Sophie, anh không quên được vợ mình. Có lẽ điều đó còn khủng khiếp hơn.

Dù vậy, cô ấy giữ anh sống. Một sự truyền dịch vào cánh tay anh. Một sự giả vờ hy vọng, một vẻ ngoài của sự tồn tại.

Có những giây, những phút thậm chí, anh tưởng tượng tôi sẽ ở lại với cô khi cuộc điều tra kết thúc và Cái Bóng bị xoá sổ. Nhưng lớp băng quanh trái tim anh ngày càng dày. Anh thấy lạnh. Ngay cả khi anh ôm Cloé trong vòng tay. Ngay cả khi anh ở trong cô.

Cuối cùng, anh cũng đến bãi đậu xe của trung tâm thương mại và tìm được chỗ gần một trong các cửa. Anh vội vã đến tiệm ăn nơi Amanda đang chờ.

- Xin lỗi vì đến trễ.

- Không sao đâu. Tôi chỉ bắt đầu ca lúc 11 giờ, chúng ta còn thời gian mà...

Gomez gọi một cà phê cho mình, mời nữ nhân viên thu ngân một tách trà. Cô ta chắc ngoài bốn mươi, trang điểm hơi đậm và xúc nước hoa quá nhiều, điều đó làm Alexandre khó chịu.

- Được rồi, anh nói, cô đã suy nghĩ về điều tôi nhờ chưa ?

- Rồi, Amanda trả lời. Nhưng tôi không biết tất cả những người đã đi qua cuộc đời Laura. Chúng tôi thân thiết, đúng vậy, nhưng...

- Vậy thì, hãy nói cho tôi những gì cô biết. Mỗi chi tiết đều có thể quan trọng.

Gomez rút ra một cuốn sổ tay và một cây bút từ túi, cùng với danh sách do Cloé viết.

- Được thôi, tôi sẽ cố hết sức... Cô ấy đã hẹn hò với một gã tên Michael được hai năm. Hắn là nhân viên bán hàng trong một cửa tiệm ở trung tâm. Cửa hàng thể thao, anh biết không ?

Gomez gật đầu. Anh ghi lại tên, họ.

- Kiểu người nào ?

- Kiểu tầm thường ! Không có gì đặc biệt... Thậm chí còn hơi nhàm chán. Khá là xoàng. Và rồi, một ngày, anh ta bỏ cô ấy. Chuyện đó xảy ra trước khi cô ấy bị đuổi việc. Thật sự, tôi không biết kể gì cho anh về gã này, tôi thấy hắn thật sự vô cùng tầm thường. Trong khi đó, Laura, cô ấy có một tính cách rất mạnh mẽ !

- Hừm... Còn gì nữa không ?

- Laura không giao du với nhiều người, cô ấy khá cô đơn. Nhiều người thấy cô ấy kiêu kỳ, xa cách và lạnh lùng. Nhưng đó là sai đấy, anh biết không. Đó chỉ là ấn tượng mà cô ấy tạo ra cho những ai không quen biết cô ấy mà thôi.

Kiêu kỳ, xa cách và lạnh lùng. Cuối cùng thì cũng giống Cloé, viên cảnh sát thâm nghĩ.

Amanda cung cấp thêm vài cái tên, vài tên gọi. Chẳng có gì hấp dẫn cho Gomez, người bắt đầu nghĩ rằng mình sẽ chẳng tìm thấy gì ở đây.

- Anh biết không, Amanda nói tiếp, kể từ cuộc điện thoại của anh, tôi đã vắt óc suy nghĩ và có một chuyện hiện lên trong đầu tôi. Chắc chắn là nó không quan trọng, nhưng...

- Cứ nói đi, viên thiếu tá khuyến khích.

- À, tôi biết là Laura đã gặp một gã trong một buổi tiệc. Một gã đã lọt vào mắt xanh của cô ấy. Cô ấy có kẻ với tôi vài lần. Thậm chí là thường xuyên.

- Hẳn ta tên gì ?

- Không biết nữa ! Chắc cô ấy có nói tên với tôi, nhưng tôi thú thật là không sao nhớ ra được. Dù sao thì, cô ấy thấy hấn đẹp trai, bí ẩn, quyến rũ...

- Đúng là chân dung của tôi rồi ! Alexandre đùa. Amanda bật cười, cô thêm một viên đường vào tách trà.

- Anh là một kẻ tâm thần à ?!

- Có vẻ vậy... Thế, gã này, cô có thể kể gì cho tôi ?

- Sau lần gặp đó, cô ấy có nhắc đến hấn với tôi nhiều lần, Amanda nhắc lại. Cô ấy bảo là muốn gặp lại hấn.

- Lúc đó cô ấy đang cặp với thằng Michaël đó à ?

- Ừ. Nhưng tôi nghĩ là cô ấy không hạnh phúc lắm.

- Tôi hiểu... Chuyện đó xảy ra vào khoảng thời gian nào ?

- Khoảng ba hoặc bốn tháng trước khi cô ấy bị sa thải.

- OK, tôi thấy hứng thú đấy. Vậy, gã Don Juan bí ẩn này lọt vào mắt xanh của cô ấy trong một buổi tiệc và...?

- Và cô ấy xin được số điện thoại của hấn từ người chủ nhà mà cô ấy gặp hấn. Cô ấy gọi cho hấn, họ hẹn

hò gặp nhau. Họ uống cà phê, rồi lại một ly nữa. Nhưng đến cuộc hẹn thứ ba, hắn cho cô ấy biết là hắn đã có vợ và có con.

- Ái chà... thế là tan vỡ sự quyến rũ rồi !

- Có thể nói vậy ! Amanda xác nhận với một nụ cười như thể đã từng trải. Gã đó giải thích với cô ấy là hắn không thể đi xa hơn với cô ấy, dù hắn rất bị cô ấy thu hút. Nghĩa vụ gia đình bắt buộc... và bla-bla-bla ! Anh hình dung ra tình huống chứ ? Tôi đã nghĩ là hắn không nên gặp cô ấy tận ba lần rồi mới thú nhận chuyện đó. Cô ấy đã mơ mộng hoài. Tôi thấy thật là đều, đúng không ?

- Có lẽ hắn sợ vào lúc phải vượt qua ranh giới. Đàn ông đôi khi cần chứng minh cho bản thân thấy rằng họ có thể quyến rũ.

-Ừ, nhưng dù sao cũng thật là tồi tệ ! Hơn nữa, tôi tin là Laura đã đau khổ vì chuyện đó. Tôi có cảm giác là cô ấy đã thực sự yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên với người đàn ông đó, bởi vì sau đó cô ấy đã thay đổi. Dù chắc là không liên quan gì, nhưng kể từ lúc đó, cô ấy khép kín lại và bắt đầu làm ăn cầu thả trong công việc. Cô ấy đến trễ, cô ấy hung hăng với khách hàng...

Một cảnh báo sáng lên trong đầu Gomez.

- Hãy nói với tôi là cô nhớ tên của người đàn ông đó đi ! anh ta nài nỉ. Hoặc ít nhất là tên hấn ! Một chi tiết, bất cứ thứ gì !

- Tôi chưa bao giờ biết tên hấn, tôi đã nói với ông rồi. Tôi thậm chí không nhớ nổi tên hấn, xin lỗi nhé. Tuy nhiên, tôi nhớ rất rõ hấn làm nghề gì, bởi vì nó không tầm thường chút nào...

Alexandre nín thở.

- Hấn là y tá trong một bệnh viện tâm thần.

Chương 52

Vẫn còn bàng hoàng vì những gì vừa nghe, Alexandre ngồi bất động một lúc sau tay lái.

- Không thể tin được ! Ta đã có hấn trong tầm mắt...
Ta đã đối mặt với tên khốn đó !

Anh bắt đầu suy nghĩ về cách hành động tốt nhất để bắt được tên bệnh hoạn này.

Bởi vì Alexandre chắc chắn : Kẻ Cái Bóng không ai khác chính là Quentin. Quentin quyến rũ và bí ẩn. Chắc chắn là một người chồng tốt, người cha tốt. Thế mà lại dành những buổi chiều cuối tuần với cô bạn thân nhất của Cloé. Dành thời gian rảnh để khùng bố một người phụ nữ. Sau khi đã đẩy một người phụ nữ khác đến tự tử. Đây rồi, điểm chung nổi tiếng giữa Laura và Cloé.

Điện thoại di động của anh reo, anh mất một lúc mới nhấc máy, vẫn còn choáng. Giọng nói của Cloé kéo anh về với thực tại.

- Có chuyện gì vậy ?

- Không có gì... Tôi chỉ muốn nói chuyện với anh thôi, người phụ nữ trẻ trả lời. Anh đang ở đâu ?

- Trên bãi đậu xe của một siêu thị.

- Anh đang làm gì thế ?

Anh do dự một chút về việc có nên tiết lộ cho cô ấy biết anh đang theo một manh mối, rất nghiêm túc. Nhưng anh lại thay đổi ý định.

- Tôi đang tiếp tục tìm kiếm.

- Trên bãi đậu xe siêu thị á ? Cloé thích thú. Một nơi thật lạ để điều tra !

- Cô muốn cùng tôi ăn trưa không ? Alexandre đột nhiên đề nghị.

Cloé ngạc nhiên, anh đoán là cô ấy đang mỉm cười.

- Ừ, thích lắm !

- Tôi sẽ quay lại Paris... Tôi sẽ đến đó trong khoảng nửa tiếng nữa, được không cô ?

* * *

- Đây là nhà hàng tôi đến suốt với Caro, Cloé nói.

Gomez vội nắm lấy cơ hội mà cô đưa ra.

- Tôi thấy bạn trai của cô ấy kỳ quặc, phải không ?

- Quentin ? Thôi đi... Tôi không nghĩ vậy đâu. Có lẽ hơi bí ần một chút.

- Tôi thì thấy hần ta đáng ghét, viên cảnh sát nói. Hần ta làm nghề gì ý nhỉ ?

- Y tá tâm thần.

- À đúng rồi ! Cô biết hần ta làm ở đâu không ?

- Ở Villejuif. Trong một nơi hơi đặc biệt, tôi không nhớ tên nữa... Một nơi mà người ta nhốt những kẻ thực sự nguy hiểm.

- Một UMD ? Alexandre đoán.

- Đúng vậy, đúng rồi ! Một UMD. Mà nó là viết tắt của gì nhỉ ?

- Đơn vị cho bệnh nhân khó trị.

- Đúng là một công việc kỳ lạ. Nhưng nghe nói ở đó, các y tá được nhận một khoản phụ cấp đặc biệt, kiểu như phụ cấp rủi ro, nên tôi đoán là nó tạo động lực cho nhân viên ! Với lại, Quentin làm ca đêm ở đó, nên...

- Chỉ toàn đêm thôi à ?

- Tôi không biết. Anh ấy nói là thường làm đêm.

- Và hẳn ta đã có gia đình và có con, phải không ?

- Ủ. Nhưng sao anh đột nhiên quan tâm đến anh ấy nhiều thế ? Người phụ nữ trẻ ngạc nhiên.

- Thế thôi. Tôi đã bảo với cô rồi, tôi thấy hẳn kỳ quặc.

- Kỳ quặc thế nào ? Ý anh là anh nghi ngờ anh ấy là...?

- Không ! Gomez vội trả lời. Chẳng có gì cho phép tôi nghi ngờ hẳn. Mà nói thì nói, tất cả những ai đã tiếp xúc gần hay xa với cô đều trở thành những nghi can tiềm năng.

- Dĩ nhiên rồi... Nhưng mà, tôi hầu như không biết Quentin. Và tôi không thấy anh ta có động cơ gì để... Anh thực sự nghi ngờ anh ta à ?

- Tôi vừa nói với cô rồi : tôi không loại trừ bất kỳ manh mối nào. Và tôi chưa chú ý đến hẳn ta. Nhân tiện, cũng chưa chú ý đến Carole.

- Carole ? Anh đùa tôi hy vọng thế !

- Không đùa chút nào. Cô biết hẳn tên gì không ?

- Không.

- Cô biết địa chỉ của hắn không ?

- Cũng không, Cloé tiếc nuối.

Cô nắm lấy tay anh.

- May mà có anh ở đây để bảo vệ tôi.

- Chỉ để thế thôi à ? Alexandre mỉm cười hỏi. Nào, kể cho tôi nghe một chút về việc Carole đã gặp gã đó thế nào, làm sao cô ấy yêu hắn...

- Tôi đang ăn trưa với cảnh sát hay với người đàn ông?

- Cả hai, cô thân mến ! Cô không thể có người này mà không có người kia. Nhận lấy hoặc bỏ đi.

- Tôi nhận.

- Cô có thấy phiền nếu chúng ta nói về cô bạn Carole của cô không ?

- Cô ấy không còn là bạn tôi nữa.

- Rồi cô sẽ tha thứ cho cô ấy chứ ? Gomez hy vọng.

- Tôi không bao giờ tha thứ.

Trong suốt chuyến đi, đầu óc Alexandre hoạt động hết công suất. Anh tua lại đoạn phim về cuộc gặp gỡ ngắn ngủi của mình với kẻ mà giờ đã trở thành nghi can chính, nhằm lại những gì Cloé đã kể về hắn.

Tên khốn đó đã quyến rũ cô bạn thân nhất của Cloé để mở đường đến với cô ấy. Để biết tất cả mọi thứ về cô ấy. Từng mảnh ghép của trò chơi sắp hình dần dần hiện ra.

Cuối cùng Alexandre cũng đến Villejuif, đỗ chiếc Peugeot trên bãi đậu xe của cơ sở chuyên biệt.

Một bệnh viện tâm thần, một nơi đáng sợ.

Nơi đây có một trong những Đơn vị dành cho bệnh nhân khó trị nằm rải rác trên lãnh thổ nước Pháp.

Một nơi để cách ly những người mà chứng bệnh của họ khiến họ trở nên nguy hiểm cho người khác hoặc cho chính bản thân họ. Thường là cho chính họ.

Những người đã phạm một tội ác mà họ không được công nhận là có trách nhiệm và viên trưởng đã quyết định cho họ vào đây.

Những người không còn chỗ trong tù và được chuyển đến đây.

Hoặc những người mà người ta sợ rằng một ngày nào đó họ sẽ trở thành kẻ tấn công.

Đằng sau những bức tường này, còn có những người tự hủy hoại bản thân, tự hủy diệt chính mình. Những người muốn chết nhưng không may lại thất bại.

Trước khi rời xe, Alexandre suy nghĩ. Làm thế nào để có được thông tin liên lạc của Quentin trong khi anh không tiến hành bất kỳ cuộc điều tra chính thức nào ? Nếu anh trình bày danh tính thật của mình, anh có nguy cơ làm ảnh hưởng đến các cuộc điều tra tiếp theo.

Dù cảm thấy mình đang lao thẳng vào bức tường, anh vẫn quyết định thử vận may.

Hai phút sau, anh có mặt tại quầy tiếp tân của UMD (Đơn vị Điều trị Dành cho Bệnh Nhân Nguy hiểm - Unité pour Malades Difficiles), trang bị nụ cười đẹp nhất của mình.

- Xin chào, cô. Tôi đang tìm một người làm việc ở đây. Anh ấy là y tá và làm ca đêm... Tên là Quentin.

- Quentin ? Vâng, tất nhiên rồi. Tôi gọi anh ấy ngay cho ông.

Người phụ nữ trẻ nhắc điện thoại, Gomez đứng im không phản ứng. Anh đã dự tính gần như mọi thứ. Trừ điều hiển nhiên.

- Quentin ? Rachel đây... Có người hỏi anh ở quầy tiếp tân, người tiếp tân nói.

Cô quay sang Alexandre với một nụ cười khó cưỡng.

- Anh ấy xuống ngay đây, thưa ông.

Viên thiếu tá nghĩ đến việc bỏ chạy, nhưng anh biết điều đó sẽ vô ích. Người thư ký đã có thời gian quan sát khuôn mặt anh, cô ta sẽ mô tả chi tiết về anh cho y tá. Thà đối mặt với anh ta.

- Cảm ơn cô rất nhiều, anh đáp đơn giản. Hãy nói với anh ấy là tôi đợi anh ấy ở bên ngoài.

Alexandre lại bước qua cánh cửa trượt và châm một điếu thuốc. Anh dựng lên một bản phác thảo kế hoạch trong hai phút. Vừa đủ thời gian để Quentin ra gặp anh.

- Này... Thiếu tá ! Thật là bất ngờ...

Hai người đàn ông bắt tay nhau.

- Xin lỗi vì làm phiền anh giữa giờ làm việc, nhưng tôi muốn nói chuyện với anh.

- Cũng đang yên tĩnh, Quentin trả lời. Tôi có thể dành cho anh vài phút.

- Tuyệt vời... Ta đi dạo một chút nhé ?

Họ bước vào một lối đi có bãi cỏ còi cọc hai bên. Một tiếng hét thảm khốc xuyên qua những bức tường bao quanh, Gomez liếc nhìn y tá với ánh mắt chất vấn.

- Người ta quen với nó thôi. Vấn đề thói quen... Tôi có thể làm gì cho anh ? Không phải có chuyện gì xảy ra với Cloé chứ ?

- Không. Tôi đang cố gắng thăm vấn lần lượt từng người bạn, người thân của cô ấy... Để tìm ra chi tiết sẽ đưa tôi đi đúng hướng. Vì vậy, nhân tiện đi ngang qua đây, tôi đã thử vận may.

- Tôi không phải là bạn của cô ấy đâu ! Quentin nhấn mạnh. Anh cho tôi một điều thuốc nhé ? Tôi không mang theo.

Gomez đưa cho anh ta bao Marlboro và bật lửa Zippo của mình.

- Anh đi chơi với bạn thân nhất của cô ấy. Vì vậy, anh là một phần trong số những người xung quanh cô ấy.

- Nếu muốn nói vậy. Tôi không quen Carole từ lâu lắm. Và tôi chỉ gặp Cloé hai lần. Không, thực ra là ba lần... Lần cuối cùng, anh cũng có ở đó !

- Anh biết đấy, tôi đang điều tra về gã đàn ông quấy rối cô ấy và...

- Gã nào ? Quentin ngắt lời với một nụ cười châm biếm. Anh thực sự tin là hắn ta tồn tại sao ?

Anh ta lắc đầu, với vẻ hơi tiếc và thẳng thắn mà nói là trịch thượng.

- Đừng nói với tôi là anh đã sập bẫy đấy nhé, Alexandre!

Gomez không trả lời, để y tá tiếp tục.

- Anh đã thấy hắn ta chưa ? Kẻ tấn công bí ẩn đó, anh đã thấy hắn ta chưa ?

- Chưa, Gomez thừa nhận. Chưa bao giờ.

- Chỉ mỗi Cloé là thấy hắn ta thôi ! Thành thật mà nói, tôi thấy thương hại cho cô ấy.

- Hãy làm sáng tỏ cho tôi, viên thiếu tá ra lệnh. Anh có vẻ rất tự tin...

- Cloé đang trải qua một giai đoạn hoang tưởng cấp tính. Theo những gì Carole nói với tôi, đây không phải là lần đầu tiên.

- Thật sao ? Viên cảnh sát ngạc nhiên.

- Có thể nói rằng Cloé là người luôn có khuynh hướng hoang tưởng. Anh biết đấy, cảm giác rằng mọi người đều âm mưu sau lưng cô ấy, rằng họ ghen tị và đố kỵ với thành công của cô ấy, nên họ muốn trả thù và làm hại cô ấy...

Quentin kèm theo bài nói của mình bằng những cử chỉ hơi kịch tính.

- Nhưng lần này, rõ ràng cô ấy đã bước vào giai đoạn loạn thần, điều này nghiêm trọng hơn nhiều. Điều đó thỉnh thoảng vẫn xảy ra. Nói chung, những đối tượng có khuynh hướng hoang tưởng thường có nguy cơ bị loạn thần vào khoảng tuổi bốn mươi.

- Loạn thần hoang tưởng là gì ? Viên thiếu tá hỏi.

- Nói một cách đơn giản, đó là khi bệnh nhân thiết lập một hệ thống, rất logic, nhưng dựa trên một thực tế đã bị bóp méo.

- Nói rõ hơn ?

- Cloé đơn giản là đã bịa ra một kẻ tấn công tưởng tượng.

- Ý anh là cô ấy nói dối ? Với tất cả mọi người ?

Họ dừng bước, Quentin nhìn thẳng vào mắt người đối thoại.

- Không, Cloé không nói dối : cô ấy bị thuyết phục rằng người đàn ông đó thực sự tồn tại. Tôi thậm chí nghĩ rằng ở giai đoạn hiện tại của cô ấy, cô ấy còn nhìn thấy hắn ta. Như anh đang nhìn thấy tôi lúc này.

- Anh giải thích thế nào về những đồ vật bị dịch chuyển trong nhà cô ấy ?

- Có thể chính cô ấy là người dịch chuyển chúng. Hoặc là, cô ấy tự thuyết phục bản thân rằng chúng đã bị động vào khi cô ấy không có ở đó. Cô ấy liên hệ mọi sự kiện, dù là nhỏ nhất, dù là vụn vặt, với gã bí ẩn đó. Một con chim chết trước cửa nhà cô ? Chắc chắn là hắn ta đã đặt nó ở đó. Một hình vẽ trên xe cô ? Là hắn ta vẽ. Một chiếc xe bám theo cô hơi sát ? Lại là hắn... Ông hiểu ý tôi chứ ?

- Nhưng... Còn vụ tấn công thì sao ?

Quentin ngồi xuống một bức tường thấp, dập tắt điều thuốc. Gomez vẫn đứng đối diện anh ta.

- Vụ tấn công nào ?

- Cloé đã bị cho uống thuốc và tỉnh dậy trần truồng giữa rừng.

Y tá lại có một trong những nụ cười đầy vẻ tiếc nuối của mình.

- Tôi cá là không có nhân chứng nào !

- Không, nhưng...

- Cô ấy có bị thương không ? Cô ấy có dấu vết bị ngược đãi hay... khác không ?

- Không, Alexandre thừa nhận.

- Không phải tôi dạy một cảnh sát rằng một vụ tấn công sẽ để lại dấu vết, phải không ? Cô ấy nói đã bị cưỡng hiếp... Cô ấy đã gặp bác sĩ, bác sĩ pháp y chưa ?

Gomez gật đầu.

- Và sao ?

- Và chẳng có gì, viên cảnh sát nhượng bộ.

- Anh thấy đây ! Cô ấy đã tưởng tượng ra tất cả, y tá khẳng định. Đó là một phần trong kịch bản của cô ấy.

- Vậy cũng hơi quá, dù sao đi nữa !

Quentin nhìn vào pháo đài phía sau lưng viên thiếu tá.

- Với những trường hợp tôi tiếp xúc mỗi ngày đằng sau những bức tường này, tôi có thể nói với anh rằng không có gì đáng ngạc nhiên ở đây. Tôi đã thấy những chuyện kinh ngạc hơn nhiều ! Nhưng vấn đề với chúng hoang tưởng là bệnh nhân từ chối thừa nhận rằng họ bị bệnh. Điều đó sẽ là sự sụp đổ của những niềm tin của họ, là ngày tận thế của thế giới mà họ đã tạo ra... Họ là những bệnh nhân khó điều trị nhất. Chúng tôi có một vài người như vậy ở đây. Tôi biết tôi đang nói về cái gì, hãy tin tôi.

Gomez cũng ngồi xuống.

- Cloé phản ứng dữ dội với tất cả những ai cố gắng giải thích cho cô ấy rằng cô ấy bị bệnh và cần được chữa trị, Quentin tiếp tục. Cô ấy coi họ như kẻ thù. Đó là điều đã xảy ra với Carole. Tôi đã đưa cho cô ấy thông tin liên lạc của một chuyên gia, một người giỏi. Nhưng khi Caro cố thuyết phục Cloé đi gặp bác sĩ đó, cô ấy đã

phản ứng dữ dội. Đến mức không muốn nói chuyện với cô ấy nữa... Dù vậy, họ đã là bạn thân nhất của nhau khoảng hai mươi năm rồi !

Alexandre châm một điếu thuốc mới và thấy nó có vị lạ lùng.

- Anh ngủ với cô ấy, phải không ? Quentin buông ra.

Viên cảnh sát không trả lời ; y tá coi sự im lặng này như một lời thú nhận và tiếp tục đọc thoại.

- Mà này, tôi hiểu anh mà, cô ấy thực sự hấp dẫn ! Lần đầu tiên tôi gặp cô ấy, tôi đã lập tức chú ý. Cô ấy rực rỡ. Nhưng tôi đã lập tức cảm thấy cô ấy nguy hiểm.

- Nguy hiểm ?

- Không ổn định, y tá nói rõ. Tôi phát hiện ra họ từ hàng cây số ! Cũng phải nói là một chút trong nghề của tôi.

- Thôi được... nếu tôi tóm tắt những gì anh vừa nói với tôi, Cloé bị bệnh nặng và tôi không thể làm gì cho cô ấy.

- Anh đang phí thời gian đây, thừa thiếu tá. Anh có thể điều tra trong mười năm, anh sẽ không bao giờ tìm thấy tên tâm thần đó đâu. Bởi vì hắn ta chỉ tồn tại trong

đầu Cloé. Và không ở đâu khác. Vì vậy, nếu anh thực sự muốn giúp cô ấy, hãy thử thuyết phục cô ấy đi gặp một chuyên gia. Tốt nhất là một người giỏi.

- Theo những gì anh vừa nói với tôi, đó là một nhiệm vụ bất khả thi !

- Không ai biết được... Tình yêu đôi khi tạo nên phép màu !

Họ im lặng một lúc, rồi Gomez lên tiếng.

- Vẫn có một điều làm tôi băn khoăn trong lý thuyết của anh... Toàn bộ chuyện này gây hại nghiêm trọng cho Cloé : cô ấy đã để vượt mất chức tổng giám đốc, cô ấy mất bạn trai, bạn thân nhất...

- Đúng vậy. Cloé đang làm hại chính mình, anh nói đúng. Cô ấy thậm chí có thể đi đến chỗ tự hủy hoại bản thân. Tự hủy diệt.

Gomez rung tôi khi nghĩ về vụ tự tử mà Cloé đã kể với anh.

- Nhưng tại sao ?

- Điều đó, chỉ có một bác sĩ tâm lý giỏi mới có thể nói cho chúng ta biết ! Nhân tiện, bản thân Cloé cũng không biết điều đó. Cô ấy không ý thức được tất cả

chuyện này.

- Tôi nghĩ cô ấy cảm thấy có lỗi về một tai nạn đã xảy ra với em gái cô ấy, Alexandre thử nêu ý kiến.

- Ủ, Caro có nói với tôi về chuyện đó. Đúng là một khả năng. Có lẽ cô ấy đang tự trừng phạt bản thân vì cảm thấy tội lỗi. Cô ấy tự bịa ra cho tôi một tên đao phủ và một hình phạt.

- Nhưng tại sao bây giờ ? Gần ba mươi năm sau ! Thật vô lý.

- Ngược lại, điều đó thậm chí còn rất hợp lý. Tất cả những chuyện này xảy đến vào lúc cô ấy sắp thành công. Một người bạn trai tử tế, chức vụ giám đốc... Cô ấy có tất cả. Trong khi em gái cô ấy chẳng còn gì. Anh bắt đầu hiểu ra chưa, Alexandre ?

Gomez gật đầu, hầu như không ngạc nhiên trước cách xưng hô anh bất ngờ này.

- Được rồi, tôi phải để anh đi đây, Quentin thông báo sau khi xem đồng hồ. Tôi không thể vắng mặt lâu hơn được nữa. Nhưng nếu anh cần thêm thông tin gì, đừng ngần ngại.

Họ đứng dậy, bắt tay nhau.

- Nếu tôi có thể giúp Cloé, tôi sẽ làm.

- Cảm ơn... Anh có thể đề lại liên lạc cho tôi được không ?

- Ừ, tất nhiên rồi. Anh có thể gọi cho tôi ở đây hoặc số di động.

Quentin đưa cho anh ta cả hai số, Gomez cẩn thận ghi lại vào sổ tay.

- Và tên anh ?

- Barthélemy. Giống như Saint-Barthélemy ! Hẹn sớm gặp lại, Alexandre. Và nhớ cập nhật tình hình cho tôi nhé.

- Tôi chắc chắn sẽ làm vậy.

Người y tá quay trở vào trong bệnh viện, Gomez nhìn theo anh ta trước khi chậm rãi bước đến chỗ chiếc xe của mình.

Anh đến đây để truy lùng một nghi can. Lại ra về với đầy những nghi hoặc trong đầu.

Chương 53

Họ đối mặt nhau, trong nhà bếp.

Trầm ngâm, Alexandre gần như không hé răng kể từ khi họ về đến nhà.

- Không ngon lắm, nhưng tôi không có thời gian đi chợ, Cloé xin lỗi.

- Không sao. Dù sao tôi cũng không đói lắm.

- Anh đang bức tôi à ?

- Không. Chỉ hơi mệt thôi.

Cloé chạm đầu nĩa vào phần thức ăn trong đĩa. Cô ấy cũng không đói.

Không bao giờ buồn ngủ, không bao giờ đói... Một cục pin bị kích điện quá mức.

- Thế còn cô ? Ngày của cô thế nào ? viên cảnh sát hỏi.

Cloé nhún vai.

- Đã đến lúc tôi phải đi xem chỗ khác rồi, thật không chịu nổi ! Mọi người đều cười nhạo sau lưng tôi, mọi

người đều đùa cợt tôi...

Alexandre nhíu mày.

- Sao cơ ? Họ đã nói gì với cô ?

- Ô, không có gì ! Cloé cười gượng. Họ không làm thế trước mặt tôi, anh nghĩ xem ! Nhưng ngay khi tôi quay lưng đi, họ thoải mái mà buông lời châm chọc !

- Nếu là sau lưng cô, thì làm sao cô biết được ?

- Tôi biết, thế thôi, người phụ nữ trẻ lảng tránh một cách khô khan. Họ vui mừng đến mức tôi bị sỉ nhục, họ hả hê lắm !

- Và tại sao lại không thể có trong số họ những người thất vọng với việc bỏ nhiệm Martins ? Chắc chắn một số người thích cô hơn anh ta.

- Anh nói gì vậy ! Tôi biết tôi đang nói gì. Tất cả bọn họ đều muốn hại tôi.

- Cô đang tự tưởng tượng ra đấy.

Cloé ném cho anh một ánh mắt giận dữ, thả rơi cái nĩa.

- Không, tôi không có tưởng tượng, cô nổi giận. Tất cả bọn họ đều liên minh chống lại tôi !

Những lời của Quentin chiếu rọi cảnh tượng này dưới một ánh sáng khác. Và thật bạo liệt.

- Họ không chịu nổi việc tôi thăng tiến quá nhanh, việc tôi giỏi hơn họ ! Thế nên, họ quyết định hạ bệ tôi. Thậm chí có thể họ còn đồng lõa với Martins !

Những lời nói tuôn ra dồn dập, như thể Cloé đang gần như phát điên. Mắt cô sáng lên, như thể cô đang bị sốt.

- Họ là ai ? Alexandre tiếp lời. Họ là ai ? Nào, đưa tên cho tôi đi.

- Nhưng tôi có biết đâu ! Là... những người trong Cơ quan, do Martins cầm đầu. Họ hoàn toàn có thể thuê Bertrand để khủng bố tôi, để khiến tôi phạm sai lầm.

Gomez nhắm mắt lại, đưa tay lên vuốt tóc.

- Nghe này, Cloé, tôi nghĩ cô đang hoang tưởng rồi. Cô nhìn thấy cái xấu ở khắp nơi, cô nghi ngờ tất cả mọi người...

Cô nhìn chăm chăm vào anh với vẻ giận dữ, anh không để bị lung lay.

- Giả thuyết về âm mưu và tên lính đánh thuê, nó không đứng vững được đâu, tôi cam đoan với cô. Cô có quá nhiều tưởng tượng ! Tôi thực sự không thấy được một nhóm đồng nghiệp lại hỏi lộ một gã để quyến rũ cô rồi sau đó khủng bố cô. Một gã mà còn kiếm sống khá giả nữa.

- Còn tôi, tôi nghĩ chính anh mới là người thiếu tưởng tượng ! Cloé bật lại.

Alexandre cố gắng giữ bình tĩnh. Bất chấp sự bất an ngày càng rõ rệt của mình.

- Cô quên Laura rồi, anh nói thêm. Cũng là Martins và đồng nghiệp của cô đã đẩy cô ấy đến tự tử sao ?

Khuôn mặt Cloé khoác lên một chiếc mặt nạ đáng lo ngại.

- Không có điểm chung nào giữa cô gái đó và tôi.

- Cô chắc chứ ? Tôi thì không. Vậy nên, tôi sẽ tiếp tục đào sâu.

- Nếu anh đào sai chỗ, anh sẽ chẳng bao giờ tìm thấy đâu.

- Ý cô là tôi là một thằng ngốc sao ?

Cô ném phần thức ăn trong đĩa vào thùng rác và ném mạnh cái đĩa vào bồn rửa.

Tất nhiên, nó vỡ tan.

- Chết tiệt ! Xem anh đã khiến tôi làm gì này !

- Từ từ thôi ! Thiếu tá van nài. Chúng ta không thể thảo luận mà cô không nổi cơn thịnh nộ sao ? Tôi ở đây để giúp cô, còn phải nói với cô bao nhiêu lần nữa? Nhưng nếu tôi làm cô bức bối đến vậy, tôi hoàn toàn có thể về nhà.

Cloé kìm nén cơn thịnh nộ, đối mặt với mối đe dọa hiệu quả nhất.

- Tôi chỉ muốn anh tin tôi thôi ! cô trả lời, giọng trầm xuống.

- Tôi cũng vậy, tôi muốn cô tin tôi. Tôi đang theo dõi Bertrand và, cho đến lúc này, tôi chưa có gì về hắn ta... Ngoại trừ việc tôi không biết hắn đã ở đâu khi tên kia tấn công cô hôm qua.

Cloé quay lại ngồi xuống, lấy trộm một điều thuốc của anh mà cô sẽ giả vờ hút.

- Hắn không đi làm, hắn ở nhà. Nhưng tôi đã ngủ quên trong xe và cuộc gọi của cô đã đánh thức tôi. Đó

là lúc tôi thấy hắn đã chuồn đi rồi.

- Tuyệt vời ! Cloé cười nhạo. Có thể hắn đã ra ngoài với đầu trùm mũ áo và đeo kính đen và anh chẳng nhận ra gì cả !

- Nếu là hắn, tôi sẽ sớm tóm được hắn thôi.

- Vào lúc hắn đã giết tôi rồi sao ?

- Sớm hơn nhiều, cô yên tâm. Và này, chính hôm qua, cô đã có hắn trong vài centimet... Vậy nên hãy cố nhớ lại điều gì đó đi.

- Tôi đã kể hết cho anh rồi, người phụ nữ trẻ thở dài.

- Cô chưa nói cho tôi biết điều gì, tôi cho cô biết đấy. Hắn cao bao nhiêu ? Hắn cao lớn, hay thấp bé ?

Cô chậm trả lời anh, nhìn ra chỗ khác.

- Thế nào ? Thiếu tá nổi nóng. Cô có thấy rõ hắn thấp hay cao không ?

- Cao.

- Cao thế nào ? Alexandre hỏi thêm khi đứng dậy. Như tôi ? Hơn ?... Kém ?

- Khoảng như anh.

- Vậy thì hãy nói là hần cao khoảng 1 mét 90. Điều đó không phải là phổ biến. Ước chừng, tôi đoán người yêu cũ của cô cao 1 mét 85, là tối đa. Cô đồng ý với điều đó chứ ?

Cloé thở dài.

- 1m85 hay 1m90... có khác gì nhau đâu !

- Ô không ! viên cảnh sát bác bỏ. Không phải là một chuyện đâu.

- Hần có thể đã đi giày có gót.

- Ý cô là giày cao gót của phụ nữ à ? Đấy, cái đó, mới là manh mối ! Alexandre chế nhạo.

- Đừng có giễu cợt tôi nữa ! Cloé giận dữ.

- Được rồi, chúng ta sẽ nói là gã đó cao trong khoảng 1m85 đến 1m90. Còn tầm vóc thì sao ?...

Khi cô vẫn im lặng, anh tiếp tục nói.

- Gầy nhom ? Rộng vai ?

- Bình thường.

- Bình thường, được rồi. Những chỉ dẫn của cô rất quý giá với tôi đấy, cô biết không. Tôi đánh giá cao sự

giúp đỡ của cô !... Béo hay gầy ?

- Bình thường, tôi nói rồi !

- Xem ra, thằng khốn đó chẳng có đặc điểm gì nổi bật! Có giọng nói địa phương không, có lẽ ?

- Làm gì có ! Dù sao thì, khi nói chuyện với tôi, hẳn chắc phải biến đổi giọng nói của mình.

- Gần như thể cô không muốn giúp tôi vậy, viên cảnh sát ám chỉ với một nụ cười giễu. Như thể cô không muốn tôi tóm được hắn...

- Vớ vẩn ! Tôi nhắc lại với anh là chuyện đó chỉ diễn ra vài giây thôi. Tôi đã không nhìn thấy mặt hắn và tôi đã sợ chết khiếp ! Rồi mép nữa, tôi chán cái kiểu thâm vắn của anh rồi ! Đâu phải tôi là nghi can, hả ?

Cô rời khỏi phòng, đóng sầm cửa lại, Alexandre ngã phịch xuống ghế.

- Có lẽ là có đấy, anh thì thăm.

* * *

Cô ấy trong phòng, một mình trong Cái Bóng, cô ấy khóc. Ngồi trên giường, ôm chặt một cái gối vào bụng, cô ấy đung đưa tới lui.

Hắn đã bỏ rơi tôi. Và kẻ kia sẽ đến. Quay lại. Lần nữa và lần nữa. Để kết liễu tôi.

Cloé nghĩ đến khẩu súng giấu trong tủ bếp. Để nó trên bàn đầu giường, ngay trước khi chìm vào giấc ngủ. Dù rằng cô sẽ không ngủ đâu. Dù sao thì vẫn còn những viên thuốc ngủ...

Nhưng như thế, cô thậm chí sẽ không nghe thấy hắn vào, có lẽ sẽ thức dậy khi hắn đã cúi xuống người cô. Một lưỡi dao trong tay.

Tiếng nước nở của cô trở nên dữ dội hơn. Cô tiếp tục đung đưa, như một cái máy nhịp hồng.

Alexandre đã bỏ đi, không một lời. Thậm chí không một lời tạm biệt.

- Dù sao thì, anh ấy cũng nghĩ tôi điên, anh ấy nữa ! Thoát được vạ rồi !

Giọng cô vang lên kỳ lạ trong căn phòng. Trong khoảng trống bao quanh cô, thấm vào cô. Nuốt chửng cô.

Và đột nhiên, tiếng động từ cửa trước làm cô tê liệt. Cô ngừng khóc, ngừng thở, ngừng cử động. Gần như ngừng sống.

Những bước chân trong hành lang.

Cô nên chạy trốn. Đi qua cửa sổ, vòng quanh nhà và ra đến đường phố.

Thế mà, cô vẫn đờ ra như hóa đá trên giường. Chờ đợi thời khắc của mình.

Cánh cửa phòng ngủ mở ra với một tiếng kéo kẹt chết chóc, cô siết chặt cái gối của mình. Một sự bảo vệ mong manh.

Khi bóng người xuất hiện trong khung cửa, máu trong huyết quản cô đông cứng lại.

- Cô đang ngủ à ?

Nhận ra giọng nói của Alexandre, Cloé như sống lại từ cõi chết.

- Không, cô thì thào.

Gomez dò dẫm tìm công tắc, Cloé nhắm nghiền mắt. Khi cô mở mắt ra, viên cảnh sát nhìn cô với vẻ pha trộn giữa dịu dàng và giận dữ. Cô lau mặt, lại bắt đầu đung đưa tới lui.

- Tôi tưởng là hấn.

Alexandre quỳ một gối lên nệm, vén tóc cô để vuốt ve khuôn mặt cô.

- Cô phải tin tôi, Cloé, anh nói.

- Anh đã ở đâu ? cô rên rỉ.

- Tôi đã bực bội. Tôi sợ sẽ trở nên bạo lực, nên tôi đã đi hóng mát cho khuây khỏa.

Cloé run lên vì một cơn rùng mình lạnh giá.

- Bây giờ đỡ hơn chưa ?

Cô nói như một đứa trẻ có chút tội lỗi, anh cảm thấy những kháng cự cuối cùng của mình tan chảy.

Có lẽ cô ấy bị ốm. Thậm chí là nguy hiểm. Thế mà, anh không thể rời xa cô. Anh nằm xuống chặn lông vũ, nhẹ nhàng kéo cô ngã vào người mình.

Chương 54

Xin chào bác sĩ, thiếu tá Gomez đây... Bác sĩ còn nhớ tôi chứ ?

- Tất nhiên rồi, vị bác sĩ tâm thần trả lời.

- Bác sĩ có dành cho tôi vài phút không ? Tôi muốn hỏi làm rõ một hai điểm.

- Anh cứ nói đi.

- Cảm ơn bác sĩ... Vâng, tôi muốn biết liệu một bệnh nhân có thể bị ảo giác trong một cơn hoang tưởng không.

- Ảo giác ? Bác sĩ Murat ngạc nhiên.

- Vâng, như là nhìn thấy người không có thật ấy.

- Không thể. Trong loại giai đoạn đó, không có ảo giác thị giác hay thính giác. Chỉ có hiện thực bị bóp méo. Nếu có ảo giác, thì đó có lẽ là hoang tưởng.

- À... Vậy thì khác nhau thế nào ? viên cảnh sát lúng túng hỏi.

- Không liên quan gì nhau cả. Hoang tưởng là hội chứng gặp trong bệnh tâm thần phân liệt.

- Xin bác sĩ giải thích ngắn gọn cho tôi.

- Ngắn gọn thì không dễ đâu !

- Vậy thì hai câu thôi !

- Nói đơn giản, một hoang tưởng không theo một logic nào, nó hỗn loạn. Nói theo cách thông thường một chút, tôi sẽ nói là nó lan man đủ thứ ! Hôm nay, bệnh nhân có thể nghĩ mình bị người ngoài hành tinh bức hại; ngày mai, họ hoàn toàn có thể tự cho mình là Chúa Giêsu. Ở đây, có ảo giác... Thị giác, thính giác, khứu giác hoặc thậm chí vị giác. Trong khi đó, đối với một bệnh nhân và không phải tâm thần phân liệt, vậy thì hoang tưởng lại được xây dựng rất chặt chẽ và luôn tuân theo cùng một logic. Nó chỉ vận dụng một cơ chế diễn giải chứ không phải một cơ chế ảo giác. Tôi nói khái quát vậy thôi, nhưng để cho anh có ý niệm.

Trước sự im lặng chật vắn của người nghe, vị bác sĩ tâm thần kiên nhẫn tiếp tục :

- Nếu anh thích, thì người hoang tưởng sẽ xoay quanh những sự việc luôn giống nhau. Họ sẽ bóp méo hiện thực, diễn giải nó theo cách để nó phù hợp với hoang tưởng của họ. Để nó khớp một cách hoàn hảo với thuyết âm mưu của họ.

- Bác sĩ có thể cho tôi một ví dụ được không ?

- Được thôi... một ví dụ cố ý đơn giản hóa : nếu bệnh nhân hoang tưởng nghĩ mình là mục tiêu của ai đó và họ bị thùng lốp trên đường, họ sẽ bị thuyết phục rằng chính kẻ bức hại mình đã đặt một cái đinh trên mặt đường. Anh hiểu ý tôi chứ ?

- Vâng, tôi hiểu, Alexandre nói. Mỗi sự cố thông thường sẽ trở thành một hành vi ác ý từ kẻ thù của họ.

- Chính xác ! Nếu máy giặt của họ hỏng, đó là lỗi của người mà họ chỉ định là kẻ thù. Đó là một vụ phá hoại ! Nếu con chó của họ chết vì đau tim, cũng vậy... Một ví dụ khác : nếu một bệnh nhân mắc chứng hoang tưởng nghĩ mình bị các cơ quan mật vụ theo dõi và họ nhìn thấy một khách du lịch có máy ảnh trên vỉa hè, họ sẽ bị thuyết phục rằng đó là một điệp viên nguy trang thành khách du lịch và đang theo dõi họ.

- Tôi hiểu rồi, Alexandre nói.

- Nhưng không có ảo giác. Và cũng không có sự dối trá.

- Chỉ là một sự diễn giải sai lệch về hiện thực, Alexandre nói tiếp. Người tâm thần phân liệt nhìn thấy người ngoài hành tinh không có thật, trong khi người

hoang tưởng nhìn thấy một khách du lịch hoàn toàn có thật, nhưng lại cho là điệp viên.

- Đúng vậy, thưa thiếu tá.

- Cảm ơn bác sĩ, bác sĩ đã giúp tôi rất nhiều. Và... Liệu bác sĩ có đồng ý tiếp xúc với ai đó không ? Gặp một người trong buổi tư vấn và sau đó cho tôi biết ý kiến của bác sĩ ?

- Ô... người đó có thể hẹn lịch, tôi sẽ tiếp họ. Tuy nhiên, tôi không thể báo cáo lại cuộc gặp đó với anh đâu, thưa thiếu tá. Tôi bị ràng buộc bởi bí mật nghề nghiệp, tôi xin nhắc anh.

- Tất nhiên, nhưng...

- Không có nhưng nào cả ! Tôi không thể làm điều đó, trừ khi một thẩm phán yêu cầu tôi giám định, đương nhiên rồi.

- OK, cảm ơn sự giúp đỡ của bác sĩ.

- Không có chi. Chúc thiếu tá ngày tốt lành... À, một điều cuối cùng : tôi không biết chính xác anh đang ở đâu, nhưng dù sao cũng nên biết rằng những người hoang tưởng trong giai đoạn hoang tưởng rất thuyết phục. Thông thường, lý thuyết của họ có vẻ rất logic đến nỗi

nó trở nên đáng tin trong mắt những người xung quanh.

- Được rồi... Còn gì khác không ?

- Họ có thể trở nên nguy hiểm. Thậm chí cực kỳ nguy hiểm. Một hoang tưởng không được điều trị bằng thuốc an thần kinh, hoặc thậm chí bằng cách nhập viện, có thể dẫn bệnh nhân đến hành vi.

- Hành vi ? Alexandre lặp lại một cách ngớ ngẩn.

- Vâng. Bệnh nhân có thể tìm cách tự sát để thoát khỏi nỗi thống khổ của mình. Nhưng họ cũng hoàn toàn có thể gây hại về thể xác cho người mà họ coi là chịu trách nhiệm cho bất hạnh của mình. Nói cách khác, cố gắng giết họ.

Một sự im lặng nặng nề theo sau lời cảnh báo này.

- Cảm ơn lời khuyên, thưa bác sĩ.

* * *

Nước luôn có màu của bầu trời.

Bởi vì nước không có màu sắc. Trừ màu người ta gán cho nó.

Alexandre có cảm giác chạm đáy. Cảm giác đôi mắt anh đang lặn sâu vào trong lòng sông Marne đầy bùn lầy và tối tăm. Vào sự xấu xí vốn có trong mỗi sự vật, mỗi con người, mỗi suy nghĩ.

Tại sao ánh mắt anh ta luôn nhận ra sự kinh hãi khét tiếng đó ? Tại sao nó không bao giờ trôi nổi trên bề mặt của sự vật ?

Ngồi trên một chiếc ghế dài, anh hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Ung thư không đủ nhanh theo ý anh. Mà cũng không chắc nữa. Anh phải có những giải pháp nhanh hơn. Và cũng bớt đau đớn hơn.

Anh không còn biết nữa.

Liệu Cloé có bị ốm. Điên cuồng, có lẽ vậy.

Hay cô ấy nói thật, liệu Quentin đang giết cô ấy.

Quentin hay một ai khác. Trong khu vực Paris, phải có đến hàng trăm y tá tâm thần.

Không, thực sự, anh không còn biết nữa. Anh không phải chuyên gia tâm thần học, chỉ là một cảnh sát sắp bị sa thải, sắp chết. Bất lực và lạc lõng.

Anh chỉ biết là anh muốn giúp đỡ Cloé. Cần phải cứu cô ấy, khỏi chính những con quỷ dữ của cô ấy hay khỏi một mối nguy hiểm có thật.

Cần phải cứu cô ấy, nhưng tại sao ?

Cô ấy đại diện cho điều gì với mình ? Mình còn chẳng biết cô ấy là ai. Cô ấy là cái gì.

Bỏ mặc cô ấy ? Và rồi sao ?

Rồi sau đó, bỏ mặc chính mình. Buông tay cả hai.

Nước sông màu xám, như bầu trời, hôm nay. Như những suy nghĩ của anh, hôm nay. Hôm qua, hôm kia... Như cái ngày anh gặp Cloé tại chính chỗ này. Cái khoảnh khắc chính xác đó, khi cô ấy chạm vào thứ gì đó trong anh. Khi anh thấy nỗi đau của cô ấy, và biến nó thành của mình.

Anh đã có thể nhảy xuống sông, ngày hôm đó. Nhưng Cloé đã băng qua con đường của anh.

Thế nên, anh vẫn còn ở đây.

Anh lại bắt đầu đi chậm chậm bên bờ sông. Tiếng chuột điện thoại di động giật anh khỏi sự trầm tư đau đớn đó. Anh nhận ra số của đại úy Villard.

- Chào, lão già.

- Tôi có thông tin anh yêu cầu rồi, vị đại úy thông báo.

- Phang ra đi !

- Thằng Quentin Barthelemy của anh sống ở Créteil, tôi gửi địa chỉ chính xác cho anh qua SMS... Hắn là điều dưỡng trưởng tại bệnh viện tâm thần Villejuif. Độc thân, không con cái.

Gomez chờ người ra.

- Độc thân không con, lão chắc chứ ?

- Ừ. Còn thì, không tiền án... hắn sạch sẽ.

- OK, cảm ơn.

- Không có gì, Alex. Anh muốn gì ở gã đó ?

- Không gì cả, đừng lo.

- Khi nào anh quay lại ?

- Không biết nữa. Hỏi ông chủ đáng kính của chúng ta ấy !

- Tôi sẽ không quên đâu... Mà anh thế nào rồi ?

- Vẫn sống. Sống thế nào, thì tôi cũng chẳng biết nữa. Gặp sau, lão già. Và lại cảm ơn nhé.

Alexandre cúp máy, ngược mắt nhìn trời.

Quentin Barthélemy không phải là một người chồng tốt, cũng chẳng phải người cha tốt. Điều đó không biến hắn thành kẻ sát nhân. Chỉ là một tay nói dối khét tiếng. Và không nghi ngờ gì, một kẻ biến thái đích thực.

* * *

- Thế nào rồi, nhà vô địch ?

Laval vẫn nhắm mắt. Khuôn mặt anh khá thanh thản khi Gomez đặt một nụ hôn lên trán anh.

- Còn tôi, tôi thấy tệ, Alexandre thì thềm. Tôi thực sự không biết tôi đang ở đâu nữa...

Âm thanh đều đặn của máy móc chuyển dịch một cách trơn trên nhịp đập trái tim của trung úy. Trái tim đó đang kháng cự, đang từ chối đầu hàng.

Alexandre ngấm nhìn anh ta một lúc, đứng đưa theo những nhịp đập đều đặn. Anh đưa tay lại gần tay của Cậu Bé, rồi cuối cùng nắm lấy nó trong tay mình.

Rồi anh bắt đầu nói chuyện với anh ta bằng giọng nhỏ nhẹ. Kể cho anh ta nghe về cuộc điều tra, những nghi ngờ, những điểm yếu của mình.

Tình yêu chớm nở của anh dành cho Cloé. Thứ tình yêu mà anh chẳng biết phải làm gì với nó. Thứ giống như một cơn co giật cuối cùng, gần như một trận chiến danh dự.

Anh nói với anh ta rằng cô ấy đẹp thế nào. Cô ấy mạnh mẽ ra sao. Và cô ấy đang gặp nguy hiểm đến chừng nào.

- Cô ấy sẽ hợp với anh đấy, anh trai... Tôi chắc chắn mà. Tất nhiên phải hiểu cô ấy, nhưng... dù cô ấy có tính khí xấu và hơi quá nhiều xác tín, tôi nghĩ cô ấy sẽ hợp với anh. Cô ấy có vẻ kiêu ngạo và khinh thường, nhưng đó chỉ là vỏ bọc thôi, anh thấy không. Thực ra, tôi tin rằng cô ấy đã đau khổ đến mức phải xây cho mình một lớp vỏ bọc để sinh tồn sau vụ tai nạn của em gái. Hãy nhìn xem tôi mạnh mẽ thế nào !

Sau một khoảng lặng dài, Alexandre bắt đầu nhắc đến Sophie. Nước mắt làm mờ mắt anh, mà anh thậm chí không nhận ra. Đó là lúc bàn tay của Laval siết chặt tay anh với một sức mạnh bất ngờ. Alexandre mỉm cười, hơi ngây ngô.

- Anh nghe thấy tôi à ? Tôi tin là anh nghe thấy tôi đây, thằng nhãi ranh con ! Thế sao anh không mở mắt ra ? Anh không muốn nhìn thấy mặt tôi à ? Đúng thôi, mà xem. Sau những gì tôi đã làm với anh... Hay là, anh không muốn nhìn thấy thế giới này nữa. Nhưng dưới này vẫn có những thứ hay ho mà, hãy nhớ lấy...

Bàn tay của Laval lại trở thành một mảnh thịt bất động. Tuy vậy, Alexandre vẫn tiếp tục mỉm cười.

Anh lấy cuốn sổ tay trong tủ đầu giường, lấy bút và viết đầy hai trang.

Rồi anh lại hôn Cậu Bé. Như anh sẽ làm với một đứa con trai.

Hai phút sau, anh đã ở trong xe. Với một năng lượng mới. Có lẽ Laval đã truyền năng lượng của mình cho anh ?

Anh phải khám phá xem Quentin có phải là kẻ mà anh đang truy đuổi. Chiến lược sẽ đơn giản ; dụ con sói ra khỏi rừng. Để làm được điều đó, chỉ một giải pháp : tạo khoảng cách với Cloé để khiến cái Bóng kia tin rằng cô ấy không có sự bảo vệ.

Để cho Quentin Barthélemy tự do hành động. Hoặc Bertrand. Cái nào cũng được.

Không đóng vai vệ sĩ nữa và quan sát từ xa.

Chỉ có điều, Cloé có nguy cơ không đồng ý. Cô ấy thậm chí có nguy cơ chết vì điều đó.

Anh suy nghĩ về cách tốt nhất để thực hiện kế hoạch của mình thì điện thoại di động lại reo.

- Chào Alex, Maillard đây.

Một hồ nước đóng băng ngăn cách họ. Mỗi người một bờ. Trong khi trước kia họ là bạn.

Vào thời Laval còn đủ cả hai chân.

- Chờ đã, tôi đỗ xe đã...

Alexandre dừng xe sát lề đường, tắt máy.

- Anh có gặp Cậu Bé gần đây không ? vị thanh tra trưởng mở đầu.

- Tôi vừa từ bệnh viện ra, Gomez tiết lộ. Nó siết tay tôi. Nó có vài phản ứng, tôi nghĩ đó là dấu hiệu tốt.

- Tốt quá, vị thanh tra phân khu thì thăm. Tốt quá...

- Anh gọi cho tôi không phải để hỏi thăm Laval, phải không ?

- Không. Thực ra, Couturier muốn gặp lại anh. Anh ta sẽ triệu tập anh.

Couturier. Đại úy của IGPN (Thanh tra Tổng cục Cảnh sát Quốc gia), phụ trách cuộc điều tra nội bộ về vụ sai sót Tomor Bashkim.

- Và tôi muốn báo trước cho anh, Maillard tiếp tục.

- Cảm ơn, tử tế đây.

- Sáng nay tôi đã nói chuyện với tôi ta... Mọi chuyện không ổn cho anh lắm.

- Không đùa đây chứ ? Gomez cười khẩy.

- Vì Laval không tỉnh dậy và rồi anh cũng sẽ hết ngày nghỉ phép, tôi ta...

Maillard tìm từ, Alexandre quyết định giúp anh ta một tay.

- Anh ta sẽ đình chỉ công tác tôi, phải không ?

- Ừ.

Gomez tiếp nhận cú đấm, vẫn im lặng. Anh biết chuyện này sẽ xảy đến, nhưng nghe thấy nó vẫn khiến anh đau.

- Anh đã nói gì ? cuối cùng anh hỏi.

- Anh muốn tôi nói gì ? vị thanh tra phân khu thở dài. Đó là một lệnh đình chỉ tạm thời, trong thời gian cuộc điều tra kết thúc.

- Họ sẽ tống cổ tôi và anh biết rất rõ điều đó. Họ đã quên hết mọi thứ tôi đã làm trước đây, phải không ?

- Nghe này, Alex, tôi luôn ủng hộ anh. Nhưng lần này, tôi không thể làm gì được, tôi đảm bảo với anh.

- Còn tôi, tôi tin là anh đã không muốn làm gì cả, Thiếu tá trưởng nện giọng. Tôi tin là anh đã bỏ rơi tôi. Tôi thậm chí tin rằng anh đã nói với họ là tôi đang âm thầm điều tra ! Tôi tin là anh đã tố giác tôi.

- Thôi ngay cái trò nhảm nhí đó đi ! Maillard quát. Anh mê sảng rồi. Tôi đã làm những gì có thể !

- Ủ, tôi tưởng tượng thế ! Nhưng đừng lo, tôi sẽ ngoan ngoãn trả lại súng và thẻ, không gây chuyện gì đâu. Tôi sẽ không gây thêm rắc rối nào cho anh nữa ! Anh bạn thân của tôi có thể ngủ ngon lành rồi.

- Alex, đừng nói...

Maillard không kịp nói hết câu, Alexandre đã cúp máy.

Anh đâm mạnh vào vô lăng, tì trán giữa hai bàn tay.

Tất cả đều hợp lý. Tôi đã phạm sai lầm, tôi phải trả giá. Tôi phải trả giá cho Cậu Bé đang mòn mỏi trên giường bệnh và có lẽ sẽ không bao giờ nhìn thấy màu trời nữa.

Thế rồi, Alexandre nỗ máy và kìm nén lòng hận thù của mình.

Liệu anh có cảm thấy bớt tội lỗi khi bị kỷ luật ? Nhảm nhí ! Dù có bị cắt cụt một chân, anh vẫn sẽ cảm thấy mình có tội. Điều duy nhất có thể xoa dịu gánh nặng không lồ này chính là một nụ cười từ Cậu Bé. Những lời tha thứ.

Gomez mở kính xe và hít một hơi thật sâu, cố gắng tập trung trở lại vào cuộc điều tra của mình. Cuộc điều tra cuối cùng trong sự nghiệp, anh biết điều đó.

Đó là lúc điện thoại di động của anh lại kêu lên một lần nữa.

Anh bắt máy sau khi đảm bảo đó không phải Maillard gọi lại.

- Vâng ?

- Alexandre ? Quentin Barthélemy đây.

Huyết áp của Gomez tăng lên một bậc.

- Chào, Quentin... Có chuyện gì vậy ?

- Tôi đã suy nghĩ rất nhiều kể từ chuyến thăm của anh ngày hôm qua. Và tôi rất muốn chúng ta gặp nhau.

Gomez mất ba giây trước khi trả lời, thế là Quentin nói thêm :

- Tôi đã nói về trường hợp của Cloé với một chuyên gia hàng đầu và tôi tin là tôi có thể giúp anh... Anh có rảnh không ?

- Ừ... Anh muốn tôi đến Villejuif à ?

- Không, hôm nay tôi không làm việc. Tôi sẽ đến chỗ anh nếu anh cho tôi địa chỉ.

Gomez lại do dự. Nhưng ngay cả khi Quentin và Cái Bóng chỉ là một, hẳn ta cũng chẳng mạo hiểm bao nhiêu. Xét cho cùng, thằng khốn đó chỉ là một tên hèn nhát, chỉ có khả năng khủng bố những người phụ nữ đơn độc.

- Tôi sống ở số 156 đại lộ Clemenceau, tại Maisons.

- Rất tốt, tôi sẽ tìm thấy. Khoảng một tiếng nữa nhé, được chứ ?

- Hoàn hảo. Hẹn gặp lại anh sau, Alexandre kết luận.

Hoặc là gã này là một tay chuyên nghiệp đích thực muốn giúp đỡ Cloé, hoặc là con sói cuối cùng đã quyết định tự mình chui ra khỏi rừng. Dễ hiểu tại sao : tiếp tục tẩy não viên cảnh sát, tiếp tục xúi giục hắn chống lại Cloé. Để người bảo vệ cuối cùng của cô nghĩ rằng cô điên và ngừng trông nom cô. Một chiến thuật như bao chiến thuật khác.

Với điều kiện chính hắn là thủ phạm.

Nhưng phạm tội gì ? Trước mắt pháp luật, chẳng có tội gì để nhốt hắn ta. Thậm chí chẳng có đủ bằng chứng để truy tố hắn.

Hắn đã trùm mũ trùm đầu và theo dõi Cloé. Hắn đã đeo kính đen và dọa cô ấy, thừa ông công tố.

Làm sao chứng minh được hắn đã vào nhà cô ? Rằng hắn đã cho cô uống thuốc và lột đồ cô giữa rừng ? Rằng hắn đã biến cuộc đời cô thành cơn ác mộng ?

Sau cuộc gặp này, Barthelemy sẽ thấy là hợp lý nếu mình bỏ rơi Cloé. Hắn sẽ cảm thấy tự tin và chuyển sang giai đoạn cao hơn.

Cái bẫy thật sự hoàn hảo.

* * *

Trên đường đi, Alexandre gọi số của Cloé. Máy trả lời.

- Chào, cô thân yêu, là Alex đây. Tôi chỉ muốn biết cô thế nào... Thôi, hẹn tối nay, tôi hôn cô nhé. Tôi hôn cô thật mạnh.

Anh cúp máy, ném điện thoại lên ghế hành khách và tăng tốc. Anh đã muốn nói với cô Anh yêu em. Điều đó làm anh ngạc nhiên. Và không chừng anh đã lộ ra trong cách nói Anh hôn em...

Trên đại lộ Clemenceau, Gomez trông thấy Barthélemy đã đợi sẵn dưới nhà anh. Anh đỗ xe Peugeot, từ từ tiến về phía người y tá.

- Tôi đến hơi sớm một chút, Quentin xin lỗi và bắt tay anh.

- Không thành vấn đề.

Viên thiếu tá bấm mã số, cẩn thận đứng che bàn phím, trước khi đẩy cửa tòa nhà.

- Tôi sống ở tầng hai, anh nói rõ khi bước vào cầu thang. Thế, anh có điều gì thú vị để nói với tôi không ?

- Tôi tin là có.

Đến tầng hai, Gomez mở cửa căn hộ của mình, bước vào trước.

- Đừng để ý đồng lộn xộn.

- Anh đừng lo... Anh sống một mình à ?

- Không, Alexandre nói dối. Nhưng vợ tôi cũng chẳng ngăn nắp hơn tôi !

- Trật tự, đó là bản năng sinh tồn.

- Anh định phân tích tâm lý tôi à ?

Quentin bật cười, hất treo áo khoác trong hành lang.

- Tôi không có khả năng đó đâu ! Tôi chỉ là y tá, không phải bác sĩ tâm thần.

- Càng tốt. Anh uống gì không ?

- Cà phê, nếu anh có. Cảm ơn.

- Cứ ngồi đi, tôi quay lại, Alexandre đề nghị rồi đi về phía nhà bếp.

Quentin lợi dụng lúc chủ nhà vắng mặt để quan sát kỹ lưỡng những gì xung quanh. Phòng khách này, chìm

trong cái bóng mờ ảo, trang trí sơ sài. Buồn đến chết.

Gần như chẳng có ai sống ở đây. Hoặc chỉ là một cái bóng.

- Vợ anh làm việc à ? hấn hỏi to.

Bàn tay Alexandre siết chặt lấy gói cà phê, anh làm đổ một ít bên cạnh phin lọc.

- Ủ. Ở chỗ một công chứng viên, anh trả lời.

- À... Thế thì tốt !

- Còn vợ anh ? viên cảnh sát hỏi tiếp khi quay lại phòng khách.

- Tôi sẽ nói với anh một bí mật, Quentin mỉm cười, tôi chưa lập gia đình.

Gomez giả vờ ngạc nhiên hết cỡ. Hơn nữa, anh thực sự ngạc nhiên. Rằng Barthélemy ném ra sự thật với anh một cách hoàn toàn bất cần như vậy. Anh ngày càng nghi ngờ về tội lỗi của hấn ta, nhưng vẫn cảnh giác. Hơn nữa, khác với thói quen, anh đã không bỏ súng khi về nhà.

- Cloé đã nói với tôi rằng...

- Tôi biết. Thực ra, đó là điều tôi khiến Carole tin, nhưng nó sai. Anh sẽ giữ kín cho tôi chứ ?

- Chuyện đó không liên quan đến tôi, Alexandre đáp lại và nhún vai.

- Tôi biết tôi sẽ không sống cả đời với Carole, nên, với lời nói dối nhỏ này, tôi giữ cô ấy ở khoảng cách và tránh cho cô ấy nghĩ ngợi về tương lai chung của chúng tôi.

- Vậy cũng thật là đều ! viên cảnh sát phản đối.

- Chắc vậy. Nhưng mấy cô gái phức tạp quá...

Quentin ngồi xuống ghế sofa, Alexandre đi lấy cà phê trong bếp rồi ngồi vào ghế bành, ngay trước mặt hắn.

- Nào, nói cho tôi về Cloé đi, viên thiếu tá chuyển sang chủ đề.

- Tôi đã nói chuyện với giáo sư phụ trách UMD. Ông ấy là một chuyên gia lớn, anh biết đấy... Tôi đã mô tả cho ông ấy các triệu chứng mà Cloé mắc phải và ông ấy đã xác nhận điều tôi nghĩ. Theo ông ấy, cô ấy đang bị hoang tưởng.

Alexandre châm một điếu thuốc, mời Barthélemy một điếu nhưng hắn từ chối.

- Ông ấy còn nói với tôi rằng ông ấy đã từng nghe nói về một trường hợp gần như tương tự từ một đồng nghiệp, một phụ nữ hành nghề trong thành phố.

- Thật à ? Gomez ngạc nhiên.

- Đó là về một phụ nữ trẻ nghĩ rằng mình bị một người đàn ông theo đuổi... Cô ấy làm thu ngân trong một siêu thị, tôi nghĩ vậy.

Gomez suýt làm rơi điều thuốc nhưng cố giữ khuôn mặt điềm tĩnh.

- Rồi sao ?

- Thì, cuối cùng nó dẫn đến tự sát, người y tá tiếp tục và đưa tách cà phê lên môi. Nhảy lầu.

Tên khốn này chẳng sợ gì cả. Hắn ta thậm chí còn cho phép mình khiêu khích anh.

Hoặc là, hắn ta cũng vô tội như cừ non vừa mới sinh.

- Tôi không nghĩ Cloé muốn quyền sinh đâu, Alexandre đáp lại.

- Những vụ tự sát xảy ra không báo trước.

Alexandre nhìn thẳng vào mắt người y tá, tìm hiểu xem hắn ta đang chơi trò gì.

- Tôi có mang cho anh tài liệu về chủ đề này, Quentin nói tiếp và đứng dậy. Đọc hơi dài một chút, nhưng tôi tin nó sẽ cho anh biết nhiều về chứng hoang tưởng.

- Tuyệt ! Gomez cười nhạo. Tôi luôn muốn nhồi nhét mấy cuốn sách tâm thần học ! Anh không thể tóm tắt cho tôi nghe à ?

Quentin quay lại phía cửa ra vào nơi hắn để lại cặp.

- Tôi chắc là nó sẽ làm anh say mê ! hắn nói và cười.

Gomez nở một nụ cười gượng và uống nốt cà phê. Khi quay đầu về phía cửa sổ, anh thấy bóng một người đàn ông, đứng sau lưng hắn. Đang cầm thứ gì đó trong tay giơ lên cao về phía trần nhà.

Anh cảm thấy một cơn rùng mình kỳ lạ chạy dọc sống lưng. Một giây trôi qua, dài vô tận.

Trong giây đó, Gomez không làm gì.

Trong giây đó, Quentin lấy đà.

Rồi Alexandre đứng phắt dậy, quay người lại và nhận một cú đánh ngay thái dương.

Không một tiếng kêu, anh ngã ngựa ra và gục xuống trước ghế sofa.

Cú đánh thật dữ dội, anh có cảm giác như hộp sọ mình vỡ làm đôi.

Anh cố rút súng, nhưng một bàn chân đạp lên cẳng tay anh, ghim chặt nó xuống sàn.

Anh rên rỉ, yếu ớt, cảm thấy những tia sáng ý thức cuối cùng của mình đang tắt dần.

Chương 55

Ê hê, có ai không ?

Xé toang một tiếng o o liên tục, giọng nói đó dường như đến từ rất xa. Gần như từ cõi âm.

- Thiếu tá ?... Anh nghe thấy tôi chứ ?

Gomez chớp mắt, nhiều lần liên tiếp. Một khuôn mặt hiện ra từ hư vô. Với nụ cười trấn an.

Thế nhưng, anh ta vẫn thép nhăm nghiền mắt lại. Thêm một chút nữa thôi... Cửa cảm giác bình yên này, của sự từ bỏ ngọt ngào này.

Dù anh ta thấy thật lạ lùng khi nhận thức được điều đó, anh ta đã tưởng mình chết rồi.

Một bàn tay lay anh ta mạnh, anh ta bị tát.

- Nào, anh bạn, tỉnh dậy đi ! Tôi không phải chỉ có mỗi việc này đâu...

Quentin, ngồi trên một chiếc ghế, ngồi ngược. Cầm chống lên thành ghế, hắn tiếp tục mỉm cười với anh ta.

- Thế nào, anh đã trở lại với chúng ta rồi à, anh bạn ?

Gomez cố gắng tỉnh dậy. Sau vài giây, anh nhận ra mình đang ở trong nhà mình.

- Đầu không đau lắm chứ, tôi hy vọng thế ?

- Cái gì... ?

Miệng anh khô khốc như sa mạc, đầy những cây xương rồng. Đầu anh, một chiếc khí cầu đang rơi tự do, lao vút xuống. Va chạm là điều sắp xảy ra.

Và anh có một cảm giác khó chịu như vừa uống cạn một chai whisky một hơi.

- Anh không nhớ gì nữa à ?

Gomez cũng đang ngồi trên một chiếc ghế, cổ tay bị còng ra sau lưng. Anh nhớ lại đã bị đánh một cú, nhớ chủ yếu là nỗi đau, rồi cú ngã.

Đôi diện, Barthelémy đang nghịch cây Sig-Sauer của hắn.

Dù đầu óc không được tỉnh táo lắm, viên thiếu tá cuối cùng cũng nhận ra mình đang ở trong một tình thế khó khăn.

- Anh thực sự gặp chuyện rồi đây, Alex ! Quentin xác nhận. Nhưng nói chung, đó là điều xảy đến với những kẻ quá tò mò. Và không đủ thông minh... Hoặc cả hai, như anh. Có những kẻ tích tụ cả hai đấy, nhỉ ?

Gomez thà im lặng, lúc này. Ưu tiên là lấy lại sức. Vì anh ta chưa chết, đột nhiên anh ta muốn sống. Hơn tất cả mọi thứ.

Nhưng trước tiên, anh muốn hoàn toàn lấy lại tinh thần. Xé toang màn sương mù đang bủa vây não anh.

Anh cố cử động các ngón tay, chỉ vừa mới làm được. Như thể anh đang chịu tác dụng của một loại ma túy mạnh. Ngay cả ánh mắt anh cũng khó khăn để nhìn chằm chằm vào kẻ thù.

- Được rồi, chúng ta sẽ nói chuyện một chút với nhau. Nếu anh đồng ý, dĩ nhiên là vậy...

Viên cảnh sát rên lên một tiếng đau đớn.

- Hoàn hảo ! Tên y tá chế nhạo. Tôi biết là anh sẽ sẵn sàng cho cuộc trò chuyện mà.

Hắn bước vài bước dài, vẫn cầm khẩu súng bán tự động trong tay.

- Nếu anh dám hét lên, tôi sẽ bịt miệng anh ! Hấn nói thêm và vung lên một cuộn băng dính. Nhưng tôi ngạc nhiên nếu anh làm được với liều lượng tôi đã tiêm cho anh đấy !

Thì ra là vậy. Tên khốn này đã cho mình dùng thuốc !

Quentin sau đó lắc lư một ống tiêm trước mắt anh.

- Một chất rất hiệu quả để biến những kẻ cứng đầu nhất thành những con cừ non, hấn giải thích. Và anh biết gì không ? Một phân tử không để lại bất kỳ dấu vết nào trong cơ thể. Điều đó có nghĩa là nếu họ mổ xẻ anh trong những ngày tới, họ sẽ chẳng tìm thấy gì đâu !

Barthelemy hả hê, Gomez cảm thấy nỗi sợ nảy mầm trong ruột gan mình. Có lẽ vì anh tưởng tượng thấy mình trên chiếc bàn inox của nhà giải phẫu. Não anh ở một bên, gan anh ở bên kia.

Đột nhiên, cái chết không còn lãng mạn và quyến rũ nữa. Chỉ còn đáng ghét và tồi tệ.

Một miếng thịt nguội trên sạp của một hàng thịt.

- Và vì các nhà giải phẫu luôn bận rộn quá sức, tôi ngạc nhiên nếu họ mổ anh ra trước bốn mươi tám tiếng đấy. Anh nghĩ gì về điều đó, Alex ?

- Tôi nghĩ rằng... rằng... anh là... một... một...

Gomez thậm chí không thể nói nổi hai từ.

- Một gì ? Quentin thích thú. Một thiên tài ? Tôi không bắt anh phải nói ra đâu, anh bạn !

Viên cảnh sát tập trung tối đa. Anh phải lấy lại sự tỉnh táo và khả năng sử dụng các chi của mình. Anh từ chối việc để mình bị chảy máu mà không phản kháng. Chết theo cách đó.

Thảm hại.

- Thằng khốn con đĩ cuối cùng anh ta thoát ra.

- Giữ phép lịch sự vào, được chứ ?

- Nó sẽ... giết... tôi à ?

- Thuốc á ? Không, yên tâm đi ! Mũi tiêm, chỉ là để cho anh ngồi yên thôi. Còn tôi mới là người sẽ giết anh.

Alexandre nhắm mắt lại. Nhưng mọi thứ vẫn tiếp tục xoay tròn. Chỉ ở bên trong hộp sọ của anh thôi. Bởi vì anh càng ngày càng khó cử động. Như thể thằng khốn này đã trát lên người anh một lớp xi măng, đang cứng dần trên da anh.

Thật kinh khủng.

Phải cố gắng chịu đựng. Loại thuốc này, nếu nó biến mất khỏi cơ thể nhanh như vậy, hẳn là có tác dụng rất tạm thời.

Cố gắng chịu đựng, càng lâu càng tốt.

- Anh thấy đấy, Alex, tôi quý anh đấy. Tôi thấy anh... Nói sao nhỉ ?... Dễ mến. Và đáng thương. Ủ, đúng vậy, tôi thấy anh đáng thương.

- Tốt quá, một giọng nói từ cõi chết làm bầm.

- À, tôi thấy anh lấy lại được giọng nói rồi, tốt lắm. Nhưng tôi thích nói một mình lắm ! Nên đừng có cố trả lời tôi.

Quentin đặt đôi tay đeo găng lên vai Alexandre và cúi xuống. Trán họ gần như chạm nhau.

- Tôi thậm chí còn nói : cầm cái mồm to của anh lại ! Hắn thì thầm. Hiểu chứ ?

Hắn đứng thẳng dậy, Gomez lại thở. Chạm đến mức anh có cảm giác mình sắp ngủ thiếp đi. Thế là, anh cắn vào lưỡi mình, đến chảy máu.

- Tôi vừa nói gì ấy nhỉ ? Kẻ tra tấn anh tiếp tục. À ừ, tôi thấy anh đáng thương. Nhưng quá tò mò... Mà này, tôi hiểu, anh bạn già ạ. Tôi hiểu tại sao anh phải lòng cô gái đó. Bất kỳ gã đàn ông nào, ở vị trí của anh, cũng sẽ lao đầu vào... Nhưng vấn đề là, thèm muốn vợ của người khác là xấu lắm. Rất xấu. Chẳng ai nói với anh à? Thậm chí còn được ghi trong Kinh Thánh kia !

- Vợ... của người khác ?

- Ừ vậy đó, Alex tên y tá thờ dài. Cloé là của tôi. Không phải của anh.

- Tôi không thể... biết được cô ấy là của anh.

- Đương nhiên là có, anh biết mà ! Ngay từ đầu. Nhưng anh tưởng mình mạnh hơn tôi. Anh tự cho mình nhiệm vụ phải cứu cô ấy. Anh tưởng tôi là anh hùng !

Quentin lại áp sát mặt vào mặt anh.

- Trông bộ dạng thảm hại lắm, anh hùng ạ !

- Anh hùng... gửi lại anh nhé.

Tên y tá nháy mắt với anh rồi vỗ nhẹ lên má anh một cách thân thiện.

- Tôi nghĩ là anh không ở vị trí để trở nên ngạo mạn đâu.

Gomez tập trung toàn lực và thử xem cái còng có chắc không. Không hy vọng. Nhưng chân anh không bị trói, điều đó để lại cho anh một cơ hội. Với điều kiện là lấy lại được khả năng sử dụng chúng. Lúc này, anh không nhúc nhích. Chờ đợi thời cơ thích hợp.

Quentin dừng lại trước những bức chân dung của Sophie trang trí trên chiếc tủ buffet cũ những năm 30.

- Cô ấy đẹp thật, vợ anh. Đúng là Cloé giống cô ấy. Đáng kinh ngạc. Hẳn là anh đã bị sốc, phải không ?

- Anh muốn... gì, ngoài việc làm tôi choáng ngợp bằng lời nói ?

- Tôi á ? Tôi chỉ muốn Cloé thôi. Nhưng anh đã chặn ngang đường tôi. Anh đã đứng giữa cô ấy và tôi.

- Tôi đã làm công việc của mình.

Nói chuyện với hắn. Dù đó là một cực hình. Tên điên này cần được trút bầu tâm sự. Cần nói hết ra những gì chất chứa.

Trả lời hắn, đề khuyến khích hắn tiếp tục. Đề thú nhận các tội ác và dự định của hắn.

Giành thêm thời gian, mãi và mãi.

- Cũng không sai. Nhưng tôi nhắc anh là anh thậm chí còn không còn là cảnh sát nữa.

- Có Gomez đáp lại. Tôi vẫn là... cảnh sát. Và hạ sát một sĩ quan cảnh sát, đó là... điên rồ.

Quentin bật cười, Gomez cảm thấy ruột gan tôi như thắt lại. Tên y tá ngồi lại lên ghế. Hắn đứng đưa tới lui, tiến lại gần rồi xa ra khỏi con mồi của hắn. Đủ để làm anh buồn nôn, ngay sau cơn đau đầu.

- Cảm ơn vì đã cảnh báo tôi, anh hùng. Khi tôi giết anh xong, tôi sẽ suy ngẫm về điều đó, tôi hứa với anh đấy.

Một khoảng im lặng dài, trong đó hai người đàn ông đối đầu nhau bằng ánh mắt. Nhưng đôi mắt của Gomez thật khó để giữ vững.

- Dù sao thì, anh cũng muốn chết, Quentin đột nhiên tuyên bố.

- Sao... anh biết ?

- Tôi biết tất cả. Anh nhớ vợ anh, anh muốn đoàn tụ với cô ấy. Muốn kết thúc tất cả. Nếu không, anh đã không để bị đánh như vậy, anh đã cố gắng tự vệ. Anh đã thấy tôi, trong tấm kính, phải không ? Và đó là lúc anh từ bỏ cuộc chiến.

Gomez nghiêng răng ; thằng khốn đó nói đúng.

- Chết, t Quentin thì thâm. Quên đi đau khổ, nỗi buồn, nỗi đau... Hẳn là tuyệt vời lắm, nhỉ ?

- Anh muốn thử không ? Viên cảnh sát đề nghị trong một nguồn năng lượng dâng trào.

Thật điên rồ khi cơn giận lại mạnh mẽ đến thế.

Quentin lại mỉm cười. Nụ cười hơi đầy tiếc nuối.

- Tôi e rằng đây là lượt của anh đây, đồ cóm ạ. Không phải của tôi. Anh sẽ chết và tôi sẽ có thể yên ổn chăm sóc cô bé Cloé xinh đẹp... Anh sẽ không còn ở đó để canh chừng cô ấy, như một chú chó ngoan ngoãn nữa.

Cổ họng Alexandre thắt lại đau đớn, anh kìm lại dòng nước mắt sắp trào ra từ đôi mắt mình. Mà trong giây phút này, không còn là đôi mắt của một kẻ điên nữa. Mà là đôi mắt của một đứa trẻ đang khiếp sợ. Của một người đàn ông biết mình sắp chết. Mà chưa hoàn thành

sứ mệnh.

- Tôi sẽ an ủi cô ấy về sự ra đi của anh, Barthélemy hứa. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy, cứ tin tôi đi.

- Anh chỉ là một thằng bệnh hoạn ! Anh đã giết một y tá của UMD và chiếm chỗ của hắn, đúng không ?

Quentin cười nhạo, lại đứng dậy khỏi ghế. Rõ ràng, hắn đang bồn chồn.

Alexandre ngạc nhiên vì đã có thể thốt ra cả một câu nói mà không dừng lại. Anh có cảm giác như sức lực đang hồi sinh.

- Anh là một thằng thú vị đấy... Tôi nghĩ anh xứng đáng để tôi giải thích. Để tôi nói cho anh biết thực sự tôi là ai và tôi sẽ làm gì với cô ấy.

Không, tôi không xứng đáng với điều đó. Xứng đáng được nghe một tên tâm thần bệnh hoạn trình bày chi tiết các dự án, những lệch lạc, động cơ của hắn.

Tuy nhiên, Alexandre sẽ phải chịu đựng sự hành hạ cuối cùng này.

- Cloé, tôi đã gặp cô ấy tại một bữa tiệc mà Carole mời tôi. Chúng tôi trao đổi vài ba từ, nhưng cô ấy thậm chí còn không nhìn thấy tôi, quá bận rộn ngắm nhìn ánh

hào quang của chính mình. Quá bận rộn để tỏa sáng !
Đề rực rỡ như mặt trời... Tôi biết ngay lập tức đó chính là cô ấy. Đó là lúc tôi chọn cô ấy.

Viên thiếu tá không cất lời hấn nữa, để hấn kể câu chuyện tình yêu bệnh hoạn của mình. Quentin bỏ khẩu súng xuống bàn thấp, Gomez cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút.

- Tôi bắt đầu theo dõi cô ấy, một cách kín đáo. Ghi nhận từng thói quen, từng tật xấu của cô ấy. Nói chung, tôi đã học cách hiểu về cô ấy. Sau đó, tôi tiếp cận đưa bạn thân nhất của cô ấy. Con nhỏ đó chẳng khó quyến rũ chút nào ! Nó đã ngã vào chân tôi với một sự dễ dàng đến khó tin... Hình như tôi có một sức quyến rũ điên cuồng, nhỉ. Anh nghĩ gì về điều đó ?... Nhờ Caro, tôi đã biết rất nhiều điều về hôn thê của tôi. À, tôi đã phải giả vờ yêu lại nó và, tin tôi đi, không dễ đâu. Con nhỏ đó chán ngắt như một ngày mưa ! Cũng gọi cảm như một đĩa mì vậy.

Gomez nhẹ nhàng dồn trọng lượng về phía trước. Anh thử cử động đôi chút, để cho cơ thể đỡ tê cứng. Để làm nứt lớp xi măng.

- Và rồi sau đó, tôi chuyển sang tấn công. Tôi có một phương pháp vô cùng hiệu quả : tôi làm cho chúng hoàn

toàn điên loạn !

Quentin lại tiến lại gần, Gomez ngả người ra sau.

- Anh có cái gì mà cứ ngo ngoáy thế hả ?

- Tôi muốn đi đái, viên cảnh sát viên có.

- Xin lỗi, để lúc khác nhé. Vậy, tôi nói là tôi làm chúng điên lên. Sướng lắm, anh không thể biết đâu ! Chúng kể câu chuyện của mình khắp nơi và không ai tin chúng cả.

- Không ai, ngoại trừ tôi.

- Không thể nào tránh được hết mọi rắc rối, chắc chắn rồi, Barthélemy nhượng bộ. Dù sao, tất cả chuyện đó cũng không quan trọng. Anh thấy đấy, điều tôi thích, là giải cấu trúc chúng. Đập vỡ chúng thành từng mảnh! Nhìn chúng vật lộn, chiến đấu chống lại một kẻ thù vô hình. Đánh mất tất cả các điểm tựa, đánh mất tất cả những gì chúng đã xây dựng. Lột trần chúng, làm chúng đau đớn tột cùng... Khoái lắm, anh không thể tưởng tượng được đâu.

- Không, tôi không thể, Gomez xác nhận. Tôi không đủ điên để làm vậy.

- Tôi cũng vậy, tôi không đủ điên, Barthélemy tiếc nuôi. Tôi yêu sự điên cuồng. Nó thu hút tôi, một cách không cưỡng lại được. Sự bình thường thật buồn tẻ, thật dễ đoán. Thật tầm thường ! Điên cuồng, đó là cánh cửa mở ra những thế giới mới. Những vũ trụ phong phú đến mức trí tưởng tượng của chúng ta không đủ màu mỡ để hình dung ra chúng. Trừ khi tôi điên !

Quentin tạm dừng ngắn, như để suy ngẫm về những lời của chính mình.

- Điên, thì tôi điên. Nhưng chỉ một chút thôi. Chỉ đôi khi thôi. Thật không may...

- Tôi có một tin sốt dẻo cho anh đây, viên thiếu tá đáp trả. Anh điên, điên đến mức phải trối lại. Anh là thằng khùng, thằng dở hơi, thằng điên, thằng mát, thằng tâm thần ! Hoàn toàn, và mọi lúc.

Quentin dường như không nghe thấy, hấn tiếp tục độc thoại.

- Nhờ có tôi, những cô gái này khám phá những thế giới mới, trải nghiệm những trải nghiệm mới. Nhờ có tôi, cuối cùng chúng cũng biết đến một cái gì đó khác ngoài sự tuyệt vọng của một cuộc sống vô nghĩa, đôi khi khập khiễng, thường ảm đạm. Tôi là vị cứu tinh của

chúng...

Gã y tá lại đi ra xa, bước đi trong phòng khách, tay chống nạnh.

- Cloé là một mục tiêu ưu tú. Cô ấy là một người cứng cỏi ! Nhưng cô ấy có tiềm năng rất lớn... Nhờ những gì Carole kể cho tôi, tôi đã nhanh chóng hiểu ra rằng Cloé có xu hướng hoang tưởng, điều này đã giúp tôi rất nhiều.

Cloé... giờ này cô ấy đang làm gì ? Alexandre đột nhiên tự hỏi. Anh tưởng tượng thấy cô, trong bộ vest đen. Đẹp đến mức có thể chết vì nó. Đẹp đến mức có thể tự kết án mình.

Chết vì cô, anh đã nghĩ mình sẵn sàng. Nhưng rồi cuộc, anh thà được sống. Cùng với cô.

Vào lúc này, anh cảm thấy khao khát đó. Một khao khát điên cuồng. Vào lúc này, Alexandre sẵn sàng thực hiện mọi lời hứa. Chắc chắn là vì anh không còn đủ thời gian để giữ chúng.

Quentin ngồi xuống trước khi tiếp tục lời thú nhận.

- Chắc anh đang thắc mắc làm sao tôi có thể hoàn thành tất cả những điều này, đồ ngốc à... Đơn giản thôi,

anh sẽ thấy. Đầu tiên, tôi làm chìa khóa nhà cô ấy. Cloé có một người giúp việc rất ngăn nắp : cô ta viết tên khách hàng lên từng chùm chìa và treo chúng trong một cái tủ ở lối vào. Anh thấy đấy, Alex, đó là chỗ anh đã sai sót, anh đã không đủ tầm... Nếu anh đã điều tra về phía Fabienne, anh đã vạch trần tôi nhanh hơn nhiều. Anh đã thấy là tôi cũng đang chơi cô ta ! Mà nói thế này, tôi cũng may đấy : cô ta dễ thương và vui tính hơn Carole nhiều. Và cô ta chán chết với ông chồng rồi. Dù sao thì, tôi đã lấy trộm chùm chìa, làm chìa nhái và treo nó lại chỗ cũ. Và mỗi lần Cloé thay ổ khóa, tôi lại làm lại thủ thuật đó. Dễ như trở bàn tay !

Alexandre nhận ra Cloé đã bắt cấn thế nào khi không nghe lời anh. Bản thân anh đã sơ suất thế nào. Việc xem xét kỹ lưỡng cuộc sống của Fabienne vốn nằm trong kế hoạch của anh. Trong khi lẽ ra đó phải là ưu tiên hàng đầu của anh. Giá như anh có đủ thời gian và phương tiện... Giá như Maillard chịu nghe anh.

Giá như mình đã thuyết phục hơn.

- Sau đó, tôi đột nhập vào nhà Cloé và đặt một vài con bugi nhỏ. Một cái mic chỗ nọ chỗ kia. Chú ý đấy, là đồ xịn đấy, không phải đồ rác rưởi đâu... Khi muốn thành công, phải biết đầu tư. Tiếc là anh không tìm thấy chúng, nhì Alex ? Phải nói là tôi đã dành toàn bộ thời

gian để giấu chúng và anh sẽ cần hơn một cuộc lục soát thông thường để tìm ra chúng... Tôi cũng đặt một thiết bị định vị trên xe của Cloé. Thật không thể tin được những gì có thể mua trên mạng ngày nay !

Viên cảnh sát nhắm mắt lại. Anh muốn chìm vào giấc ngủ, cố gắng hết sức để chống lại. Quentin quyết định giúp anh bằng cách tát thêm một cái nữa.

- Này ! Ở lại với tôi nào, người hùng ! Anh không muốn biết phần tiếp theo sao ?

Gomez ngẩng đầu lên.

- Tốt... Vậy, tôi đặt mic khắp nơi. Nếu anh biết tất cả những gì tôi đã nghe thấy ! Tôi thậm chí sẽ kể cho anh một điều : cô ấy đã hét to hơn nhiều với Bertrand so với với anh.

Khuôn mặt Alexandre co giật khó nhận thấy. Anh sẽ trả giá đắt để nghiền nát hắn. Bóp nát hắn trong tay như một trái cây chín.

- Nhưng tôi không muốn làm anh đau lòng đâu, anh bạn già ạ.

- Ít nhất thì tôi, tôi không phải tấn công cô ấy để cô ấy để ý rằng tôi tồn tại, viên thiếu tá đáp trả. Tôi không phải nỗ lực chút nào.

- Nào nào, Quentin mỉm cười, đừng có cố chấp thế. Cô ấy chú ý đến anh chỉ vì cô ấy cần anh. Vì cô ấy sợ. Chỉ vì tôi làm cô ấy sợ thôi. Tỉnh dậy đi : con khốn đó đã lợi dụng anh đấy, anh hoàn toàn không phải gu của cô ta ! Nếu không có sự can thiệp của tôi, cô ta đã không bao giờ nhìn anh.

Gomez định trả lời, nhưng anh cảm thấy rõ mình đang nói vào khoảng không.

- Vì chỉ mic là không đủ, gã y tá tiếp tục, tôi đã lắp các camera siêu nhỏ, ở những vị trí chiến lược. Đó là cách mà tôi có thể vào trong khi chắc chắn rằng cô ấy đang ngủ. Thông minh, không ? Và rồi tôi có thể ngắm nhìn cô ấy thoải mái. Đúng là cô ấy đẹp thật. Một bữa tiệc cho đôi mắt...

Alexandre không thể tin được. Làm sao anh có thể bỏ lỡ chuyện này ?

- Và rồi sau đó, tôi đã chơi trò chơi yêu thích của mình... Khiến cô ấy có cảm giác rằng mình đang mất trí.

Quentin châm một liều thuốc, chế nhạo viên thiếu tá. Phà khói trắng vào mắt anh.

Đôi mắt đỏ đã không nhìn thấy gì. Đôi mắt đỏ đang mở ra, quá muộn.

- Ya Ba, nghe quen chứ ?

- Methamphetamine, Gomez trả lời một cách máy móc.

- Hoan hô, anh đã học bài tốt đấy ! Đó là thứ tôi đã bỏ vào thuốc tim của cô ấy. Tôi đã thay thế thuốc của cô ấy bằng thứ rác rưởi đó. Với liều lượng thấp, anh không thể biết ma túy đã làm tăng chứng hoang tưởng đến mức nào đâu ! Công chúa nhỏ của chúng ta đã trở nên hoàn toàn nghiện. Và rồi, cô ấy cũng dùng các loại ma túy khác, nghĩ rằng mình đang uống thuốc ngủ hoặc thuốc an thần. Tôi đã thử nhiều thứ khác nhau, để xem kết quả ra sao. Để làm cô ấy mất ổn định hơn nữa. Lên và xuống... Và cô ấy tiếp tục, mỗi ngày, tự tiêm chích mà thậm chí không hề hay biết.

- Đồ khốn ! viên cảnh sát gầm lên.

- Anh nên khâm phục trí thông minh của tôi thì hơn, Barthélemy phần nộ.

- Anh không thông minh, chỉ ồm nặng thôi !

Quentin chỉ mỉm cười và dập tắt điều thuốc vào gạt tàn đã đầy. Sau đó hẩn nhặt mẩu thuốc đã tắt, nhét vào túi quần.

- Bây giờ anh có muốn tôi kể tiếp không ?

- Điều tôi muốn, là cho anh nổ sọ !

- Là bộ não, Quentin sửa lại. Là bộ não mà tôi sẽ cho anh nổ tung.

Alexandre ực nuốt nước bọt âm một tiếng.

- Sợ rồi à, người hùng ? gã y tá thì thâm.

- Có lẽ vậy, Gomez thừa nhận.

- Tôi hiểu. Và hãy tin rằng tôi rất tiếc vì phải làm điều này với anh.

- Vậy thì đừng làm thế ! Dù sao thì, tôi cũng chẳng có gì chống lại anh... Anh chẳng mạo hiểm cái gì cả !

Lại một nụ cười đau khổ nữa.

- Tôi không có lựa chọn. Trước chuyến thăm của anh ngày hôm qua, tôi đã biết anh đã tìm ra mối liên hệ giữa Laura và Cloé. Micro thật là tiện lợi vô cùng ! Nhưng

điều đó không thực sự đặt tôi vào thế nguy hiểm... OK, đúng là tôi đã muốn giết anh chỉ vì anh đã ngủ với Cloé, nhưng đôi khi phải biết kìm nén những ham muốn của tôi nếu muốn đạt được mục tiêu. Và rồi hôm qua, khi tôi thấy anh trước cổng UMD, tôi hiểu rằng anh đã đoán ra. Anh không bao giờ nên xuất hiện ở đó, anh bạn ạ. Sai lầm chết người đấy...

Gomez tiếp tục tự nguyện rửa bản thân trong im lặng. Tất cả những sai lầm không nên phạm phải, anh ta đều đã phạm phải. Như một tay mới vào nghề. Ánh mắt anh đảo về phía bức chân dung khổ lớn của Sophie treo trên tường.

Tôi yêu cầu những tình tiết giảm nhẹ. Tôi đã không ở trong trạng thái bình thường. Không có cô ấy, tôi đã lạc lối. Ông có thể hiểu được điều đó không, thưa ông công tố viên ?...

- Anh nghĩ tôi sẽ để anh phá hủy toàn bộ công sức của tôi sao ? Chừng nào anh còn ở đó, tôi sẽ không có đất dụng võ. Vì vậy, tôi phải tiêu diệt anh. Bởi vì bây giờ Cloé đã gần như sẵn sàng, tôi rất có ý định tận hưởng điều đó.

- Bằng cách nào ? Alexandre hỏi, cố gắng che giấu nỗi đau đớn của mình.

Lần này, nụ cười của Quentin chẳng chút đau khổ. Nó thậm chí còn đáng sợ.

- Cô ấy sẽ hoàn toàn sụp đổ, tôi cảm thấy vậy. Và cái chết của anh, mặc dù không nằm trong dự tính, sẽ đẩy nhanh mọi chuyện. Cô ấy đã cô lập bản thân, đã tự hủy hoại mình trước mặt bọn cảnh sát. Cô ấy sẽ sớm mất đi những điểm tựa cuối cùng. Và lúc đó, cô ấy sẽ thuộc về tôi. Tôi sẽ tận hưởng cô ấy thỏa thích, anh có thể tin tôi. Tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn với cô ấy, không ai sẽ tin cô ấy đâu. Cho đến khi cô ấy không thể chịu đựng được nữa khi nhìn thấy những gì tôi đã trở thành. Cho đến khi nỗi sợ hãi và sự cô đơn thúc đẩy cô ấy chấm dứt sự tồn tại đáng thương của mình...

Alexandre bỗng thấy lạnh toát. Anh run lên. Đôi mắt xanh kia làm anh đông cứng vì khiếp sợ.

Anh tưởng tượng thấy chúng, cắm sâu vào đôi mắt đầy kinh hãi của Cloé. Anh tưởng tượng thấy người phụ nữ trẻ trong tay hắn. Cô đơn, hoàn toàn phó mặc cho hắn. Người y tá lại lùi xa, đi vòng quanh chiếc ghế sofa. Rồi đột nhiên, hắn đi vào nhà bếp, nơi Gomez nghe thấy tiếng hắn mở tủ lạnh.

Bây giờ, hoặc không bao giờ.

Anh tập trung chút sức lực ít ỏi còn sót lại trong người, cố gắng đứng dậy.

Các cơ ở chân anh từ chối gắng sức, quai hàm anh siết chặt, hơi thở đứt quãng. Cánh tay anh vẫn bị trói vào lưng ghế mà anh không thể thoát ra được.

Anh ngã xuống. Trở lại vạch xuất phát.

Lại một lần nữa cố gắng, trong khi ở phía bên kia bức vách, người y tá mở một lon Coca và tiếp tục bài diễn thuyết về tội ác hoàn hảo.

- Tôi tự hỏi cô ấy sẽ kết thúc như thế nào... Anh có nghĩ cô ấy sẽ uống thuốc ngủ hay sẽ thích lao mình xuống đường tàu ? Trừ khi cô ấy tự bắn vào mình... Lẽ ra anh nên tước khẩu súng của cô ấy, Alex. Anh lại phá hỏng chuyện, một lần nữa.

Gomez lại cố gắng đuổi chân, nỗi đau thật khủng khiếp.

- Mà nói thì, các cô gái hiếm khi tự sát bằng súng. Họ muốn bảo vệ khuôn mặt nguyên vẹn của mình, vẫn xinh đẹp cho đến lúc chết. Tôi nhớ đã thấy Laura nhảy từ cửa sổ căn hộ của cô ấy xuống... Thật đẹp, anh không thể tưởng tượng được đâu !

Đầu gối Alexandre khuyu xuống, anh ngã chúi về phía trước, đập mạnh vào chiếc bàn kính, thứ đã vỡ tan dưới sức nặng của anh trong một tiếng vỡ kinh hoàng. Khẩu Sig-Sauer trượt trên tấm thảm.

Gomez, hơi choáng, thành công thoát khỏi chiếc ghế vào đúng lúc Quentin chạy tới. Người y tá đứng sững, miệng há hốc.

- Chết tiệt...

Gomez cúi người về phía trước, siết chặt những năm đám vẫn đang bị trói. Anh lấy đà, như một con bò tót thực sự trong đấu trường. Lao đầu về phía trước, anh đâm trúng mục tiêu ngay giữa xương ức.

Quentin đập mạnh vào tường trước khi trượt xuống sàn, hơi thở đứt quãng. Nhưng con bò tót không có cơ hội nào, điều đó ai cũng biết. Alexandre muốn tận dụng cơ hội. Đối thủ của anh đã nằm sát đất, đã đến lúc kết liễu hẳn. Bằng những cú đá, bằng gót chân. Bằng bất cứ thứ gì. Ngoại trừ việc Alexandre không thể làm gì hơn. Đợt tấn công đã làm cạn kiệt những sức lực cuối cùng của anh. Anh cũng đổ gục xuống, trong khi Barthélemy gượng dậy một cách khó khăn. Chết tiệt, hắn lặp lại và đặt tay lên ngực. Anh có sức mạnh thật đáng gờm, chết tiệt... Hắn dần dần lấy lại hơi thở bình thường, trong

khi quan sát viên cảnh sát đang quỳ gối, đang vật lộn để không ngã đi, cách hấn năm mươi centimet. Anh đùa à, Alex. Nhìn đồng hồ điện này xem ! Bây giờ tôi phải làm sao ?... Cố gắng tốt đấy, nhưng với thứ thuốc trong người anh, anh không có cơ hội nào đâu. Về phần còn lại, đừng lo, tôi sẽ xoay xở. Họ sẽ chẳng nhìn thấy gì ngoài lửa đâu.

Gomez không cử động nữa, cố gắng tập hợp lại đôi chút sức lực. Tại sao các cơ của anh không chịu nghe lời nữa ? Anh thấy người y tá cầm lấy ống tiêm, làm đầy nó với thứ còn lại trong lọ. Anh thấy cái chết đang đến gần mà không có bất kỳ khả năng nào để trốn thoát. Anh cố gắng đứng dậy, những móng vuốt mạnh mẽ siết chặt vai anh, đóng đinh anh xuống sàn, trong tư thế của một kẻ hành hương. Mũi kim đâm nhẹ nhàng vào tĩnh mạch cổ của anh. Hiệu ứng gần như ngay lập tức. Gomez buông súng đầu hàng. Quentin túm lấy nách anh và, trong một nỗ lực to lớn, lôi anh ra tám mét và dựa anh vào ghế sofa. Rồi hấn lấy khẩu Sig-Sauer, lên cò.

- Đã đến lúc kết thúc, anh bạn ạ. Với mớ ồn ào anh vừa gây ra, tôi buộc phải tăng tốc độ. Tiếc thật, tôi còn nhiều điều muốn kể với anh...

Hấn lấy từ trong túi xách một ống giảm thanh và vặn nó vào nòng súng.

Bất động trên sàn, Alexandre khóc.

Trong một sự im lặng khủng khiếp, những giọt nước mắt chảy trên khuôn mặt tê liệt của anh.

Gomez khóc, khi nghĩ về Cloé, người mà cái chết sắp xảy ra của anh sẽ để lại không ai bảo vệ.

Anh khóc, khi nghĩ về Sophie, người mà cái chết sắp xảy ra của anh sẽ đẩy vào quên lãng.

Anh khóc, vì anh sẽ không bao giờ biết liệu Cậu Bé có tỉnh lại khỏi cơn hôn mê không.

Lạy Chúa, xin hãy để cậu ấy tỉnh lại...

Trong một sự im lặng khủng khiếp, Gomez khóc. Bởi vì anh sợ chết, đơn giản vậy thôi.

Cô đơn, như một con chó.

Không thể nài xin kẻ hành quyết vì anh thậm chí không thể nói nữa.

Quentin quan sát anh trong chốc lát. Không hận thù, cũng không thương xót. Chẳng có gì trong ánh mắt.

Rồi hắn mở còng, nắm lấy tay phải của viên cảnh sát để đặt vũ khí vào.

- Anh sẽ phải giúp tôi. Xin lỗi, nhưng đó là cho những người bạn nhỏ của anh ở pháp y. Nếu anh không có bụi thuốc súng trên ngón tay, họ sẽ nghi ngờ điều gì đó.

Hắn bắt Gomez gập ngón trỏ vào cò súng, đưa tay anh lên thái dương, nơi vết bầm máu đã hình thành.

Viên thiếu tá trông như một con rối, Barthélemy giật dây.

Vở kịch sắp kết thúc.

- Tôi, tôi cá là cô ấy sẽ lao mình xuống đường tàu, người y tá thì thầm với một nụ cười.

Trong cơn giãy giụa cuối cùng, Gomez cố gắng đẩy đầu mình ra xa khỏi nòng súng. Nhưng Quentin nắm chặt tóc anh.

- Chúc một chuyến đi tốt đẹp, người hùng...

Đôi mắt của Alexandre tuyệt vọng tìm kiếm bức chân dung trên tường.

Để nhìn thấy cô ấy, lần cuối cùng. Để ra đi cùng cô ấy.

Cuối cùng, Sophie mỉm cười với anh. Vào đúng khoảnh khắc ngón tay anh, bất chấp ý muốn, bóp cò.

Chương 56

Cô có cảm giác buổi chiều nay sẽ dài vô tận, như một hình phạt vĩnh cửu.

Cloé liếc nhìn đồng hồ một cách kín đáo, lần thứ n. Nhưng các kim đồng hồ đang tận hưởng niềm vui độc ác khi đứng im tại chỗ.

Ngồi đối diện cô, các khách hàng dường như không muốn đẩy nhanh tiến độ. Có lẽ họ cảm thấy thoải mái trong văn phòng của cô ? Đúng là cô đã mở rèm và một ánh sáng dễ chịu tràn ngập bầu không khí.

Trong khi hai người đàn ông, ông chủ của một chuỗi cửa hàng thức ăn nhanh và cố vấn truyền thông của ông ta, mô xê dự án thảo đầu ở mọi góc độ, Cloé nghĩ về Alexandre.

Một cơn rừng tôi dễ chịu chạy qua người cô, một nụ cười phản bội niềm khao khát của cô. Ở đó, ngay dưới làn da cô.

Cô sẵn sàng nghe lại tin nhắn anh để lại cho cô vào cuối buổi sáng. Cách anh nói với cô Anh hôn em thật mạnh... Như thể anh muốn nói Anh yêu em mà không bộc lộ bản thân.

Cô cũng đã muốn thổ lộ điều đó với anh sáng nay. Nhưng trước tiên cô phải thừa nhận nó với chính mình.

Một ngày nào đó, có lẽ. Sớm thôi, có lẽ.

Cuối cùng cũng hạ vũ khí. Cuối cùng cũng cởi bỏ bộ giáp này.

Niềm khao khát ngày càng mạnh mẽ hơn, từng giây từng phút. Làn da cô giờ đây bỏng rát.

Khao khát được chạm vào anh, được cuộn tròn trong vòng tay anh. Khao khát anh.

Chỉ khi ở bên anh, những ngày gần đây cô mới cảm thấy ổn, thời gian. Vì vậy, nghĩ về anh ấy, biết rằng cô sẽ gặp lại anh ấy trong vài giờ nữa, khiến cô phần nào bình tâm lại.

Bởi vì cô có một nòng áp suất nằm ngay giữa ruột gan mình, một liều thuốc nổ TNT trong mỗi bàn tay, một con vật điên dại thay chỗ cho trái tim.

Mỗi ngày, tình hình càng tệ hơn. Đặc biệt là vào giữa buổi chiều. Muốn hét lên, muốn đập phá tất cả.

Dây thần kinh như nung chảy của cô dường như sắp đứt. Các cơ của cô co cứng đều đặn như thể cô đang cho ngón tay vào ổ cắm điện. Một cơn đau đầu khủng khiếp

biến hộp sọ của cô thành một cái chảo nơi một thứ nước pha chế quỷ quái đang sôi sùng sục.

Cô đã đưa một cây bút lên miệng, cắn nó một cách có phương pháp giữa những chiếc răng, mà thậm chí không nhận ra. Người cổ vắn truyền thông ngược đôi mắt nhật nhèo lên phía trên cặp kính nửa vàng trắng của mình, Cloé vội vã đưa cây bút ra khỏi môi.

Cuộc hẹn này là cuộc hẹn thứ năm trong ngày. Kể từ khi Martins được tôn vinh là tổng giám đốc tương lai, Cloé phải nhận lấy những việc vặt vãnh. Như thể cô là tay sai của hắn.

Hơn nữa, đó chính là thứ cô đã trở thành.

Những khách hàng đó đã yêu cầu sửa lại dự án đến ba lần. Chuyện thường ngày.

Thế nhưng, khi họ lại lặp lại điều đó, Cloé mơ ước được nhét nốt cây bút Bic của mình vào cổ họng họ. Cô kiềm chế, chặt vật lắm, thậm chí cố gắng mỉm cười với họ.

Chỉ có điều nó trông giống như một lời đe dọa giết người.

Câu Chúng tôi trông cậy vào quý cô để gửi cho chúng tôi một dự án mới trong thời gian sớm nhất tác động lên cô như một vết ong bắp cày đốt.

Cô lẽ ra nên trả lời rằng họ thực sự có thể trông cậy vào cô, nhưng lại im lặng.

Bàn tay của người cổ vấn truyền thông ướt đầm mồ hôi, Cloé kìm nén một cái nhăn mặt đầy ghê tởm. Cuối cùng anh ta cũng rời văn phòng, nhưng ông chủ của anh ta lại nán lại.

Ông ta còn muốn gì nữa ?

Mời tôi đi ăn tối. Thiếu điều đó nữa thôi !

Sao không luôn là ở một trong những nhà hàng tòi tệ của ông ta, nhân tiện thể !

Cloé từ chối, quên mất việc phải giữ ý tứ ; người đàn ông ngạc nhiên nhưng không chịu thua. Có lẽ ông ta thích người ta kháng cự một chút. Sau tất cả, ông ta sắp chi ra vài chục ngàn euro cho Công ty, nghĩ rằng việc nhận được một phần thưởng thêm là điều đương nhiên. Món ngọt ngào tặng kèm với cà phê.

Quà tặng của nhà.

Còn ông ta thì tay không ướt. Chỉ hay đi lung tung.

Có lẽ ông ta tưởng tượng rằng mình vừa làm bùng cháy một người phụ nữ trẻ quyến rũ. Trong khi thứ ông ta vừa châm lửa, là ngòi nổ của một cây dynamite. Thứ sẽ phát nổ ngay trước mặt ông ta.

Cái tát cô tặng ông ta vang khắp cả tầng. Suýt nữa thì nó làm rung chuyển các vách ngăn.

Ông ta nhìn chằm chằm vào mắt Cloé, cô đáp lại ánh nhìn. Và, như thể một cái tát là chưa đủ, cô ra đòn kết liễu.

- Anh nghĩ anh có thể muốn làm gì thì làm à, đồ khốn? Anh đã nhìn mình trong gương khi cạo râu sáng nay chưa? Anh làm tôi muốn nôn mửa...

Tốt hơn hết là tặng hấn thêm một cái tát nữa, như thế còn đỡ đau hơn.

Ông vua bánh sandwich organic đứng sững lại trong ba giây ngắn ngủi. Rồi hấn phản công.

- Cô sẽ hối hận về điều đó, con đĩ, hấn tiên đoán rồi quay gót bỏ đi.

Cloé, bất động gần cửa, cảm thấy bình tâm một cách kỳ lạ. Đây không phải là lần đầu tiên một sự việc như vậy xảy ra. Rằng một khách hàng tỏ ra hơi táo bạo, hay thậm chí thô lỗ. Nhưng đây chắc chắn là lần đầu tiên Cloé đáp trả bằng một cái tát và những lời lăng mạ. Thông thường, cô đã tiễn người đàn ông ra thang máy, tổng khứ hẩn đi với một nụ cười đồng lõa và tại sao không, một cái nháy mắt.

Lần này, cô vừa mới ban cho hẩn một sự sỉ nhục sẽ còn lưu lại trong sử sách.

Một sự xỉ vô lịch sử.

Cuối cùng, cô lấy lại tinh thần, liếc nhìn ra hành lang. Và khi cô thấy người đàn ông mặt giãn ra bước ra từ văn phòng của Pardieu, cô hiểu rằng mình vừa phạm phải một sai lầm quá lớn.

Ông Già cố giữ khách lại, chạy theo ông ta. Suýt nữa thì quỵ xuống. Chứng viêm khớp của ông ngăn ông làm vậy, nếu không ông đã bò trước mặt hẩn hoặc bám lấy mắt cá chân hẩn.

- Thì bú cho nó đi, Cloé lắm bả. Nó muốn thế ; hy sinh đi, lão già ngu ngốc !

Nhưng vị khách vẫn trơ như đá và gửi một câu nói đĩnh tai : Tôi sẽ quảng cáo cho các người, cứ tin ở tôi ! Biết rằng hắn đang nói với ông chủ một công ty quảng cáo, điều đó không thiếu chút hài hước nào. Tuy nhiên, trong các hành lang và văn phòng, không ai nghĩ đến chuyện cười. Im lặng tuyệt đối.

Khi đi ngang qua Cloé lần nữa, người đàn ông thậm chí không nhìn cô. Có lẽ sợ nhận thêm một cặp bạt tai nữa. Hoặc có thể hắn thấy xấu hổ.

Pardieu ra hiệu cho cô vào, Cloé thở dài. Cô đi chậm rãi đến chỗ Ông Già, người đã đóng sầm cửa lại sau lưng cô.

- Cô giải thích cho tôi ?

- Hắn ta chọt tay vào mông tôi, tôi tặng hắn một cái tát, Cloé tóm tắt. Bình thường mà, phải không ?

- Chúng ta vừa mất một khách hàng lớn ! Ông Già gào lên. Cô đã đánh và xúc phạm ông ấy trong khi ông ấy chỉ đơn giản mời cô một bữa tối !

Cloé không nhận được cười.

- Một bữa tối ? Ừ, phải rồi ! Tôi xin nhắc ông, thưa ông chủ tịch, rằng hợp đồng của tôi không quy định

việc tôi phải đồng ý cho khách hàng thôi kèn để giành được hợp đồng.

- Im đi ! Pardieu hét toáng lên, giọng đứt quãng. Tôi không chịu nổi những lời dối trá của cô nữa !

Việc ông ta nổi giận như vậy là chưa từng có. Cloé muốn khuyên ông ta bình tĩnh, vì cơn đau tim hoặc đột quỵ đang đe dọa. Nhưng nếu ông ta tắt thở ngay trước mắt cô, điều đó cũng chẳng làm cô khó chịu. Thậm chí có lẽ, vì hoảng sợ, cô sẽ tạm thời quên mất số điện thoại của SAMU (cấp cứu).

- Cô đã trở nên hoàn toàn điên rồi, tôi thề ! Cô muốn nhân chìm Công ty à ?

Ông ta ngã phịch xuống ghế bành, dường như kiệt sức. Rồi ông ngược đôi mắt nhỏ của tôi lên nhìn Cloé.

- Cút khỏi đây cho tôi. Tôi sa thải cô vì lỗi nặng. Đừng bao giờ bước chân đến đây nữa, đã rõ chưa ?

Ngồi bệt trong văn phòng mình, Cloé vẫn chưa nhận ra.

Cô cố gọi cho Alexandre, người chắc chắn sẽ biết khuyên cô nên phản ứng thế nào. Nhưng cô bị chuyển sang hộp thư thoại, cô đá một cú giận dữ vào thùng rác.

- Alex, em đây. Em gặp chuyện rồi ! Gọi lại cho em nhé, làm ơn. Gọi lại cho em nhanh lên !

Khi cô cúp máy, Pardieu xuất hiện không mời.

- Cô vẫn còn ở đây à ?

- Ông nghe này, thưa ông, tôi...

- Tôi không muốn nghe gì cả ! Ông Già gào lên. Lấy đồ đạc của cô và biến đi !

Cloé tiến lại gần ông ta, ông ta vẫn trơ ra. Tuy nhiên, cô trông thật đáng sợ.

- Gã đó chọt tay vào hông tôi, cô nhắc lại trong khi kìm nén cơn thịnh nộ.

- Thì đã sao !

- Tôi không được trả tiền để làm việc đó !

- Thế thì tôi tự hỏi tại sao tôi lại trả tiền cho cô... ! Sao cô dám ?

- Tôi đã kiếm về nhiều tiền cho cái công ty này hơn bất kỳ ai khác, cô gái trẻ giận dữ nói. Nhưng đúng là tôi đã được thưởng xứng đáng cho công việc của tôi rồi !

- Cô thực sự nghĩ rằng tôi sẽ để công ty của tôi trong tay một người đàn bà cuồng loạn à ? Pardieu cười nhạo.

- Đồ khốn ! Cloé lắm bầm.

- Cút đi.

Pardieu giữ cửa như thể sợ nó ngã. Cloé lấy lại hai ba thứ nhét vào túi, rồi cô mặc áo khoác vào.

Khi cô đi sát ông chủ tịch, cô chậm lại.

- Ông sẽ không mang theo được công ty của ông lên thiên đàng đâu.

- Gió lành nhé, cô Beauchamp. Trung tâm việc làm chắc chắn sẽ tìm cho cô một chỗ làm đô vật, tôi không lo chút nào. Hoặc một chỗ trong trại tâm thần.

- Còn ông, một chỗ trong nghĩa địa đang chờ ông đấy!

Cloé quay lưng lại với hắn và bước đi xuống hành lang. Tất cả họ đã bỏ vị trí của mình để chứng kiến cảnh tượng. Phải nói rằng một màn kết như thế này khá là hiếm.

Những khán giả, im lặng, nhìn Cloé đi qua, đầu ngẩng cao, ánh mắt đờ đẫn. Có lẽ họ nghe thấy trái tim cô đập thành thịch. Ở cuối hàng rào của sự ô nhục ấy, Martins chặn đường cô. Như một chương ngại vật cuối cùng, thử thách cuối cùng.

- Xin lỗi, anh ta chỉ nói đơn giản. Nhưng chuyện đó đã phải xảy ra thôi.

Anh ta có vẻ chân thành. Tuy nhiên, Cloé không thấy gì khác ngoài một người đàn ông đã cướp mất vị trí đáng lẽ thuộc về cô. Một người đàn ông đã mưu mô những điều tồi tệ nhất để đạt được mục đích.

Cô nhìn chăm chăm vào anh ta, mãnh liệt.

- Anh cũng thế, anh sẽ trả giá cho điều đó.

* * *

Tại sao anh không gọi lại cho tôi ? Tại sao anh không có ở đây ?

Cloé khóc. Hàng giờ rồi. Kể từ khi cô rời bãi đậu xe ngầm của Công ty.

Bị đuổi việc, vì lỗi nặng. Không trợ cấp, không trợ cấp thất nghiệp.

Chẳng có gì.

Chỉ có đôi mắt cô để khóc. Mỗi và mỗi.

Chắc chắn, khách hàng đó là một phần trong âm mưu do Martins dàn dựng. Đẩy cô đến đường cùng, đẩy cô đến chỗ phạm sai lầm.

Thằng khốn đó đã thắng. Hắn đã rảnh tay. Nhưng có lẽ hắn sẽ không dừng lại ở đó. Có lẽ điều hắn muốn, là nhìn thấy cô chết. Và hắn sẽ phái tay sai đen tối của hắn đến để kết liễu cô.

Cloé đã uống ba ly rượu bourbon và hai viên thuốc tim. Cô nhìn thấy màn đêm ập đến như thể canh chừng một kẻ thù hùng mạnh. Một kẻ mà không gì có thể ngăn cản, thậm chí làm chậm lại.

Chỉ có Alex mới có thể. Nhưng anh ấy không có ở đây. Đã bỏ rơi cô, một lần nữa.

Đêm xuống, thứ mà cô ấy sợ hãi vô cùng, cuối cùng cũng gõ vào những ô kính cửa sổ.

Cloé uống cạn ly thứ tư, mở gói Khăn giấy Kleenex thứ ba.

Anh đâu rồi ? Em đã làm gì để xứng đáng với sự vắng mặt của anh ?

Cô ấy đã đến chỗ Alexandre, tất nhiên rồi. Đã thấy cửa đóng then cài, trong khi chiếc 407 vẫn đậu không xa tòa nhà.

Trong một phút bật dậy, cô cố trấn an mình. Anh ấy rõ ràng là đang theo một manh mối. Có lẽ manh mối đó đã dẫn anh ra xa Paris. Có lẽ anh đã bắt tàu, như lần trước ? Điện thoại di động của anh hết pin, anh đang trên đường đến chỗ em.

Người ta tự lừa dối mình, nhất là khi sợ hãi. Khi đau đớn. Bao nhiêu năm trời làm việc trong Cơ quan. Không kể đến thời gian hay nỗ lực của cô. Và giờ đây cô bị ném ra ngoài như một kẻ vô dụng.

Chuông điện thoại vang lên như một cú sốc điện, cô lao đến chiếc máy treo tường.

- Alex ?

Ở đầu dây bên kia là tiếng nức nở. Và một giọng nói quen thuộc.

- Là tôi đây, Caro...

Nỗi thất vọng quá lớn khiến Cloé nghĩ đến việc cúp máy mà không nói thêm một lời nào.

Vẫn là tiếng nước nổ, khuôn mặt Cloé trở nên cứng rắn.

- Chị muốn gì ?

- Quentin đã bỏ tôi rồi ! Carole thút thít.

Trái tim Cloé vẫn lạnh giá.

- Tôi có thể làm được gì cho chị chứ ?

Tiếng khóc của Carole càng thêm dữ dội.

- Tôi cũng có vấn đề của riêng mình. Và còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc bị một gã đàn ông có vợ đá.

- Tôi cứ nghĩ là chị, chị sẽ nghe tôi mà ! Carole rên rỉ.

- Ô thì chị đã nhầm rồi, Cloé quả quyết. Hắn ta hẳn đã trở về với vợ mình. Chắc chắn là hắn vẫn còn yêu bà ta. Vậy thì chị hãy quên hắn đi. Và nhân tiện, chị cũng hãy quên tôi luôn. Bởi vì tôi còn có việc khác để làm hơn là nghe những lời than vãn của chị. Cho chị biết nhé, một tên tâm thần đang tìm cách giết tôi và tôi vừa mất việc.

Carole khịt mũi âm ỉ, xì mũi.

- Tôi không biết chuyện đó, cô ấy lấp bắp. Chị có muốn tôi đến không ?

Cloé mỉm cười. Một nụ cười kinh hãi.

- Bởi vì chị nghĩ chị có thể giúp ích được gì cho tôi sao... ?

Cô ấy đập mạnh ống nghe xuống, tự rót cho mình một ly rượu bourbon nữa.

Rồi cô cởi quần áo, vứt bỏ chúng trên sàn phòng khách và bước vào phòng tắm, hơi loạng choạng.

Chiếc gương đánh lừa cô.

Đó không thể là mình. Cô gái có đôi mắt đỏ hoe, sưng húp, thâm quầng. Trong trạng thái mơ hồ.

Cô gái có đôi môi nứt nẻ và nước da vàng vọt. Mái tóc xỉn màu và làn da nhợt.

Cô gái đó, xấu xí đến phát khóc. Và đang khóc.

Cloé bước vào bồn tắm, mở vòi nước và kéo tấm màn. Hai tay chống lên gạch men màu xanh, như thói quen của cô, cô để dòng nước nóng xua tan sự nhọc nhã, nỗi đau khổ, sự lo âu, sự cô đơn.

Sẽ thật dễ dàng quá. Một cơn mưa đơn thuần chẳng ích gì. Mọi thứ vẫn khắc sâu trong da thịt.

Sau một khoảng thời gian dài dưới vòi nước nóng bỏng, Cloé cuối cùng cũng quyết định bước ra. Một màn sương mù dày đặc lơ lửng trong căn phòng quá nóng và bão hòa hơi ẩm. Cô quần tôi trong một chiếc khăn tắm, đứng sừng sững trước gương. Kẻ phản bội này.

Đó là lúc cô nhìn thấy. Cô cuối cùng cũng nhìn thấy.

Lời nhắn, được viết bằng một ngón tay trên hơi nước phủ kính.

Hết trò chơi rồi, thiên thần của ta.

* * *

- Ở đây không có ai hết, thưa bà. Chúng tôi đã kiểm tra mọi thứ.

- Đã có người ở đây ! Cloé rên rỉ.

Viên đội trưởng nhìn cô với một chút nghi ngờ và mệt mỏi.

- Chúng tôi đã đi vòng quanh tất cả các phòng. Chúng tôi thậm chí còn lục soát các tủ quần áo và dưới giường. Và tôi có thể đảm bảo với bà rằng trong nhà này chỉ có bà và chúng tôi.

Đồng nghiệp của anh ta có một nụ cười thoáng chút châm biếm. Anh ta liếc nhìn đồng hồ.

- Hẳn đã đến đây ! Cloé nện từng tiếng. Hẳn thậm chí còn vào cả phòng tắm trong lúc tôi đang tắm !

- Vâng, dòng chữ trên gương, tôi biết. Thế nhưng, cửa không hề bị phá khóa...

- Và rượu còn gây ra ảo giác, bà biết đấy, đồng nghiệp của anh ta nói thêm, nhìn chăm chăm vào chai bourbon trên bàn uống nước. Vì vậy, không nên lạm dụng nó quá, thưa bà.

- Bà có muốn chúng tôi gọi bác sĩ không ? Viên trung sĩ đề nghị.

Bị tê liệt vì xấu hổ, Cloé cúi mắt xuống. Dù sao thì, họ cũng không đủ tầm để đối mặt với Hắc Ta (L'»Ombre). Cô muốn Alexandre, không phải ai khác.

- Cảm ơn các anh đã đến, cô thì thăm.

- Hãy khóa cửa sau chúng tôi và đi nghỉ ngơi đi, viên trung sĩ khuyên. Chúc bà ngủ ngon.

Cánh cửa đóng sầm lại, Cloé chờ ra trong nỗi kinh hoàng.

Trò chơi kết thúc rồi, thiên thần của ta...

Khi tiếng chuông nửa đêm điểm từ một nhà thờ xa xôi, Cloé mở một chai whisky khác và uống một viên thuốc an thần. Cô đã nghĩ đến việc rời khỏi ngôi nhà, nhưng biết rằng điều đó vô ích. Hắn sẽ tìm thấy cô, dù cô có đi đến đâu.

Gomez đã không gọi lại cho cô. Anh ta đã không đến.

Anh ta sẽ không đến nữa.

Sẽ không thấy cô bò đến giường, đặt khẩu P38 dưới gối.

Cũng sẽ không thấy cô quỳ gối xuống để viết nên một lời cầu nguyện.

Lạy Chúa, xin đừng để hắn đến... Xin đừng để chuyện gì xảy ra với Alexandre.

* * *

Trời tối. Trời lạnh.

Cloé không biết bằng cách nào mình lại ở đây. Cô chỉ nhớ đã chạy đến mức đứt hơi, trong khi Hắn Ta không ngừng đuổi theo.

Một nhà kho, rộng lớn.

Ngẩng đầu lên, cô thấy Lisa đang lao mình trên xà ngang. Cô nghe thấy tiếng cười trong treo của cô bé lấp đầy cả không gian.

Và rồi tiếng hét thảm thiết của cô bé khi ngã nhào vào khoảng không.

Thân thể nện xuống dưới chân cô. Âm thanh kinh khủng của những chiếc xương vỡ tan, của thịt da nát tung.

Lúc đó, Cloé trốn vào một căn phòng không cửa sổ, tận sâu trong nhà máy. Ngồi dưới đất, co quắp trong một góc, cô lắng nghe. Nhưng thứ duy nhất cô nghe thấy là những nhịp đập thành thịch trong lồng ngực.

Chị muốn đến cứu em, Lisa của chị. Nhưng chị phải trốn đã ! Luôn luôn phải trốn... Nếu không, hấn sẽ tìm thấy chị.

Cô khóc, cô run rẩy. Cho đến khi một tiếng động làm máu trong huyết quản đông cứng lại.

Cánh cửa.

Có ai đó đang cố mở nó.

Then cửa nhỏ nổ tung, một tiếng két kinh khủng báo hiệu điều tệ nhất. Một ánh sáng vàng vọt bỗng chiếu rọi cảnh tượng. Đó là lúc Cloé phát hiện ra dòng chữ viết trên tường : *Trò chơi kết thúc rồi, thiên thần của ta.*

Một bóng người khổng lồ đứng sừng sững ở khung cửa và Cloé lại bắt đầu thở được.

- Alex !

Anh bước vào, để cửa mở, nhưng không lại gần cô. Khoanh tay, anh dựa vào tường. Như thể đang chờ đợi điều gì đó.

- Đến đây ! Cloé nài nỉ.

Anh không nhúc nhích, chỉ chăm chăm nhìn cô. Mắt anh sáng lên, trông như sắp khóc.

Đó là lúc một bóng người khác xuất hiện. Bóng của Con Thú.

Hắn Ta tiến tới, phớt lờ Alexandre, kẻ không làm gì để ngăn hắn. Để ngăn cản hắn.

Con quái vật đã ở gần cô, lúc này. Nó không có mặt, đeo găng tay.

Nó tóm lấy cổ tay cô, nhấc bổng cô lên khỏi mặt đất.

Cloé hét lên, thật to đến mức cuối cùng cô cũng tỉnh dậy.

Hơi thở gấp gáp, trán và lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Cô ngồi dậy trên giường, cố gắng lấy lại hơi thở bình thường.

Sau hai phút, cơn hoảng loạn đã dịu xuống. Những con số màu đỏ trên đồng hồ báo thức cho cô biết đã là 4 giờ 28 phút sáng. Cô nằm xuống, nhắm mắt lại.

Nhưng có thứ gì đó ngăn cô trở lại thế giới của những cơn ác mộng. Một cảm giác, một sự đè nén.

Cô không ở một mình trong phòng.

Hắn ở đó.

Chương 57

Hắn ở đó.

Tay Cloé siết chặt tấm ga trải giường. Đầu óc cô trống rỗng hoàn toàn và tràn ngập nỗi khiếp sợ.

Cô không nghĩ đến điều gì nữa.

Ngoại trừ hắn.

Và cái chết.

Bất động hoàn toàn, miệng há rộng bởi hai hàm răng cứng đờ, cô chìm sâu vào vực thẳm của một nỗi sợ nguyên thủy, mang tính bản năng. Thâm sâu.

Cô không thấy hắn, cô cảm nhận được hắn. Giờ đây cô thậm chí còn nghe thấy cả hơi thở đều đặn của hắn.

Hơi thở của hắn. Hơi thở của một con thú dữ.

Nhận thức trở nên sắc bén bởi nỗi kinh hoàng.

Cô đoán hắn đang đối diện. Ở cuối giường, ngay cạnh cửa sổ.

Vài phút trôi qua như vậy. Trước khi bộ não của cô bắt đầu hoạt động trở lại. Với một tốc độ điên cuồng.

Tay cô luôn xuống dưới chiếc gối bên cạnh, vội vã nắm lấy khẩu P38 trung thành.

Nhưng khẩu súng lục không còn ở đó nữa. Có lẽ nó đang chĩa vào cô ngay lúc này ?

Bình tĩnh nào, Cloé... Bình tĩnh và suy nghĩ !

Phóng ra khỏi giường, chạy đến phòng tắm và khóa cửa lại bằng hai vòng.

Để làm được điều đó, trước tiên phải cử động được dù chỉ một sợi lông mi.

Hắn có biết ta đang tỉnh không ? Hắn có thể thấy ta không ? Hắn sẽ giết ta chứ ?

Và nếu mình cứ đợi cho hắn đi thì sao ?

Cô nhắm mắt lại, tập trung.

Lén lấy chiếc điện thoại di động đặt trên đầu giường, kéo chăn và ga xuống. Không một tiếng động, không một tiếng sột soạt. Nhảy khỏi giường, lao ra hành lang. Luôn đi thẳng, đến phòng vệ sinh. Đẩy chốt cửa. Và gọi cảnh sát, vì hắn sẽ nhanh chóng phá cửa thôi.

Cô cố gắng tập trung sức lực và can đảm để hành động. Trái tim cô sẽ không chịu đựng được thêm nữa, cô phải tránh xa hắn.

Nhưng nếu hắn tóm được tôi trước khi tôi đến được phòng tắm thì sao ?

Có lẽ tôi không nên cử động, có lẽ hắn chỉ muốn quan sát tôi ?

Alex, tại sao anh không ở đây ? Chúa ơi, tại sao anh không ở đây !

Đột nhiên, hắn cử động. Cloé cảm nhận sự chuyển động nhẹ của không khí như một nhát roi.

Một vụ nổ trong não cô.

Cô chớp lấy điện thoại di động, đứng phắt dậy và phóng vào hành lang chỉ được chiếu sáng lờ mờ bởi ánh đèn đường.

Cô chưa bao giờ chạy nhanh như vậy trong đời.

Nhanh đến mức cô đâm sầm vào cửa phòng tắm, làm rơi điện thoại.

Cuối cùng cô cũng đặt tay lên tay nắm bằng sứ thì bỗng nhiên bị kéo ngược trở lại. Hấn vừa tóm lấy tóc cô, cô hét lên. Đá vào khoảng không, giãy giụa.

Bị đẩy mạnh, cô ngã sõng soài xuống sàn, úp mặt xuống đất. Cô không kịp ngồi dậy, hấn đã nắm lấy cổ tay cô, lật cô ngửa ra và lôi cô trên sàn như vậy, về phía phòng ngủ.

Cảm giác như bị hút vào địa ngục.

Với đôi chân của mình, Cloé cố bám vào bất cứ thứ gì lướt qua. Cô kéo theo một chiếc bàn nhỏ trên đó có một chậu cây ; không đủ nặng để giữ cô lại. Chậu đất nung vỡ tan trên sàn, với một âm thanh đục.

Một khi đã vào phòng ngủ, một lực vô hình nhắc cô lên khỏi sàn và ném cô lên giường. Cloé lập tức ngồi dậy để trốn vào góc đối diện.

Ánh đèn đầu giường bật sáng, cơn ác mộng của cô hiện thành hình người.

Hấn đeo balaclava trên mặt, áo sweatshirt đen và mũ trùm. Găng tay, cũng màu đen. Và một chiếc khăn quần kín lên đến mũi.

- Chào buổi tối, thiên thần của ta.

Bị dồn vào chân tường, đôi mắt trợn ngược, Cloé nhìn chăm chăm vào chính Satan.

Hắn đứng giữa cô và cánh cửa, không còn lối thoát nào nữa. Ngoại trừ cửa sổ. Thời gian để kéo rèm, mở nó... Không thể. Mọi hy vọng trốn thoát đều tiêu tan.

Chỉ còn chiếc giường ngăn cách họ. Chưa đầy hai mét.

Thế là hết, Cloé biết điều đó.

- Em định đi tắm vào giờ này à ? Có lẽ em cảm thấy bồn thiu ?

Giọng nói đó, quỷ quái, lấp đầy mọi không gian. Ép vào trong người cô.

Như một chất nhầy độc hại, chết người.

- Hay là em sợ ta ? Có phải vậy không, thiên thần của ta ? Em muốn chạy trốn ? Cũng bình thường thôi, em biết đấy... Và em hoàn toàn có lý khi sợ hãi.

Với một cú nhảy, hắn trèo lên giường, bước qua chỉ trong một bước.

Cloé chạy trốn sang một bên, hấn lập tức tóm được cô, ấn mạnh cô vào tường, siết chặt một tay vào cổ họng cô. Cô vẫn giãy giụa, thực sự như một con sư tử cái điên cuồng. Cô ra đòn, đá trúng được vào ống chân và đầu hấn. Tuy nhiên, hấn vẫn trụ vững, siết cổ họng cô ngày càng chặt hơn. Hấn ép cô quay người lại, đè mặt cô vào vách ngăn, túm lấy cổ tay cô.

Cô tiếp tục chống cự, gào thét.

- Cứu với ! Ai đó giúp tôi với !

Hấn lôi từ trong túi ra một thứ như cuộn băng, trói hai tay cô ra sau lưng.

Một cú xoay người, và cô lại đối mặt với hấn lần nữa. Hấn đánh sạt vào cô đến mức cô thậm chí không thể dùng chân để đá hấn.

- Em thật dữ dội, Cloé ngọt ngào của ta ! Nhưng ta sẽ làm em dịu xuống.

Hấn bóp cổ họng cô mạnh đến mức cô không thể la hét nữa. Thậm chí không thể thở.

- Hết trò chơi rồi, thiên thần của ta... ! Ta đã cảnh báo em rồi, phải không ?

Cloé bất động, một tiếng rên rỉ xé lòng thoát ra từ môi cô.

Cô càng cử động, hắn càng siết cổ.

Dùng hai tay nắm lấy mặt cô, hắn nhấc cô ra khỏi bức tường, đẩy cô về phía giường. Cô vấp phải trụ giường, ngã nhào xuống nệm.

Không kịp bò trên chăn, hắn đã ở trên người cô.

Cô thử dùng đầu gối đánh, hắn chặn chân cô.

- Con chó bảo vệ của em đâu rồi, Cloé ? Trông em thật bất lực...

- Anh ấy sẽ đến ngay thôi ! Người phụ nữ trẻ hét lên. Anh ấy sẽ đến và giết mi !

Hắn bật cười, rút một con dao từ trong túi. Tiếng click đặc trưng của khóa an toàn vang lên lạnh lùng bên tai Cloé. Lưỡi dao lấp lánh trong ánh sáng mờ trong khi nó từ từ áp sát mặt cô.

- Cứ tiếp tục la hét đi và ta sẽ xẻo miệng em.

Cô nhắm mắt lại, sự im lặng trở lại.

- Tốt. Tốt lắm, thiên thần của ta...

- Các người muốn gì ? Người phụ nữ trẻ rên rỉ. Ai cứu các người tới ?

- Em không đoán ra sao ? Ta tưởng em sắc sảo hơn cơ mà...

Cloé suýt nữa thì nói với hắn rằng cô đã nhận ra hắn. Em biết là anh mà, Bertrand !

Cô kịp nuốt câu nói vào giây cuối. Đừng tự ký án tử cho tôi trong khi vẫn còn một cơ hội sống sót.

- Tôi có thể trả tiền cho các người, tôi có tiền !

- Thật sao ? Đó là một ý hay đấy...

Cô đoán hắn đang cười, dù cô không thể thấy miệng hắn. Nó thể hiện trong giọng nói của hắn, bị bóp nghẹt bởi chiếc khăn và hắn cố tình bóp méo, rất tài tình.

- Các người muốn bao nhiêu ? Tôi sẽ cho tất cả... Tất cả những gì tôi có !

Hắn đặt lưỡi dao lên môi cô.

- Suyt... Đừng nói nhảm nữa, thiên thần của ta. Dù sao thì em cũng chẳng còn gì nữa.

- Hấn trả các người bao nhiêu ? Tôi có thể trả nhiều hơn ! Tôi có tiền, tôi thề !

- Ta tin em, người đẹp ạ. Nhưng em không đủ khả năng chi trả cho ta đâu.

- Nếu các người đụng vào tôi, Alexandre sẽ giết các người !

- Thăng cảnh sát khu vực bé nhỏ của em á ? Không có nguy cơ đâu. Và em biết tại sao không ? Bởi vì nó đã chết rồi.

- Không !

- Có, thiên thần của ta. Nó đã tự bắn vào đầu mình.

Hấn ngồi thẳng người, đặt một ngón tay lên thái dương mình.

- Bùm !... Tạm biệt, thiếu tá Gomez.

- Không !

- Có vẻ như nó đã chán ngấy em rồi. Nó thà chết còn hơn sống với em. Thật tệ, phải không ? Nhưng em chưa bao giờ biết giữ chân đàn ông cả, Cloé ạ. Em khiến tất cả bọn họ bỏ chạy. Theo em thì tại sao ?

Cloé bật khóc nức nở, lưỡi dao cắt đứt đầu tiên một dây áo choàng ngủ bằng satin của cô.

Rồi đến cái thứ hai.

- Còn ta, ta biết tại sao tất cả bọn họ đều bỏ đi. Bởi vì họ rất nhanh nhìn ra em là ai, thiên thần của ta. Em là cái gì...

Cô thà nhắm mắt lại, cảm thấy lưỡi thép cắt xuyên qua giữa những gì còn lại của chiếc áo choàng ngủ satin.

- Em có muốn ta nói cho em biết em là gì không, Cloé?

Chỉ một tiếng rên rỉ đáp lại. Lưỡi kim loại lạnh lẽo trượt giữa đôi ngực cô, tụt xuống bụng cô.

- Hay có lẽ em muốn ta chỉ cho em thấy ?

- Hãy để tôi yên ! Để tôi yên, làm ơn...

Giờ thì cô khóc thành tiếng.

- Em chỉ là một con đĩ nhỏ ích kỷ. Một con khốn thích chà đạp người khác. Thích sử dụng họ... Và ta, ta sẽ đặt em về đúng vị trí của em.

- Alex sẽ giết mi !

Mở mắt ra, Cloé thoáng thấy ánh mắt của kẻ tấn công mình trong chùm sáng của đèn. Có lẽ màu xanh. Hoặc xám. Sáng màu, điều đó thì cô chắc chắn.

- Alex sẽ giết mi ! Cô lại hét lên.

Mũi dao đột nhiên ấn sâu vào dưới hàm cô.

- Tôi đã bảo em hấn chết rồi, thằng con trai khốn nạn của em ! Em nghe rõ không ?

Hấn ta chết rồi, thằng khốn đó ! Chết ! Chết như một con chó !

Giọng hấn đột nhiên trở nên bạo liệt hơn. Hấn ta điên tiết.

Đừng chọc giận hấn, Cloé ! Đừng làm thế, van em đấy !

- Hấn có một lỗ thay cho cái đầu ! Tôi phải nói với em bao nhiêu lần nữa ? Nghe đây khi người ta nói với em ! Hấn đã tự bỏ em rồi !

Cloé lại bắt đầu nức nở, những giọt nước mắt làm ẩm cổ cô trước khi chảy ướt đầm tấm ga trải giường.

Hấn áp sát mặt tôi vào mặt cô, thì thầm vào tai cô :

- Tôi có giúp hấn một chút, mà này... Nhưng đó, là một bí mật. Một bí mật giữa em và tôi, được chứ ? Em sẽ không nói với ai, phải không ?

- Không ! Cloé run rẩy. Không, tôi sẽ không nói với ai, tôi thề với anh !

- Tốt... Bởi vì hấn đã vạch trần tôi, Alex thân mến ấy. Hấn ta không ngu ngốc đến thế đâu, em thấy đấy. Cả hấn nữa, em cũng đã lợi dụng hấn phải không ? Và giờ đây, vì em, hấn đã chết.

Hấn cảm thấy cơ thể cô cứng đờ dưới thân mình.

- Nhưng tôi sẽ kể cho em một bí mật nho nhỏ khác, Cloé à : hấn đã muốn chết. Hấn muốn đoàn tụ với vợ mình. Bởi vì hấn chẳng quan tâm gì đến em. Hấn đã quyết định để tôi chơi đùa với em...

Hấn lại ngồi thẳng dậy, hả hê với hiệu ứng từ những lời nói của mình trên khuôn mặt Cloé. Nơi ánh sáng xiên vạt làm nổi bật lên nỗi khiếp sợ tột cùng. Nỗi sợ hãi nguyên chất.

Đột nhiên, hấn cởi bỏ chiếc khăn quàng cổ đen và mũ trùm đầu, Cloé cuối cùng cũng nhìn thấy nụ cười quỷ quái của hấn. Cô suýt ngất đi.

Nếu hắn lột bỏ mũ trùm đầu chỉ hở mặt, mình chết chắc.

Nhưng điều khiến cô sợ nhất có lẽ là hắn cởi quần jean.

Bị trói chặt trên giường, bị khống chế bởi lưỡi dao sắc, cô không có cách nào để tự vệ.

Lúc đó, cô biết đến sự cô đơn tuyệt đối. Thứ mà người ta cảm nhận khi đối mặt với cái chết. Đối mặt với điều chưa biết.

Hắn ép môi tôi lên môi cô, cô quay đầu đi bằng một cử động thật mạnh. Hắn siết chặt khuôn mặt cô trong bàn tay đeo găng của hắn, buộc cô quay lại phía hắn trước khi làm lại lần nữa.

Rồi hắn di chuyển xuống cổ cô, trên đầu ngực cô.

Trong khi bàn tay tự do của hắn luôn lách giữa hai chân cô.

Cloé thấy ngọt ngào. Cô ngửi thấy mùi nước hoa của hắn, mùi gỗ, phảng phất hương xạ, thứ mùi khiến cô nghẹt thở.

Các cơ của cô, căng cứng đến cực độ, có lẽ sắp đứt. Rách toạc.

Trái tim cô đập thành thịch trong lồng ngực như một con chim hoảng loạn đập tơi vào những chấn song lồng. Nó đập nhanh đến nổi máu tràn ngập não cô, thiêu đốt da thịt cô.

Không thể chịu đựng thêm nữa, cô lại bắt đầu la hét. Hấn ấn chặt một tay lên miệng cô, tiếp tục ném làn da cô, không vội vã.

Bình tĩnh.

Và đột nhiên, hấn dừng những trò chơi tàn ác lại. Hấn nhấc bổng cô lên, cô ngã úp mặt xuống. Cô cảm thấy hấn cắt đứt những sợi dây siết chặt cổ tay cô. Tuy nhiên, cô vẫn không thể cử động được tay.

Hấn đeo lại khăn quàng và mũ trùm đầu, bước xuống giường.

- Ta sẽ quay lại, thiên thần của ta, hấn hứa. Ta có cảm giác như em chưa thực sự sẵn sàng...

Hấn cất con dao vào sâu trong túi, ngắm nghía cô một lúc.

- Với một chút cố gắng, em sẽ có thể tự giải thoát. Sẽ mất một chút thời gian, nhưng em sẽ làm được. Anh đã bắt đầu giúp em rồi... Em thấy đấy, anh tử tế mà !

Cô hy vọng trong giây lát rằng cơn ác mộng đã kết thúc. Nhưng hấn túm lấy vai cô, lật cô nằm ngửa lại, sau đó bắt cô ngồi dậy.

Một tay dưới cằm để buộc cô ngẩng đầu lên.

Hấn áp sát khuôn mặt đeo mặt nạ cách mặt cô vài centimet.

- Ta sẽ quay lại. Và ta sẽ kết liễu em. Chúc ngủ ngon, thiên thần của ta...

Chương 58

Vậy, nếu tôi tóm tắt lại, hắn đã vào khi cô đang ngủ và, khi cô tỉnh dậy, hắn đã xông vào cô. Sau đó, hắn trói cổ tay cô và đã... cố gắng cưỡng bức cô. Nhưng hắn đã không làm. Cô chỉ phải chịu đựng những hành vi sàm sỡ.

Chỉ phải chịu đựng những hành vi sàm sỡ.

Cách nói băng quơ để tóm tắt những cực hình mà Cloé vừa trải qua.

- Rồi hắn bỏ đi và cô đã tự cởi trói được. Và lúc đó, cô đã gọi cho chúng tôi. Có đúng vậy không ?

Cloé gật đầu. Cô co rúm người trên ghế sofa, trong khi viên trung úy trẻ mặc đồng phục ngồi trên chiếc ghế bành, ngay trước mặt cô.

Đồng nghiệp của anh ta quay lại từ phòng ngủ nơi cô ấy đã tiến hành những nhận định ban đầu.

- Cho tôi xem cổ tay của cô, làm ơn.

Cloé kéo ống tay áo choàng tẩ lên, đưa tay về phía viên cảnh sát. Chúng vẫn còn run.

- Tôi không thấy vết tích nào. Bình thường, dây thừng thì sẽ...

- Đó không phải là dây thừng, Cloé thì thầm. Mà là một loại băng dính vải.

- Cái này à ? nữ cảnh sát hỏi và giơ lên mảnh vải sáng bóng.

- Vâng.

- Hẳn lấy nó ở chỗ cô ?

- Không, tôi không nghĩ vậy. Chắc hẳn mang theo người.

- OK, viên sĩ quan tiếp tục. Và hẳn có vũ khí là một con dao, cô nói. Loại nào ?

- Tôi làm sao biết được... Kiểu nhọn và sắc ! Bình tĩnh nào, Clo. Họ ở đây để giúp em mà.

- Tôi nghĩ là dao gập.

- Lưỡi dao dài bao nhiêu ?

- Tôi không biết. Có lẽ ba mươi centimet.

Viên trung úy mỉm cười gần như không thể nhận ra.

- Không, đó là một con dao của đồ tể không lồ, không phải dao gập !

- Ngắn hơn, vậy thì... Lúc đó không có nhiều ánh sáng, anh biết đấy.

- Tất nhiên, tôi hiểu. Có phải hấn đã dùng nó để cắt chiếc váy ngủ của cô, chúng ta đồng ý chứ ?

- Vâng.

Nữ cảnh sát quan sát mảnh vải nằm trên bàn. Như thể nó sẽ tiết lộ cho cô tên của thủ phạm.

- Được rồi, viên trung úy tiếp tục, màu của chuôi dao?

- Không biết nữa, Cloé thừa nhận. Có lẽ là màu đen. Dù sao thì cũng là màu tối.

- Khá là mơ hồ... Còn hấn, cô có thể miêu tả cho tôi không ?

- Cao, to. Mắt sáng.

- Tóc ?

- Hấn đội mũ trùm đầu, mũ hoodie và một chiếc khăn quàng che kín đến tận đây, Cloé trả lời và đặt tay lên ngang mũi. Vậy nên...

- Vậy là, cô không thể miêu tả được hắn. Sau đó, hắn cắt vấy ngủ của cô và hắn đã...

Anh ta liếc nhìn vào giấy ghi chú, có chút ngại ngùng.

- Hắn đã cố hôn cô và sờ soạng cô. Hắn có cố làm gì khác không ?

Cloé lắc đầu trả lời không.

- Không có sự xâm nhập, đúng chứ ?

- Không.

- OK. Tôi cần gọi một cuộc điện thoại, xin lỗi cô.

Anh ta bước ra xa đến tận lối vào, Cloé tự rót cho mình một ly nước. Cô chợt nhận ra lẽ ra mình nên dành thời gian để giấu hai chai whisky, một chai đã cạn và vẫn còn nằm trên thảm. Chiếc ly nơi những viên đá đã tan và còn sót lại một ít nước màu hổ phách. Vị thuốc an thần cũng vậy. Cô chỉ kịp nghĩ đến việc giấu khẩu P38, tìm thấy dưới gầm giường. Một lần nữa, hắn đã để lại nó cho cô. Không thể hiểu nổi.

Lẽ nào hắn không sợ đạn ?...

Viên trung úy cất điện thoại, ra hiệu cho đồng nghiệp. Cả hai cùng biến mất, Cloé hiểu rằng họ đã vào lại

phòng ngủ. Không chừng để kiểm tra lại lần nữa.

Một mình, cô do dự có nên tự rót cho mình một ly scotch nữa không. Có lẽ nó sẽ làm dịu đi những cơn run của cô.

Ta sẽ quay lại. Và ta sẽ kết liễu em.

Cô lấy điện thoại di động, bấm số của Alexandre. Nhưng, như những lần trước, cô chỉ gặp hộp thư thoại của anh. Cô cúp máy, nhắm mắt lại.

Khi cô mở mắt ra, hai cảnh sát đã trở lại phòng khách.

- Cô có bị thương không ? viên trung úy hỏi khi ngồi lại vào chiếc ghế bành.

Cloé kéo áo choàng tằm lên, để lộ một vết bầm tím bắt đầu hình thành trên ống chân cô.

- Có phải hắn đã làm thế với cô ? Hắn đã đánh cô ?

- Đó là lúc hắn lôi tôi trên sàn. Tôi đã cố bám vào chiếc bàn nhỏ trong hành lang... Và nó ngã đè lên người tôi.

- Tôi hiểu. Cô cũng nói là hắn đã cố siết cổ cô. Cô có thể vén tóc lên được không ?

Cloé làm theo, chắc chắn rằng những dấu vết của tội ác hiện rõ trên cổ họng cô. Viên trung úy mặc đồng phục cúi xuống. Anh ta có mùi da thuộc và một mùi nước hoa tinh tế mà Cloé đã quên tên.

- Tôi không thấy gì cả, anh ta nói. Hơi đỏ một chút, nhưng chỉ xiu thôi.

- Thế mà, tôi đã tưởng hắn sẽ giết tôi, hắn siết chặt đến thế.

- Chắc vậy, viên cảnh sát trả lời và quay về chỗ ngồi. Còn gì khác không ?

- Không, Cloé thừa nhận.

Một khoảng im lặng ngắn, trong khi viên sĩ quan chuẩn bị cho đợt tấn công của mình.

- Cô biết đây, cô Beauchamp, tôi đã gọi cho các đồng nghiệp của tôi. Những người đã đến nhà cô tối qua. Cô có nhớ không ?

Cloé nhú mày.

- Đương nhiên là tôi nhớ chứ. Chính tôi là người đã nói với anh là họ đã đến !

- Các đồng nghiệp của tôi cam đoan với tôi rằng họ đã lục soát ngôi nhà của cô một cách kỹ lưỡng và không tìm thấy gì bất thường. Trong khi đó cô đã nghĩ rằng kẻ tấn công cô đã đột nhập vào đây.

- Vậy thì sao ? Cloé thở dài.

- Vậy thì, họ nói với tôi rằng cô trông có vẻ say.

Một sự im lặng, dài hơn lần đầu, giáng xuống Cloé.

- Tôi không say ! Cô đột nhiên tự vệ. Tôi... Tôi đã uống một hay hai ly, thế thôi.

Lần này, tên cảnh sát không giấu nụ cười của tôi nữa.

- Chai rượu trên bàn, chai chưa cạn, đúng là thiếu... thiếu nội dung của hai cốc lớn, phải không ?

- Đó là điều tôi vừa nói với anh.

- Còn chai dưới đất ? Nó rỗng rồi, phải không ?

- Tôi không say, chết tiệt ! Cloé nổi giận.

- Được rồi, bình tĩnh nào, cô... Cô làm nghề gì ?

Thất nghiệp. Không trợ cấp.

- Tôi làm trong một công ty quảng cáo.

- Tốt đấy... Cô làm gì ở đó ?

- Tôi là phó tổng giám đốc.

Hắn có một vẻ mặt ngưỡng mộ nhẹ.

- Và mọi chuyện vẫn ổn chứ ? Ở công ty, ý tôi là.

Cloé do dự, hắn lợi dụng để thêm :

- Nếu chúng tôi mở một cuộc điều tra, chúng tôi sẽ kiểm tra, cô biết đấy... Vì vậy, tốt hơn hết là nói thật đi, cô.

Cloé nhìn chăm chăm vào xác chai rượu whisky trên tấm thảm.

Mình đúng là đồ ngốc.

- Tôi đã bị sa thải hôm nay. Ý là, hôm qua.

- Với lý do gì ?

- Tôi... Tôi đã tát một khách hàng.

-Ồ vậy sao ? Và tại sao lại thế ?

- Bởi vì hắn ta... sờ mông tôi.

Hắn ra hiệu mới cho đồng nghiệp nữ, cô ta tiến lại gần với một máy đo nồng độ cồn.

- Cô vui lòng thổi vào đây nhé, thưa cô ?

Cloé muốn nổi điên. Và thậm chí ném họ ra ngoài. Nhưng chừng nào họ còn ở đây, cô vẫn an toàn.

Ta sẽ quay lại. Và ta sẽ kết liễu ngươi.

- Hẩn... ép tôi uống, cô đột nhiên bịa ra.

- Thật sao ? Tên cảnh sát ngạc nhiên. Và tại sao không nói với tôi điều đó sớm hơn ?

Cloé đưa tay lên tóc.

- Tôi quên mất.

- Tất nhiên rồi... Được rồi, thưa cô, chúng tôi thực sự không có thời gian để lãng phí, cô biết đấy.

Cô giết chết hẩn bằng ánh mắt, hẩn không nhúc nhích.

- Tôi thì tin là cô đã gặp một cơn ác mộng.

Mí mắt Cloé sụp xuống. Cô lắc đầu nhẹ.

- Tôi tin là cô đã uống quá chén, không nghi ngờ gì nữa, bởi vì cô đã bị sa thải hôm qua. Và hơn nữa, cô đã nuốt vài viên thuốc. Theo những gì cô đã thổ lộ tối qua với các đồng nghiệp của tôi, đây không phải là lần đầu tiên cô nhờ đến dịch vụ của cảnh sát vì một kẻ tấn công

bí ẩn... Và tôi tin là một lần nữa cô bịa ra chuyện gì đó để người ta đến giải cứu cô.

Hắn đứng dậy, với một sự chậm rãi có tính toán, đến đứng gần Cloé. Hắn cầm lấy bàn tay trái của cô trong tay mình, mỉm cười với cô.

- Cô cần được giúp đỡ, thưa cô, hắn nói với một sự dịu dàng đáng ngạc nhiên. Không nên cứ ở trong tình trạng như vậy.

Mắt Cloé đột nhiên đầy lệ.

- Cô nên gặp bác sĩ. Một nhà tâm lý học hoặc bác sĩ tâm thần. Tôi có thể gọi lính cứu hỏa, nếu cô muốn.

Cloé không còn sức lực. Để phản đối. Để giải thích. Để tranh luận.

Mọi năng lượng đã rời bỏ cơ thể cô.

- Họ có thể đưa cô đến bệnh viện và giao cô cho một chuyên gia. Cô có muốn tôi gọi họ không ?

Cloé do dự ; nếu cô đồng ý, họ sẽ cho cô vào viện tâm thần. Bất cứ thứ gì trừ điều đó.

- Không, cô trả lời.

- Cô sai rồi đây, cô biết không. Tôi tin là cô đang gặp nguy hiểm. Nhưng tôi không thể ép cô, vậy thì...

Hắn buông tay cô, quay đầu đi.

Thế là hết.

Cô lại là một con mồi.

Không gì khác ngoài một con mồi.

Ta sẽ quay lại. Và ta sẽ kết liễu ngươi.

Chương 59

Bà quản gia đã tìm thấy anh ấy, Maillard giải thích. Bà ấy đến dọn dẹp cho anh ấy mỗi tuần một lần.

Choáng váng, Đại úy Villard nhìn chăm chăm vào xác chết của Alexandre. Nằm sấp giữa đồng vớ của chiếc bàn phòng khách, khẩu Sig-Sauer của anh ta gần bàn tay phải. Mặt anh ta quay về phía cửa sổ, tắm trong một ánh sáng đẹp. Và một vũng máu bắn thiu. Đôi mắt anh ta mở ra với một thông điệp không thể giải mã.

- Chết tiệt, không thể nào, Đại úy thì thào. Alex, không thể nào...

Ủy viên công tố Maillard dựa vào tường. Anh cũng đang ngấm nhìn người bạn của mình. Hoặc những gì còn lại của anh ta.

Bác sĩ pháp y đến, bắt tay với hai người đàn ông. Ông ta lập tức bắt đầu công việc, trong một sự im lặng kinh khủng.

Cuối cùng, Maillard ngồi xuống. Anh không đứng vững nổi nữa.

- Tôi cho là anh ta đã chết khoảng hai mươi bốn tiếng rồi, vị bác sĩ nhanh chóng thông báo. Tự sát, không còn

nghi ngờ gì nữa.

- Là lỗi của tôi, Ủy viên công tố thì thâm. Lẽ ra tôi không nên thông báo cho anh ấy như vậy...

Villard hỏi ông bằng ánh mắt.

- Tôi đã gọi cho anh ấy hôm qua. Tôi nói với anh ấy rằng anh ấy sắp bị IGS (Thanh tra Nội bộ) đình chỉ công tác. Rằng tôi đã không thể làm gì để che chắn cho anh ấy. Chắc anh ấy đã tự bắn mình ngay sau đó...

Vị Đại úy quay lại nhìn Alexandre. Ngay cả khi đó là một hình ảnh không thể chịu nổi.

- Anh đã giết anh ấy, Villard giáng xuống. Công việc là tất cả những gì còn lại với anh ấy.

- Tôi có thể làm được gì ? Vị thanh tra phản pháo.

Villard không trả lời ; anh tiến lại gần bác sĩ pháp y, người đang ngồi xồm bên cạnh Gomez.

- Thật kỳ lạ là anh ta lại gắn ống giảm thanh để tự sát, phải không ?

Con người cảnh sát trong anh đã lấy lại quyền của mình. Vị bác sĩ nhún vai.

- Có lẽ anh ta không muốn làm hàng xóm ồn ào. Để không bị phát hiện quá nhanh và bị đưa đến bệnh viện...

- Thật ngu ngốc khi anh nói vậy, vị Đại úy nhấn mạnh một cách căng thẳng. Khi người ta bắn một phát vào đầu, thì việc người ta tìm thấy anh sau ba mươi giây hay sáu tháng nữa có quan trọng gì ? Dù sao thì anh cũng chết rồi !

- Anh biết như tôi thôi, một phát vào đầu không nhất thiết phải chết ngay lập tức. Hơn nữa, anh ta không chết ngay.

- Điều gì khiến anh nói vậy ? Villard hỏi.

- Lượng máu... Trái tim vẫn tiếp tục đập một lúc. Ít nhất một giờ.

Maillard lách sang đầu kia của căn hộ. Đã nhiều năm rồi anh không khóc.

* * *

Trần nhà màu trắng. Một màu trung tính, có gì đó thật nặng nề. Đặc biệt là khi người ta nhìn chăm chăm vào nó hàng giờ liền.

Ta sẽ quay lại. Và ta sẽ kết liễu người.

Khẩu Walther P38 trong tay phải, tay trái đặt trên trái tim, Cloé nằm dài trên sàn, trên tấm ván sàn.

Không thể nào trở lại chiếc giường đó. Ngay cả khi cô giặt ga trải giường bằng thuốc tẩy, ngay cả khi cô thay đệm.

Khẩu súng, cô sẽ không buông nó ra nữa. Dù chỉ một giây. Ngay cả để đi vệ sinh.

Vì người, hắn đã chết. Chết như một con chó... Tạm biệt, thiếu tá Gomez !

Vì tôi.

Nhưng không, anh ấy không chết. Anh ấy không thể chết được.

- Alex ! Cô đột nhiên hét lên.

Chậm rãi, cô đứng dậy và bước về phía phòng tắm. Mặt cô tái nhợt, đôi mắt sáng rực. Nỗi sợ hãi hiện rõ trong đó, lần nữa và mãi mãi.

Anh ấy không thể chết. Không phải như thế, không phải lúc này.

Cô khóa chốt, đặt khẩu súng lên thành bồn tắm và không kéo rèm.

Vòi sen phun ra dòng nước, Cloé vẫn mở to mắt. Ngay cả khi nó làm cô rất bỏng.

Anh mạnh mẽ hơn hẳn, em biết mà. Hẳn không thể giết được anh.

Cô đứng như thế một lúc lâu, hai tay chống lên gạch lát, tai dỏng nghe ngóng.

Con mèo không bao giờ được nghỉ ngơi. Trừ khi nó muốn chết.

Kể từ khi lũ cảnh sát rời đi, đây là lần tắm thứ sáu của cô.

Sớm thôi, cô sẽ không còn chút da nào. Thế nhưng, cô sẽ vẫn mãi dơ bẩn. Bởi vì thứ bẩn thỉu ấy ở bên trong. Bởi vì nó quá sâu.

Mùi vị đôi môi hẳn trên môi cô. Sự ô nhục đó. Cô nuốt dòng nước nóng, rồi phun ra thành một tia mạnh mẽ.

Đêm đó, cô đã không nhận ra nụ cười hay mùi hương của anh. Vì thế, cô nghi ngờ.

Trời tối, và em đã chết khiếp. Mùi hương xạ hương, nó che lấp mùi da thịt...

Cuối cùng, cô khóa vòi nước, mặc quần áo, sấy tóc và thậm chí còn dành thời gian trang điểm. Để cố che giấu nỗi kinh hoàng.

Nhưng không có loại phấn mắt, không có loại phấn phủ nào có thể che giấu được việc cô đã chạm tới đáy.

Cô lên chiếc Mercedes, lái xe hướng đến Maisons-Alfort.

* * *

Cô đã bấm chuông, gõ cửa. Làm lại lần nữa.

Một lúc sau, cánh cửa đối diện mở ra và một người phụ nữ lớn tuổi bước ra hành lang. Thanh lịch, ăn mặc chỉnh chu. Bà tiến lại gần Cloé, mỉm cười tử tế với cô.

- Cô tìm ai vậy, thưa cô ?

- Tôi đến gặp ông Gomez. Tôi là một người bạn của ông ấy.

- Ôi trời... Cô không biết sao ?

Cổ họng Cloé thắt lại đến mức không khí không thể lọt qua. Đột nhiên, cô tóm lấy vai người hàng xóm tội nghiệp, lắc đi lắc lại dữ dội.

- Tôi không biết gì ? Cô kêu lên.

Người phụ nữ nhìn chăm chăm vào con người điên cuồng đi giày cao gót này với vẻ sững sờ.

- Tôi phải biết gì ? Cloé lại hét lên.

- Ông ấy mất rồi, ông Gomez ấy, bà lão nhẹ nhàng thông báo.

Cloé buông bà ra, tay vịn vào lan can. Cầu thang như co giật. Nó chuyển động, nghiêng ngả, tiến lên rồi lùi lại. Một giọng nói, xa xôi, vang lên trong não cô.

Họ tìm thấy ông ấy một chút trước buổi trưa. Họ đến hỏi tôi vài câu, để xem tôi có nghe thấy gì không. Nhưng vì tôi hơi nặng tai... Hình như ông ấy tự sát, bằng khẩu súng của mình. Thật khủng khiếp ! Tôi nghĩ là vì cái chết của vợ ông ấy. Ôi trời, còn trẻ quá...

Cloé lùi lại một bước. Rồi, đột nhiên, cô lao xuống các bậc thang, bỏ mặc người hàng xóm trên hành lang.

Chương 60

T
rời đã tối. Hoặc chưa sáng. Tôi thực sự không biết nữa.

Tôi đã chờ cô ấy nhiều giờ rồi. Mắt tôi khô khốc, mệt mỏi vì phải mở.

Và tôi lạnh.

Mặc dù, trên radio, họ nói nhiệt độ khá ôn hòa so với mùa này.

Điều đó, tôi nhớ. Cách đây một tiếng, có lẽ hai tiếng. Điều đó, tôi không còn nhớ rõ lắm.

Tôi lạnh, thực sự. Cứ như là cái lạnh đến từ bên trong tôi. Rằng cái lạnh tỏa ra từ tận sâu thẳm con người tôi... Rằng tôi là nguồn cơn của nó và nó sẽ lan tỏa khắp cả Trái Đất.

Một vệt băng giá sẽ hủy diệt mọi thứ trên đường đi của nó.

Anh có nghĩ điều đó là có thể không ?

Không, dĩ nhiên là không ! Tôi đang nói bậy... Cái lạnh, nó ở bên ngoài.

Chắc họ đã nhầm, trên radio. Hoặc là, họ đã nói dối.

Thật điên rồ khi mọi người biết nói dối đến thế ! Tôi cũng vậy, tôi đã từng biết.

Nhưng giờ thì hết rồi. Kết thúc rồi.

Sẽ không ai nói dối tôi nữa. Và tôi, tôi sẽ không nói dối nữa. Tôi sẽ không trốn tránh nữa.

Nè, trời sáng rồi... Trong khi tôi nói chuyện với anh, ánh sáng đã lên.

Anh nên nhìn thấy cảnh này, tình yêu của em... Bầu trời hồng nhạt thật đẹp.

Anh nên nhìn thấy cảnh này, tình yêu của em. Trừ việc anh không thể nữa.

Anh không thể nhìn thấy nữa, anh không thể cười nữa.

Đáng lẽ anh đã có một nụ cười đẹp như vậy, đôi bàn tay đẹp như vậy.

Em ước được chúng chạm vào em. Trừ việc anh không thể chạm vào em nữa, tình yêu của em.

Nhưng em, em vẫn có thể yêu anh.

Anh ngạc nhiên à ? Ngạc nhiên vì em gọi anh là tình yêu của em ?... Em hiểu mà, anh biết đấy. Em cũng thấy ngạc nhiên.

Em đã không kịp thổ lộ với anh, anh đã đi quá nhanh. Quá sớm. Hắn đã cướp anh khỏi em trước khi em kịp nhận ra.

Tuy nhiên, em biết rằng một ngày nào đó những lời này đã có thể thốt ra từ môi em.

Tình yêu của em... Em đã từng nói điều đó trước đây, với những người khác không phải anh. Bởi vì em đã nhầm, đã lạc lối. Em đã để tôi bị lừa dối.

Anh thì khác. Nó thật mãnh liệt, như sét đánh. Anh, đó là sự thật.

Anh là người duy nhất nhìn thấy được vượt ra ngoài vẻ bề ngoài, vượt ra ngoài những bức bình phong mà em trốn sau đó. Chỉ tôi anh nhìn thấy thứ ẩn giấu đằng sau. Chỉ tôi anh hiểu.

Chỉ tôi anh đã bảo vệ em. Và anh đã trả giá bằng mạng sống của mình.

Vì vậy hãy chấp nhận để em gọi anh là tình yêu của em.

Hắn ta kia rồi.

Tôi đã tưởng hắn sẽ không bao giờ xuất hiện.

Hắn bước ra khỏi nhà, khóa cổng lại.

Em phải rời anh lại đây, tình yêu của em. Em phải đi. Đã đến lúc rồi, em nghĩ vậy.

Tôi bước ra khỏi xe, đóng cửa xe nhẹ nhàng. Tôi băng qua đường để đứng trên cùng vỉa hè với hắn.

Lạ thật, hắn không quay lại. Đáng lẽ hắn phải quay lại chứ, thường thì là thế. Trong phim thì nó diễn ra như vậy mà.

Thế là, tôi gọi tên hắn. Cuối cùng, hắn cũng quay lại và tôi thấy rõ là hắn ngạc nhiên.

Sau sự ngạc nhiên, hắn mỉm cười. Hắn dám mỉm cười với tôi. Hắn nghĩ tôi mạnh mẽ hoặc nghĩ tôi yếu đuối.

Dù thế nào thì hắn cũng nhầm rồi.

Bởi vì nụ cười của hắn, tôi sẽ xóa nó đi.

- Cloé ? Em làm gì ở đây ? Em muốn gặp anh ?

- Ừ. Em muốn gặp anh. Chết.

Khi cánh tay phải của tôi giờ về phía hắt, mặt hắt biến sắc. Mặt hắt tròn xoe vì sùng sốt, hắt đánh rơi chùm chìa khóa xe.

Tôi đã tưởng tay tôi sẽ run.

- Cloé... Cái gì... ?

- Hết trò chơi rồi, thiên thần của em !

Ngón tay tôi, trên cò súng. Tôi không quên tháo khóa an toàn hay lên đạn, như anh đã dạy em.

Ừ, em sẽ bóp cò, tình yêu của em. Hãy cho em thêm chút thời gian. Chút thời gian để tận hưởng thêm nỗi kinh hoàng đang làm biến dạng khuôn mặt hắt.

Em đã ước hắt đá ra quân. Như em, vào cái đêm đầu tiên ấy.

Cũng không sao.

- Em điên rồi !

- Còn anh, anh chết rồi.

- Cloé, nói chuyện với anh ! Chúng ta có thể...

- Em không nói chuyện với người chết.

Ngón tay tôi bóp cò. Tiếng nổ làm tôi giật mình, độ giật cũng vậy.

Hắn ngã ngửa ra sau, nẩy người vào xe rồi quy xuống, một tay ôm lấy bụng. Như thể hắn muốn hứng lấy trong lòng bàn tay thứ chất lỏng nóng hổi đang tuôn ra từ bộ lòng bị thủng của mình.

Tôi nghĩ tôi đã bắn trúng gan. Không hoàn toàn là cố ý.

Càng tốt.

Tôi tiến lại gần, tiếng gót giày vang trên mặt nhựa. Và vang cả trong não tôi. Mỗi âm thanh được khuếch đại, mỗi giây được nhân lên. Tôi đến gần hắn đến mức có thể chạm nòng khẩu Walther trung thành của tôi vào trán hắn.

- Cloé...

- Anh chết rồi, và em không nói chuyện với người chết. Em đã nói với anh rồi mà, nhỉ ?

Tôi hạ thấp khẩu súng xuống ngang miệng hắn và bóp cò, lần thứ hai.

Tôi đã nói với hắn rồi. Rằng tôi sẽ xóa sạch nụ cười của hắn.

Hắn vừa đập xuống vỉa hè. Vài con co giật sau đó, hắn dường như đã chết.

Nếu chưa, thì cũng sắp thôi.

Thế là tôi quay lưng lại với cái xác quái dị của hắn và chậm chậm bước đến chỗ chiếc xe của mình.

Tôi khởi động, cho xe chạy chậm ngang qua hiện trường vừa xảy ra.

Nhân vật chính, là tôi.

Tôi tăng tốc, lớp xe hơi rít lên. Tôi không nghĩ là mọi chuyện lại dễ dàng đến thế.

Tôi có máu trên tay. Nhưng máu thì có thể rửa sạch. Có thể quên đi. Ngược lại, vết máu bắn lên áo sơ mi của tôi thì không đi đâu được. Lẽ ra tôi nên nghĩ đến việc mặc đồ khác.

Tất cả những điều đó đều không quan trọng.

Tôi vừa mới giết một người đàn ông. Chủ nhân của Con Quái Vật. Và không có chủ nhân, nó chẳng là gì cả, tôi chắc chắn như vậy.

Tôi cũng sẽ săn lùng nó. Và tôi sẽ giết nó. Đến lượt nó sớm thôi.

Hãy yên nghỉ nhé, tình yêu của em.

* * *

Tôi lợi dụng lúc người đưa thư đi tuần, lén theo sau hắt khi cánh cửa tòa nhà còn mở. Tôi leo lên ba tầng lầu, đôi chân tôi hơi chóng mặt.

Chắc là do mệt mỏi.

Lúc này, mọi thứ có vẻ dễ dàng hơn. Nhưng hình ảnh của tên kia, quỳ gối trước chiếc xe hư của hắn, không rời khỏi tôi. Hình ảnh khuôn mặt bị hành hạ, bị hủy hoại một cách thảm khốc... Nó làm tắc nghẽn đầu tôi, giống như một vết bẩn không thể tẩy xóa trước mắt tôi.

Không, đừng lo, em sẽ thành công thôi. Bởi vì anh đang ở đây, với em. Bởi vì giọng nói của anh bảo em phải làm gì. Giọng nói của anh, hay của em, em cũng không còn phân biệt rõ nữa. Cũng không quan trọng.

Nhưng giọng nói đó, em nghe thấy. Điều đó, thì em chắc chắn.

Tôi giữ ngón tay ấn vào chuông. Và tôi chờ.

Cuối cùng hắn cũng mở cửa, vẫn còn nửa tỉnh nửa mê. Nửa trần truồng. Phải nói rằng tôi đã từng yêu khuôn mặt này... Rằng tôi đã từng ôm siết cơ thể này vào lòng.

Rằng tôi đã để hấn dùng tôi.

Phải nói rằng tôi đã cho hấn niềm khoái lạc.

Lúc đầu hấn nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên, sau đó là giận dữ.

- Cloé... Em đang làm cái quái gì ở đây ?

- Em muốn gặp anh.

- Không phải anh.

Tôi ngăn hấn đóng cửa lại và tự ý bước vào trong mà không cần hỏi ý kiến hấn. Tôi nghĩ là tôi muốn kéo dài thời khắc này. Hoặc có lẽ tôi đang do dự.

Mặc mỗi chiếc quần đùi, đôi mắt sưng húp vì ngủ, hấn trông không còn vẻ nguy hiểm nữa. Chỉ giận dữ thôi.

- Được rồi, giờ thì em rút ra khỏi nhà tôi !

- Bộ đồ của anh đâu ? Cái áo hoodie đen, cái balaclava... ?

Vẻ sừng sốt trên mặt hấn có vẻ như thật. Và thậm chí là kỳ quặc. Nếu tôi không biết hấn là ai. Bản chất thật sự của hấn.

- Bộ đồ nào ? Ờm, em đang nói cái quái gì vậy, Cloé ?

- Anh muốn kết liễu em ? Đúng là anh đã nói thế đêm qua, phải không ?

- Đêm qua ? Em điên rồi, thật đấy...

Tôi rút tay ra khỏi túi áo khoác, hấn bắt đầu liếc nhìn nòng khẩu P38 của tôi.

- Anh thấy đấy, là em quay lại. Và là em sẽ kết liễu anh.

Hấn lùi lại, tôi tiến tới.

- Cloé... Bỏ khẩu súng đó xuống ngay. Em bị làm sao vậy ?

Tôi đã tắt khóa an toàn và lên cò. Tôi đang trở thành một tay chuyên nghiệp thực thụ.

- Cloé, ngừng trò ngu ngốc lại đi, mẹ kiếp ! Chúng ta sẽ nói chuyện. Bình tĩnh lại và bỏ khẩu súng đó xuống !

- Em rất bình tĩnh. Anh không thể biết em bình tĩnh đến mức nào đâu...

Nỗi kinh hãi làm biến dạng giọng nói của hấn, mở to đôi mắt hấn. Đôi mắt xanh lơng lầy của hấn.

Chúng đã có vẻ xanh dương với em, đêm qua. Hoặc xám. Dĩ nhiên, hắn đã đeo kính áp tròng để đánh lừa em. Để em không nhận ra hắn.

Nhưng em đã nhìn ra bộ mặt thật của hắn từ lâu rồi.

- Hết trò chơi rồi... ! Giờ thì, anh sẽ chết.

Những câu nói lớn dành cho những khoảnh khắc lớn.

Và lúc này, chính là một khoảnh khắc như thế. Shadow sẽ xuống địa ngục. Nơi hắn thuộc về.

- Dừng lại, Clo... Dừng lại, làm ơn ! Em không còn biết em đang làm gì nữa, anh tin...

Tôi nhắm bắn, tôi bóp cò. Độ giật không còn làm tôi ngạc nhiên nữa. Hắn đập vào tường trước khi ngã xuống sàn. Tôi nhắm vào đầu, nhưng tôi bắn trượt. Tôi bắn trúng cổ họng hắn.

Và tôi nhìn hắn nghệt thờ với chính máu của mình.

Tôi cứ nghĩ một viên đạn súng lục sẽ giết chết ngay lập tức. Ngay tại chỗ, sạch sẽ. Đó là điều họ muốn chúng ta tin trên TV, trong phim ảnh. Nhưng nó sai : cái chết cần cả một khoảng thời gian của nó.

Hôm nay, tôi là sứ giả của nó. Tôi tận công, tôi hành quyết.

Tôi là sức mạnh.

Là sự trả thù.

Là công lý.

Hắn tuyệt vọng cố gắng thở, hắn vật lộn. Hắn thậm chí giờ một cánh tay về phía tôi.

Tôi nghĩ hắn đang cầu xin sự giúp đỡ của tôi.

Hắn đã cướp anh khỏi em. Vì vậy em sẽ không chút thương xót. Em thậm chí sẽ không kết liễu hắn, để mặc hắn từ từ ngạt thở.

Nhưng cái chết cứ mãi chơi đùa với hắn. Hắn không thể nói được nữa, nên đôi mắt hắn cầu xin em.

Tôi lùi lại vài bước, lòng tôi dâng lên cảm giác buồn nôn.

Tầm nhìn của tôi mờ đi. Tôi nghĩ tôi đang khóc.

Hãy giúp em, tình yêu của em... Hãy giúp em !

Chương 61

- Em có một chiếc váy thật đẹp, nói cho chị biết đi.

Tôi mỉm cười với cô ấy, cúi xuống hôn lên trán cô ấy. Cô ấy lạnh ngắt, như cái chết.

Mọi thứ tôi chạm vào đều lạnh buốt như cái chết. Hẳn là như vậy, khi người ta bước sang thế giới bên kia.

- Em thấy đấy, chị đã nói với em là chị sẽ quay lại mà. Chị đã giữ lời hứa ! Chị vừa về đến nhà cha mẹ khoảng hai tiếng trước và chị đến thăm em ngay lập tức.

Tôi ngồi xuống chiếc giường chưa dọn, đặt một tay lên đầu gối của Lisa.

Lisa của chị. Người em thân yêu của chị...

- Chị đang nghỉ phép đấy, em biết không. Kỳ nghỉ kéo dài. Chị đã nghỉ việc ở Cơ quan, chị chán ngấy rồi. Tất nhiên là họ đã cố giữ chị lại. Nhưng chị không muốn nghe gì hết... Rốt cuộc thì chị tự do mà. Họ hãy tìm người khác để làm công việc bần thủ của họ đi !

Lisa, được đặt trong chiếc ghế bành da giả bị rách chỗ này chỗ kia, đầu nghiêng nghiêng một cách nguy hiểm sang một bên.

Điều đó là bình thường. Cô ấy là một con búp bê. Một con búp bê hồng.

Là chị đã làm hỏng cô ấy, là lỗi của chị. Vì vậy chị đã đến để sửa chữa.

Tôi lắng nghe tiếng chim hót lọc qua khung cửa sổ hé mở. Tôi nhìn đôi tay mình. Tôi thấy máu trên đó. Tôi nhanh chóng giấu chúng vào giữa hai đùi.

Rốt cuộc thì, máu không bao giờ biến mất. Ngay cả khi chà xát. Vẫn luôn còn lại mùi, cảm giác.

- Và chúng ta hãy ra công viên dạo một vòng, như lần cuối cùng nhé ? Chị chắc là em không phản đối đâu !
Đừng cử động, chị đi gọi taxi cho em.

Khi kiểm tra các hành lang, cuối cùng tôi cũng tìm thấy thứ tôi cần gần bàn của các y tá. Đúng lúc đó, người trưởng điều dưỡng xuất hiện.

Nếu bà ta tìm chuyện với tôi, tôi sẽ giết bà ta.

- Thừa bà ! Bà định làm gì với cái đó ?

- Tôi định đưa em gái tôi ra công viên. Bà thấy có vấn đề gì sao ?

Có lẽ tôi có một ánh mắt đặc biệt đáng sợ. Tôi thấy nó phản chiếu trong mắt bà ta. Bà ta đã hiểu rằng tốt hơn hết là nên rút lui. Bà ta hẳn đã đánh hơi thấy máu trên tay tôi.

Bà ta biết tôi đã thay đổi. Tôi không còn là Cloé ngày xưa nữa. Tôi là Cloé thật sự.

- Không... Dĩ nhiên là không. Bà cứ tự nhiên.

Mười phút sau, chúng tôi ở bên ngoài, Lisa và tôi.

Ta sẽ quay lại. Và ta sẽ kết liễu ngươi.

Thật kỳ lạ khi câu nói đó vẫn còn vang vọng trong tôi. Trong khi tôi đã tiêu diệt kẻ đã nói ra nó.

Rồi nó sẽ qua thôi, theo thời gian.

- Hãy nhìn trời đẹp làm sao, Lisa của chị !

Họ đã nói đúng, trên đài. Nhiệt độ thật ôn hòa so với mùa này.

Em sẽ không quay lại. Là chị đã đến với em. Và đã kết liễu em.

- Em muốn chúng ta ra bờ hồ, như lần trước không ?

Với Lisa, phải vừa hỏi vừa tự trả lời. Ít nhất thì cô ấy cũng không phản đối.

Những cây bông súng vẫn èo uột như mọi khi, nhưng nơi này vẫn dễ chịu.

Tôi kéo tấm chăn mỏng lên phủ kín đôi chân của chị gái tôi. Ánh mắt cô ấy giao nhau với tôi, dừng lại một chút. Tôi vừa kể cho cô ấy nghe toàn bộ câu chuyện. Và tôi chắc chắn rằng cô ấy đã lắng nghe tôi.

Tuy nhiên, cô ấy dường như không phán xét tôi.

Thật tốt biết bao khi có ai đó lắng nghe tôi, tin tôi. Cuối cùng thì.

- Chị ước gì em có thể biết Alexandre... Chị chắc rằng em sẽ quý anh ấy.

Tôi kìm nước mắt, tôi không muốn Lisa thấy tôi khóc.

Phải, chị ước gì em biết Alex.

Và chị, chị ước gì chị được biết em, em gái nhỏ. Được biết người phụ nữ mà em đã có thể trở thành...

- Chị mang cho em một món quà.

Tôi mở túi xách, nhìn lâu vào khẩu Walther P38.

Chị mang nó cho em, Lisa của chị.

Cái chết sẽ là món quà của chị. Món quà đẹp nhất mà chị có thể tặng em, chị tin vậy.

Chỉ cần chị tìm thấy can đảm để tặng nó cho em.

Thật khó để tìm thấy can đảm. Để sửa chữa những sai lầm của mình. Nhưng chị sẽ làm được, đừng lo. Chị sẽ giải phóng em khỏi cơ thể này giờ chị còn là một xiềng xích. Linh hồn em sẽ bay lên thiên đường. Như một con chim, cuối cùng cũng tự do bay lượn theo ý mình.

Phải, chị sẽ giải phóng cho em, Lisa của chị. Chị nợ em điều đó.

- Chị cũng vỡ nát cùng lúc với em, em biết không... Tất nhiên là không ai nhìn thấy. Chị đã gắn lại các mảnh vỡ theo cách chị có thể. Thật ra là gắn một cách vụng về. Suốt hai mươi sáu năm qua, chị bị chia cắt, rời rạc. Như một trò chơi ghép hình, em thấy không ?

Những vết rách trên thể xác và tâm hồn. Qua đó nhựa sống của chị chảy ra từ từ.

Thật nhiều năng lượng đã được dùng để hàn gắn những vết nứt đó !

- Đó là lý do chị không bao giờ đến thăm em, Lisa của chị. Bởi vì trong mỗi lần chị đến, những vết nứt lại mở rộng một cách nguy hiểm. Trong mỗi lần chị đến, chị đều có nguy cơ vỡ tung.

Nhưng điều đó, không ai hiểu. Không ai thấy.

Ngoại trừ một người đàn ông. Tên là Alexandre.

Tôi lau những giọt nước mắt chảy trên má. Cuối cùng, tôi đã không thể giấu chúng.

Tôi phải mạnh mẽ. Bởi vì đó là lỗi của tôi, tội ác của tôi.

Tôi sẽ đi cùng em, tôi biết vậy. Ngay sau em, thực ra.

Những mảnh ghép sẽ bay tan tác trong gió. Sẽ có hai con chim trên bầu trời, tự do bay lượn theo ý mình.

Dù sao thì, chị đã chết trong nhà máy đó rồi. Cloé thật sự đã biến mất từ ngày hôm đó. Và đã đến lúc chấm dứt vở kịch đáng ghét này.

Tôi vuốt ve khuôn mặt em gái mình, mỉm cười dịu dàng với em.

- Hãy cho chị thêm chút thời gian, làm ơn. Chị chưa hoàn toàn sẵn sàng.

Em lại nhìn tôi. Em đã hiểu, tôi biết vậy. Tôi cảm thấy được. Em đang gọi chị, động viên chị. Tôi thò tay vào túi, các ngón tay nắm chặt lấy bóng súng.

Hai con chim tự do bay lượn theo ý mình.

Đúng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng bước chân phía sau. Tôi lập tức quay lại.

Ta sẽ quay lại. Và ta sẽ kết liễu người.

Không, không thể là hấn được. Vì tôi đã giết hấn rồi. Tôi đã giết cả hai bọn chúng.

Tôi vội vàng đóng túi xách lại.

- Cô Beauchamp ? Cảnh sát tư pháp.

Hai gã. Ăn mặc như những người bình thường.

- Cảnh sát ?

Tôi không chỉ tỏ ra ngạc nhiên. Tôi thực sự ngạc nhiên. Đã tới rồi sao ?

Người đầu tiên giơ thẻ, đồng nghiệp của hấn cũng làm theo. Một đại úy và một trung úy.

- Các anh có thể quay lại sau được không ? Tôi đang ở với em gái tôi, đây này...

- Chúng tôi đã báo với các y tá rồi, đại úy đáp. Họ sẽ đến đón cô ấy. Tôi yêu cầu cô đi theo chúng tôi, cô Beauchamp.

Tôi quay lại nhìn Lisa, cố gắng mỉm cười với em. Nhưng không được nữa.

Chúa ơi, Lisa... Elisabeth yêu quý của chị. Chị không kịp mất rồi !

- Chị phải rời em rồi. Họ sẽ đưa em về phòng, đừng lo.

Tôi hôn lên má em, áp má vào em thêm vài giây nữa. Tôi cảm thấy hơi thở của em trở nên gấp gáp.

- Đừng lo, chị sẽ quay lại.

Hai chị em chúng ta sẽ còn phải chịu đau khổ. Còn phải chờ đợi.

Cuối cùng, tôi ôm chặt lấy em, gần như nhấc bổng em khỏi ghế.

Không thể nào họ đã hiểu. Không thể nào họ đã biết. Nỗi sợ làm môi tôi run rẩy.

Tôi vừa thất bại, lần thứ hai. Tôi vừa kết án em gái mình, lần thứ hai.

- Hãy tha thứ cho chị, Lisa !

Viên trung úy đặt tay lên vai tôi, tôi giật nảy mình.

- Phải đi thôi, cô.

Tôi rời xa Elisabeth, với linh cảm khủng khiếp rằng đây là lần cuối tôi được thấy em. Tôi nghĩ em cũng đã hiểu ; khuôn mặt em, vốn hầu như không biểu lộ cảm xúc gì trong suốt hai mươi sáu năm, bỗng phủ đầy vẻ sợ hãi.

Tôi đối mặt với hai cảnh sát và nghĩ tới việc lấy khẩu Walther. Mắt tôi liền dán vào khẩu súng mà họ đeo ở hông phải.

Không, tôi phải tìm giải pháp khác. Nếu họ giết tôi bây giờ, Lisa sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Viên trung úy bước tới, tay cầm một cái còng số 8.

- Không phải ở đây. Tôi không muốn em gái tôi thấy cảnh này.

Viên sĩ quan trẻ do dự, nhưng cuối cùng cũng chiều theo ý tôi. Hắn tịch thu túi xách của tôi, tóm lấy cánh tay tôi và lôi tôi ra bãi đỗ xe, nơi chiếc xe của họ đậu ngay cạnh xe tôi.

- Làm sao các anh tìm thấy tôi ở đây ?

- Chúng tôi đã đến nhà cha mẹ cô, họ cho chúng tôi biết cô ở đâu.

- Và các anh muốn gì ở tôi ?

Hắn còng tay tôi, cổ họng tôi thắt lại cùng lúc với chiếc còng. Tôi có cảm giác như đang bước lên đoạn đầu đài. Rồi viên đại úy lục soát túi xách của tôi. Lúc đó, tôi nghĩ tôi đã tái mét. Hắn lấy ra khẩu P38, bỏ vào một túi ni-lông

- Tôi sẽ giải thích. Tôi...

- Không cần, chúng tôi biết hết rồi. Cô đã bị bắt giữ, cô Beauchamp.

* * *

Tôi mơ được tắm vòi sen. Hoặc thậm chí một bồn tắm.

Tôi cảm thấy bẩn. Bẩn một cách kinh khủng, tình yêu của anh ạ. Tôi có cảm giác mùi của buồng giam ở trại tạm giam ám vào quần áo tôi và cả da thịt tôi. Không, là thịt xác của tôi.

Hơn nữa, đó không phải là cảm giác. Chỉ là một thực tế.

Thực tế.

Tôi đã trải qua một đêm trong một buồng giam tồi tàn và hôi thối.

Tôi đã bị bắt ngay trước mặt em gái nhỏ của mình, anh có tưởng tượng được không ?

Nhưng biết đâu Lisa đã không nhận ra gì ?

Không, tôi đã thề là sẽ không nói dối nữa. Tất nhiên là Lisa đã hiểu. Tôi đã thấy điều đó trong mắt em.

Em đã hiểu hết, tôi biết mà. Tất cả.

Tôi tưởng tượng nỗi lo lắng của cha mẹ tôi. Những người cha mẹ tội nghiệp của tôi...

Tôi không muốn thế này, là Cái Bóng muốn thế. Tôi, tôi đã không có lựa chọn.

Nhưng chỉ có anh biết điều đó. Đã biết điều đó. Còn họ, họ không biết gì, không hiểu gì.

Cái Bóng có tồn tại, vậy mà họ không nhìn thấy nó. Mù và điếc.

Và họ vẫn không nhìn thấy nó.

Liệu tôi có tìm được ai đó để lắng nghe tôi không ?
Trên thế gian này có ai có thể nghe tôi không ?...

Họ đã đưa tôi về thủ đô, thăm vấn tôi. Nấu tôi, như họ nói.

Có bốn người. Nó kéo dài hàng giờ liền, tình yêu của anh ạ.

Đầu tiên, tôi chối. Tôi nói với họ là họ nhầm rồi. Rằng không phải tôi, rằng họ đang phạm một sai lầm nghiêm trọng.

Và rồi tôi hiểu rằng thật phí công. Nói dối dường như không còn tác dụng nữa. Chắc chắn là vì tôi đã thề sẽ không dùng nó nữa.

Họ có nhân chứng, anh hiểu không. Ai đó đã nhận ra tôi.

Tôi đã tự hỏi làm sao họ tìm ra tôi nhanh thế, giờ tôi biết rồi : vợ của Martins đã thấy tôi, sáng hôm qua. Qua cửa sổ nhà bếp.

Cô ta đã nhận diện ra tôi, như họ nói.

Còn với Bertrand, họ chỉ đơn giản là ghép nối các sự việc. Vì cùng một khẩu súng. Và vì có người đã thấy tôi ra khỏi căn hộ của hắn. Hàng xóm, hình như vậy. Qua lỗ nhòm cửa.

Tôi đã phạm sai lầm, quá nhiều sai lầm. Lẽ ra tôi nên dành nhiều thời gian hơn để chuẩn bị cho sự trả thù, thi hành bản án của mình. Nhưng tôi đã không có thời gian!

Ta sẽ quay lại. Và ta sẽ kết liễu ngươi.

Tôi sợ. Sợ lắm, anh biết không...

Trong khi tôi nói chuyện với anh, tôi đang ở trong một hành lang, trên tầng một của tòa án. Có một cảnh sát bên cạnh tôi, còng số 8 trên cổ tay. Mọi người đều có thể nhìn thấy tôi.

Nhìn thấy tôi đã trở thành như thế nào, nhìn thấy điều mà Cái Bóng đã biến tôi thành.

Tất cả mọi người, ngoại trừ anh, tình yêu của em.

Thật đau đớn, anh biết không.

Thậm chí phán dự thậm là một phụ nữ, trẻ hơn tôi.

Tóc nâu, với khuôn mặt hốc hác, gò má nhô cao và đôi mắt đen sâu hoắm trong hốc mắt.

Luật sư được chỉ định, vì tôi không biết chọn ai. Anh ta cũng trẻ. Chắc chắn mới vào nghề. Và trông anh ta có vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra với tôi.

Tôi kể lại câu chuyện của mình, một lần nữa. Không bỏ sót một chi tiết nào.

Nó tốn của tôi nhiều phút, trong lúc vị thẩm phán lắng nghe tôi, một cách chăm chú. Đôi khi, bà ấy ngắt lời tôi, để hỏi một câu, để làm rõ một điểm.

Và rồi, cuối cùng, tôi cũng kết thúc được câu chuyện đau lòng này. Và cầu nguyện rằng đây là lần cuối tôi phải kể lại nó.

Vị thẩm phán tháo kính ra, nhìn tôi với một vẻ kỳ lạ.

Mỗi lời bà ấy nói đều khắc sâu vào trong tôi một cách không thể phai mờ.

Cô Beauchamp, tôi thông báo cho cô về việc cô bị truy tố về tội giết người có dự mưu đối với ông Philip Martins. Nói cách khác là về tội ám sát ông ấy. Cũng như về tội ám sát Bertrand Levasseur. Tôi sẽ yêu cầu giam giữ cô phòng ngừa cho thẩm phán tự do. Và cô sẽ

phải chịu một cuộc giám định tâm thần.

Bị giam giữ. Điều đó có nghĩa là tôi sẽ vào tù.

Giám định tâm thần. Điều đó có nghĩa là cô ấy nghĩ tôi điên.

Tôi đã nói với cô ấy rồi mà. Rằng đó là phòng vệ chính đáng. Rằng hắn đã giết anh.

Chỉ huy Gomes đã tự sát. Giọng cô ấy lạnh lùng, khi cô ta ném ra điều đó.

Liệu rốt cuộc có ai sẽ mở mắt ra không ?

Liệu rốt cuộc có ai sẽ nghe tôi không ?

* * *

Em đã thử mọi cách, anh biết không. Mọi cách.

Em đã lặp lại trăm lần, ngàn lần. Em đã giải thích, bằng tất cả những từ ngữ em biết. Và em biết rất nhiều.

Nhưng em tin đó không phải là vấn đề từ vựng. Em có cảm giác như tôi đang ở trong một thực tại khác. Họ nhìn em như thể em không thuộc về thế giới của họ. Như thể em không bình thường.

Em đã nói với họ rằng hắn đã giết anh, rằng hắn đã tấn công em, bạo hành em. Rằng hắn sẽ quay lại và kết liễu em. Rằng em không có lựa chọn nào khác.

Em đã nói với họ rằng nạn nhân, là anh. Là em. Rằng Martins đã sắp đặt tất cả, dàn dựng, chuẩn bị. Rằng hắn ta đã dùng mọi thủ đoạn để hủy hoại em.

Em đã lặp lại sự thật, đến mức thật sự trở nên điên cuồng.

Nhưng không ai nghe em. Phải chăng tất cả họ đều là một phần của âm mưu ?

Em bắt đầu tự hỏi điều đó đây, anh biết không.

* * *

Những ngày trôi qua và giống hệt nhau kể từ khi em bị nhốt ở đây. Những phút giây trôi qua, chậm chạp, vô ích và đau đớn.

Đôi khi, em mơ rằng tất cả chuyện này chỉ là một cơn ác mộng. Rằng em sẽ tỉnh dậy và mọi thứ sẽ trở lại bình thường. Như trước kia.

Nhưng em biết rõ đây không phải là một cơn ác mộng.

Hoặc đúng hơn là có, nó là một cơn ác mộng. Một trong những cơn ác mộng mà người ta không bao giờ thoát ra được.

Tại sao lại là em ? Tại sao lại là anh ?

Em đã làm gì để xứng đáng với chuyện này ?

Giờ thì em đã hứa với cô ấy sự tự do, Lisa hẳn phải đợi em, mỗi ngày.

Bao lâu nữa cô ấy sẽ phải chịu đựng ?...

* * *

Đôi khi, em ghét anh.

Bởi vì anh không còn ở đây nữa. Bởi vì anh đã bỏ em, từ bỏ em.

Bởi vì em cô đơn, cực kỳ cô đơn, giữa tất cả những người không biết. Những kẻ không có khả năng nhìn thấy sự thật.

Em mục nát trong cái phòng giam tồi tệ này. Em đi vòng quanh nó không ngừng nghỉ. Trong nhiều giờ, trong nhiều ngày. Em sát vào những bức tường bẩn thỉu đó, những thứ em chẳng thể làm gì được.

Những thứ mà, đôi khi, em đập đầu vào.

Cô đơn, cực kỳ cô đơn.

Nhưng không, không hẳn. Có nỗi sợ hãi, ở cùng với em. Thứ không bao giờ rời bỏ em. Như một lớp da thứ hai.

Em không còn sợ Cái Bóng nữa, chỉ sợ tương lai.

Đèn đã tắt, thế mà em vẫn tiếp tục đi tới đi lui giữa cửa sổ và cửa ra vào. Giữa những chân song và ổ khóa.

Em thậm chí còn không thể đi thành vòng tròn, đi loanh quanh nữa.

Chắc bởi vì em bị lệch trục rồi.

Đèn đã tắt, thế mà em không ngủ.

Làm sao em có thể ? Trong khi em không biết họ sẽ làm gì với em...

Chương 62

Làm sao em có thể sống sót qua chuyện này ?

Nhà tù, thật khắc nghiệt. Kinh khủng. Hàng tuần lễ mài mòn dây thần kinh vào những chấn song, dây kẽm gai. Hàng tuần lễ kiệt sức trong chín mét vuông.

Nó thật khắc nghiệt, đúng vậy.

Nhưng ở đây, là địa ngục, địa ngục thực sự.

Như thể người ta chôn sống em vậy. Như thể em đang ở trong quan tài của mình, mắt mở to để chứng kiến sự hấp hối của chính mình.

Sự hấp hối chậm rãi của em.

Em đến đây sáng nay. Sau một chuyến đi trong xe chuyên dụng, bị trói như một con thú bị dẫn đến lò mổ.

Họ không nói với em là em đang đi đâu. Chỉ khi nhìn thấy tòa nhà em mới hiểu.

Hiểu rằng em đã đến điểm cuối của hành trình. Trong nơi an nghỉ cuối cùng của em.

Đầu tiên, em gặp một bác sĩ. Một lần nữa, em kể lại câu chuyện của mình. Từ đầu đến cuối. Em đã gặp khó khăn, đó là sự thật. Vì phải lặp đi lặp lại những điều giống nhau, em cuối cùng trở nên rối trí, tự mâu thuẫn với chính mình. Em lẫn lộn các ngày tháng, lẫn lộn các tên gọi và hình ảnh.

Em mệt mỏi quá rồi, tình yêu của em. Kiệt sức, thậm chí.

Ông bác sĩ, trông có vẻ tử tế. Ông ấy tươi cười, tốt bụng. Thế nên, ở đó em cũng đã cầu nguyện. Để cuối cùng em có thể thấy trong mắt ai đó tia sáng của sự tỉnh táo. Của lòng nhân đạo.

Để cuối cùng em có thể nghe thấy từ miệng ai đó sự giải thoát. Những lời nói đơn giản.

Cô Beauchamp, cô không có việc gì phải làm ở đây cả ! Chúng tôi sẽ thả cô ra !

Nhưng em chỉ nghe thấy những từ ngữ phức tạp, những lời dối trá. Những điều kinh khủng.

Cơn khủng hoảng hoang tưởng... Thuốc an thần kinh... Thuốc giải lo âu...

Trị liệu tâm lý... Không truy tố... Quyết định của tỉnh trưởng...

Biên giam bắt buộc...

Thế là, em đã gào thét.

Em chưa bao giờ gào thét to đến thế, em tin vậy.

Sau đó, em đã muốn chạy trốn. Vì vị bác sĩ tâm thần từ chối mở cửa, em đã đánh ông ta. Em thậm chí còn nghĩ tôi đã cố giết ông ta.

Em không thể chịu đựng thêm nữa, anh hiểu không...?

Các y tá đã đến ngay lập tức. Họ có ba người.

Ở đây, áo blouse trắng đã thay thế cho đồng phục xanh.

Anh có thể muốn em tự vệ thế nào ? Chiến đấu thế nào ?

Họ lôi em bằng vũ lực đến một căn phòng, với một chiếc giường được gắn chặt xuống sàn, ngay giữa căn phòng trống rỗng. Và rồi, họ trói em bằng những sợi dây đai trước khi tiêm cho em một mũi tiêm.

Em có cảm giác như nào em thoát ra khỏi đầu em.

Nó chảy ra qua đôi tai của em.

Từ từ, cơn giận của em tan biến, được thay thế bằng sự tuyệt vọng.

Kể từ đó, em khóc lóc. Em khóc đến cạn kiệt nước mắt của một cơ thể mà, chẳng mấy chốc, sẽ khô héo và héo úa.

Em đã khóc hàng giờ rồi. Một mình, trong chiếc quan tài của mình.

Cha mẹ em đâu ? Các chị em gái của em đâu ? Bạn bè em đâu ?

Tất cả những người biết em, những người biết em không điên.

Họ đã quên em rồi sao ? Hay người ta ngăn họ lại không cho đến gần em ?

Một mình, trong chiếc quan tài của em. Bị kết án phải ở lại đó cho đến cùng, em đã hiểu rất rõ.

Không có ai để nói chuyện, ngoại trừ anh. Anh, con ma này.

Một mình, trong chiếc quan tài của em.

Dưới hàng mét khối sự thờ ơ.

* * *

Họ đã cởi trói cho em. Nhưng cửa vẫn đóng khóa và có những song sắt ở cửa sổ.

Thế nên, em đã trốn xuống sàn nhà. Trong một góc khuất của căn phòng tử thi này.

Em run rẩy, như một con thú. Không phải vì lạnh vì ở đây ngọt ngào quá. Đó là thứ khác.

Bị nổi sợ ăn mòn, bị tuyệt vọng xâu xé. Sẽ sớm bị tiêu hóa hết thôi.

Họ bắt em uống thuốc. Uống đi, nếu không chúng tôi sẽ trói cô lại.

Lũ khôn.

Em có cảm giác như bị một nhát búa vào đầu. Não em là một cục bông, ký ức của em đang tan ra. Các cơ của em không thực sự nghe lời em nữa. Năng lượng của em từ từ tắt lịm, như ngọn lửa của một cây nến thiếu oxy.

Em biết em đang ở đâu. Em biết em là ai. Em cảm nhận được tất cả, em không quên điều gì.

Nhưng sức lực rời bỏ em, tầm nhìn của em trở nên mờ mịt.

Tại sao kết tội em trong khi em chỉ tự vệ ?

Tại sao nhốt em vào nhà thương điên trong khi em không điên ?

Chuyện gì đang xảy ra với em, tình yêu của em ?

Lạy Chúa, nhưng chuyện gì đang xảy ra với em vậy?...

* * *

Em nghĩ là em đã thiếp đi.

Vài phút hay vài tiếng. Làm sao mà biết được ?

Không có đồng hồ đeo tay ở đây, không có đồng hồ treo tường. Những cái kim duy nhất là những cái kim họ đâm vào tĩnh mạch chúng ta.

Không còn điểm mốc. Chỉ có những bức tường trắng của sự im lặng. Với, thỉnh thoảng, một tiếng hét thảm khốc xuyên qua chúng và làm em lạnh cóng đến tận tim.

Có lẽ em sẽ chìm vào giấc ngủ lần nữa. Còn lối thoát nào khác ? Còn lối ra nào, ngoài cái chết ?

Em hy vọng sẽ mơ thấy anh, nghe thấy giọng nói của anh. Em đã yêu giọng nói ấy biết bao, giọng của anh...

Nhưng em tin là, sớm thôi, em sẽ quên nó mất.

Một tiếng động buộc em phải mở mắt lại.

Chìa khóa tra vào ổ khóa.

Họ đến để tiêm thuốc cho em ? Tra tấn em ?

Nhẹ nhàng, em gọi mẹ. Nắm chặt hai tay, tôi thì thầm: mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ ơi ! Hãy đến đón con, xin mẹ ! Đó là một tai nạn, con thề với mẹ ! Vậy nên đừng để họ giết con, con van xin mẹ !

Một ánh sáng mờ mờ rọi vào khoảng không, có ai đó đang tiến lại gần mình.

Một chiếc áo blouse trắng, đương nhiên rồi. Dù sao thì ở đây cũng chỉ có thế thôi.

Thứ đó, và những kẻ điên.

Mình ngẩng đầu lên và, đột nhiên, một niềm vui mãnh liệt đến bất ngờ tràn ngập trong mình, nâng tôi lên.

Một khuôn mặt quen thuộc. Cuối cùng thì cũng có một điểm tựa. Một tia hy vọng.

- Quentin !

Niềm hân hoan cho tôi sức mạnh không ngờ. Tôi lao vào vòng tay anh ấy, dù tôi hầu như không quen biết anh. Đột nhiên, anh trở thành người bạn duy nhất, ánh sáng của tôi, trung tâm vũ trụ của tôi.

Tôi ôm chặt lấy anh, bám vào anh như một cái phao khi tôi đang chìm nghỉm.

Tôi nức nở vào vai anh, anh đưa tay vuốt ve mái tóc tôi.

- Quentin, nếu anh biết em hạnh phúc thế nào khi được gặp anh...

Anh vẫn không nói, chỉ lau đi những giọt nước mắt đang chảy trên má em. Nhưng anh mỉm cười với tôi. Và điều đó làm tôi thấy dễ chịu. Dễ chịu vô cùng...

Tôi lại đặt đầu tôi vào chỗ gáy anh.

- Anh sẽ đưa tôi ra khỏi đây, phải không ? Hãy nói với tôi là anh sẽ đưa tôi ra khỏi đây, tôi xin anh !

Chưa bao giờ tôi đặt nhiều hy vọng vào một câu nói đơn giản đến thế.

Tôi hít thở sâu, say mùi hương của anh.

Mùi gỗ. Thoảng chút xạ hương.

Và rồi cổ họng tôi nghẹn lại, ruột gan tôi quặn đau.

Lúc đầu, tôi không hiểu tại sao. Tại sao mùi hương đó lại khiến những hình ảnh, kinh khủng, trào dâng trong mình.

Ta sẽ quay lại. Và ta sẽ kết liễu ngươi.

Tôi vội vã lùi ra xa anh, đôi mắt gặp ánh mắt anh trong thứ ánh sáng nghèo nàn.

Đôi mắt xanh xám của anh.

Nụ cười của anh nở rộng trong khi tôi lùi lại.

- Chào buổi tối, thiên thần của anh... Em biết không, anh đã nhớ em. Anh rất vui khi được gặp lại em.

Tôi lùi ba bước, xương bả vai đập vào tường. Miệng tôi há hốc vì nỗi kinh hoàng tuyệt đối.

Tận thế.

Bị nhốt trong quan tài của mình.

Nhưng không phải một mình, không.

Cùng với Cái Bóng.

Mình sụp xuống dựa vào bức tường kín, cho đến khi chạm sàn. Tôi không đứng vững nổi nữa.

Anh ta ngồi xồm trước mặt mình, chạm nhẹ vào khuôn mặt mình.

Tự vệ, đẩy hẳn ra... tôi không còn sức lực nữa. Chết tiệt những viên thuốc.

- Em đã vượt quá mọi kỳ vọng của anh, Cloé. Em thực sự hoàn hảo.

Tay hắn lướt xuống cổ mình, hé mở chiếc áo blouse của mình. Trái tim tôi sắp nổ tung, tôi cảm thấy thế. Tôi hy vọng thế.

- Em đã trở thành một kẻ giết người rồi, thiên thần của anh... Tội nghiệp Martins, tội nghiệp Bertrand ! Em có nhận ra là em đã lạnh lùng sát hại hai người vô tội không, em yêu ?

Đầu tôi lắc qua lắc lại, để nói không. Để xua đuổi sự thật hiển nhiên. Tôi không thể nào đã tàn sát hai người vô tội... !

- Anh đảm bảo, họ không liên quan gì cả. Không ai trả tiền cho anh, không có người thuê... Chỉ có mình

anh thôi ! Em và anh. Và giờ em đã ở đây, anh sẽ có thể tận hưởng em. Sẽ kéo dài hàng tháng, thậm chí có thể nhiều năm... Và rồi, anh sẽ chán em và anh sẽ chọn một đứa khác. Lúc đó, anh sẽ nhìn em chết dần chết mòn giữa những bức tường này.

Hắn phun ra chất độc nóng bỏng của hắn lên khuôn mặt băng giá của mình. Với nụ cười lấp lánh của hắn.

- Em sẽ nói với họ anh là ai ! Em sẽ nói với họ những gì anh đã làm !

Tôi đã cố gào lên, thế mà chỉ một tiếng thì thảm thảm hại thoát ra khỏi môi mình.

- Cứ nói đi, trái tim của anh, nói với họ tất cả những gì em muốn. Họ sẽ không tin em đâu. Người ta không bao giờ tin những kẻ điên, nhất là những kẻ hoang tưởng như em... Họ sẽ nghĩ em đã đưa anh vào cơn mê sảng của em bởi vì em biết anh. Họ sẽ chỉ tiêm cho em liều thuốc mạnh hơn một chút thôi.

- Không !

- Có đây, Cloé. Lời nói của một con điên chẳng có giá trị gì. Họ sẽ giả vờ nghe em nghiêm túc và tăng liều điều trị của em... Ở đây, em chẳng là gì cả. Không là gì khác ngoài một kẻ tâm thần, một tội phạm nguy hiểm

bị coi là không có năng lực trách nhiệm hình sự. Một kẻ bệnh hoạn tâm thần cần phải cách ly, nhốt kín, ngăn chặn gây hại cho xã hội tốt đẹp của chúng ta... Em vừa mới lãnh án chung thân đấy, em yêu. Và không ai còn thềm quan tâm đến em nữa. Không ai, ngoài anh.

Tôi không thực sự biết bằng cách nào, nhưng đột nhiên tôi tìm thấy sức mạnh để xô ngã hắn. Hắn ngã sang một bên, tôi lao đến cửa. Tôi vật lộn với tay nắm cửa, tôi kêu cứu bằng chút giọng nói còn sót lại, đám thành thị bằng những nắm đấm của tôi.

Khi tôi quay lại, tên khốn đó nhìn tôi với vẻ mặt quỷ quyết. Hắn lắc nhẹ chùm chìa khóa trước mắt tôi.

- Đó là thứ em muốn à, thiên thần của anh ? Lại đây lấy nó đi... Nào, lại đây ! Em muốn bỏ trốn khỏi anh ? Chúng ta ở đây không được tốt sao, em và anh ?

Gáy tôi ngã ra sau, đầu tôi đập mạnh vào cánh cửa đóng kín.

Tôi muốn đập vỡ đầu mình. Để không còn thấy nụ cười của hắn. Không còn nghe thấy giọng nói của hắn.

Để đi đến một chiếc quan tài nơi hắn sẽ không có mặt.

Em vừa mới lãnh án chung thân đấy, em yêu.

Những liều thuốc an thần đã thắng thế. Các dây thần kinh của mình, như bị cắt đứt, bỏ rơi mình. Tôi đổ gục xuống dựa vào cửa.

Ngồi trên giường, hắn tiếp tục quan sát mình, như thể hắn đang đi vào trong tôi chỉ bằng đôi mắt của hắn.

- Em đã thay đổi khuôn mặt, Cloé. Tuy vậy, anh thấy em còn đẹp hơn trước... Chắc chắn là vì em đã vứt bỏ cái mặt nạ chết tiệt đó ! Cuối cùng thì em đã thoát khỏi cảm giác tự cao, sự kiêu ngạo đó khiến em biến dạng. Giờ, em thực sự là chính em... Và thực sự là của anh. Giờ, anh chắc chắn em sẽ nhìn anh. Em thậm chí sẽ chỉ nhìn mỗi anh. Em sẽ chỉ nghĩ về anh. Anh sẽ là vũ trụ duy nhất của em, em có nhận ra không ?

Hắn cười khẩy, cất chùm chìa khóa vào sâu trong túi. Rồi hắn nhẹ nhàng bước về phía mình.

Tôi ước gì tôi biến mất ! Tôi ước gì tôi chưa từng được sinh ra !

- Và em sẽ mất trí, Cloé. Từ từ, em sẽ quên mình đã từng là ai.

- Không...

- Có đấy, thiên thần của anh. Và anh biết em sẽ yêu anh, như em chưa từng yêu ai. Bởi vì em sẽ không còn ai ngoài anh.

Hắn nhắc tôi lên khỏi sàn, mang tôi vào hang ổ của hắn.

Thực ra chỉ là ra phía sau giường.

Tôi nằm dưới sàn, trên nền gạch lạnh lẽo, mắt dán vào trần nhà.

Hắn nói với tôi, tôi nghe thấy. Mà không thể trả lời hắn.

Tôi chỉ có thể khóc. Hết lần này đến lần khác.

Trong khi hắn cởi đồ tôi một cách chậm rãi, như người ta cởi đồ một con búp bê vải rách toạc.

- Em là người đầu tiên đến với anh ở đây, em biết không. Thường thì, họ tự tử để thoát khỏi anh. Nhưng em... em, em không giống những người khác, em thật đặc biệt. Em, em là thành công đẹp đẽ nhất của anh.

Tôi kêu cứu, những lời nói tắt lịm trong cổ họng mình.

[Nội dung file kết thúc]

Trong khi hắn rê đờ môi bệnh hoạn của hắn trên cơ thể trần trụi của mình. Để lại trên đó những vết bỏng rất khủng khiếp.

- Kiệt tác của anh...

Tôi cầu xin trái tim tôi ngừng đập.

Trong khi tôi nghe thấy hắn cười.

Tôi cầu xin cái chết hãy đến lấy mình, nhưng tôi hiểu rằng nó sẽ không đến.

Rằng không ai sẽ đến xúc phạm nấm mồ của mình.

Trong khi hắn đang xúc phạm cơ thể mình.

- Vụ thảm sát đẹp đẽ nhất của anh.

Lời kết

Một năm ba tháng sau...

Em lại thay ổ khóa nữa rồi à, thiên thần của anh ?

Nhưng em nên biết là vô ích thôi... Rằng không có cánh cửa, không có ổ khóa nào có thể ngăn cản anh.

Thực ra, không có gì và không ai có thể ngăn cản anh cả.

Bằng chứng là, anh đã ở trong nhà em rồi. Ngay khi em vừa rời đi để làm việc. Người lính nhỏ dũng cảm ! Anh nhìn em bước đi xa, trong bộ đồng phục hợp với em một cách tuyệt vời. Mà sớm thôi, anh sẽ giật phăng nó ra khỏi người em.

Em đã mất phương hướng rồi.

Em đã không thể ngủ mà không có thuốc ngủ. Em không nghĩ đến ai khác ngoài anh, ngay cả khi em chưa từng biết anh.

Cuộc sống của em đã trở thành địa ngục rồi.

Nhưng đó chưa là gì so với những gì anh dành cho

em đâu.

Thiên thần thân yêu, Valentine thân yêu của anh... Anh hy vọng em sẽ bước theo dấu chân của Cloé. Rằng em sẽ đi xa được như cô ấy.

Anh chọn em cũng một phần vì điều đó đấy, em biết không.

Đầu tiên là vì em đẹp. Phải công nhận, Alex có gu tuyệt vời khi chọn phụ nữ ! Anh phải công nhận điều đó với hẳn. Nhưng không chỉ vì nữ tính và sức quyến rũ của em mà anh chọn em. Đó còn là vì thứ vũ khí em đeo bên hông.

Một ngày nào đó, em sẽ dùng đến nó. Một ngày nào đó, em sẽ vượt qua ranh giới. Và anh sẽ ở đó.

Sẽ có một chỗ cho em, ở nơi của anh. Em có thể thế chỗ của Cloé. Cloé tuyệt vời...

Liệu em có xứng tầm ? Em có thay thế được cô ấy không ?

Em biết không, anh không thể nguôi ngoai được sự ra đi của cô ấy. Chúng tôi đã ở bên nhau nhiều tháng trời. Không thể tách rời. Gần như mỗi đêm, cô ấy là của anh. Chỉ của riêng anh thôi.

Anh đã chứng kiến sự điên rồ hoành hành. Một nghệ sĩ đầy mê hoặc.

Anh đã thấy nó biến đổi Cloé, ngày qua ngày. Tạc nên linh hồn, khuôn mặt và cơ thể cô ấy. Bào mòn cô ấy như một loại axit mạnh mẽ.

Cloé, Cloé thân yêu của anh... Anh đã tưởng cô ấy bỏ cuộc. Nhưng Cloé không bao giờ bỏ cuộc đâu, em biết không.

Cô ấy đã gây ấn tượng với anh, sao có thể không thừa nhận chứ ?

Không dễ dàng gì để tự kết liễu đời mình. Đặc biệt là khi có quá ít phương tiện. Không có cửa sổ để nhảy xuống. Không có dao để rạch tĩnh mạch. Không có thuốc men sẵn có để đầu độc bản thân. Chỉ có những liều thuốc để làm em mê man, để hủy hoại ý chí của em.

Thế mà, Cloé đã thành công.

Giữa hai lần tuần tra, cô ấy đã quấn một tấm ga quanh cổ, buộc đầu kia vào thanh chắn cửa sổ.

Và cô ấy quỳ xuống.

Chắc em không tưởng tượng được điều đó khó khăn thế nào đâu. Không chỉ đơn giản là chịu đựng sự ngột thở. Phải đối mặt với nó, cho đến cùng. Chống lại cơn đau, không tháo thứ đang ngăn em thở, không đứng dậy... Một cục hình hiểm có.

Cô ấy đã chờ đúng thời điểm. Cô ấy muốn chính anh là người tìm thấy cô ấy. Cô ấy mở to đôi mắt, anh đã nhìn cô ấy rất lâu.

Anh đã khóc đấy, em biết không. Khóc như một đứa trẻ. Những giọt nước mắt của sự tức giận, phẫn nộ. Anh nghĩ anh cũng đau đớn nữa. Vì đã đánh mất cô ấy.

Cloé tuyệt vời. Cloé dũng cảm... Cô ấy đã thành công làm anh tổn thương. Nhưng không giết được anh.

Thật tiếc cho em.

Thay ổ khóa thì vô ích thôi, thiên thần của anh. Anh đã ra ngoài rồi.

Anh đã chuẩn bị cho em một bất ngờ thú vị khi em trở về. Sau đêm lao động vất vả phục vụ cho luật pháp của em.

Một bất ngờ sẽ khiến em không tài nào chớp mắt. Đủ để khiến em nghi ngờ. Nghi ngờ tất cả, nghi ngờ tất cả

mọi người. Và nhất là nghi ngờ chính bản thân em.

Về sức khỏe tâm thần của em.

Sớm thôi, em sẽ sẵn sàng, thiên thần của anh...

Cái Bóng luôn lách ra khỏi ngôi nhà. Kín đáo như một con thú hoang. Khó nắm bắt như một hơi thở của không khí.

Hai tay trong túi, mũ trùm đầu lên, Quentin huyết sáo một giai điệu opera nghe được trên radio. Hấn liếc nhanh xung quanh, rồi lao ra con đường vắng.

* * *

Hấn không để ý thấy chiếc xe đỗ cách đó vài chục mét.

Cũng như người đàn ông trong xe. Kẻ đang nhắm vào hấn với ống kính zoom đáng kinh ngạc, ghi lại cảnh tượng ấy thành bất tử.

Anh quá tự tin nên không thấy tôi, thằng khốn ô ứ.

Anh quá tự tin để tưởng tượng rằng con mồi, giờ là anh.

Anh không thể làm gì được cho Cloé nữa. Nhưng anh

sẽ không có Valentine.

Những giờ của anh đã đếm được rồi, anh có thể tin tôi. Sớm thôi, anh sẽ mục nát trong tù. Trừ khi họ nhốt anh trong chính cái nhà thương điên của anh. Tôi cũng khá thích điều đó, phải nói thế !

Nhưng dù sao cũng không quan trọng. Dù thế nào thì anh cũng sẽ lãnh án chung thân.

Dù tôi không còn ở trên thực địa nữa, dù tôi giờ chỉ là một kẻ tàn tật làm việc trong văn phòng, tôi vẫn giữ được linh hồn của một thằng cảnh sát.

Phải nói là tôi đã được học ở một ngôi trường tốt. Được huấn luyện bởi người giỏi nhất.

Tên anh ấy là Alexandre Gomez.

Anh ấy luôn nói với tôi : Hãy theo bản năng của mình, Nhóc... Đừng bao giờ để mất mục tiêu khỏi tầm mắt.

Trong khi tôi khám phá ranh giới của thế giới bên kia, anh ấy chưa bao giờ bỏ rơi tôi.

Mỗi ngày, anh ấy đến nói chuyện với tôi. Động viên tôi. Lay tỉnh tôi.

Mỗi ngày, anh ấy kể cho tôi nghe về những nghi ngờ, hy vọng của anh ấy. Hoặc sự tuyệt vọng của anh ấy.

Mỗi ngày nữa, anh ấy viết lại những gì tôi không thể nghe thấy. Những gì mà tôi, dù vậy, vẫn nghe thấy.

Và khi tôi trở về từ cõi chết, tôi đã tìm thấy một cuốn sổ nhỏ bên cạnh giường tôi. Vào mỗi lần thăm tôi, anh ấy đều ghi lại trong đó những tiến bộ, những cơn giật mình, những chặng đường trong cuộc chiến của tôi.

Và những tiến triển trong cuộc điều tra của anh ấy.

Tôi biết Cloé, dù chưa từng gặp cô ấy. Tôi biết anh đã làm những gì với cô ấy, đồ tiện nhân.

Vì cô ấy, đã quá muộn. Nhưng vì những người khác, vẫn còn kịp.

Tôi đã hứa điều đó với Alexandre.

Tôi nghĩ hôm nay anh ấy sẽ tự hào về tôi. Tự hào về thằng nhóc ngày xưa.

Và về người đàn ông mà tôi đã trở thành.

Lời cảm ơn

Tôi xin cảm ơn những người đã nhiệt tình nhận lời làm độc giả đầu tiên của tôi : cảm ơn mẹ tôi, trước tiên, cũng như Emmanuelle, Philippe và Sylvain, vì đã cho tôi những ý kiến chân thành về cuốn tiểu thuyết này.

MỤC LỤC

Lời tựa	4
Chương 1	12
Chương 2	28
Chương 3	36
Chương 4	45
Chương 5	55
Chương 6	82
Chương 7	102
Chương 8	120
Chương 9	131
Chương 10	151
Chương 11	169
Chương 12	182
Chương 13	210
Chương 14	224
Chương 15	226
Chương 16	234
Chương 17	255
Chương 18	273
Chương 19	277
Chương 20	287

Chương 21	301
Chương 22	319
Chương 23	332
Chương 24	342
Chương 25	344
Chương 26	362
Chương 27	372
Chương 28	398
Chương 29	402
Chương 30	412
Chương 31	438
Chương 32	450
Chương 33	460
Chương 34	481
Chương 35	492
Chương 36	534
Chương 37	557
Chương 38	580
Chương 39	591
Chương 40	596

Chương 41	625
Chương 42	655
Chương 43	660
Chương 44	662
Chương 45	667
Chương 46	689
Chương 47	695
Chương 48	712
Chương 49	734
Chương 50	741
Chương 51	751
Chương 52	759
Chương 53	777
Chương 54	788
Chương 55	812
Chương 56	839
Chương 57	860
Chương 58	875
Chương 59	886
Chương 60	893
Chương 61	905
Chương 62	923
Lời kết	938
Lời cảm ơn	938